

NHẬT KÝ chú bé nhút nhát

MÙA HÈ TUYỆT VỜI

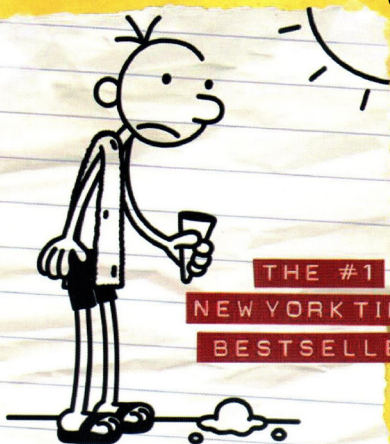

ES
TD

20
22

CAPPUCCINO
EBOOK

yeukindlevietnam.com

THE #1

NEW YORK TIMES

BESTSELLER

Jeff Kinney

Tommy Trần dịch

HA GIANG
BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

NHỮNG CUỐN SÁCH KHÁC CỦA TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 1

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 2: "Luật của Rodrick"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 3: "Giọt nước tràn ly"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 4: "Mùa hè tuyết vời"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 5: "Sự thật phũ phàng"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 6: "Mắc kẹt"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 7: "Kỳ đà cắn mũi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 8: "Thánh nhọ"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 9: "Kỳ nghỉ thảm khốc"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 10: "Những ngày xưa cũ"

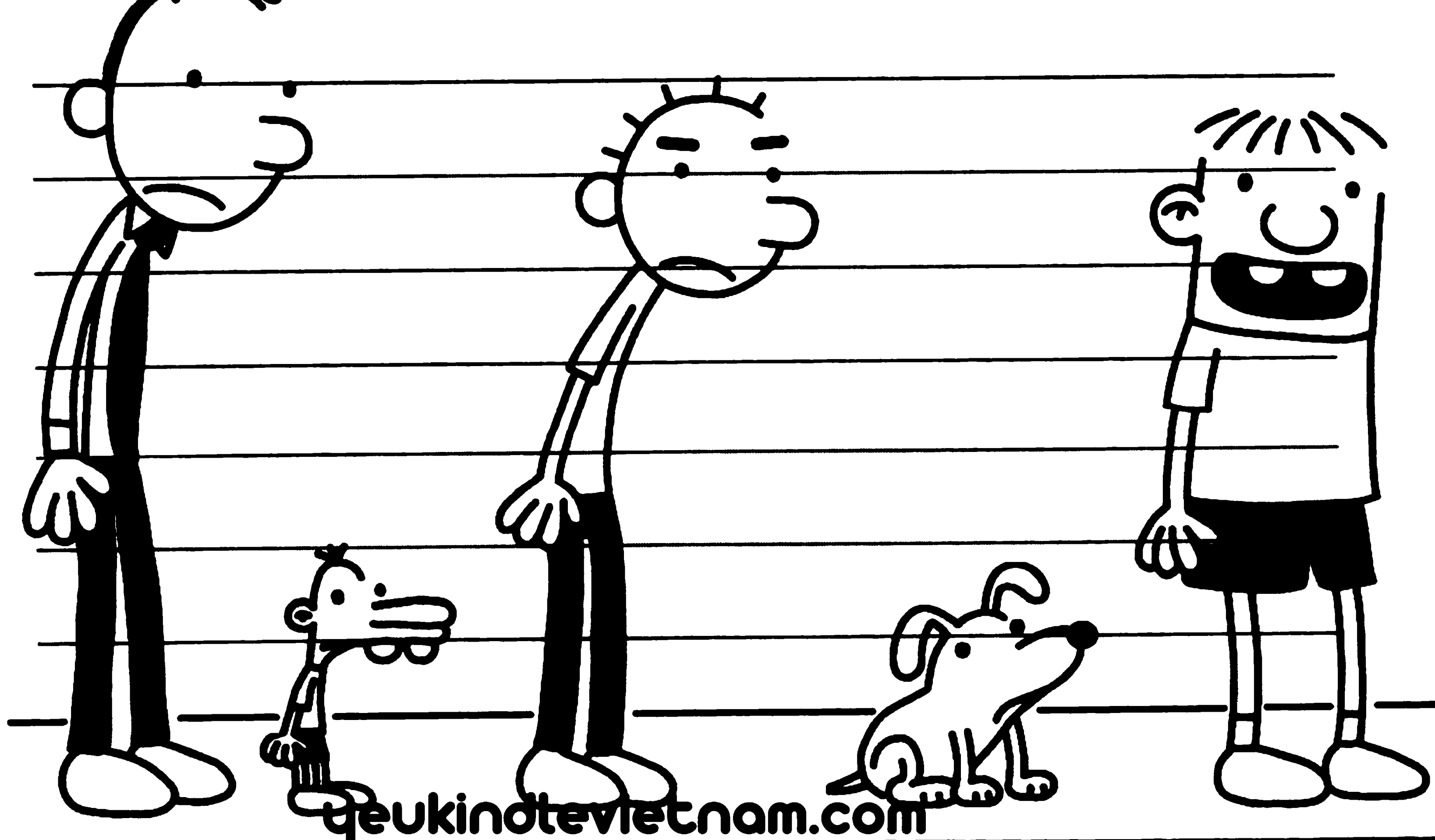
Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 11: "Cuộc gấp đôi"

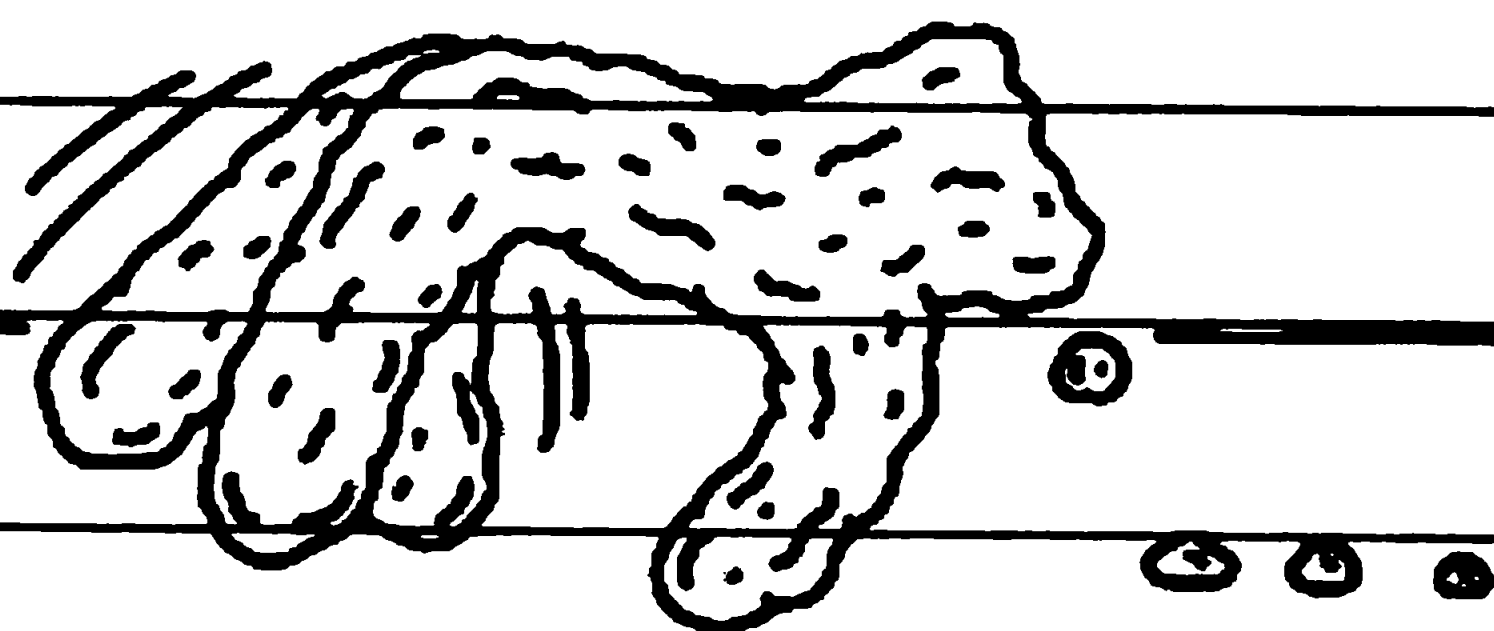
Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 12: "Chuyến đi bão táp"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 13: "Đại chiến trên tuyết"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 14: "Của Thiên trả địa"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 15: "Cái kết khó lường"

NHẬT KÝ

chú bé

nhút nhát

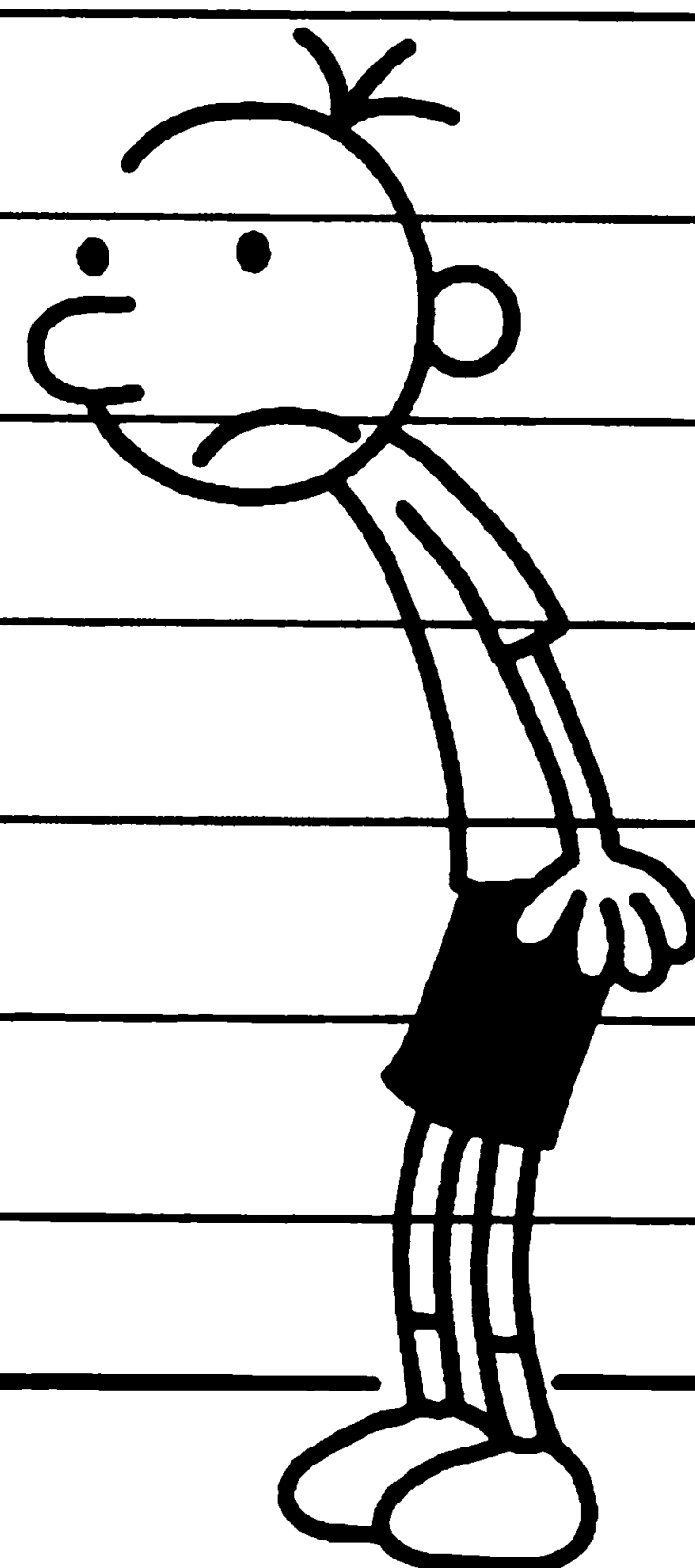
"MÙA HÈ TUYỆT VỜI"

Jeff Kinney

Dịch giả: TOMMY TRẦN

NXB Văn Học
HaGiangBooks

Wimpy Kid text & illustrations copyright © 2010 Wimpy Kid, Inc.

DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the design of this work's jacket is trade dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

First published in the English language in 2010

By Amulet Books, an imprint of Harry N. ABRAMS, Inc., New

York Original English title: Diary of a Wimpy Kid: Dog Day

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với

Harry N. Abrams, Inc thông qua Andrew Nurnberg

Associates International Limited 2010

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang.

HaGiangBooks

LỜI CẢM ƠN

Xin gửi lời cảm ơn chân thành đến fan hâm mộ Sêri Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát đã truyền cảm hứng và động lực cho tôi viết bộ truyện này. Cảm ơn những cửa hàng bán sách đã đưa tác phẩm của tôi đến tay những bạn đọc nhí.

Cảm ơn gia đình đã dành tình yêu và sự hỗ trợ tuyệt vời cho tôi. Tôi rất vui khi được chia sẻ những cảm xúc này với các bạn.

Cảm ơn những người bạn ở Abrams đã làm việc chăm chỉ để cuốn sách này được hoàn thiện. Xin gửi một lời cảm ơn đặc biệt đến Charlie Kochman, biên tập viên của tôi; Jason Wells, giám đốc truyền thông; và Scolt Auerbach, người quản lý tuyệt vời.

Cảm ơn tất cả mọi người ở Hollywood đã làm việc chăm chỉ để đưa Greg Heffley vào cuộc sống, đặc biệt là Nina, Brad Carla, Riley, Elizabeth, và Thor. Và cảm ơn, Sylvie và Keith, đã giúp đỡ và hướng dẫn tôi.

DÀNH TẶNG JONATHAN

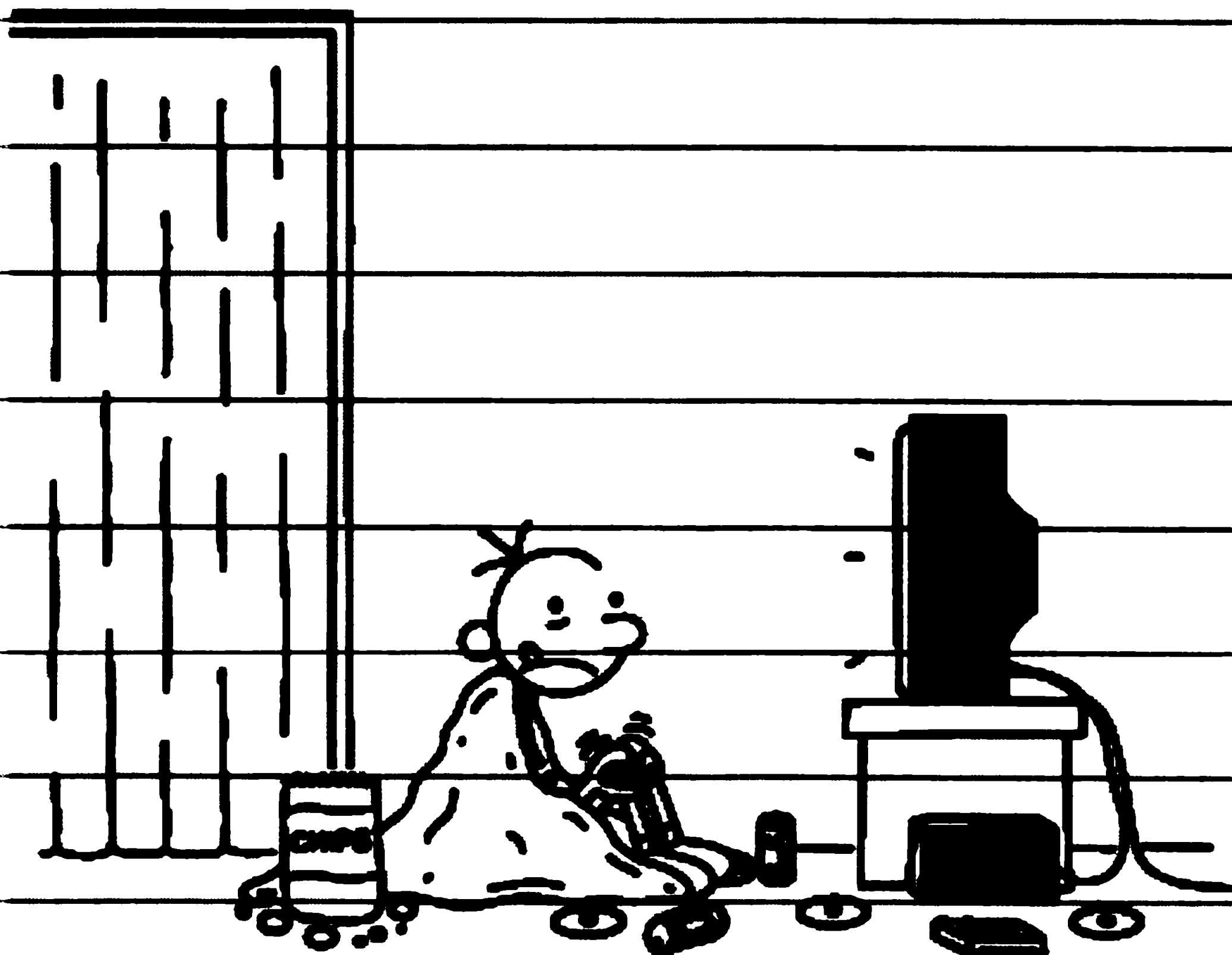
THÁNG SÁU

Thứ sáu

Đối với tôi, kỳ nghỉ hè cơ bản chỉ là chuyển đi ba tháng đầy tội lỗi.

Chỉ vì thời tiết rất đẹp, nên mọi người đều mong bạn ở ngoài cả ngày để "nô đùa" hay làm bất cứ việc gì mà bạn thích. Và nếu bạn không dành thời gian ở ngoài thiên nhiên tươi đẹp mỗi giây, mọi người sẽ nghĩ bạn không bình thường. Nhưng sự thật thì, tôi còn hơn cả một người ở ẩn.

Cách tôi thưởng thức kì nghỉ hè quý giá của mình là ngồi trước Ti vi, chơi điện tử với rèm cửa đóng kín và đèn đóm phải tắt hết.

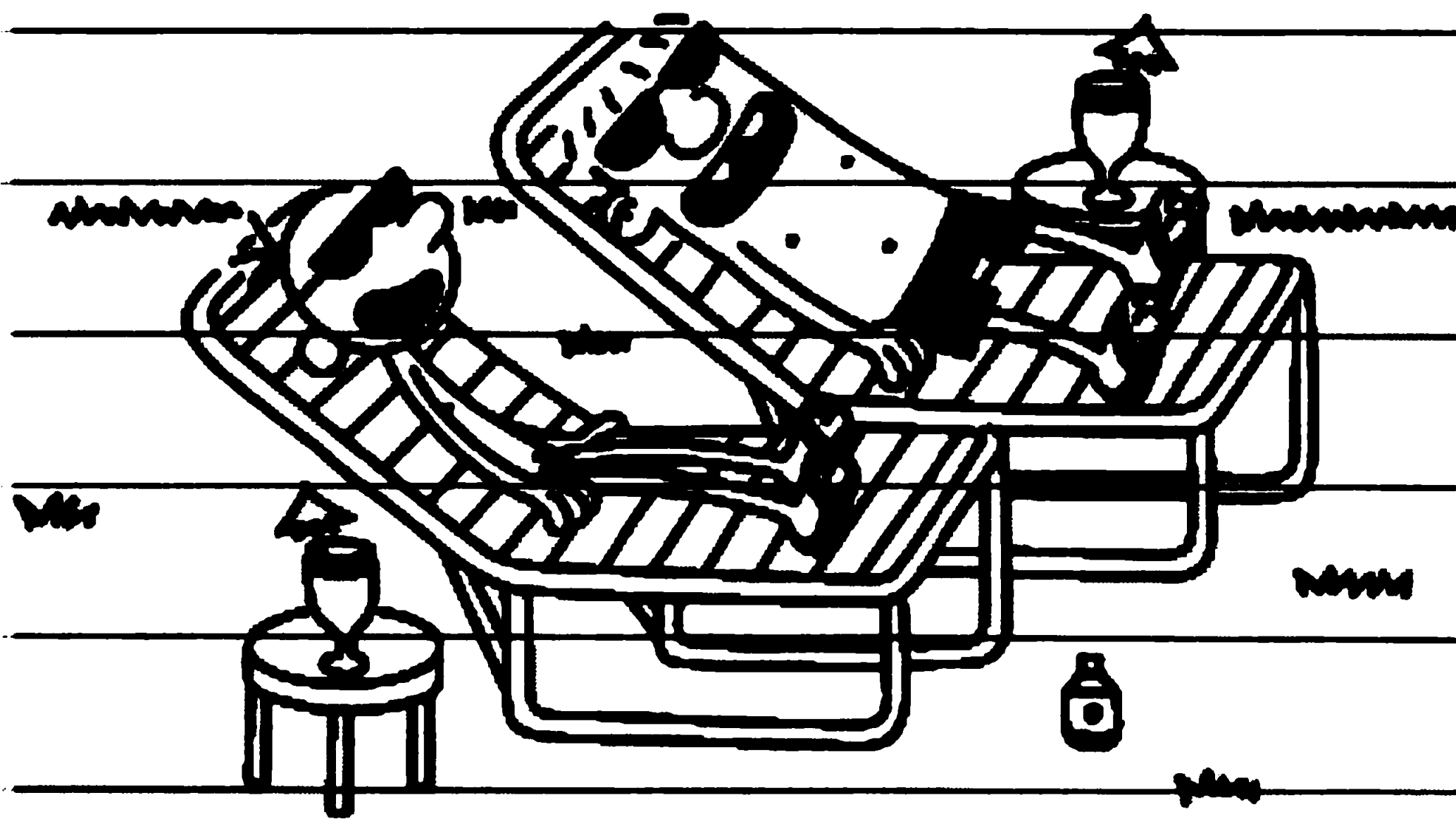
Thật không may, ý tưởng về một kì nghỉ hè hoàn hảo của mẹ lại khác xa so với tôi.

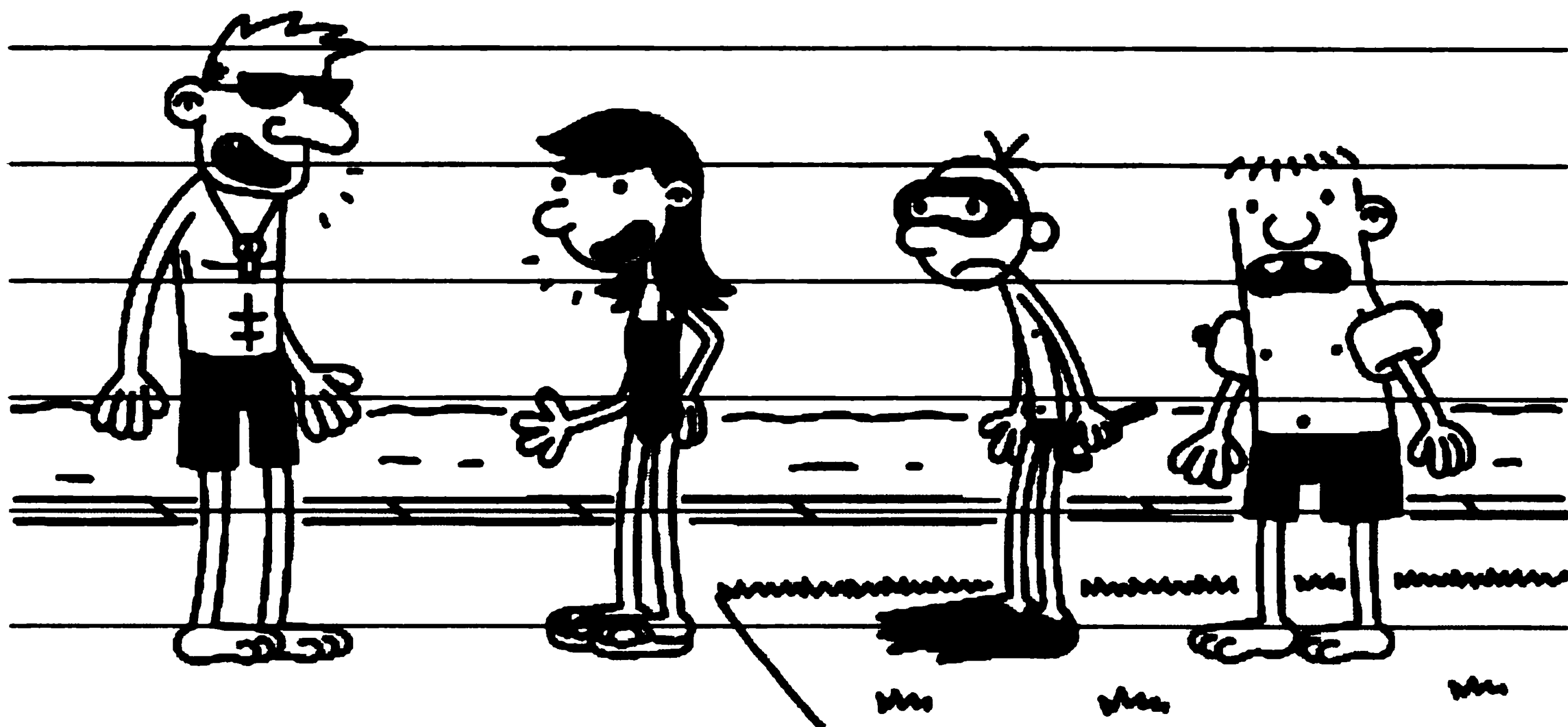
Mẹ nói sẽ không "tự nhiên" khi một đứa trẻ "cố thủ" trong nhà khi trời đầy nắng. Tôi nói với mẹ rằng tôi chỉ cố gắng bảo vệ làn da hoàn hảo của mình vì không muốn chúng nhăn nheo khi bằng tuổi mẹ, nhưng mẹ không muốn nghe điều đó.

Mẹ cứ cố gắng bắt tôi làm một việc gì đó ở bên ngoài, như đến bể bơi chẳng hạn. Nhưng tôi đã dành những ngày của mùa hè tại bể bơi của Rowley - ông bạn nổi khổ của tôi, song kết quả không giống như mong đợi.

Gia đình Rowley là hội viên câu lạc bộ đồng quê, và khi trường học đóng cửa vào mùa hè, chúng tôi có thể đến đó thư giãn mỗi ngày.

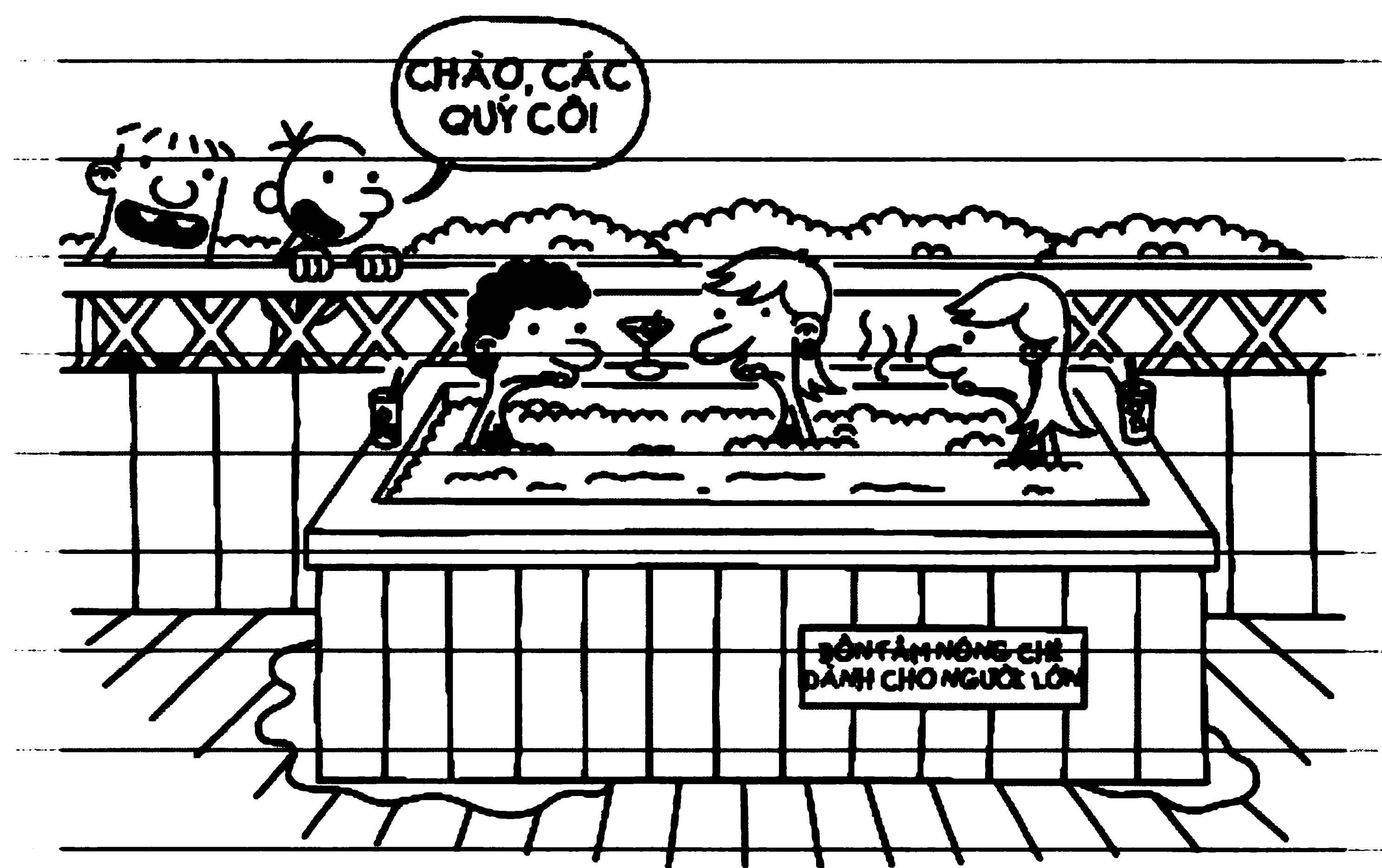

Nhưng sau đó tôi và Rowley đã mắc một sai lầm nghiêm trọng khi mời Trista - cô nàng vừa mới chuyển đến khu phố gần nhà chúng tôi đi cùng. Tôi nghĩ sẽ thật tuyệt vời khi chia sẻ câu lạc bộ đồng quê thú vị của chúng tôi với cô ấy. Nhưng chỉ năm giây sau khi chúng tôi tới bể bơi, Trista đã gặp vài nhân viên cứu hộ và quên ngay những gã đã mời cô ấy đến đây.

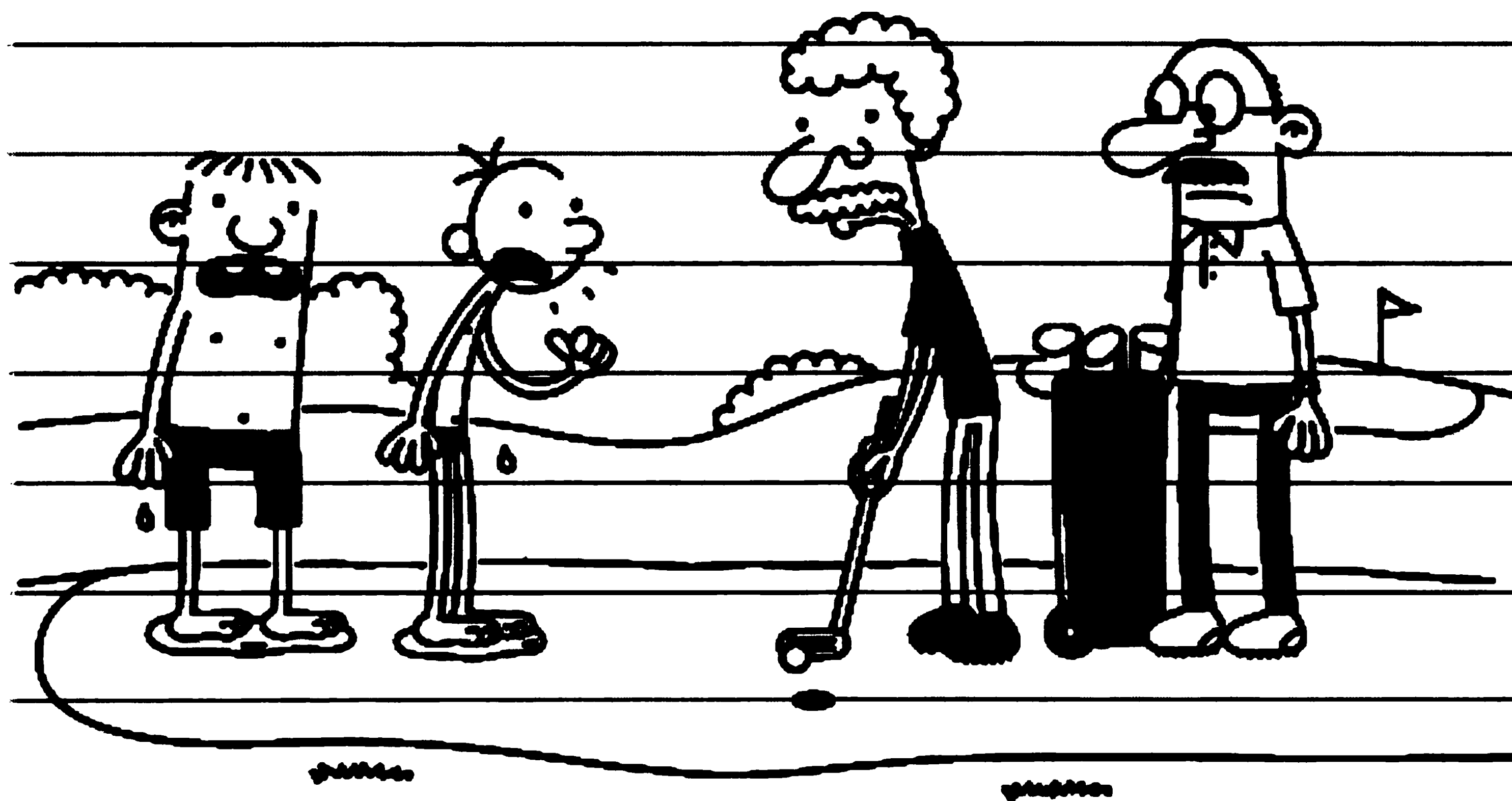
Tôi đã học được bài học đắt giá sau chuyện này, đó là một vài người sẽ không nghĩ nhiều về việc lợi dụng bạn hay không, đặc biệt khi có một câu lạc bộ đồng quê phức tạp.

Dù sao tôi và Rowley cũng thấy thoải mái hơn khi không có cô nàng nào lượn lờ xung quanh. Hiện tại, cả hai chúng tôi đều là những anh chàng độc thân, và thật tuyệt khi không bị ràng buộc trong cả mùa hè.

Vài ngày trước, tôi chợt nhận ra là chất lượng phục vụ tại câu lạc bộ đồng quê đã bắt đầu đi xuống. Chẳng hạn như nhiệt độ trong phòng tắm hơi đôi khi quá nóng, và đặc biệt có một lần người phục vụ hồ bơi đã quên đặt cái ô nhỏ xinh xắn vào ly sinh tố của tôi.

Tôi đã phản ánh sự việc trên với bố Rowley. Nhưng vì một vài lý do nào đó mà ông Jefferson đã không truyền đạt lại cho người quản lý câu lạc bộ.

Điều này thật kì quặc. Nếu tôi là người đã trả tiền để trở thành hội viên câu lạc bộ đồng quê, tôi muốn chắc chắn rằng tôi sẽ nhận được những thứ xứng đáng với số tiền mình đã bỏ ra.

Tuy nhiên, điều đó cũng chẳng còn quan trọng đối với TÔI vì ngay sau đó Rowley đã nói rằng nó không được phép rủ tôi đến bể bơi nữa. Tôi thấy hạnh phúc hơn khi được ở trong ngôi nhà mát lạnh của mình, nơi mà tôi không cần phải kiểm tra xem có con ong nào trong chai sô đa mỗi khi muốn nhâm nhi một ngụm.

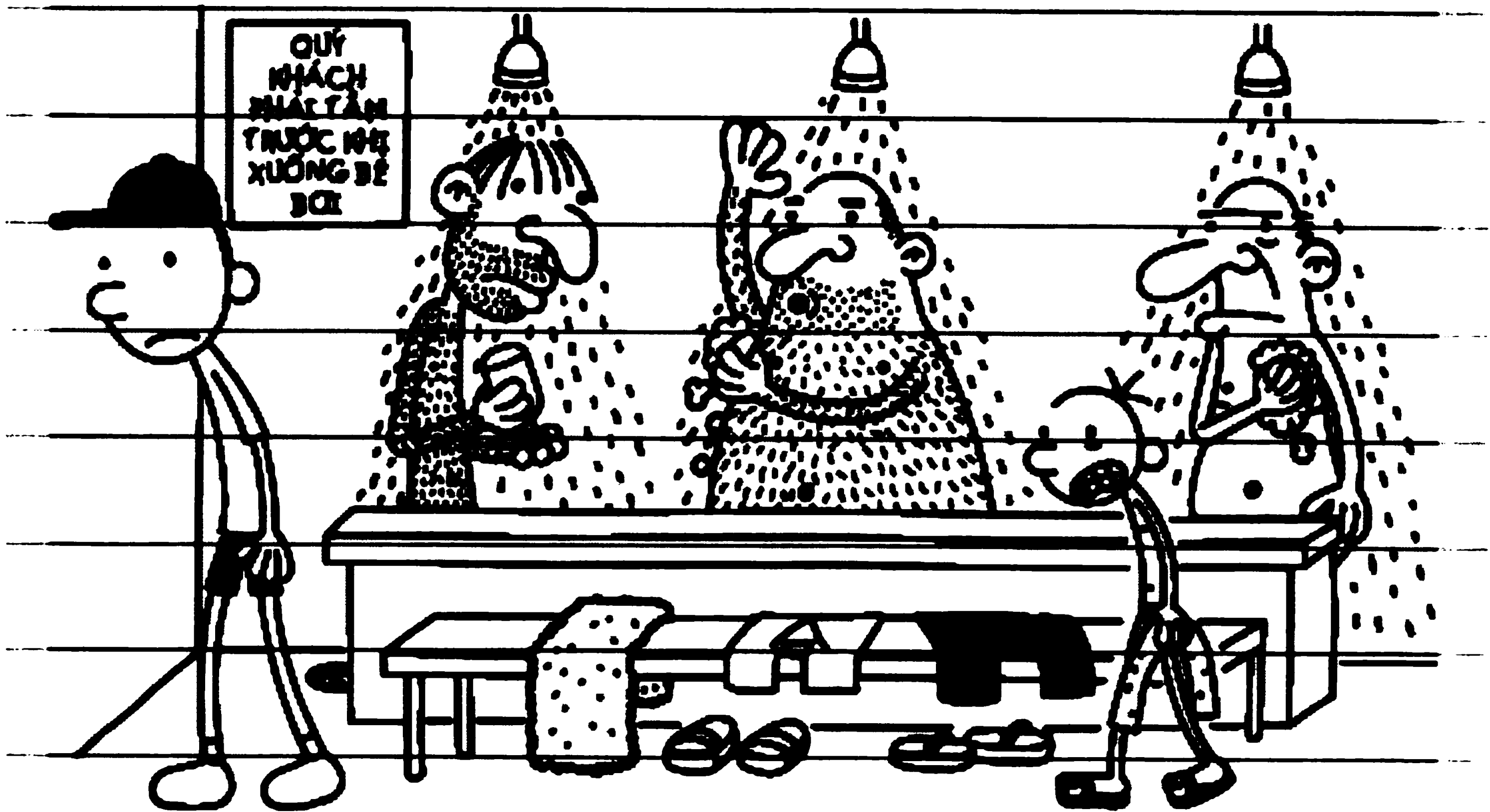
Thứ bảy

Như tôi đã nói, mẹ vẫn không từ bỏ ý định đưa tôi đến bể bơi cùng mẹ và cậu em trai Manny. Nhưng có một vấn đề là, gia đình tôi chỉ là thành viên của bể bơi THÀNH PHỐ chứ không phải câu lạc bộ đồng quê. Và một khi bạn đã nếm trải cuộc sống như thiên đường ở câu lạc bộ đồng quê thì thật khó để quay trở lại là một kẻ tầm thường ở bể bơi thành phố.

Hơn nữa, năm ngoái tôi đã tự hứa rằng sẽ không bao giờ quay lại nơi đó nữa. Ở bể bơi thành phố bạn phải đi qua phòng thay đồ trước khi xuống bơi, và điều đó có nghĩa là bạn phải đi qua khu tắm trắng, nơi mà những người đàn ông lớn tuổi đang thoải mái thoa xà phòng tắm ngay giữa thanh thiên bạch nhật.

Và một trong những kỷ lục kinh hoàng nhất cuộc đời tôi đó chính là lần đầu tiên đi qua phòng thay đồ nam ở bể bơi thành phố.

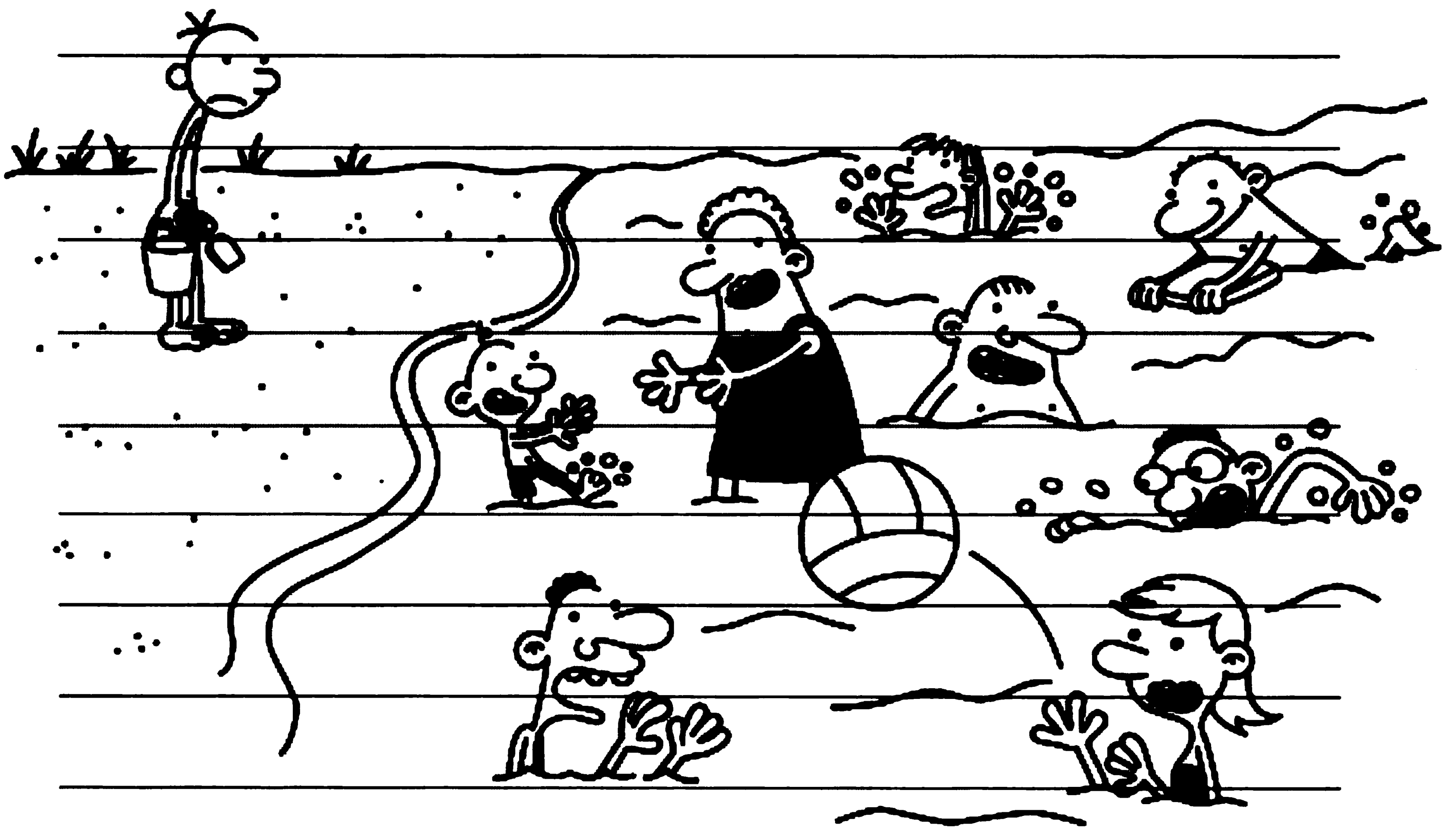
Có lẽ tôi thật may mắn vì mắt mình đã không bị mù. Nói một cách nghiêm túc, tôi không hiểu tại sao bố mẹ lại phải cố gắng bảo vệ tôi khỏi những bộ phim kinh dị hay những cái tượng tợn như vậy trong khi họ lại cho tôi thấy những thứ còn tệ hơn thế cả nghìn lần.

Tôi ước mẹ sẽ không bắt tôi phải đến bể bơi thành phố nữa, bởi vì mỗi khi mẹ nhắc đến việc đó, trong tâm trí tôi lại hiện lên những hình ảnh mà tôi đã cố gắng chôn vùi vào dĩ vãng.

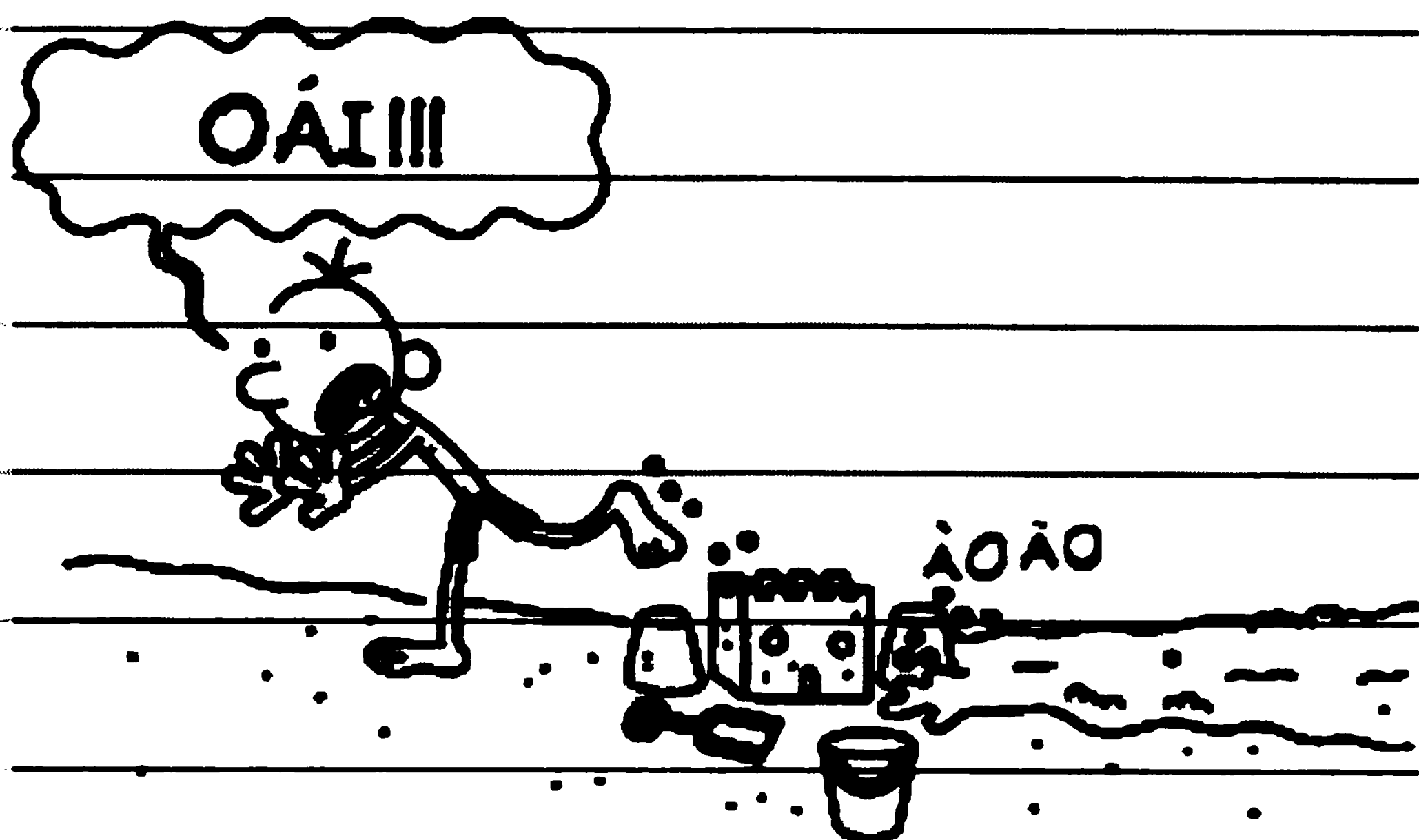
Chủ nhật

Bây giờ tôi XÁC ĐỊNH sẽ ở nhà trong suốt thời gian còn lại của mùa hè. Tối qua, mẹ đã tổ chức một buổi "họp gia đình" để thông báo số tiền kiếm được trong năm nay và chúng tôi không đủ khả năng để đi biển, có nghĩa là sẽ không có kì nghỉ gia đình nào.

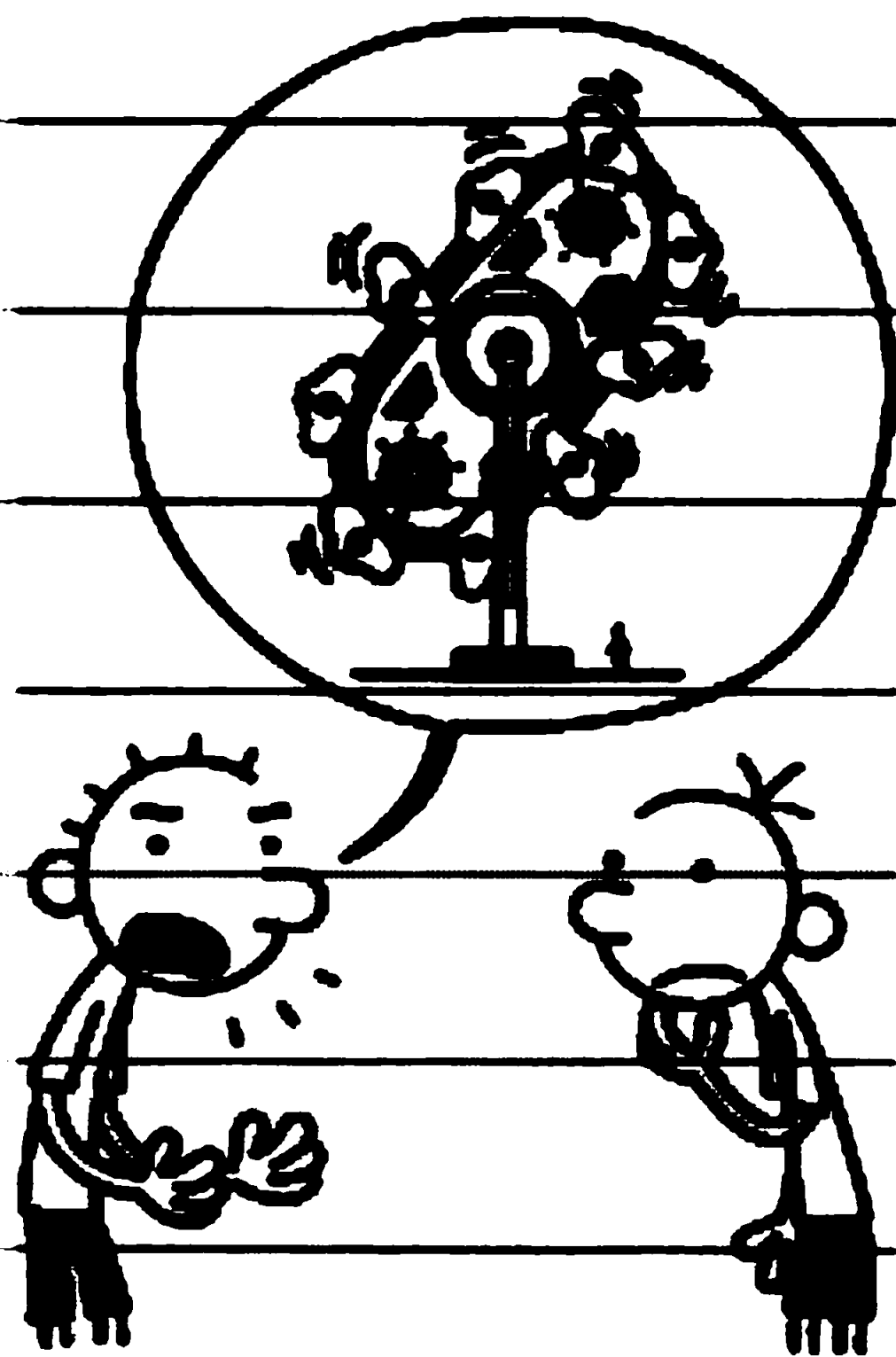
ĐIỀU NÀY thực sự tồi tệ. Tôi đã rất MONG MỎI được đi biển vào mùa hè năm nay, không phải vì tôi thích đại dương và cát hay những thú tương tự. Sự thật là tôi không thích biển vì cách đây không lâu tôi đã khám phá ra rằng tất cả các loài cá trên thế giới, rùa và cá voi đều đi vệ sinh ngay trong đại dương. Và dường như tôi là người duy nhất lo lắng về vấn đề "ô nhiễm" này.

Rodrick – ông anh trai quý hoá của tôi rất thích chòng ghẹo tôi vì anh ta nghĩ tôi sợ sùng. Nhưng nói thật cho bạn biết, tôi không sợ nó tẹo nào.

Dù thế nào, tôi cũng mong đợi được tới bãi biển vì cuối cùng tôi đã đủ chiều cao để có thể đi Rung Sợ Người – một chiếc xe đáng kinh sợ trên lối đi lát ván dọc bãi biển. Rodrick đã đi Rung Sợ Người ít nhất một trăm lần, và anh ta nói rằng bạn không thể trở thành một người đàn ông thực thụ cho đến khi bạn đi cái xe đó.

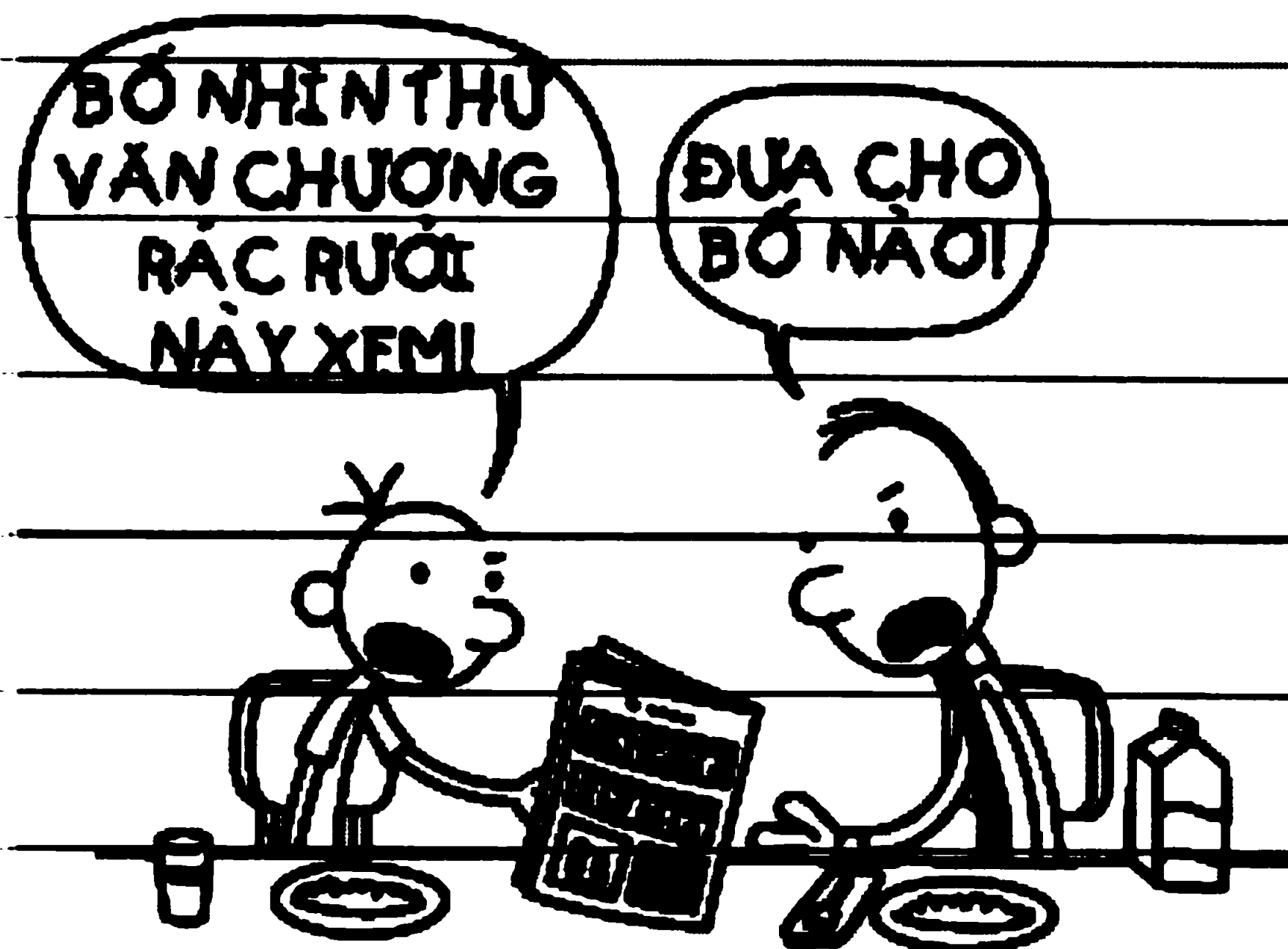

Mẹ nói nếu chúng tôi "tiết kiệm từng xu" thì cả nhà có thể quay lại bãi biển vào năm tới. Sau đó mẹ nói gia đình tôi vẫn có thể làm nhiều việc thú vị khác và một ngày nào đó chúng tôi sẽ nhìn lại thời khắc này như một "mùa hè tuyết vời nhất".

Như vậy, giờ tôi chỉ còn hai điều trông đợi trong mùa hè này. Một là sinh nhật tôi, và hai là phần cuối bộ truyện tranh "Li'l Cutie" trên báo sẽ ra khi nào. Không biết trước đây tôi đã bao giờ đề cập đến điều này chưa, nhưng "Li'l Cutie" là bộ truyện tranh dở nhất từ trước đến nay. Tôi sẽ cho bạn một dẫn chứng về điều mà tôi đang nói đến, đây là cái được in trong tờ báo ngày hôm nay -

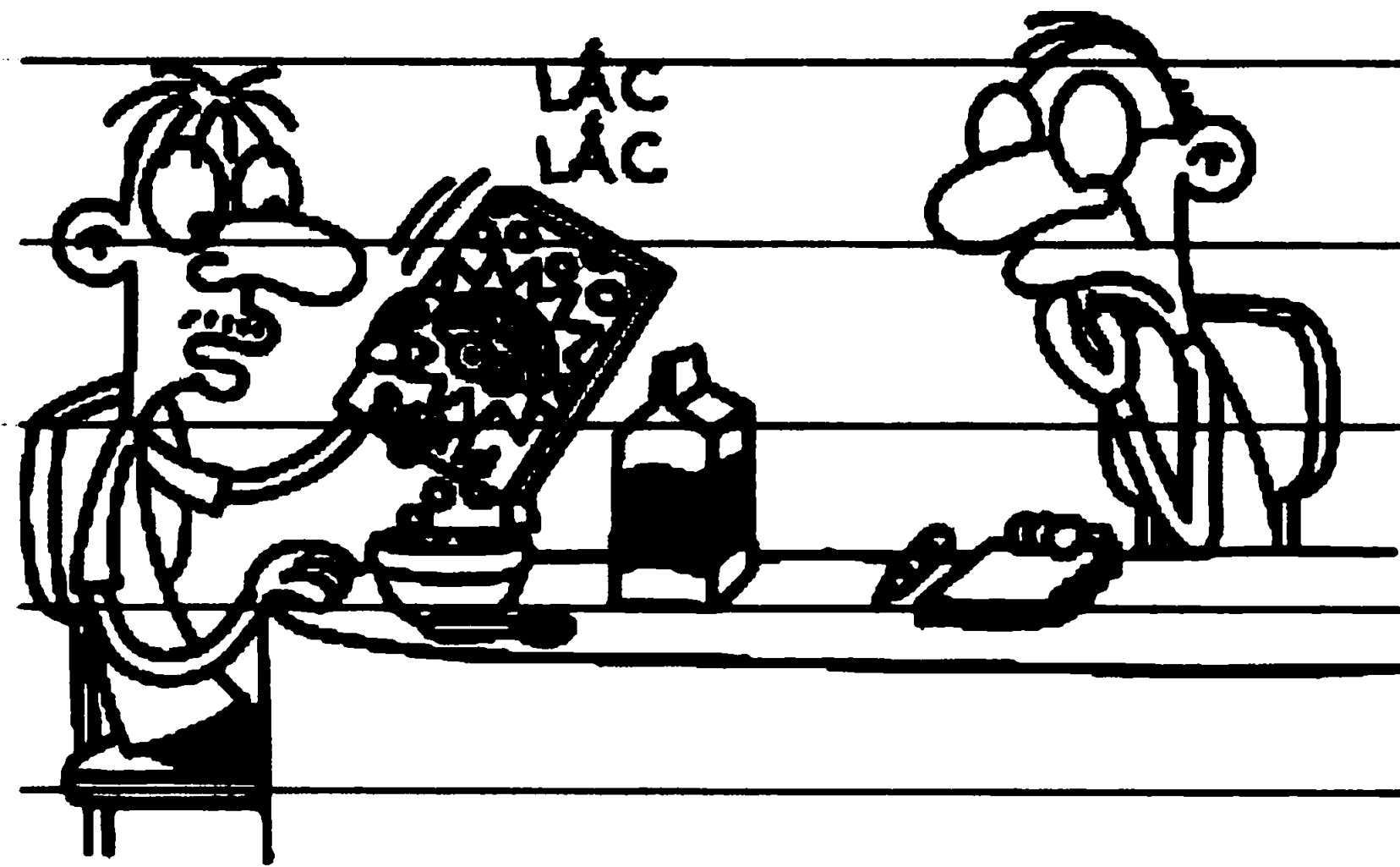
Song vấn đề là: mặc dù tôi ghét "Li'l Cutie", nhưng tôi không thể ngăn bản thân mình đọc nó, và bố thì lại càng không thể. Tôi đoán có lẽ chúng tôi chỉ thích đọc để biết nó sẽ tệ như thế nào thôi.

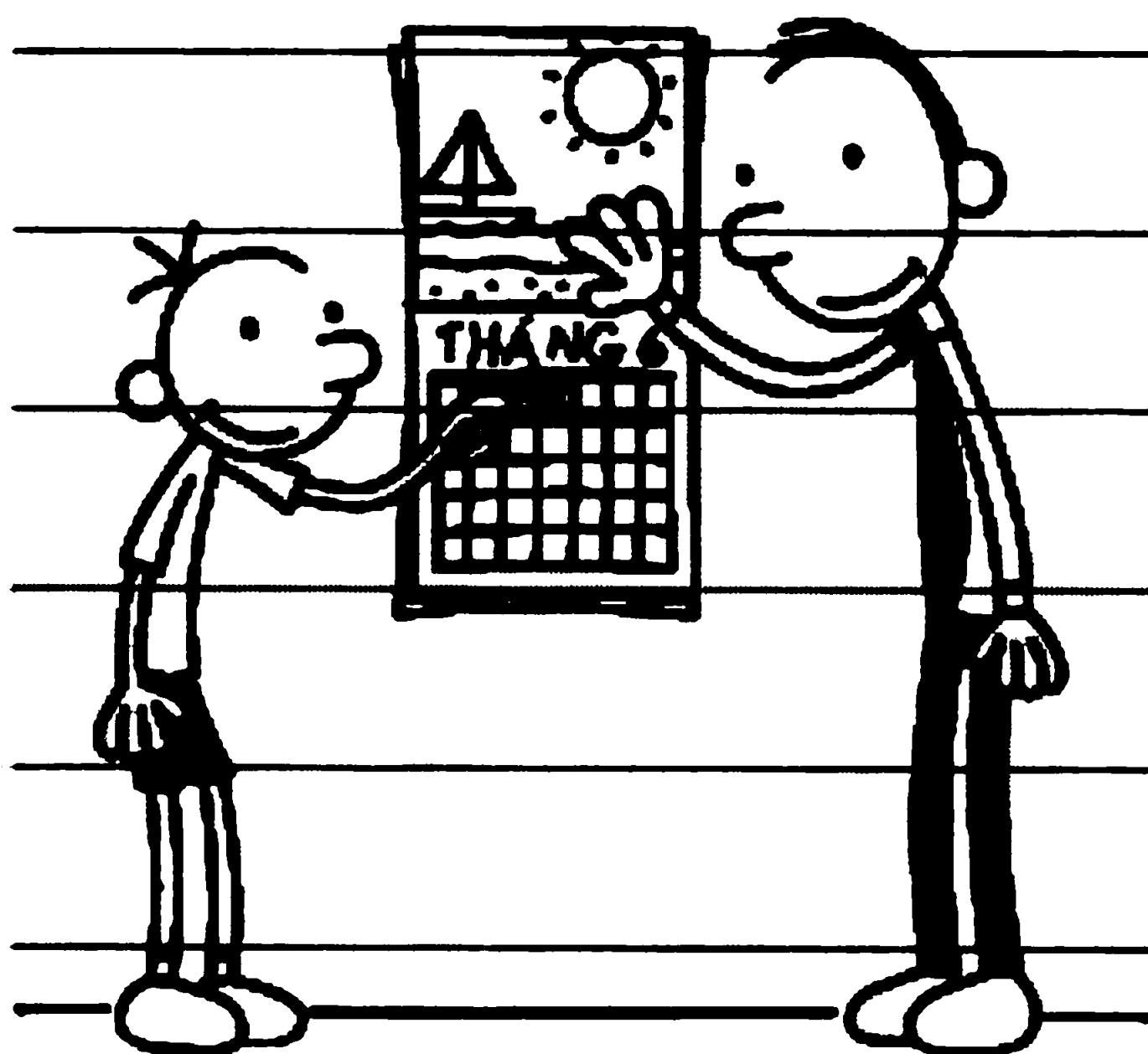
"Li'l Cutie" đã "tồn tại" được ít nhất ba mươi năm, và nó được sáng tác bởi một gã có tên là Bob Post. Tôi nghe nói rằng "Li'l Cutie" được lấy cảm hứng từ con trai của Bob khi cậu ta còn là một đứa trẻ.

Nhưng tôi đoán "Li'l Cutie" bây giờ đã thực sự trưởng thành, nên bố cậu ta không có thêm ý tưởng nào mới mẻ nữa.

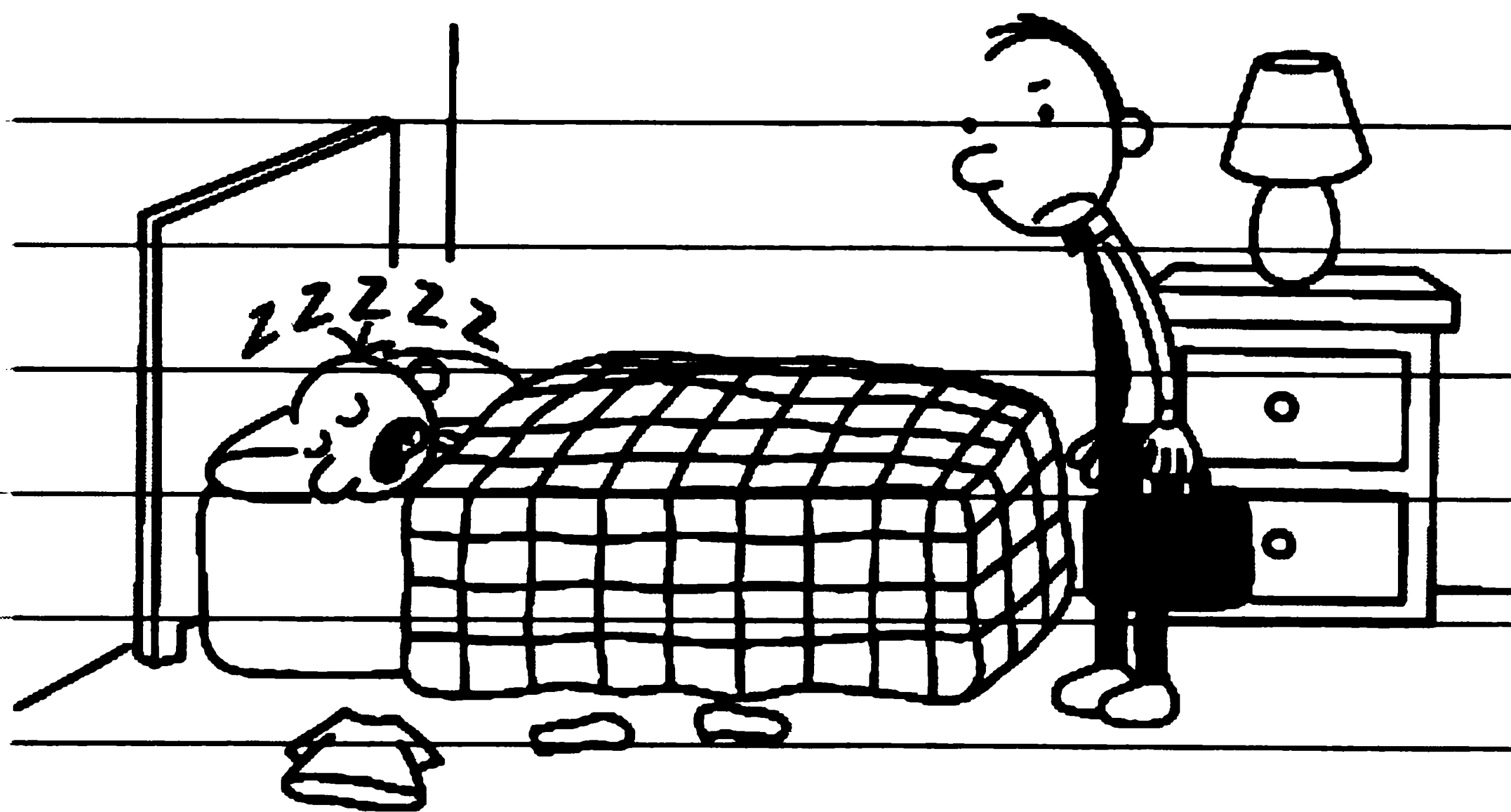
Vài tuần trước, một tờ báo công bố rằng Bob Post đã nghỉ hưu và tập cuối truyện "Li'l Cutie" sẽ được in vào tháng Tám. Từ lúc đó, tôi và Bố đã đếm từng ngày cho đến khi tập truyện cuối cùng được phát hành.

Khi nào tập cuối "Li'l Cutie" xuất hiện, tôi và bố sẽ tổ chức một bữa tiệc hoành tráng, bởi vì nó xứng đáng được "tôn vinh" bằng một lễ kỷ niệm trang trọng.

Thứ hai

Mặc dù tôi và bố có chung quan điểm về “Li'l Cutie” nhưng giữa hai chúng tôi vẫn có nhiều điểm bất đồng. Vấn đề lớn giữa tôi và bố bây giờ là thời gian biểu giấc ngủ của tôi. Vào mùa hè, tôi thích thức đêm để xem tivi hay chơi điện tử và sau đó ngủ bù cả buổi sáng. Nhưng bố luôn tỏ ra khó chịu nếu tôi vẫn ở trên giường khi bố đi làm về.

Gần đây, bố thường gọi điện cho tôi vào giữa trưa để đảm bảo rằng tôi đã ngủ dậy. Do đó tôi phải giữ một chiếc điện thoại trên giường và dùng giọng nói tỉnh táo nhất có thể để trả lời khi bố gọi.

Tôi nghĩ bố đang ghen tị vì phải đi làm trong khi học sinh chúng tôi được tận hưởng kì nghỉ hè.

Nhưng nếu bố trở nên khó tính vì điều đó, thì tốt nhất là bố nên trở thành giáo viên hay người lái xe ủa tuyệt hoặc một công việc nào đó mà bố có thể được nghỉ hè.

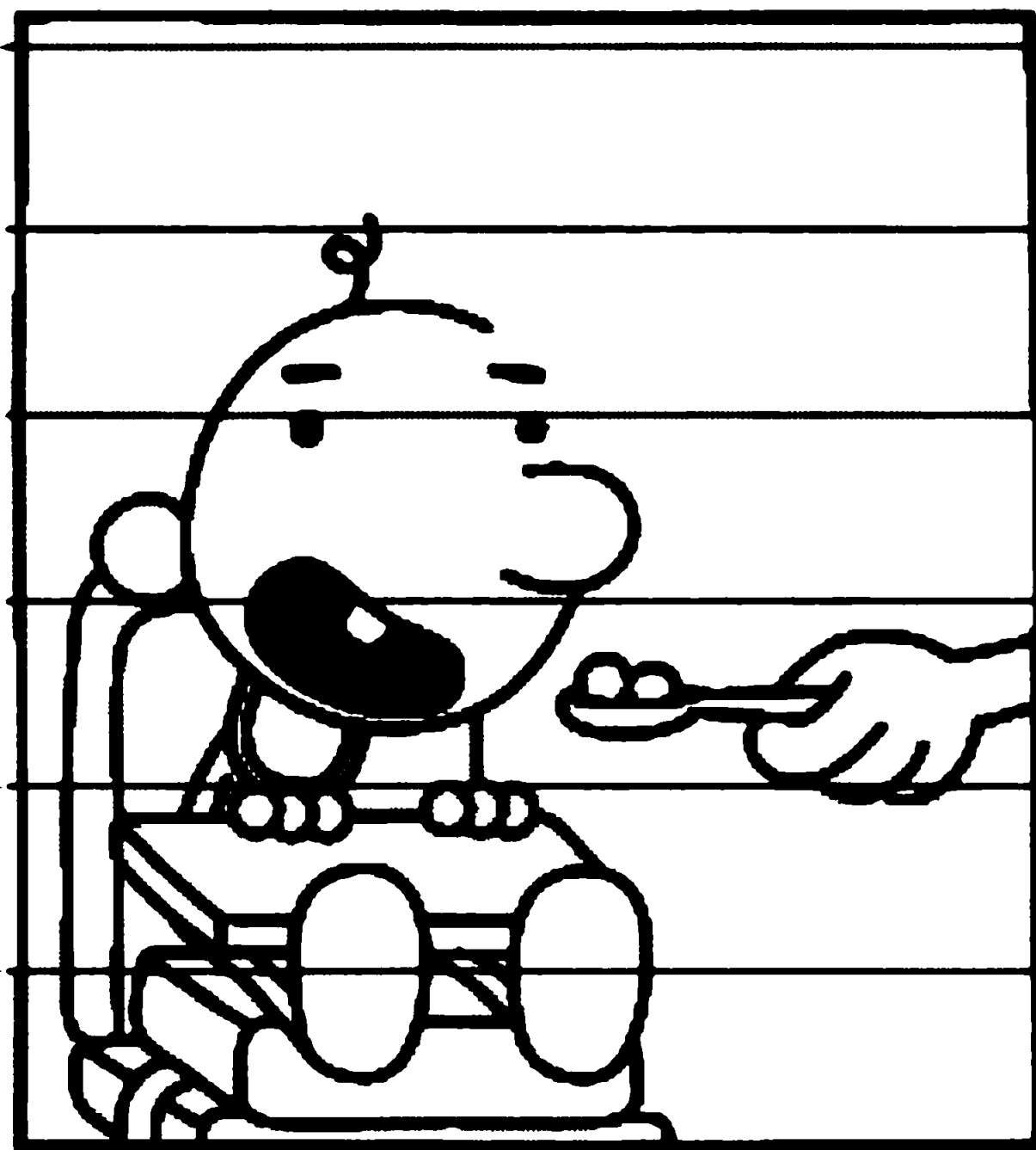
Trong khi đó, mẹ đã không giúp tâm trạng của bố khá hơn. Mẹ gọi tới nơi làm việc của bố những năm lần một ngày để cập nhật về mọi chuyện xảy ra ở nhà.

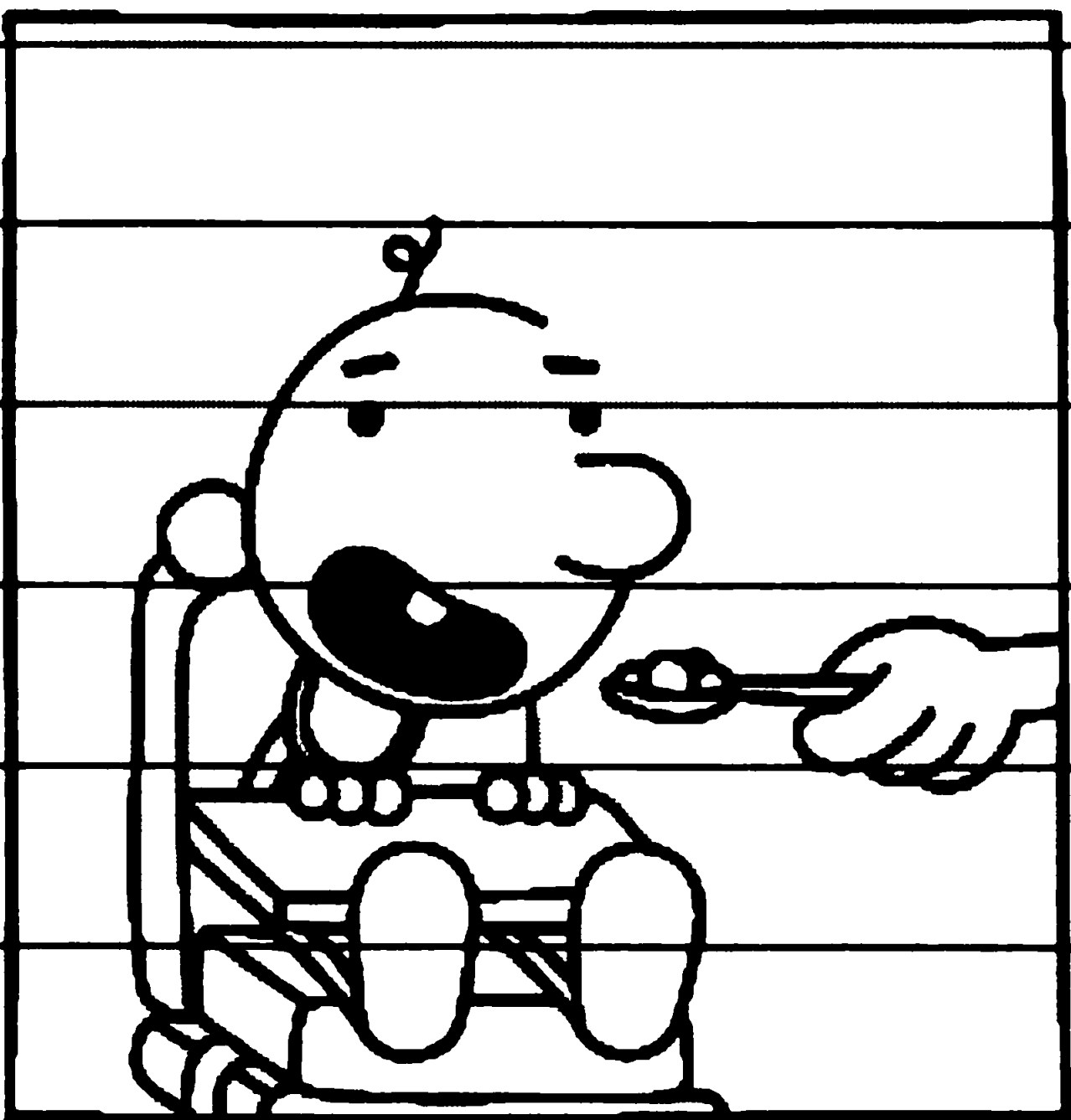
Thứ ba

Bố đã tặng mẹ một chiếc máy ảnh mới nhân Ngày Của Mẹ, và gần đây mẹ chụp rất nhiều ảnh. Tôi nghĩ đó là do mẹ cảm thấy có lỗi vì đã không duy trì được bộ sưu tập ảnh của gia đình.

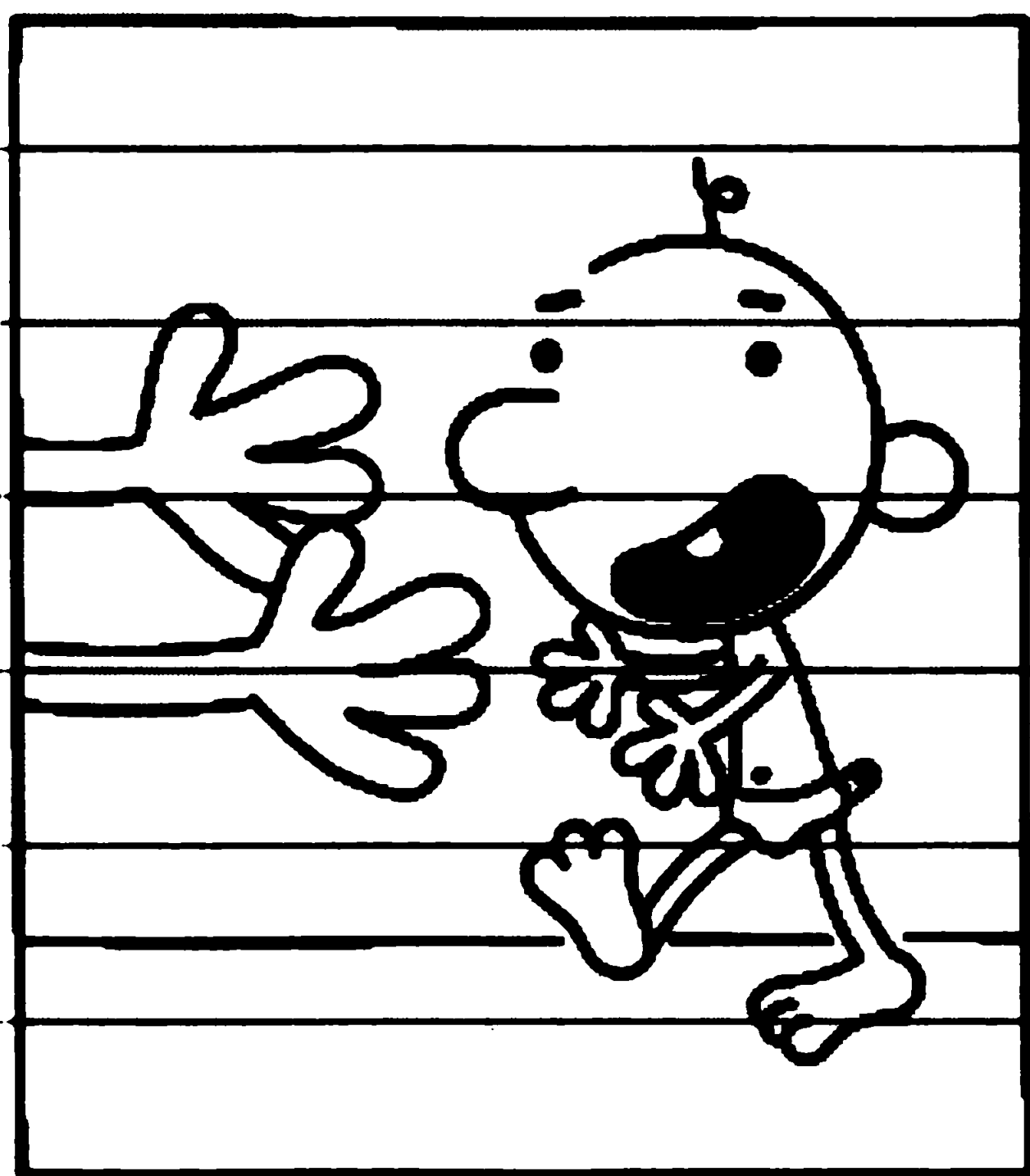
Khi ông anh trai của tôi, Rodrick, còn là một đứa trẻ, mẹ luôn coi trọng việc lưu giữ từng khoảnh khắc về anh ta.

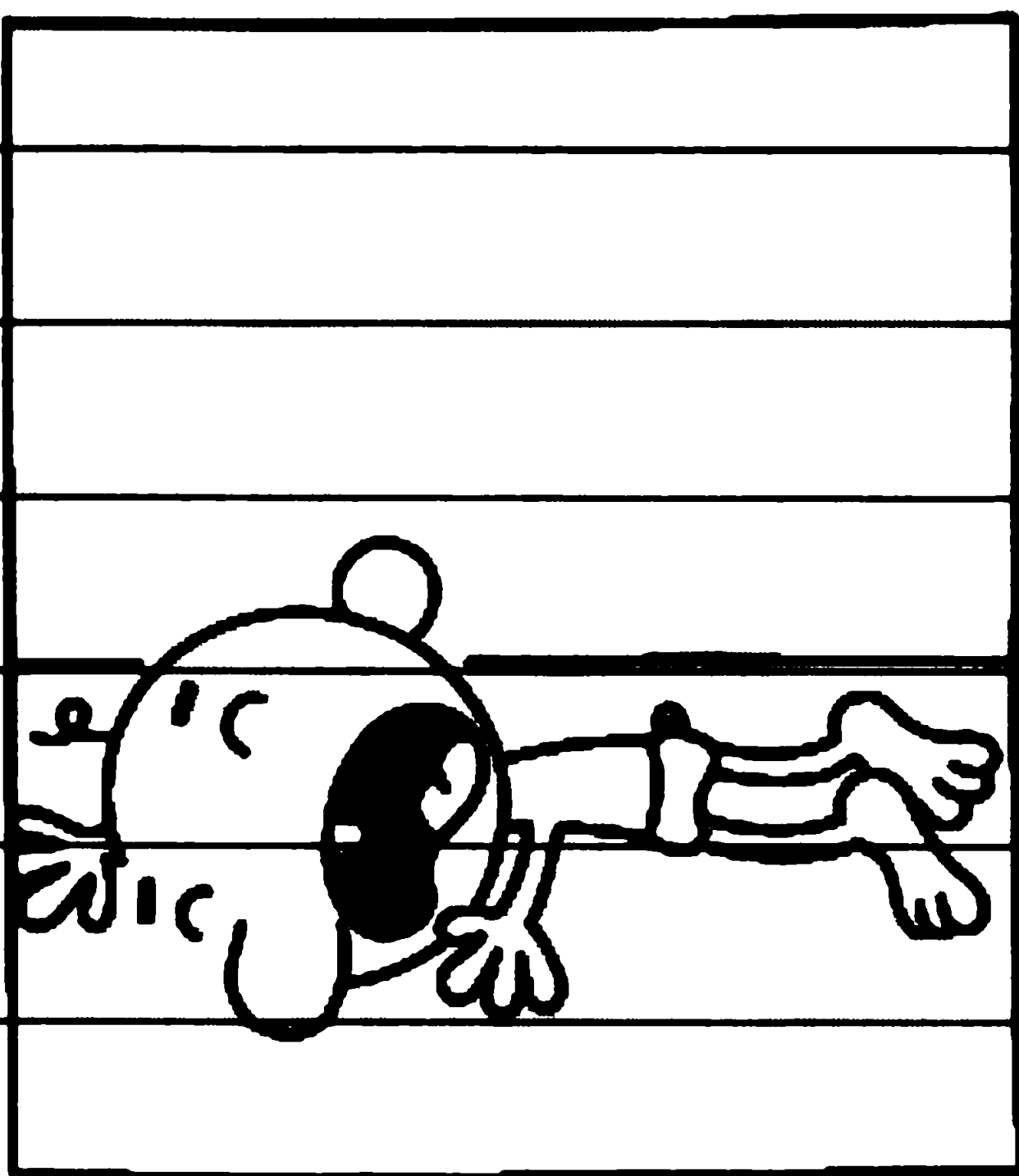
Rodrick lần đầu tiên
tập ăn dặm

Rodrick lần thứ hai
tập ăn dặm

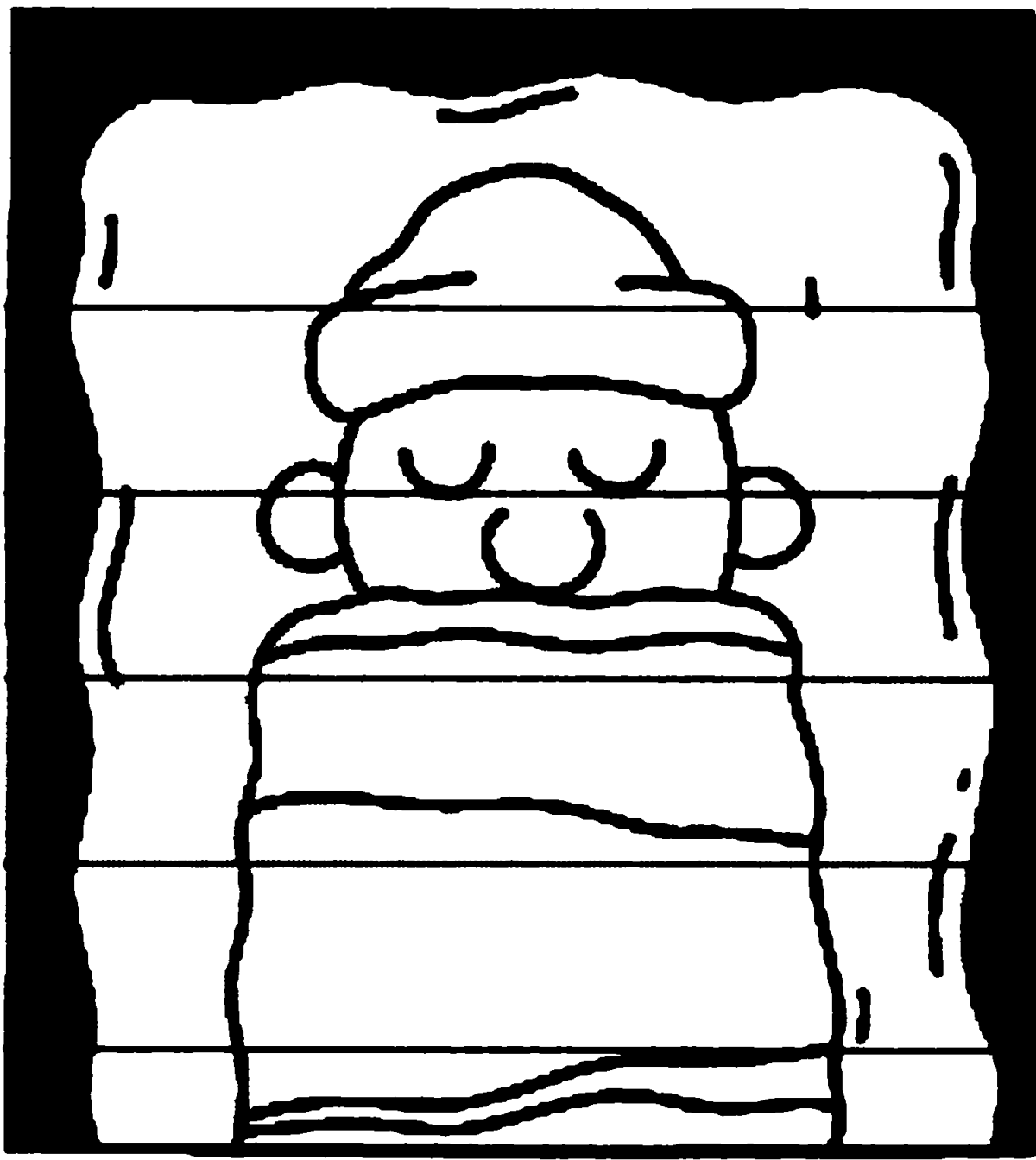

Rodrick lần đầu tiên
tập đi

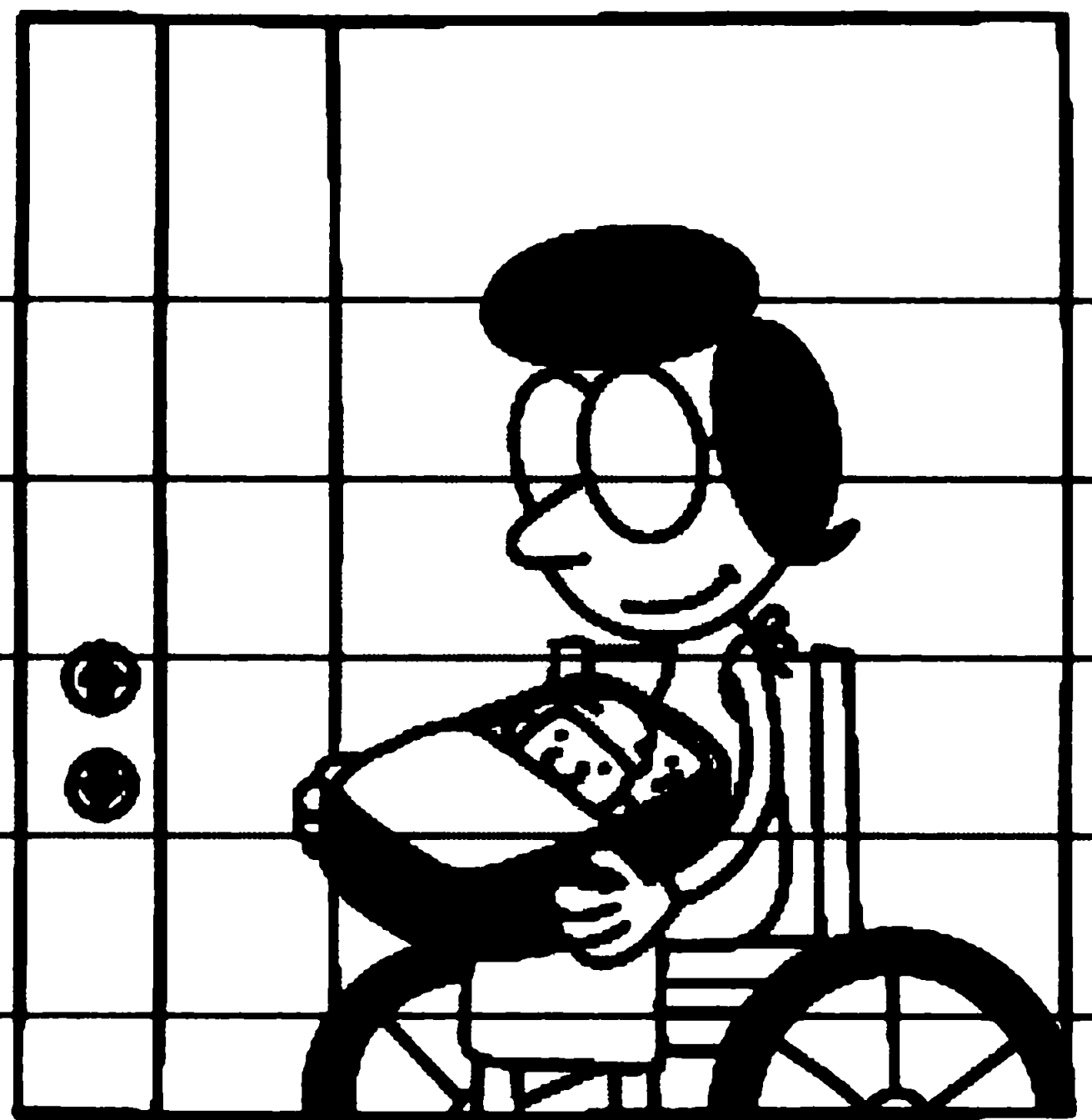

Rầm!

Nhưng khi có thêm tôi, chắc là mẹ rất bận rộn, từ đó có rất nhiều khoảng trống trong lịch sử gia đình chúng tôi.

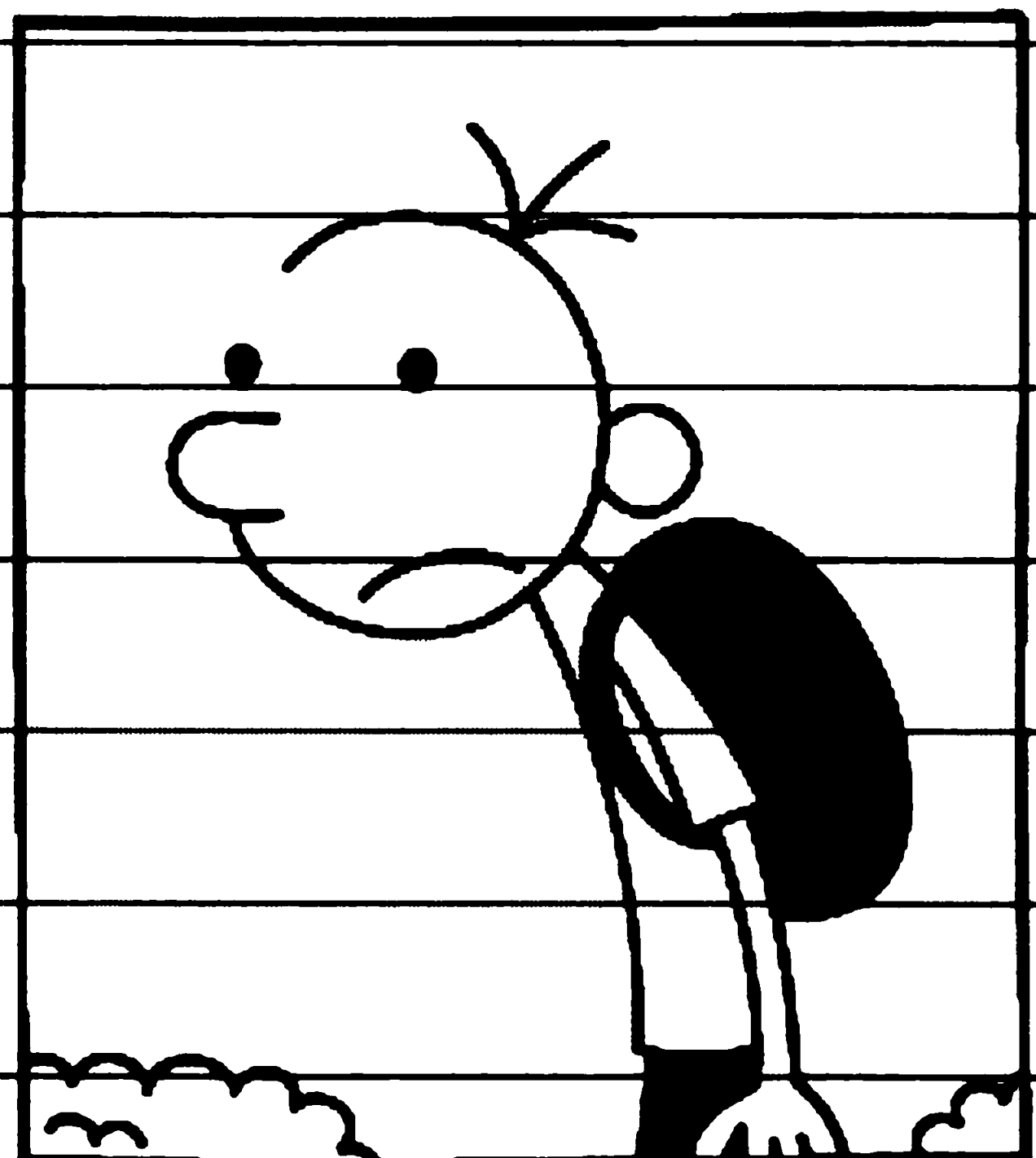
**Chào mừng Gregory
đến với thế giới**

**Đưa Gregory từ viện
về nhà**

**Tiệc sinh nhật 6 tuổi
của Gregory**

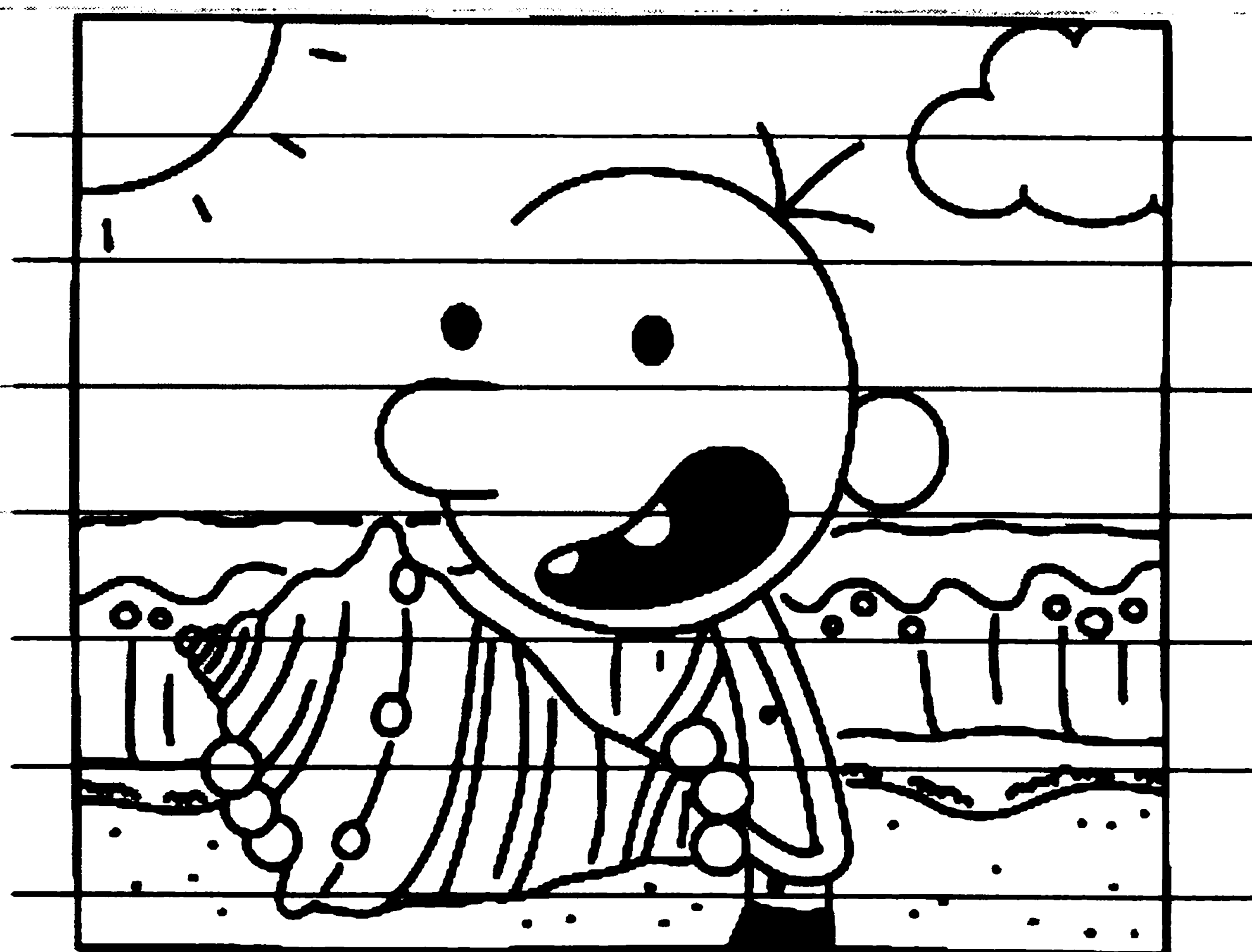

**Ngày đầu tiên học
cấp I của Gregory**

Dù sao, tôi cũng đúc kết được rằng bộ sưu tập ảnh không phải là một cuốn nhật ký lưu lại chính xác những gì đã xảy ra trong cuộc đời bạn. Năm ngoái, khi chúng tôi ở bãi biển, Mẹ đã mua một bộ vòng cổ ở cửa hàng quà tặng, và sau này tôi nhìn thấy mẹ chôn chúng trong cát cho cậu con trai cùng Manny chơi trò "đi tìm kho báu".

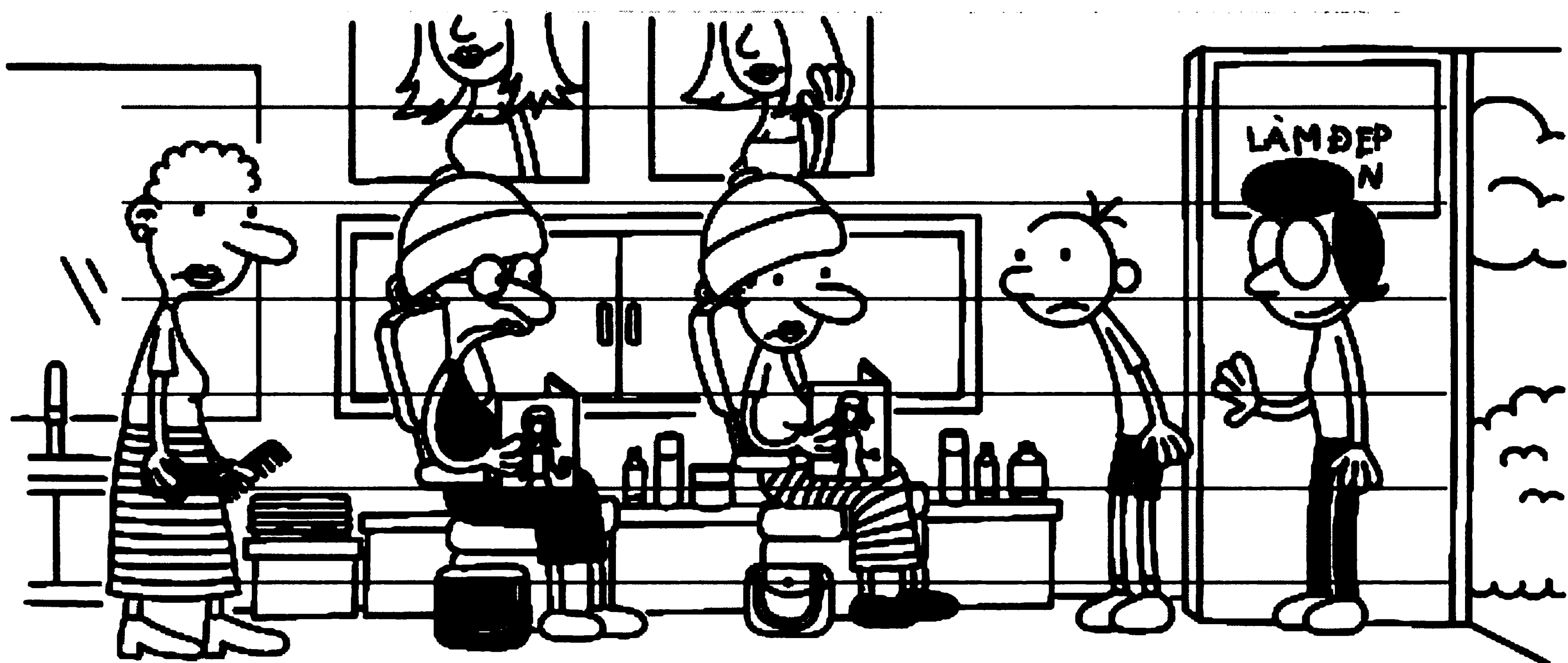
Hừ, ước gì tôi không bao giờ phải nhìn thấy cảnh đó, bởi chúng làm tôi nhớ lại toàn bộ thời thơ ấu của mình.

Gregory "đào" được vỏ sò

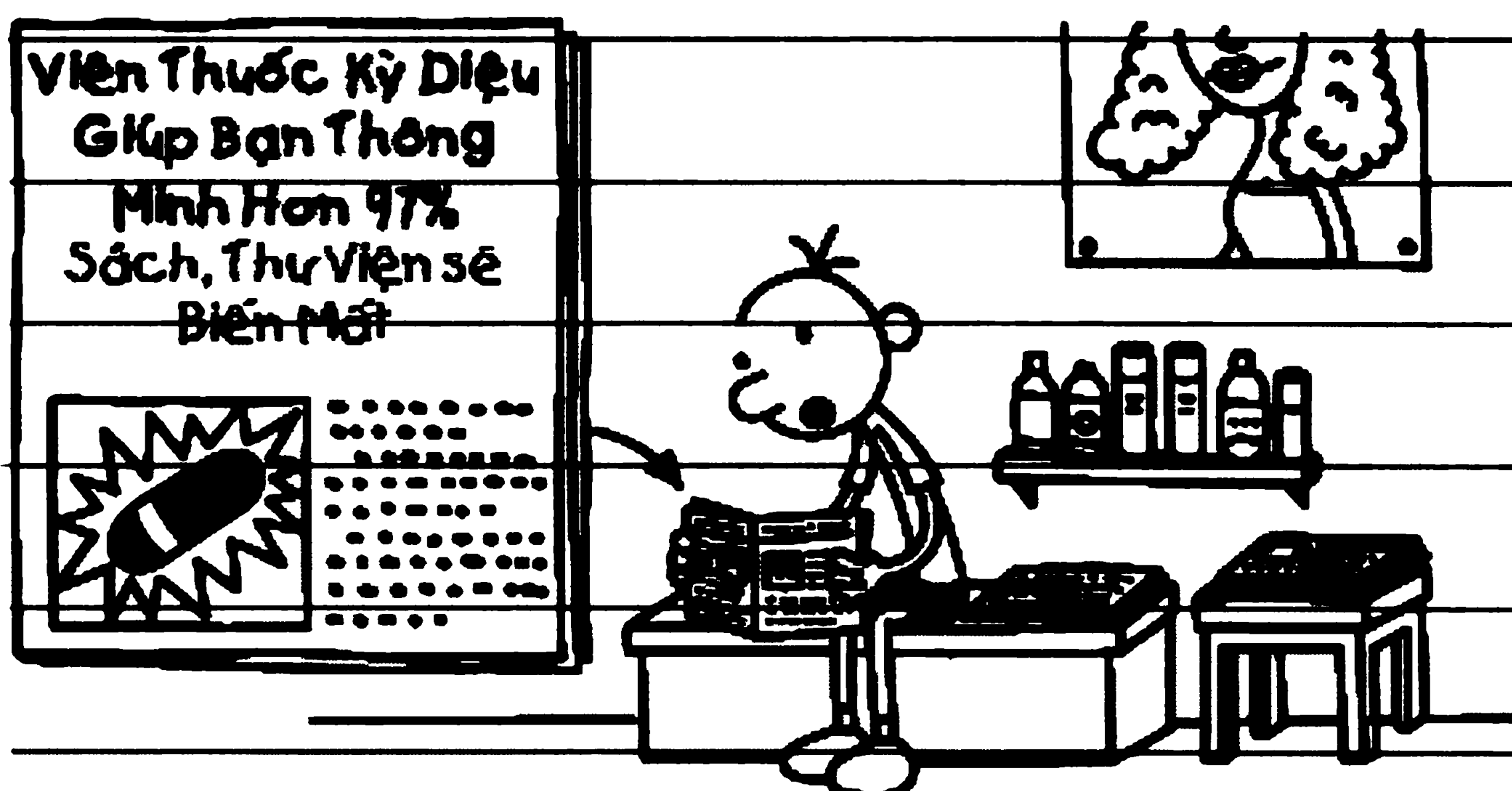
Hôm nay, mẹ nói rằng đầu tôi như "tổ quạ" nên sẽ đưa tôi đi cắt tóc.

Nhưng tôi sẽ không bao giờ đồng ý đi cắt tóc nếu tôi biết rằng mẹ sẽ đưa tôi tới Tiệm chăm sóc sắc đẹp Bombshells, nơi mà mẹ, Bà và các QUÝ PHU NHÂN khác thường đến cắt tóc.

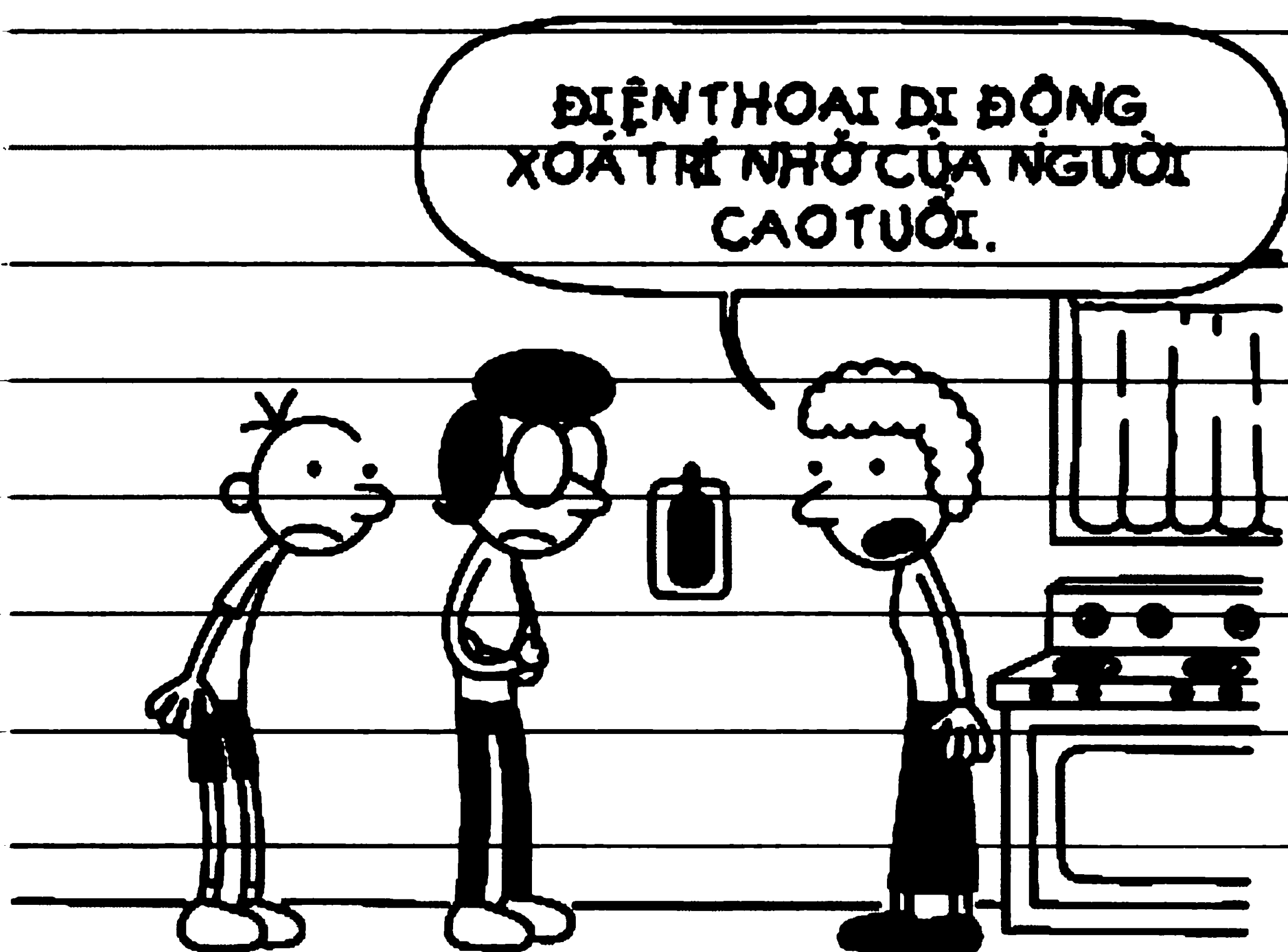

Dù sao tôi cũng thừa nhận rằng, không phải tất cả những trải nghiệm tại tiệm chăm sóc sắc đẹp đều tồi tệ. Thứ nhất, họ có ti vi ở khắp mọi nơi nên bạn có thể xem truyền hình trong khi chờ tới lượt.

Thứ hai, họ có rất nhiều báo lá cải mà bạn thường thấy ở quầy thu ngân của các cửa hàng tạp hoá. Mẹ nói báo lá cải toàn đăng những điều dối trá, nhưng tôi nghĩ có một số thông tin thực sự quan trọng trong đó.

Dù mẹ phản đối kịch liệt nhưng Bà vẫn thường xuyên mua những tờ báo lá cải. Vài tuần trước, Bà không nghe điện thoại khiến mẹ rất lo lắng và phải đến nhà để kiểm tra xem Bà có ỔN không. Bà vẫn khỏe nhưng không nghe điện thoại vì một "mẫu tin" được đăng trên báo.

Nhưng khi mẹ hỏi Bà về tờ báo đăng tải thông tin đó, Bà trả lời -

Bà có một chú chó, tên là Henry, nhưng nó mới chết nên Bà có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn. Vì thế mẹ thường xuyên phải xử lý những sự cố tương tự như chuyện về chiếc điện thoại di động trên.

Bất cứ khi nào mẹ tìm thấy những tờ báo lá cải trong nhà Bà, mẹ sẽ tịch thu và ném chúng vào thùng rác. Tuần trước, tôi đã lục tìm được một tờ ở thùng rác và ngẫu nhiên đọc nó trong phòng ngủ.

Tôi rất mừng vì mình đã đọc tờ báo ấy. Nhờ có nó mà tôi phát hiện ra rằng Bắc Mỹ sẽ chìm dưới nước trong vòng sáu tháng nữa, thế nên tôi chẳng cần phải cố gắng học thật tốt ở trường.

Tôi phải chờ khá lâu tại tiệm chăm sóc sắc đẹp, nhưng tôi không bận tâm lắm. Tôi đã đọc tử vi của mình và ngắm nghía những bức ảnh các ngôi sao điện ảnh khi không trang điểm, vì vậy tôi hoàn toàn được giải trí.

Khi được cắt tóc, tôi đã nhận ra điều hấp dẫn nhất của tiệm chăm sóc sắc đẹp, đó chính là TIN ĐỒN. Các quý bà làm việc ở đó đều biết tường tận những chuyện không hay của mọi người trong thị trấn.

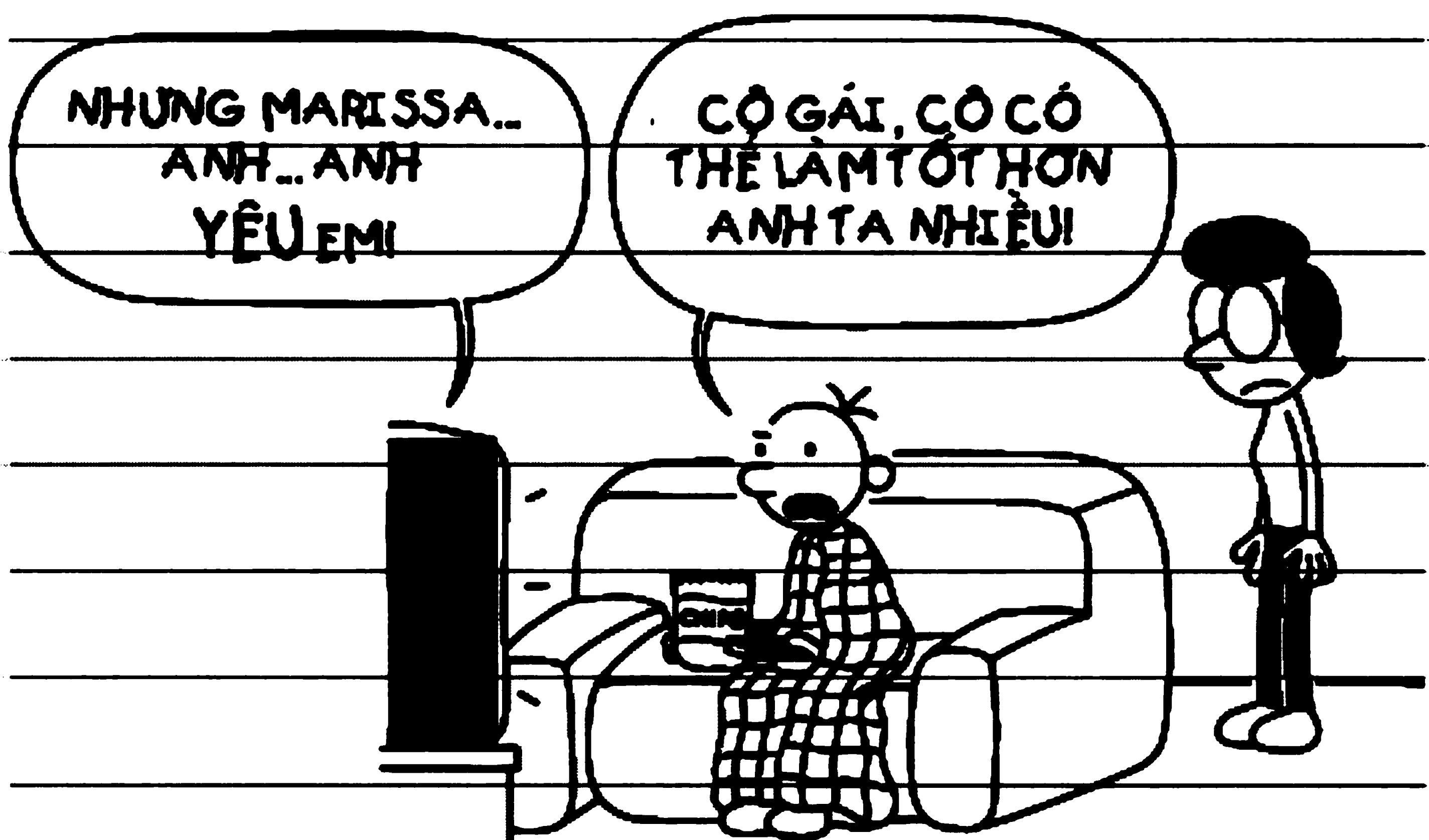

Không may là mẹ lại đến đón tôi ngay giữa câu chuyện về ông Peppers và cô vợ mới trẻ hơn ông ta tới hai mươi tuổi.

Hy vọng là tóc của tôi sẽ mọc thật nhanh để tôi có thể quay trở lại và nghe nốt câu chuyện.

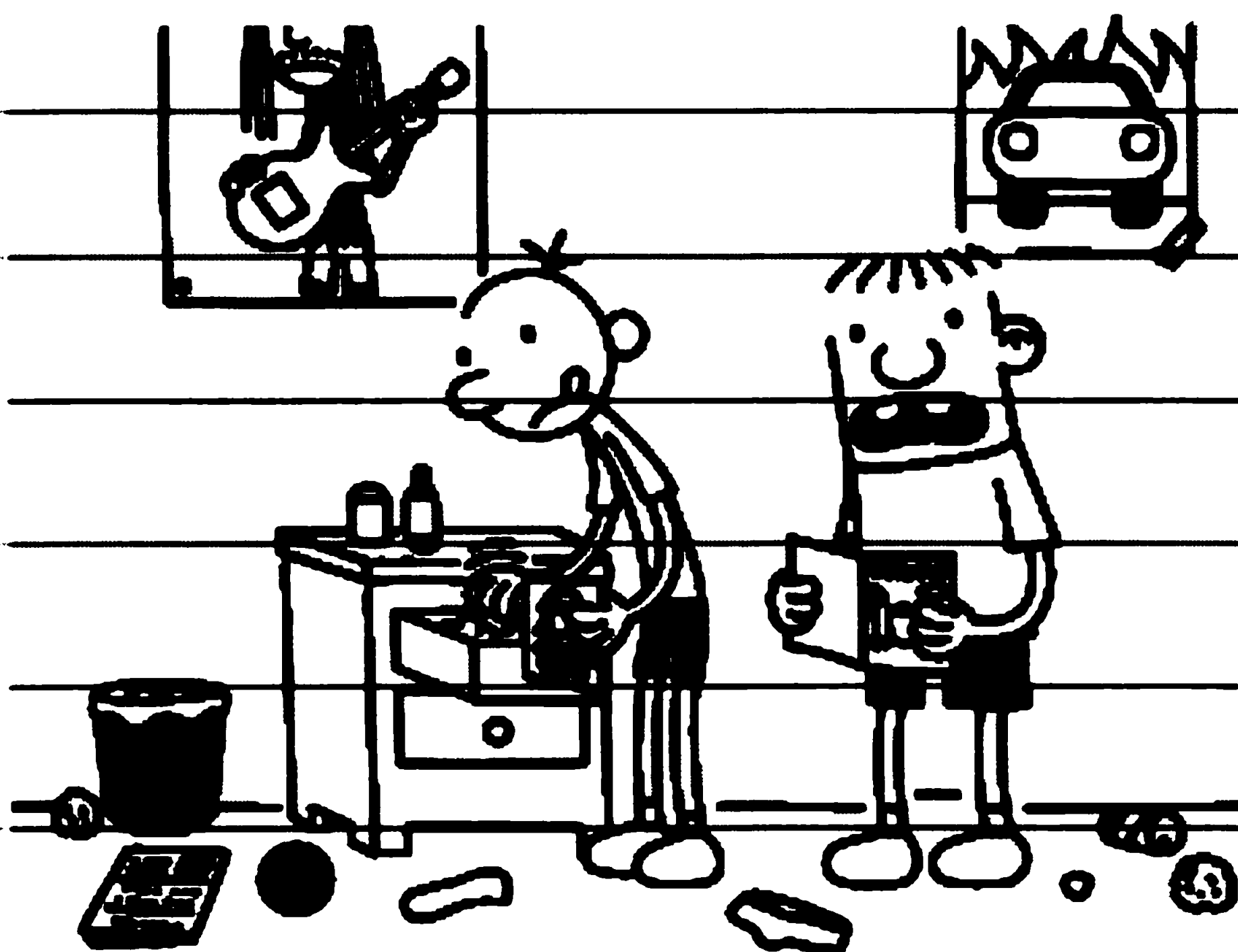
Thứ sáu

Tôi nghĩ mẹ bắt đầu thấy hối hận vì đã đưa tôi đi cắt tóc vào đúng hôm đó. Những quý bà ở Bombshells đã giới thiệu cho tôi bộ phim truyền hình dài tập mà bây giờ tôi hoàn toàn bị lôi cuốn vào đó.

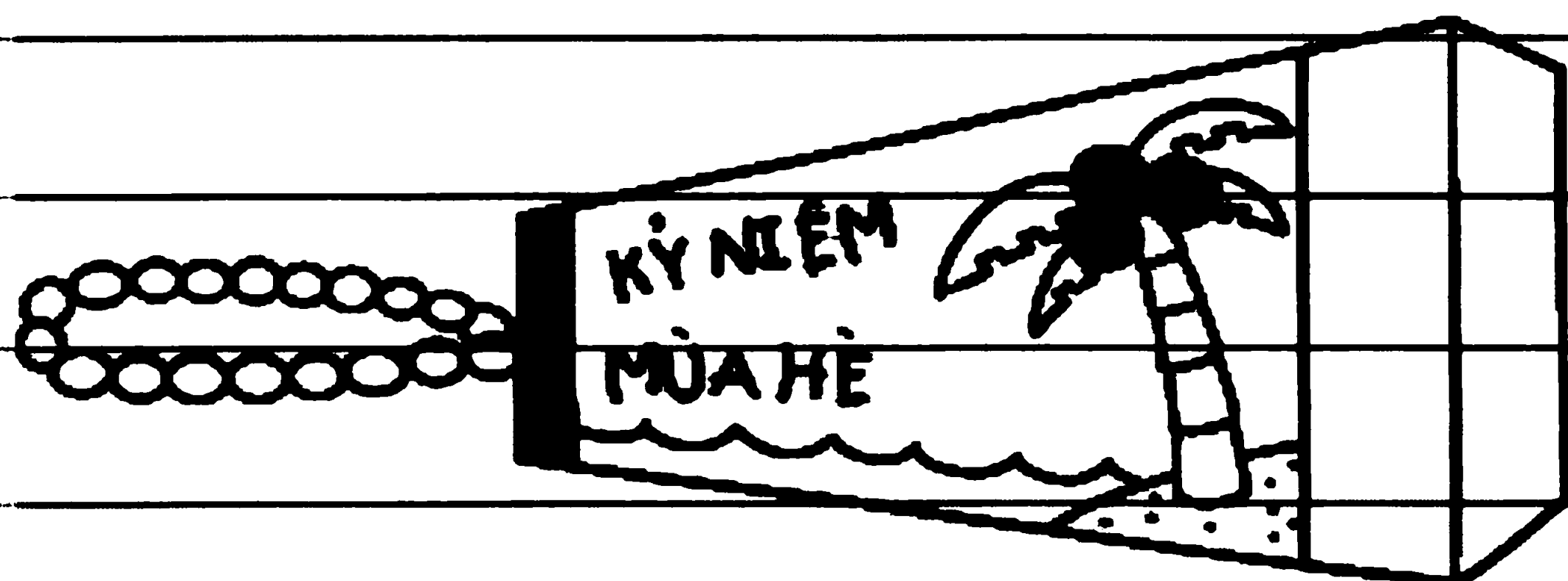

Hôm qua, lúc tôi đang xem dở chương trình yêu thích của mình, mẹ nói rằng tôi phải tắt Ti vi và tìm việc gì đó để làm. Tôi có thể khẳng định rằng thật vô ích nếu cố tranh luận với mẹ, nên tôi đã gọi điện cho Rowley và mời nó đến nhà.

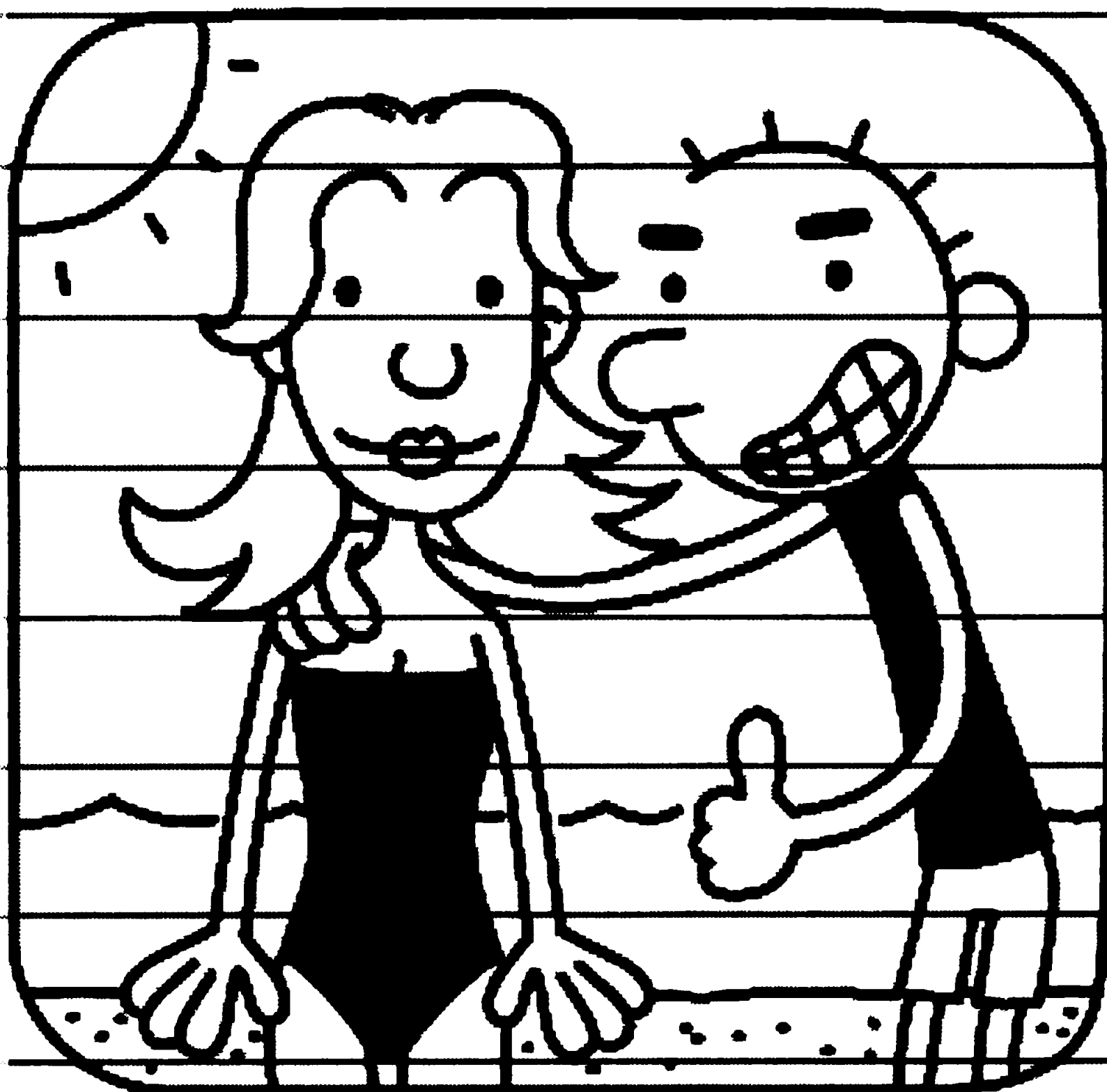
Khi Rowley tới, chúng tôi tiến thẳng xuống phòng Rodrick ở dưới tầng hầm. Rodrick đã ngừng tập với ban nhạc Bim Tò của anh ta, và cứ hễ khi nào Rodrick đi vắng là tôi lại có cơ hội lục tung đồ đạc của anh ta để khám phá những điều thú vị.

Thứ hay ho nhất tôi tìm được trong ngăn kéo của Rodrick lúc này là một ít móc khoá lưu niệm có in hình anh ta chụp ở bãi biển.

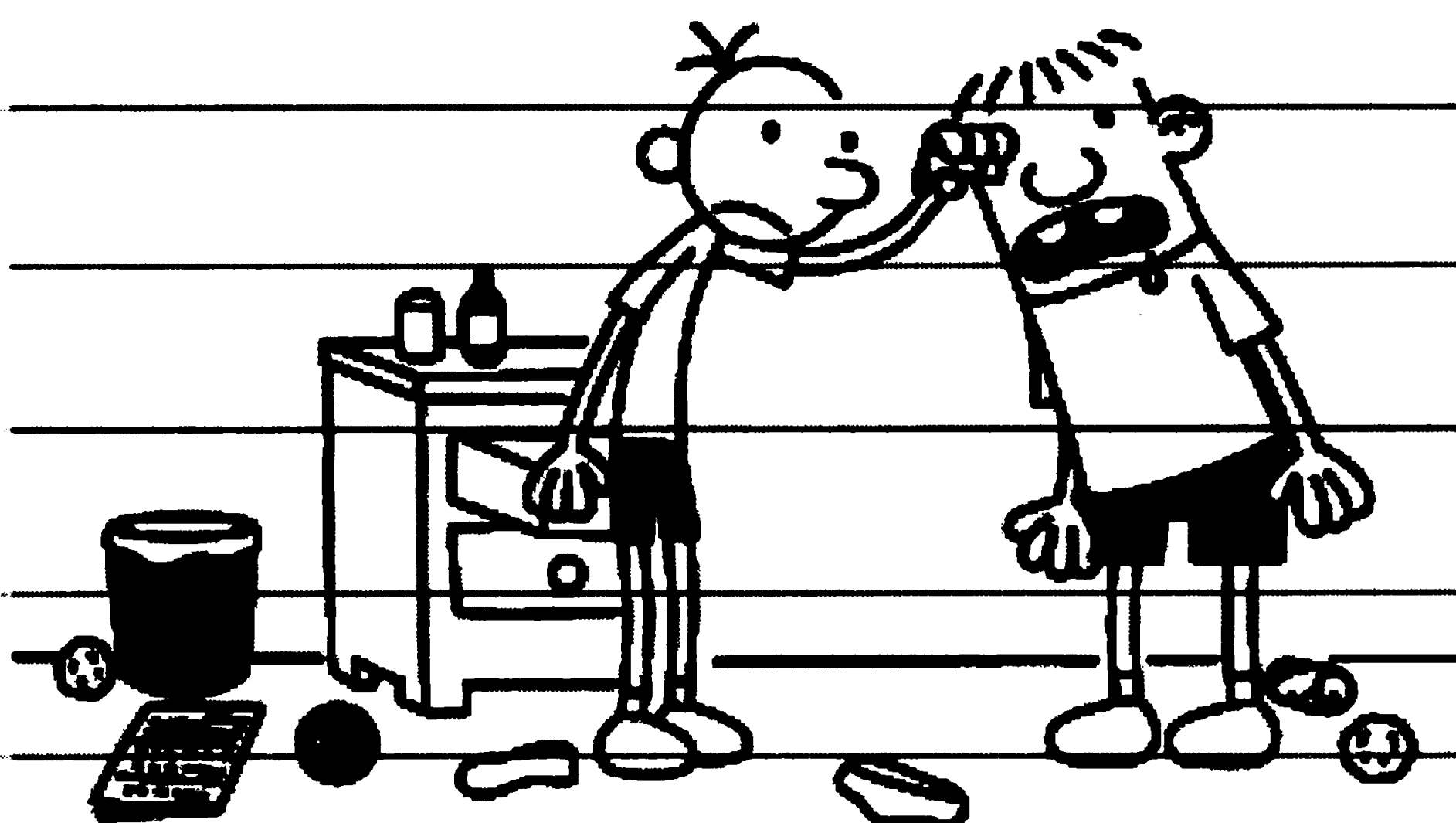

Nếu nhìn vào nó, bạn sẽ thấy ngay hình Rodrick với một cô nàng nóng bỏng.

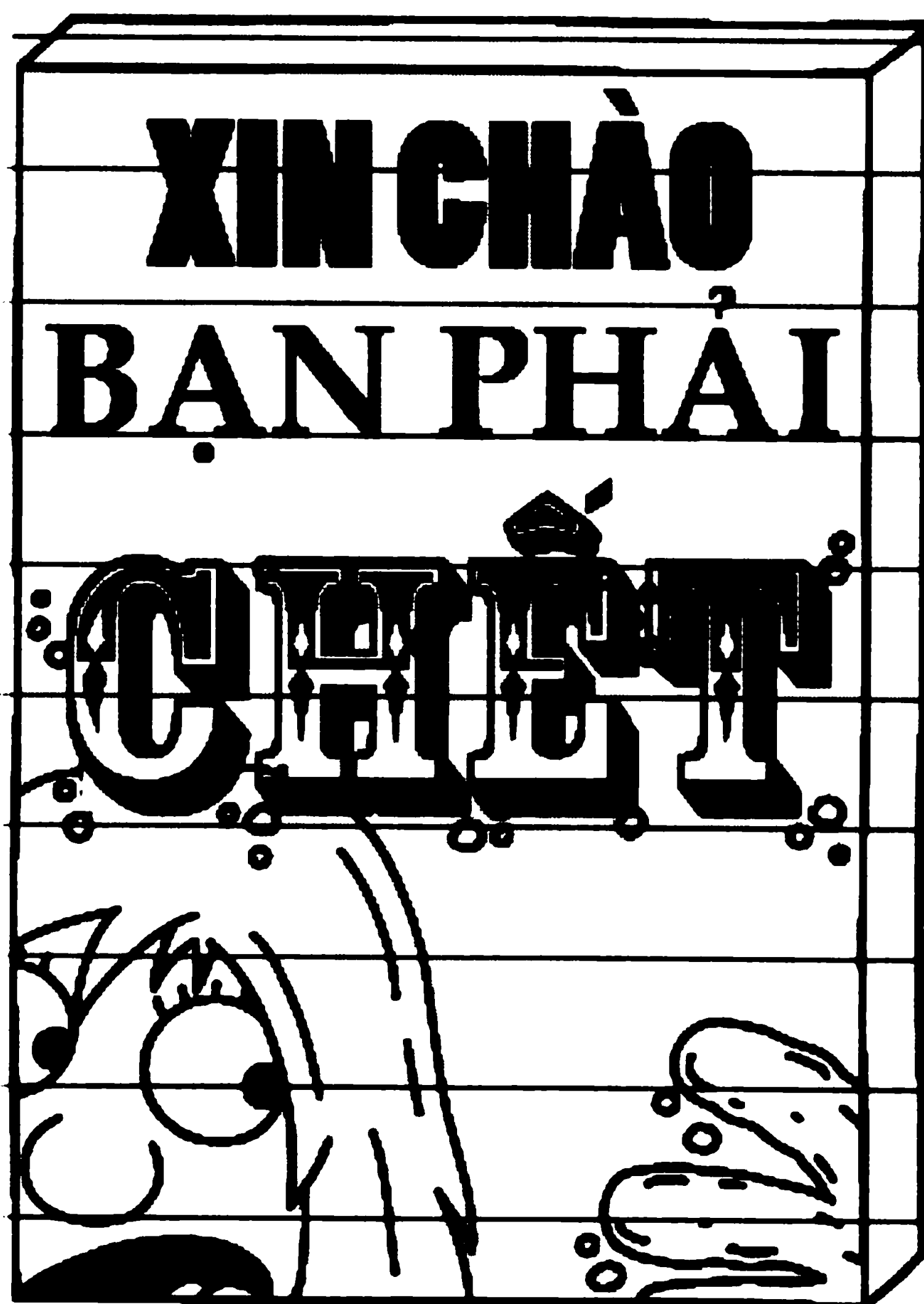

Tôi không biết làm thế nào Rodrick lại có bức ảnh đó, bởi vì tôi và anh ta luôn đi cùng nhau trong mọi kì nghỉ của gia đình, và nếu tôi đã gặp Rodrick và CÔ GÁI đó, tôi chắc chắn là sẽ nhớ cô ấy.

Tôi khoe bức ảnh với Rowley, nhưng tôi phải cảnh giác giữ chắc phần móc chìa khoá vì tôi biết nó sẽ giật mất.

Chúng tôi tiếp tục lục lọi xung quanh và tìm thấy một bộ phim kinh dị ở tận đáy ngăn kéo của Rodrick. Tôi không thể tin được vào sự may mắn của mình. Vì cả tôi và Rowley đều chưa từng xem một bộ phim kinh dị nào trước đó, nên đây thực sự là một phát hiện vĩ đại.

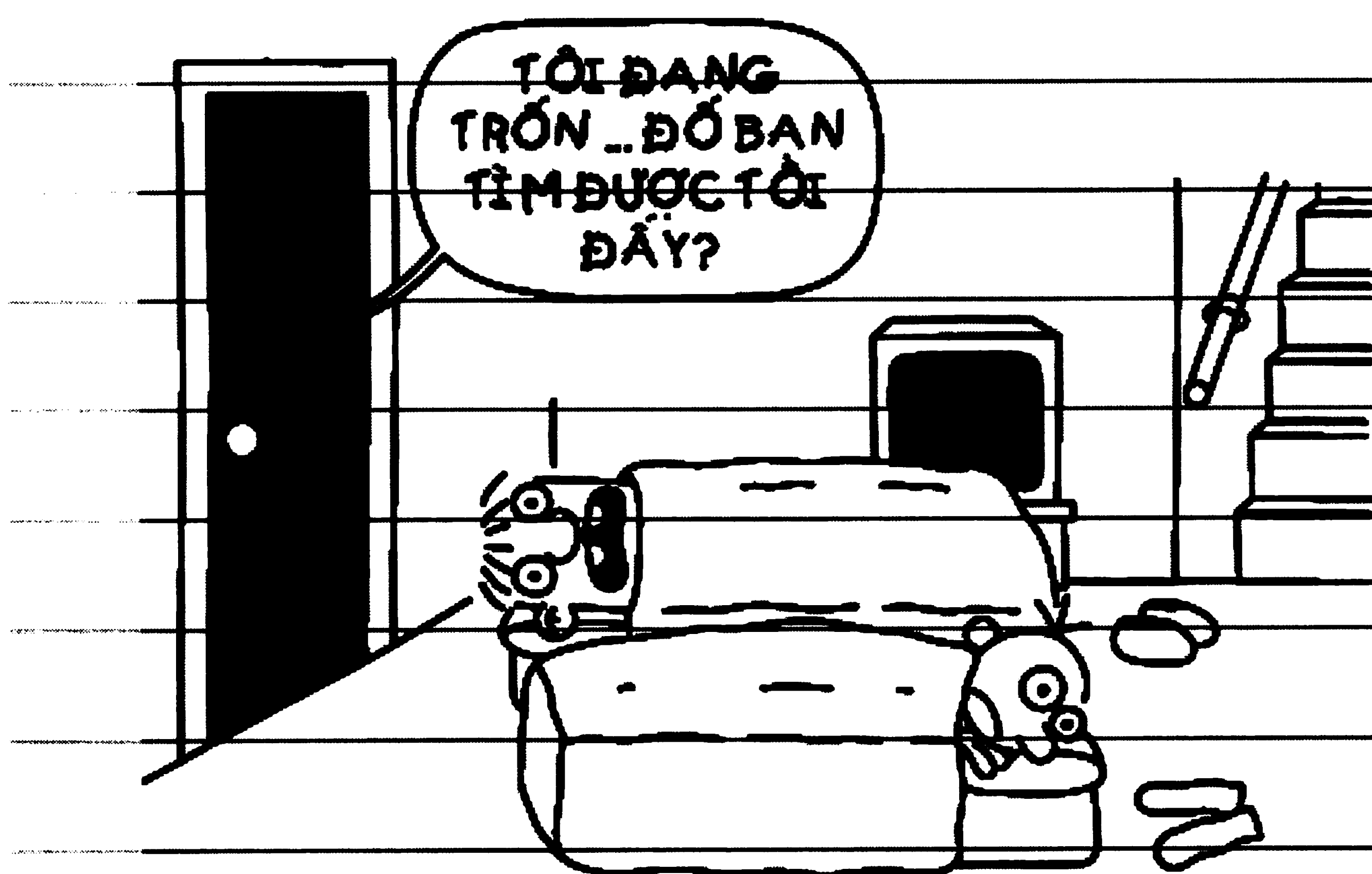
Tôi hỏi mẹ xem liệu Rowley có thể ngủ ở đây đêm nay không và mẹ đồng ý. Tôi chỉ hỏi mẹ khi bố đã ra khỏi phòng, vì bố dị ứng với việc chúng tôi thức trắng đêm chỉ để làm mấy trò vớ vẩn.

Hè năm ngoái, khi Rowley qua đêm ở nhà tôi, chúng tôi đã ngủ dưới tầng hầm.

Tôi phải tìm mọi cách để Rowley nằm gần lò sưởi vì tôi rất sợ chỗ đó trong phòng. Tôi nghĩ rằng nếu nửa đêm mà có cái gì đó chui ra từ lò sưởi thì nó sẽ chớp Rowley trước và tôi sẽ có năm giây để tẩu thoát.

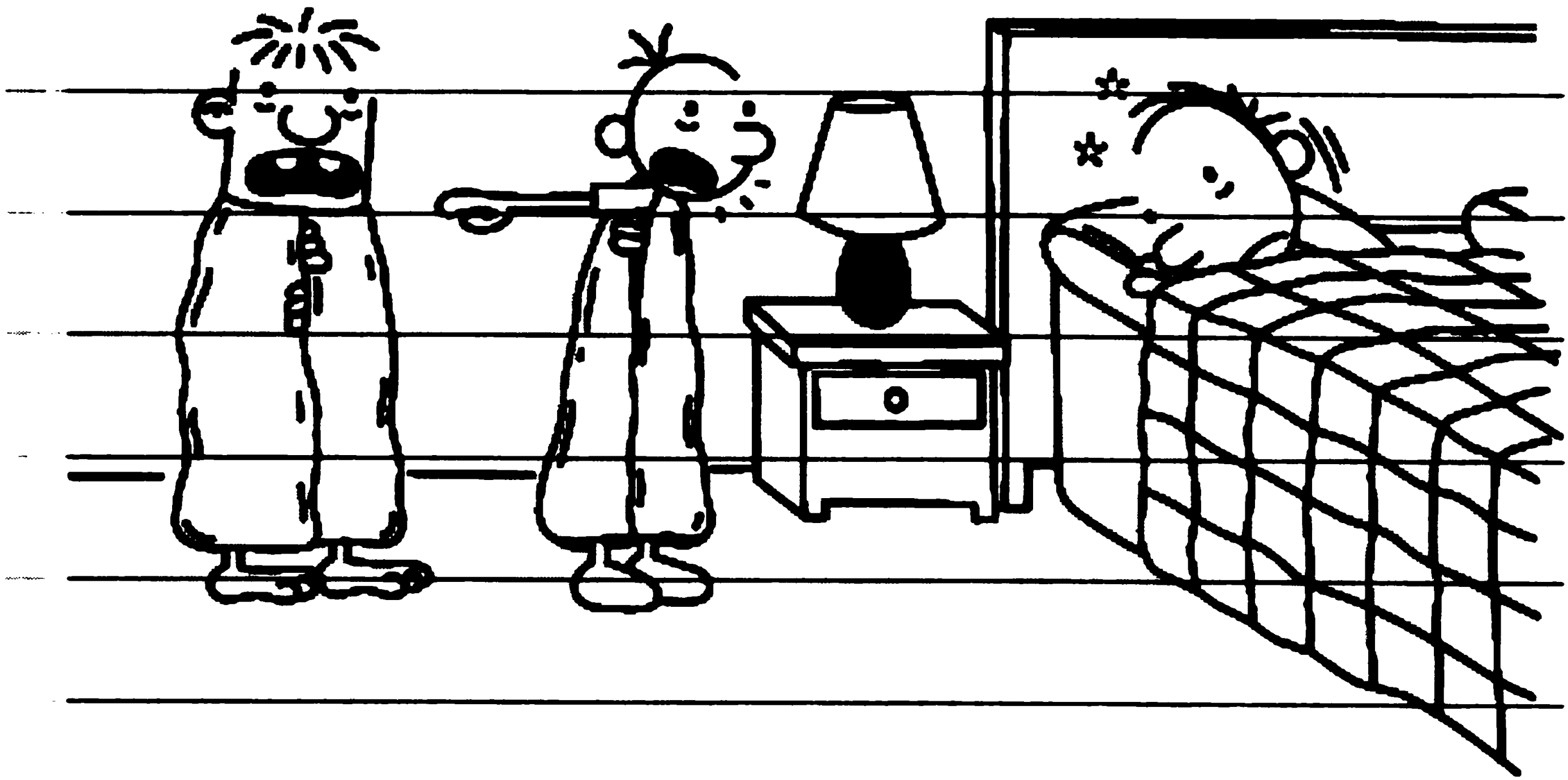
Khoảng 1 giờ sáng, tôi và Rowley sợ rúm người vì nghe thấy âm thanh lạ phát ra từ lò sưởi.

Âm thanh ấy giống như tiếng của một con tiểu ma nữ hoặc đại loại vậy, và nó nói -

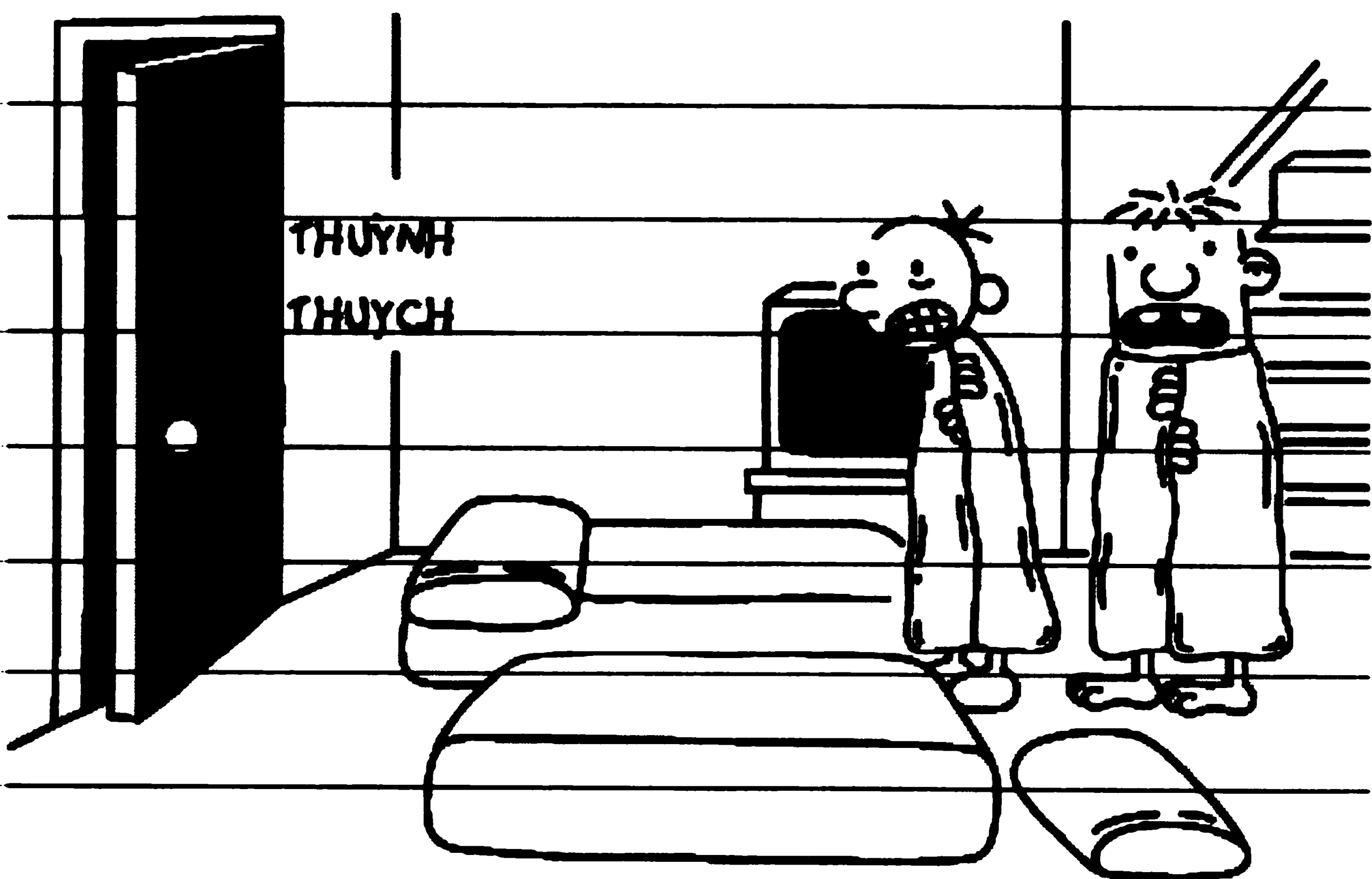
Tôi và Rowley đã chen nhau đến nghệt thở để có thể leo lên cầu thang.

Chúng tôi lao vào phòng bố mẹ và thông báo ngôi nhà bị ma ám và chúng tôi phải rời khỏi đây ngay lập tức.

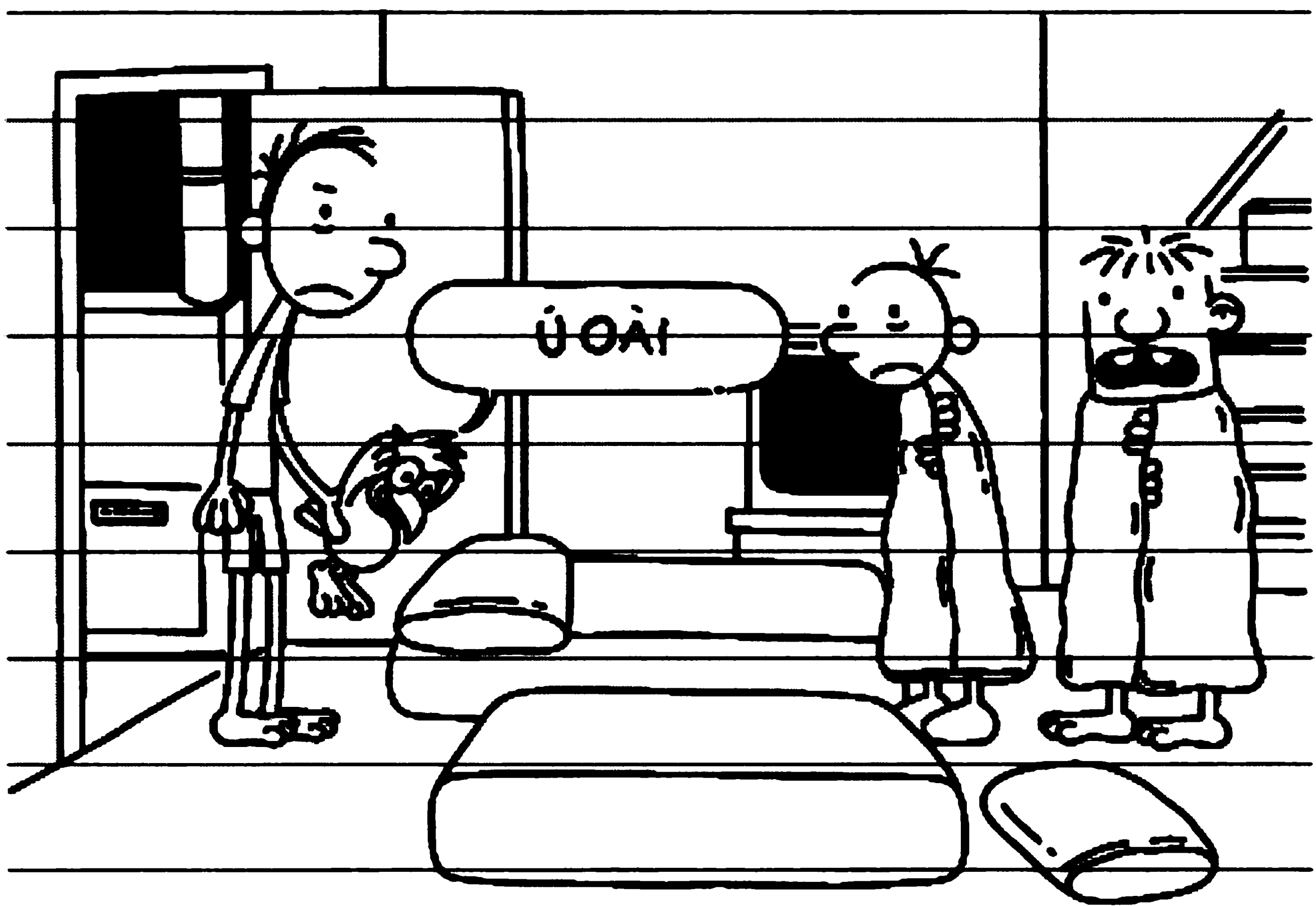

Nhưng lời cảnh báo của tôi không có tác dụng. Bố xuống tầng hầm, kiểm tra lò sưởi trong khi tôi và Rowley run rẩy cách đó khoảng mười bước chân.

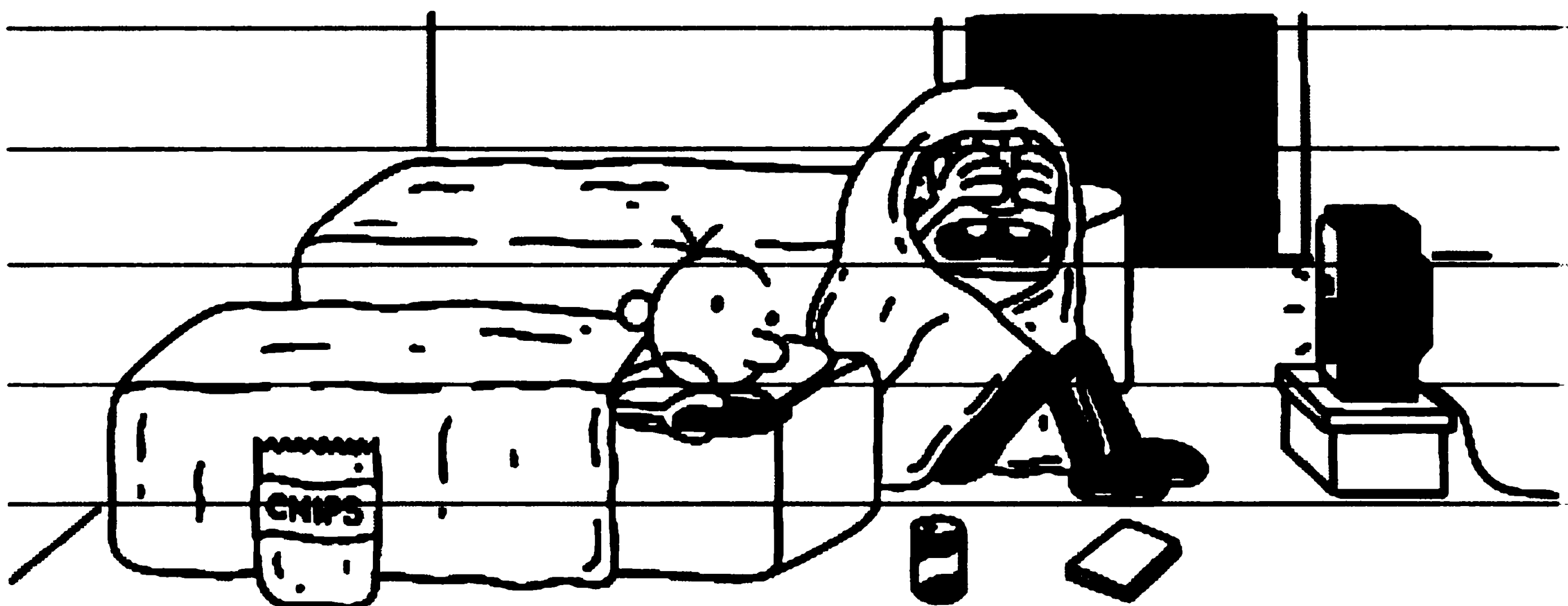
Tôi tin chắc bố không thể sống sót mà thoát khỏi lò sưởi vì những âm thanh ghê rợn phát ra từ đó, nên tôi thủ sẵn tư thế để chạy thực mạng.

Nhưng vài giây sau, bố đã trở lại với Harry Trốn và Tim – món đồ chơi biết nói của Manny.

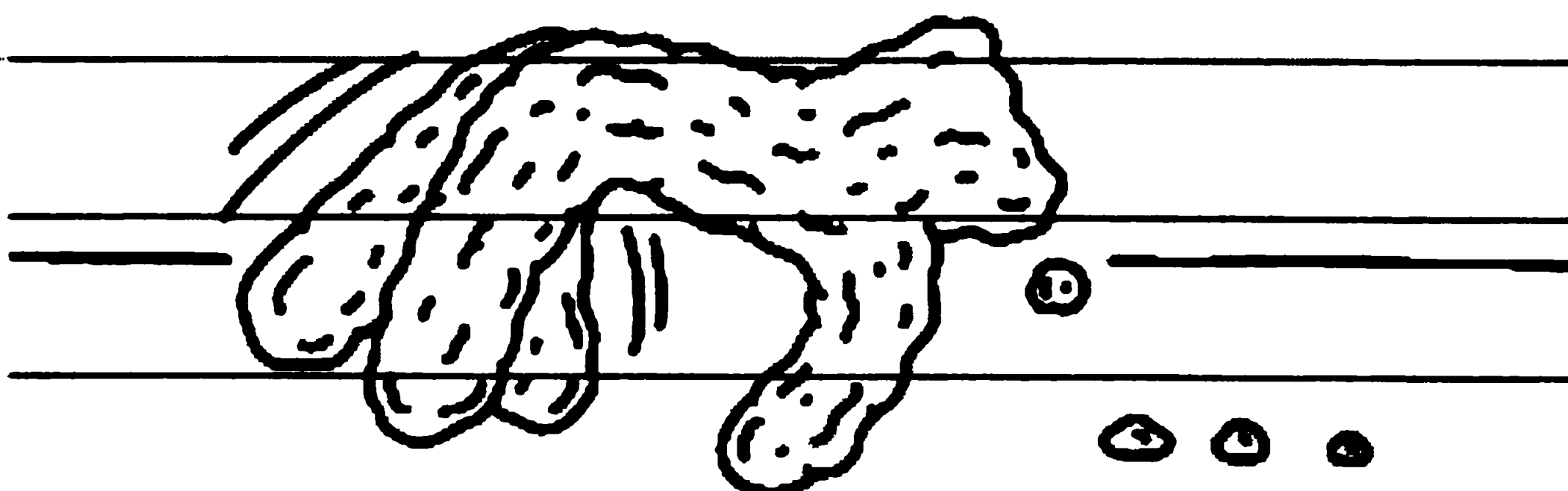

Đêm qua, tôi và Rowley phải chờ cho bố mẹ đi ngủ mới lòi đĩa bộ phim kinh dị mà chúng tôi tìm thấy ra xem. Nói một cách nghiêm túc, tôi là người duy nhất theo dõi bộ phim, vì mắt và tai Rowley lúc nào cũng trong tình trạng bị bịt kín.

Bộ phim kể về một bàn tay bùn đi khắp đất nước để giết người. Và người cuối cùng nhìn thấy nó luôn là nạn nhân tiếp theo.

BỘ
BỘ

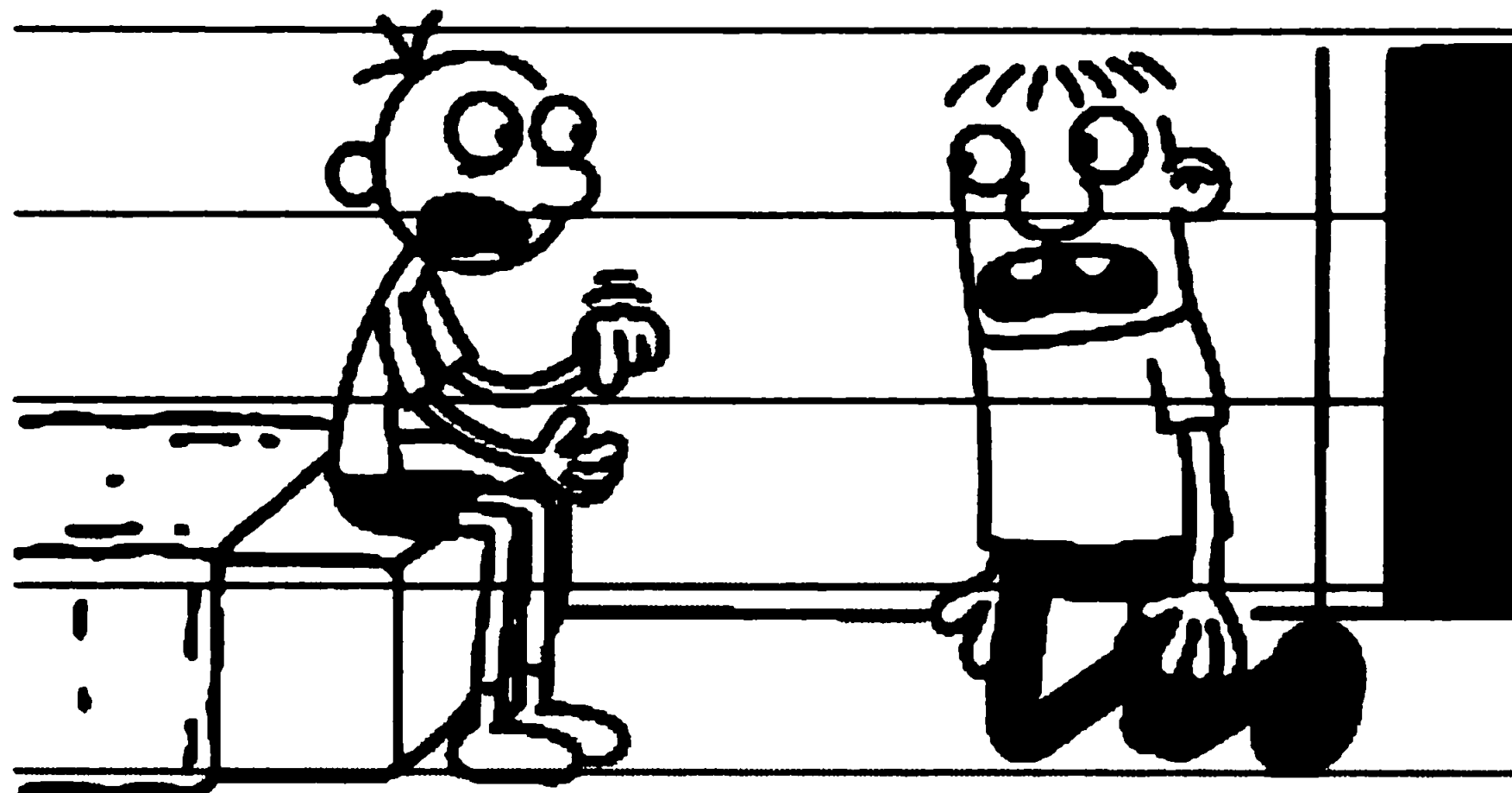
Phải thừa nhận rằng hiệu ứng của bộ phim thực sự rất tồi, và tôi đã không sợ hãi tí nào cho đến đoạn cao trào cuối phim.

Sau khi bàn tay bùn bóp cổ nạn nhân cuối cùng, nó lao thẳng vào màn hình, và ngay lập tức màn hình tối đen. Phải mất một lúc lâu suy nghĩ tôi mới nhận ra rằng nạn nhân tiếp theo của bàn tay bùn sẽ là TÔI.

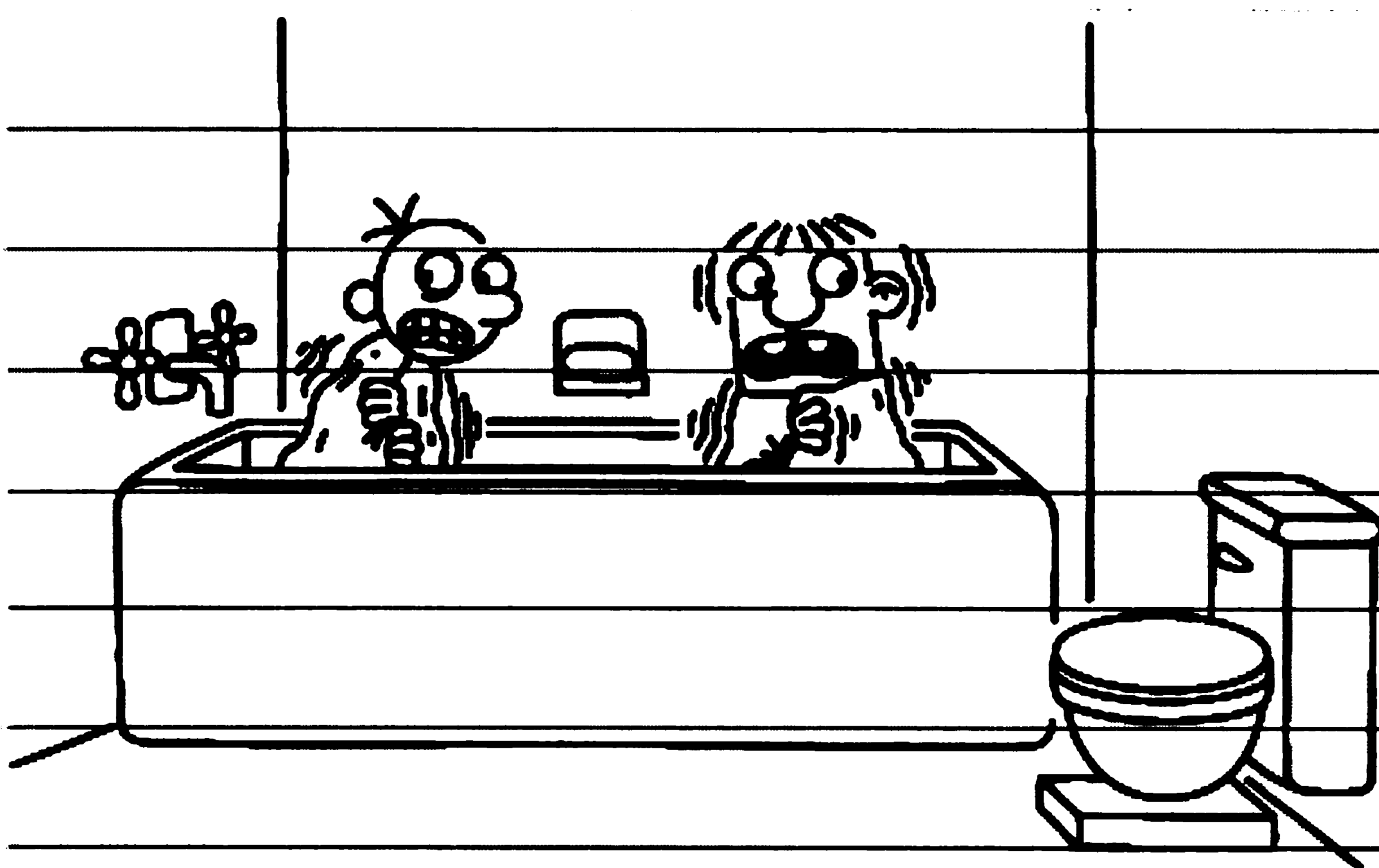
Tôi lập tức tắt ti vi, rồi tường thuật lại cho Rowley từ đầu đến cuối bộ phim.

Ừm, Tôi chắc chắn mình đã rất thành công trong việc

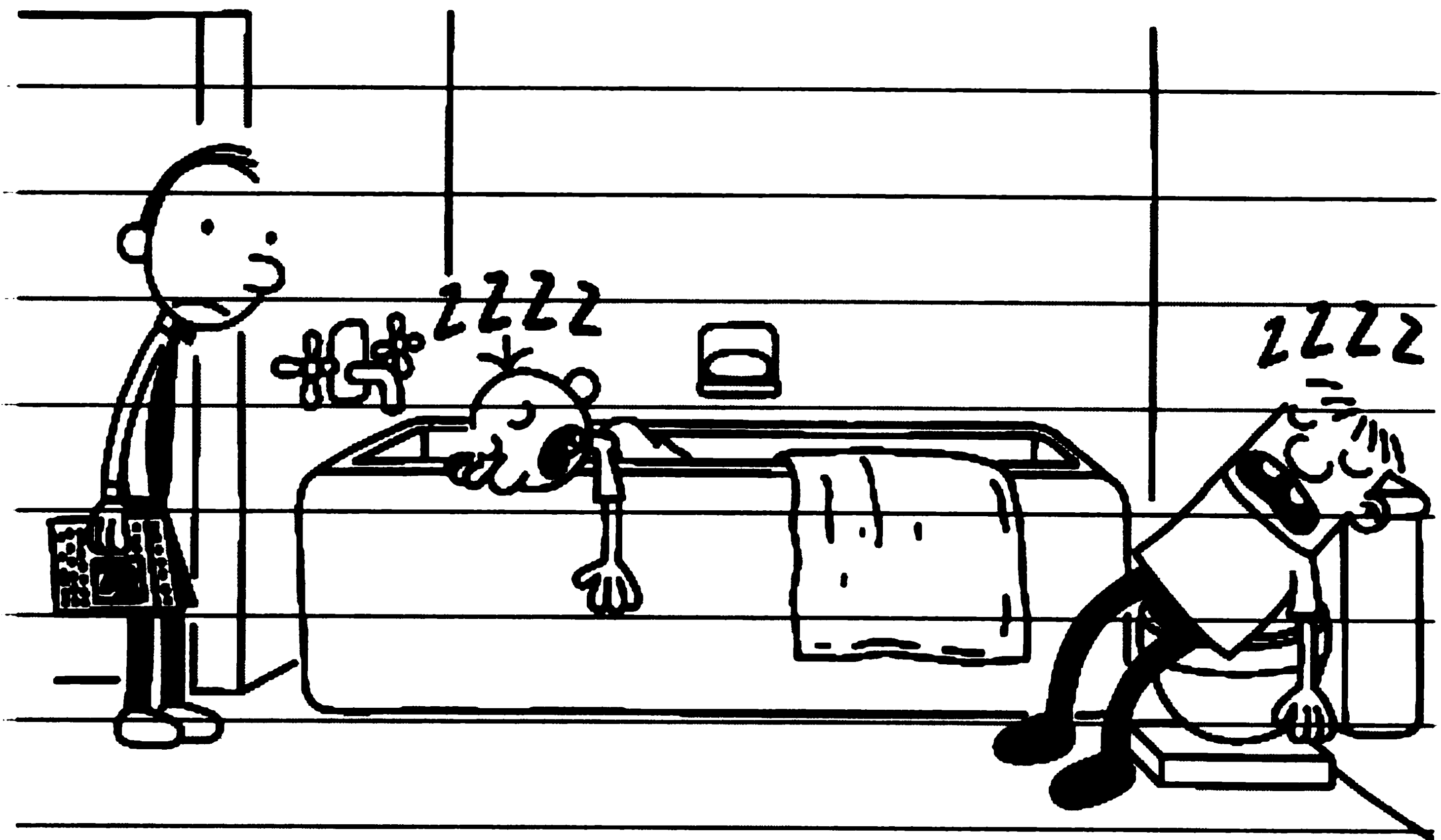
kể lại bộ phim, bởi vì Rowley thậm chí còn sợ hơn cả tôi.

Tôi biết chúng tôi không thể đến "ăn náu" trong phòng bố mẹ lúc này bởi vì tôi sẽ bị bố mẹ "quản thúc" ngay lập tức nếu biết chúng tôi xem phim kinh dị. Nhưng tôi và Rowley cảm thấy không an toàn ở tầng hầm nên hai đứa đã dành gần hết đêm trong phòng tắm tầng trên với đèn bật sáng trung.

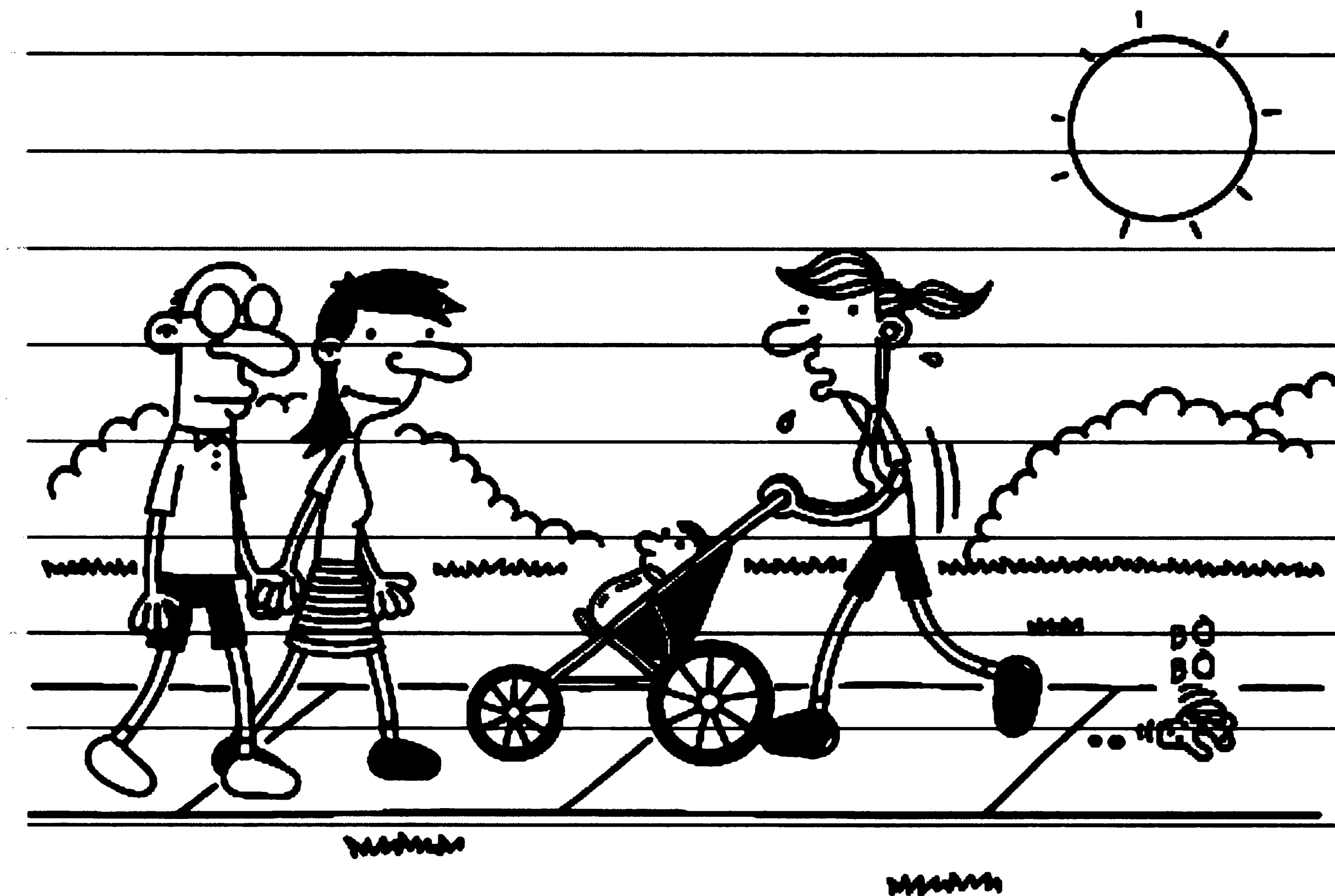
Ước gì chúng tôi có thể thức cả đêm, vì khi bố thấy hai đứa vào buổi sáng, đó không phải cảnh tượng đẹp mắt cho lắm.

Bố muốn biết điều gì đang diễn ra, và tôi buộc phải thú nhận tất cả. Bố đã nói với mẹ, nên bây giờ tôi chỉ còn chờ đợi để biết mình sẽ bị quản thúc bao lâu. Nhưng thành thật mà nói, tôi thấy lo lắng về bàn tay bùn nhiều hơn bất cứ hình phạt nào mẹ có thể nghĩ ra.

Tuy nhiên, khi suy đi nghĩ lại về nó, tôi chợt nhận ra rằng bàn tay bùn không thể tìm được mình trong một sớm một chiều.

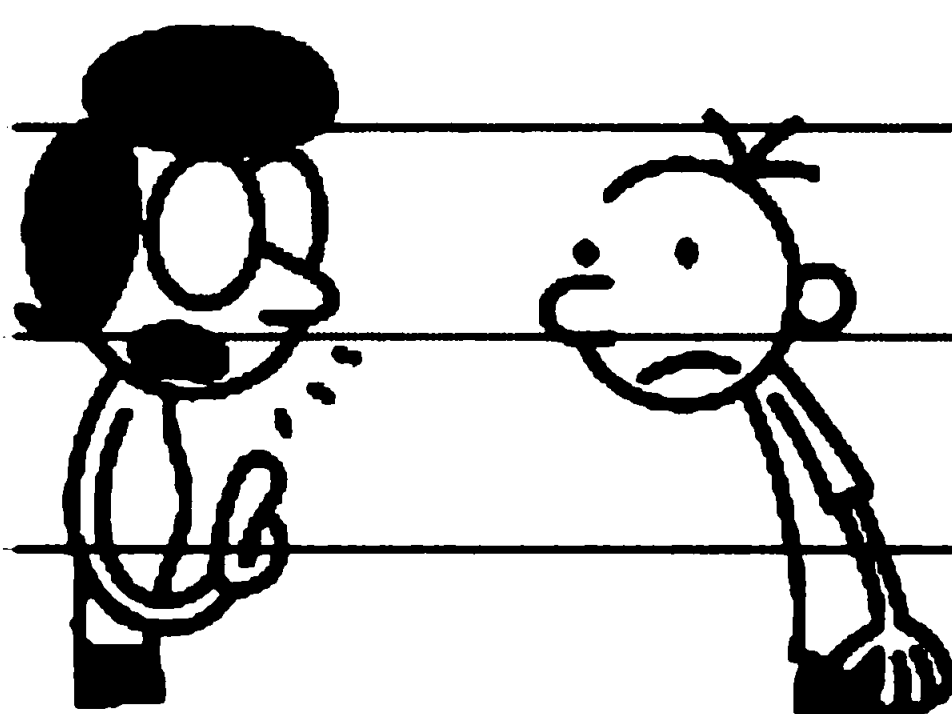
Tia hy vọng đó giúp tôi có thêm ít thời gian để hưởng thụ cuộc sống.

Thứ ba

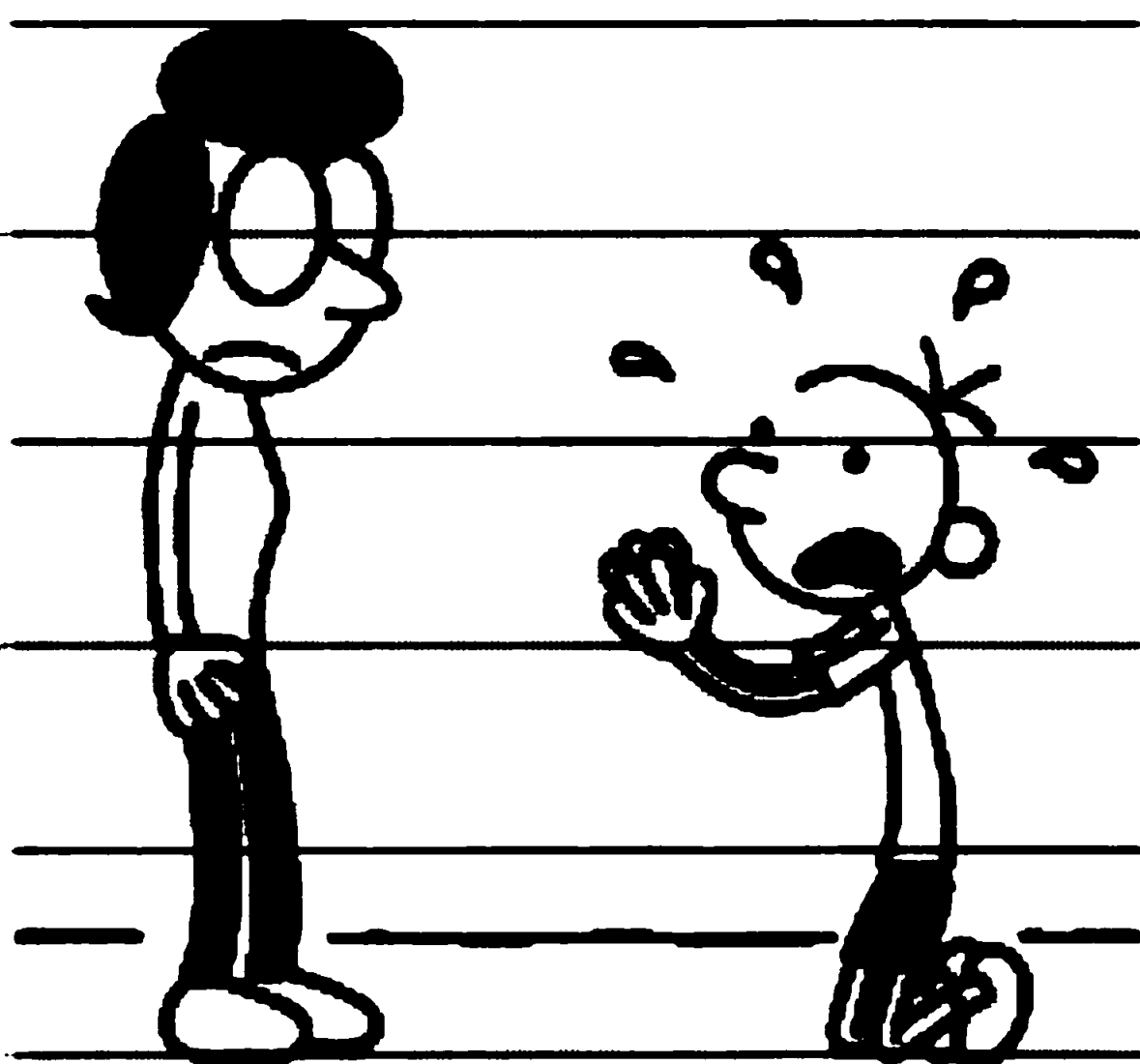
Hôm qua, mẹ đã thuyết giảng cho tôi một bài dài lê thê về hậu quả của việc những cậu bé tầm tuổi tôi xem quá nhiều phim bạo lực hay ham chơi điện tử, và rằng chúng tôi không biết thế nào là giải trí THỰC SỰ.

Tôi đứng yên lắng nghe vì quả thật tôi không biết mẹ lấy ở đâu ra những điều vô lý ấy.

Sau đó mẹ tuyên bố sẽ mở một «câu lạc bộ đọc» cho tất cả những cậu bé trong khu phố để giảng dạy cho chúng tôi về nền văn học vĩ đại mà chúng tôi đã bỏ lỡ.

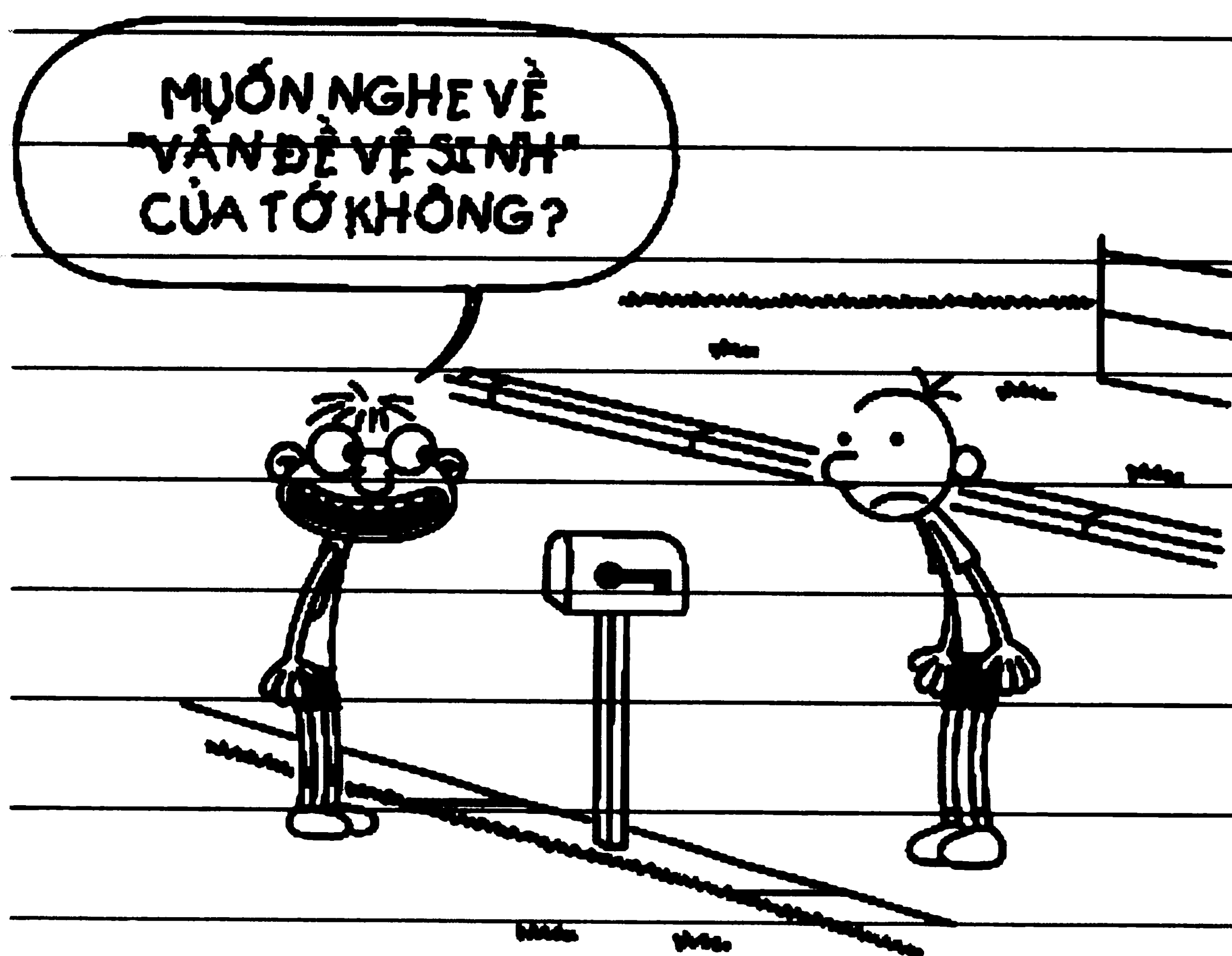
Tôi năn nỉ mẹ cho tôi một hình phạt bình thường thay thế, nhưng mẹ không hề lay động.

Hôm nay là buổi gặp mặt đầu tiên của Câu Lạc Bộ Đọc Là Niềm Vui. Tôi cảm nhận rõ sự bất hạnh của tất cả những cậu bé "bị" mẹ mời đến.

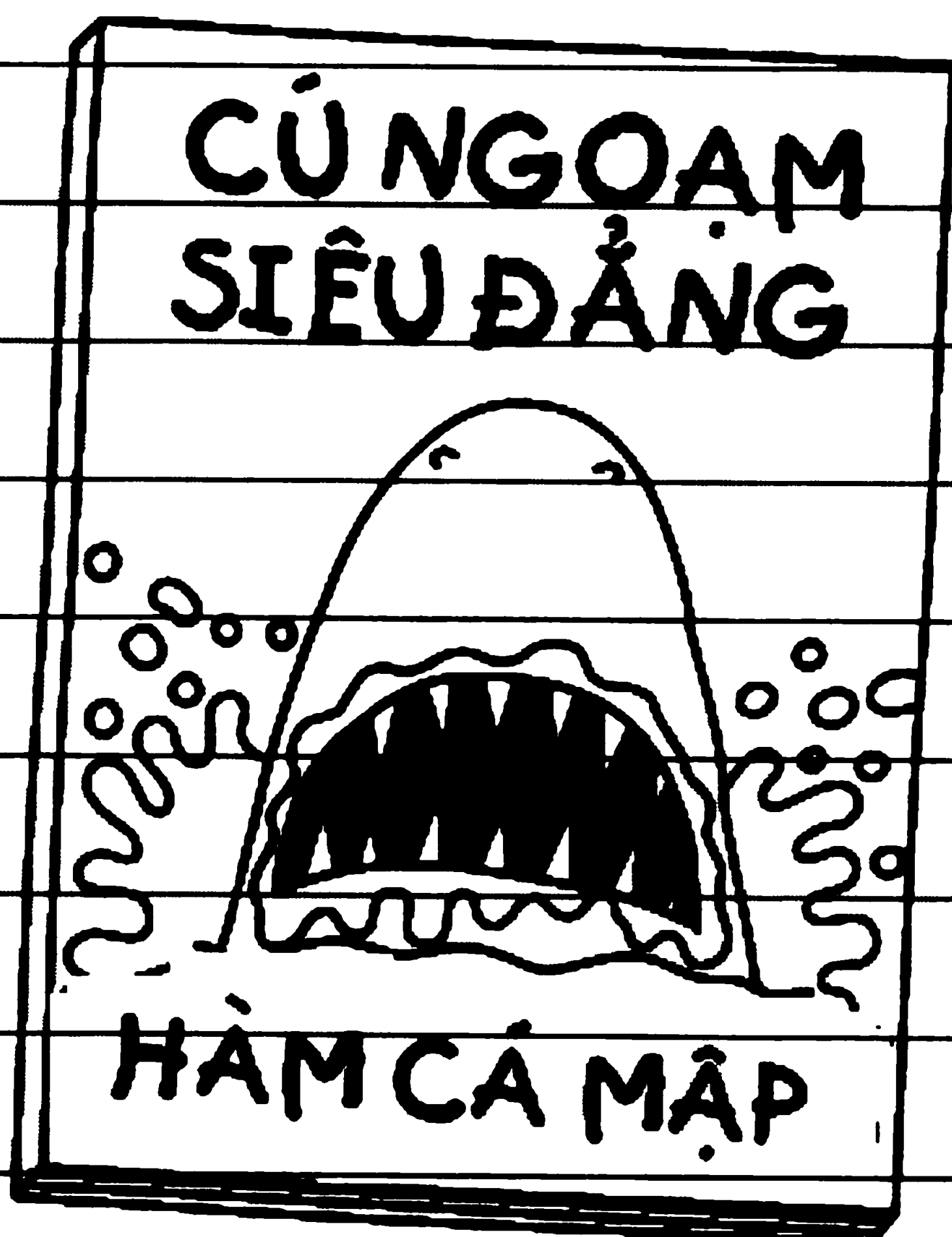
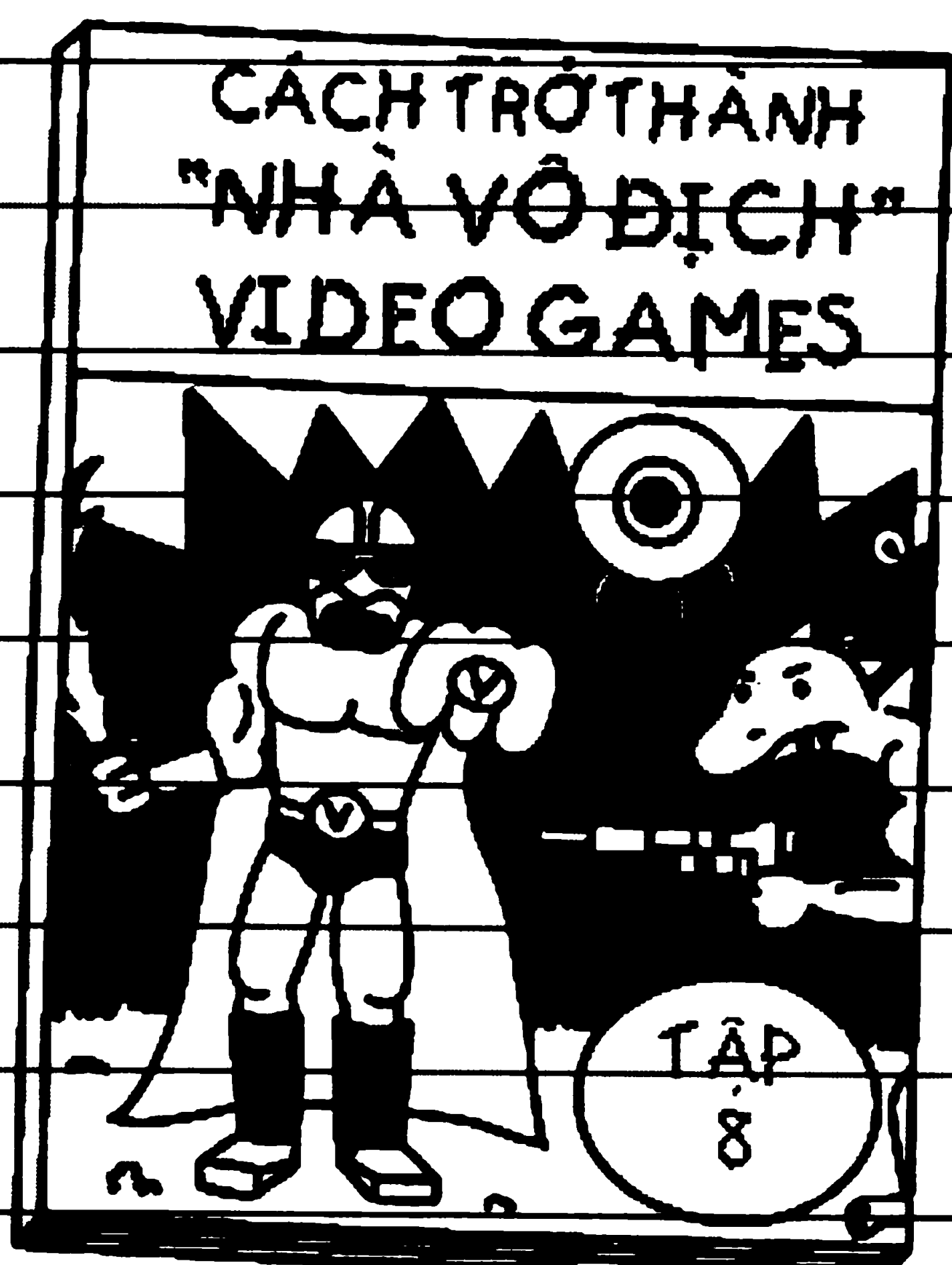
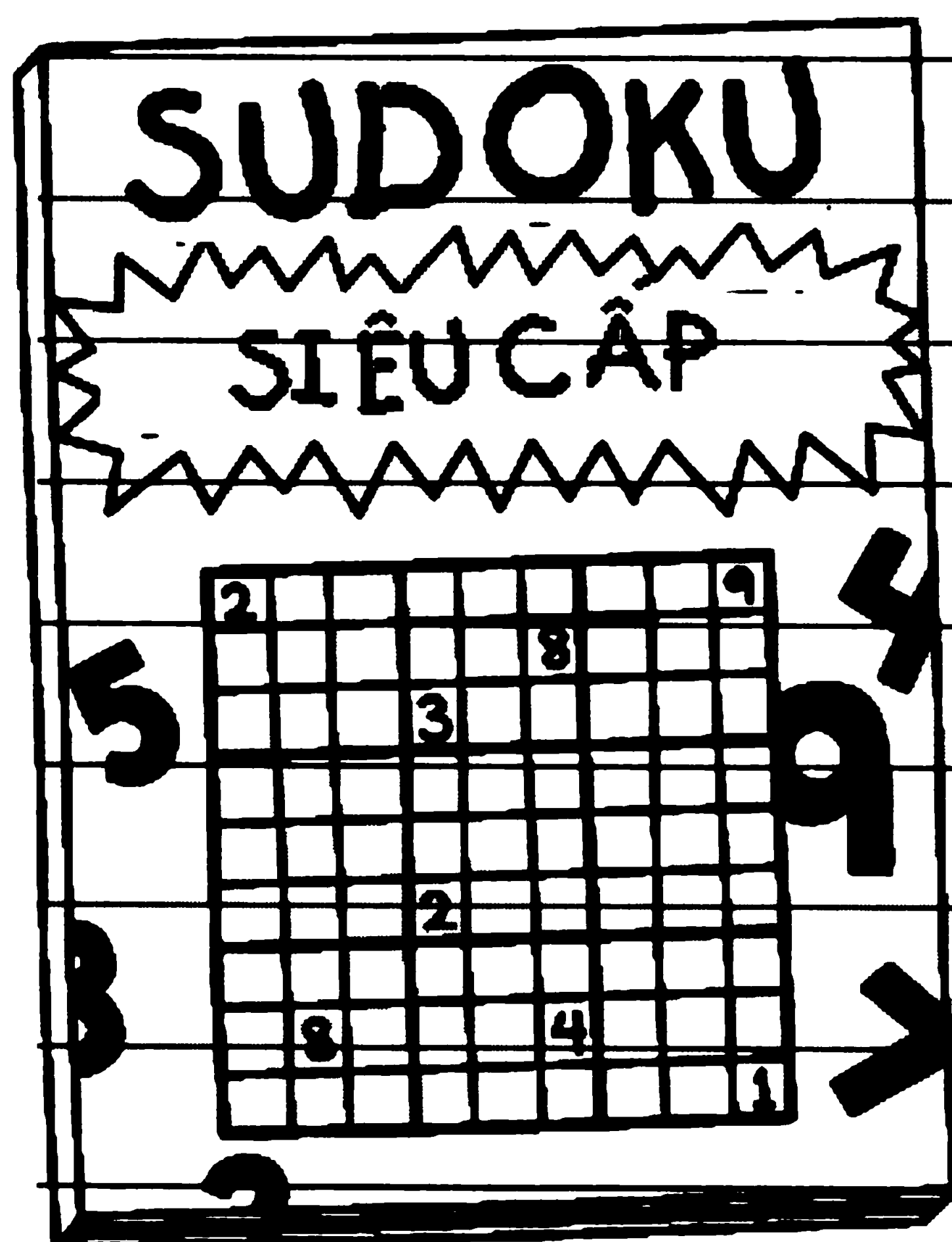

Dù sao, tôi cũng thấy mừng vì mẹ đã không mời Fregley, thằng dở hơi sống cùng phố với tôi, vì dạo này, Fregley có nhiều hành động kỳ quặc hơn.

Tôi nghĩ có lẽ Fregley bắt đầu có chút nguy hiểm, nhưng thật may là nó đã không dòi khỏi sân trước nhà nó trong suốt mùa hè. Tôi nghĩ có lẽ bố mẹ nó đã làm một hàng rào điện hay cái gì đó tương tự.

Mẹ đã yêu cầu mỗi người phải mang cuốn sách mình yêu thích đến buổi gặp gỡ hôm nay để chọn một cuốn và thảo luận về nó. Tất cả các anh chàng đều đặt sách của mình lên bàn và tràn trề hy vọng được mẹ chọn.

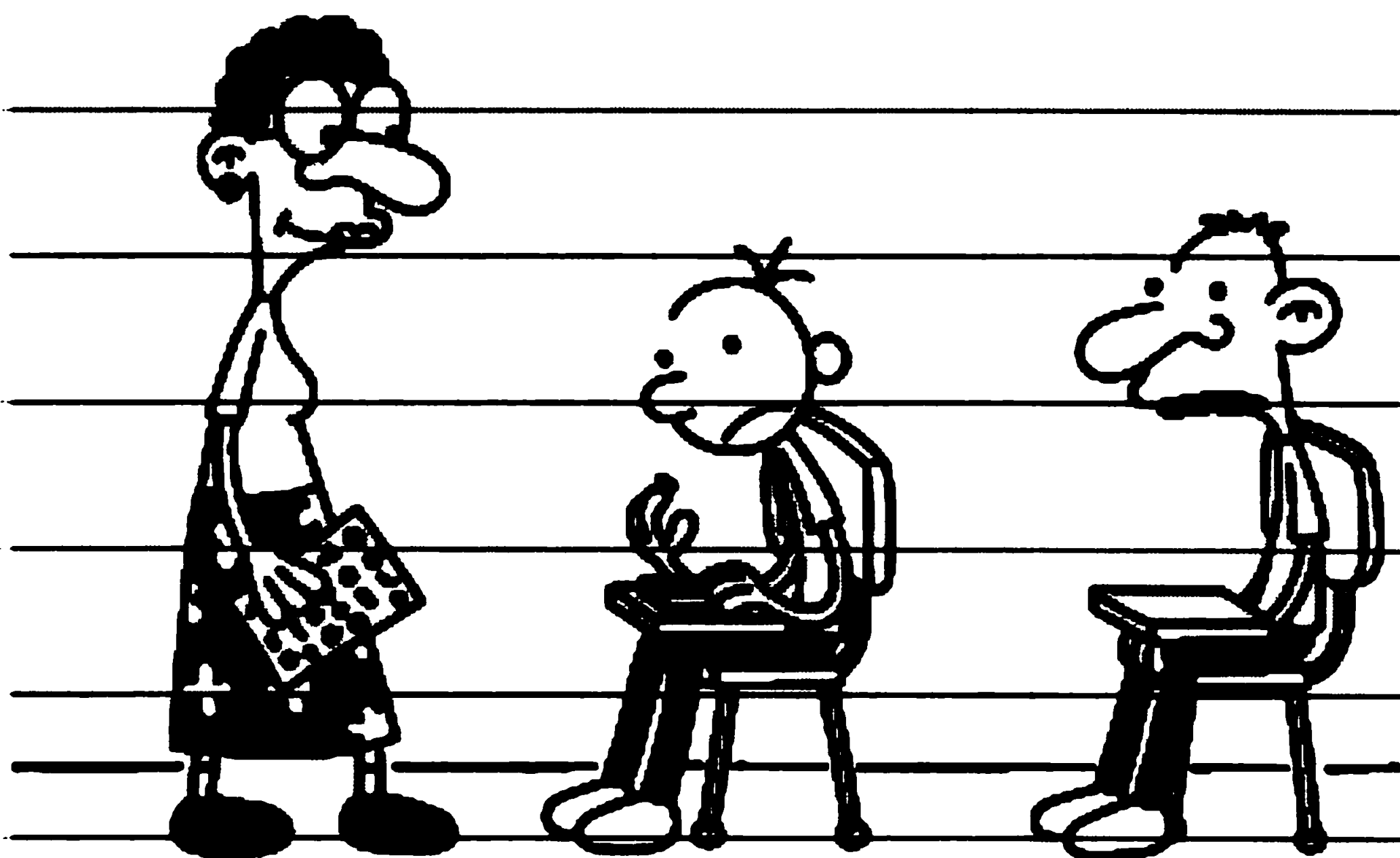
Mẹ nói những cuốn sách chúng tôi mang đến đều không "thực sự" là văn học và rằng chúng tôi sẽ bắt đầu với sách «kinh điển».

Sau đó mẹ đưa ra một loạt những cuốn sách mà có lẽ mẹ đã có từ khi còn là một cô bé.

Đó chính là những cuốn sách mà giáo viên luôn bắt chúng tôi đọc ở trường.

Họ còn tổ chức cả một chương trình khuyến đọc đặc biệt: nếu bạn "nghiên ngẫm" một tác phẩm "kinh điển" vào thời gian rảnh, bạn sẽ được thưởng một miếng dán hình chiếc bánh kẹp thịt hoặc thứ gì đó tương tự.

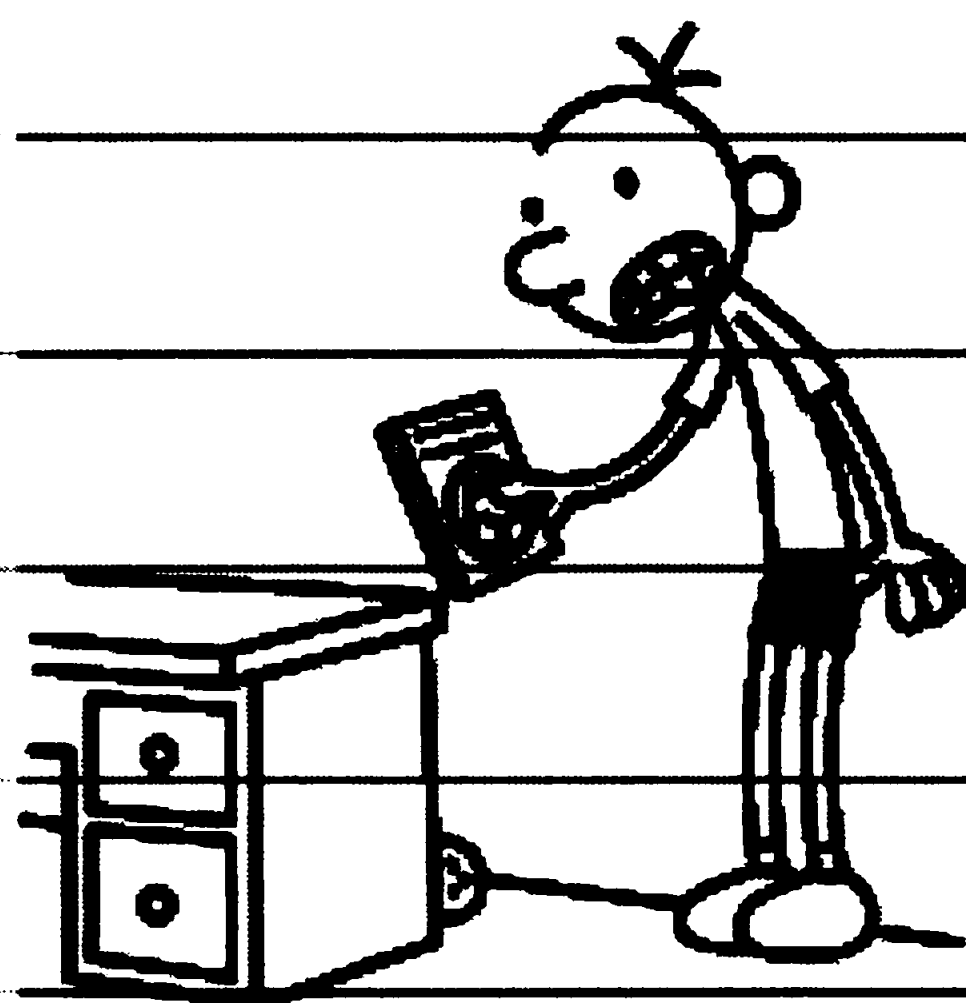

Tôi không hiểu họ sẽ lừa được ai với cái chương trình khuyến đọc đó, vì bạn có thể "sở hữu" cả trăm miếng dán tại cửa hàng mỹ thuật chỉ với năm mươi xu.

Tôi thực sự không biết làm thế nào để một cuốn sách trở thành tác phẩm "kinh điển", nhưng tôi đoán chắc nó phải có "tuổi thọ" ít nhất năm mươi năm và có kết cục là một vài người hay con vật nào đó phải chết.

Mẹ nói nếu chúng tôi không thích những tựa sách mà mẹ đã chọn, chúng tôi có thể đến thư viện và tìm ra cuốn sách mà tất cả mọi người đều thích. Nhưng đó không phải điều tôi mong muốn.

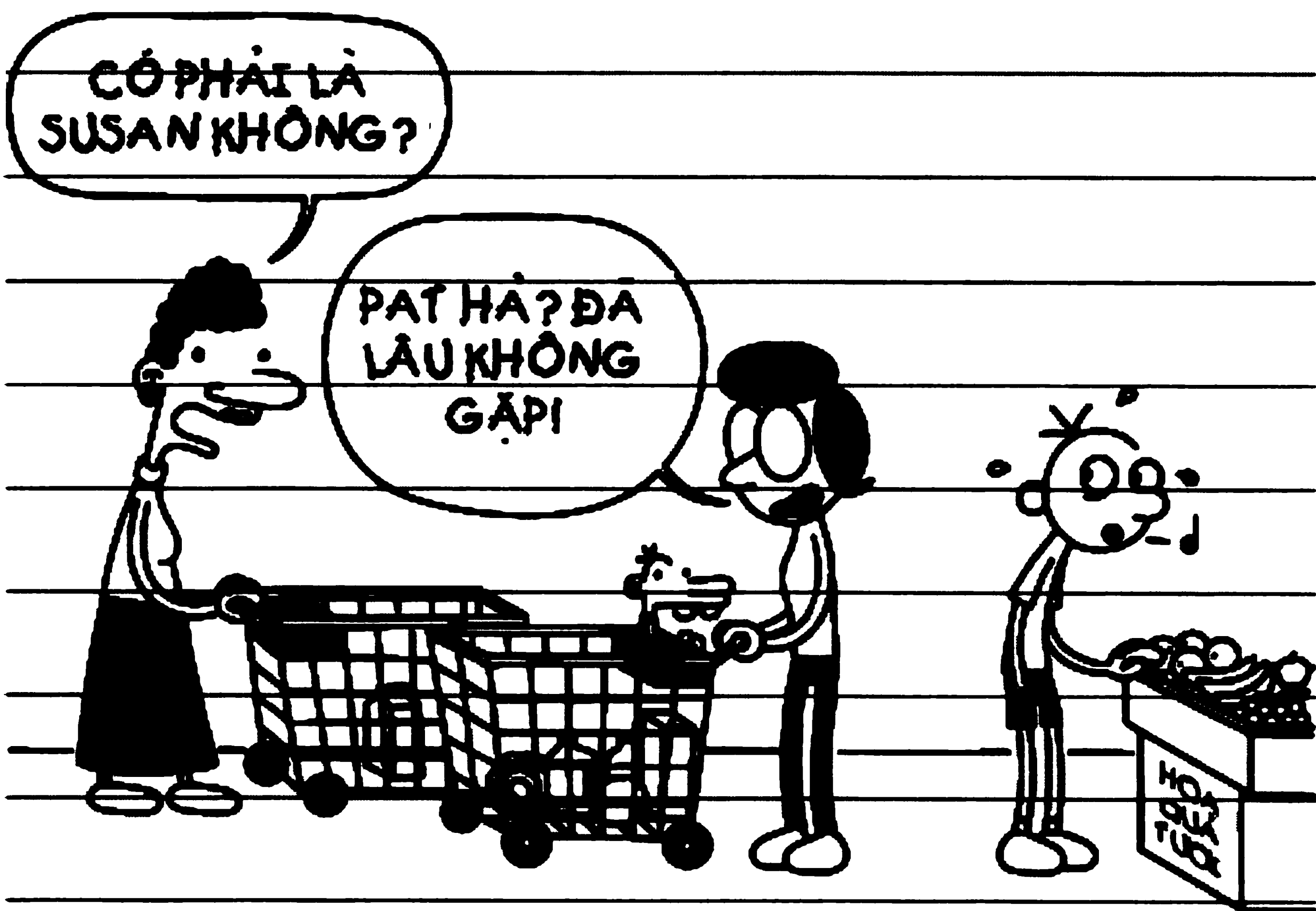
Hồi tám tuổi, tôi có mượn một cuốn sách của thư viện, và hoàn toàn quên mất nó. Vài năm sau, tôi mới thấy cuốn sách đó ở phía sau bàn học của mình, và tôi nhầm tính mình đã nợ khoảng hai nghìn đô la lệ phí trả mượn sách.

Bởi vậy tôi đã giấu nhem cuốn sách vào trong hộp truyện tranh cũ trong tủ quần áo, và đó là nơi trú ngụ của nó đến tận hôm nay. Tôi cũng không quay lại thư viện kể từ đó, nhưng tôi biết rằng nếu tôi XUẤT HIỆN thì họ sẽ luôn đợi tôi ở đó.

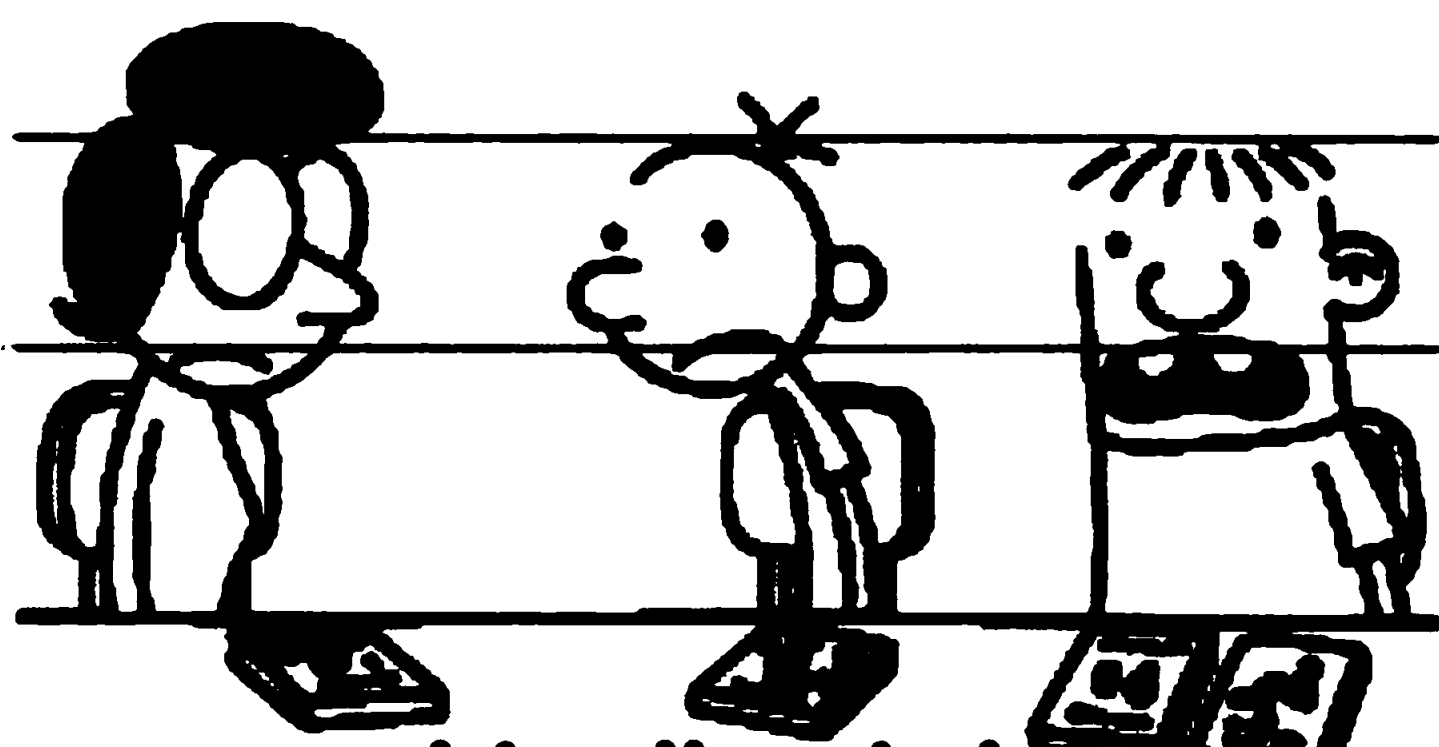
Thực tế, tôi thậm chí đã hoảng sợ đến toát mồ hôi khi NHÌN thấy nhân viên thư viện.

Tôi đã đề nghị mẹ cho chúng tôi cơ hội thứ hai để chọn cuốn sách của riêng mình, và mẹ đã đồng ý. Chúng tôi sẽ gặp lại vào ngày mai và mang sự lựa chọn mới của mình đến.

Thứ tư

Câu lạc bộ Đọc Là Niềm Vui đang đứng bên bờ tan rã chỉ sau một đêm. Hầu hết những đứa đến hôm trước đều bỏ câu lạc bộ, và bây giờ chỉ còn duy nhất hai chúng tôi.

Rowley đã mang theo hai quyển sách.

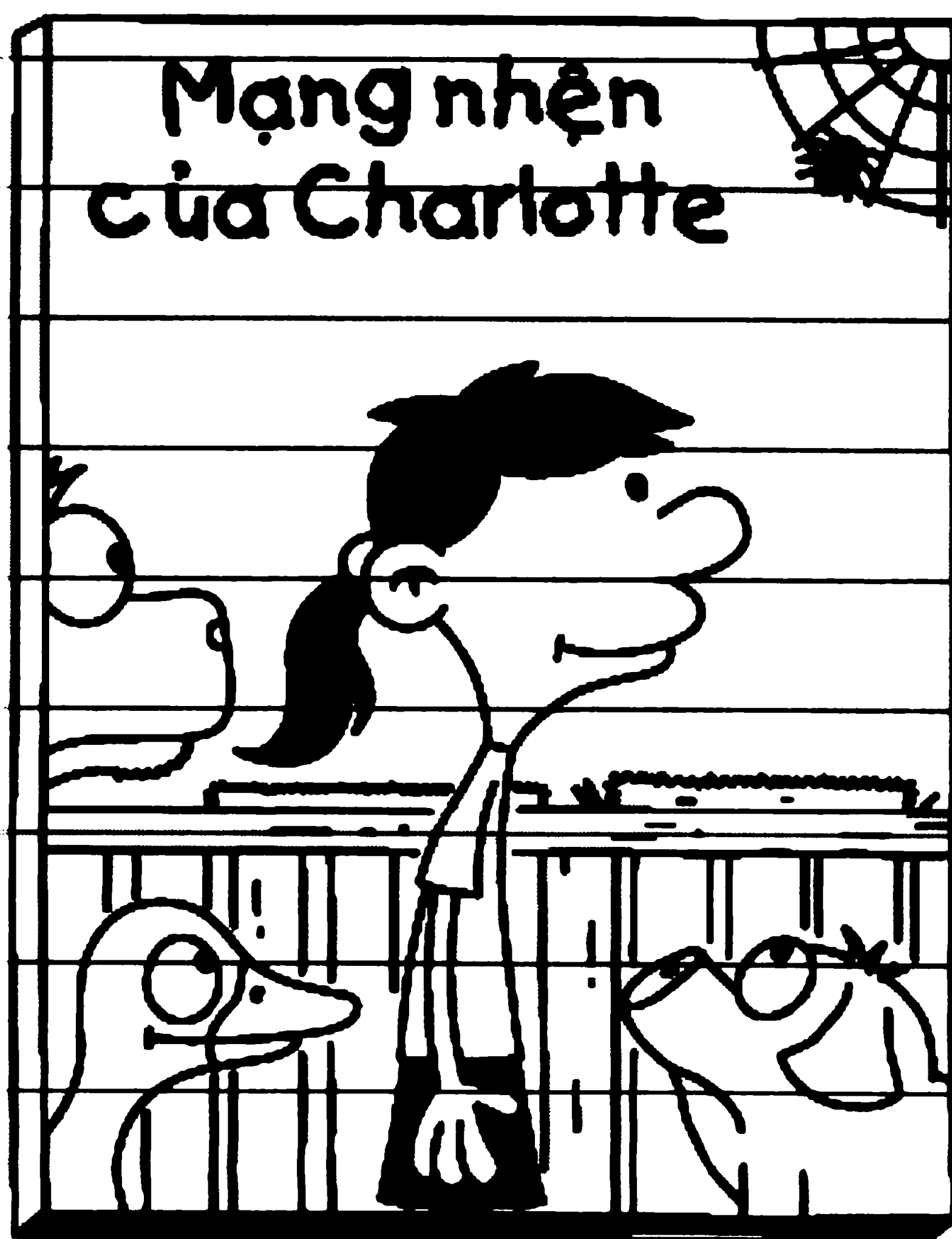
Cuốn sách tôi chọn là phần thứ chín trong seri "Săn quái vật: Vương Quốc Bóng Tối". Tôi tin chắc mẹ sẽ thích cuốn sách vì nó tương đối dài và không có bất kì bức tranh nào.

Nhưng mẹ vẫn không thích cuốn sách của tôi. Mẹ nói hình ảnh trên trang bìa không ổn và mẹ không thích cách mà họ phác họa chân dung người phụ nữ.

Tôi đã đọc cuốn "Shadowdoom", và những gì tôi có thể nhớ là không có bất kỳ một người phụ nữ nào trong truyện. Thực tế, tôi cũng từng tự hỏi người thiết kế bìa đã từng ĐỌC cuốn sách này chưa.

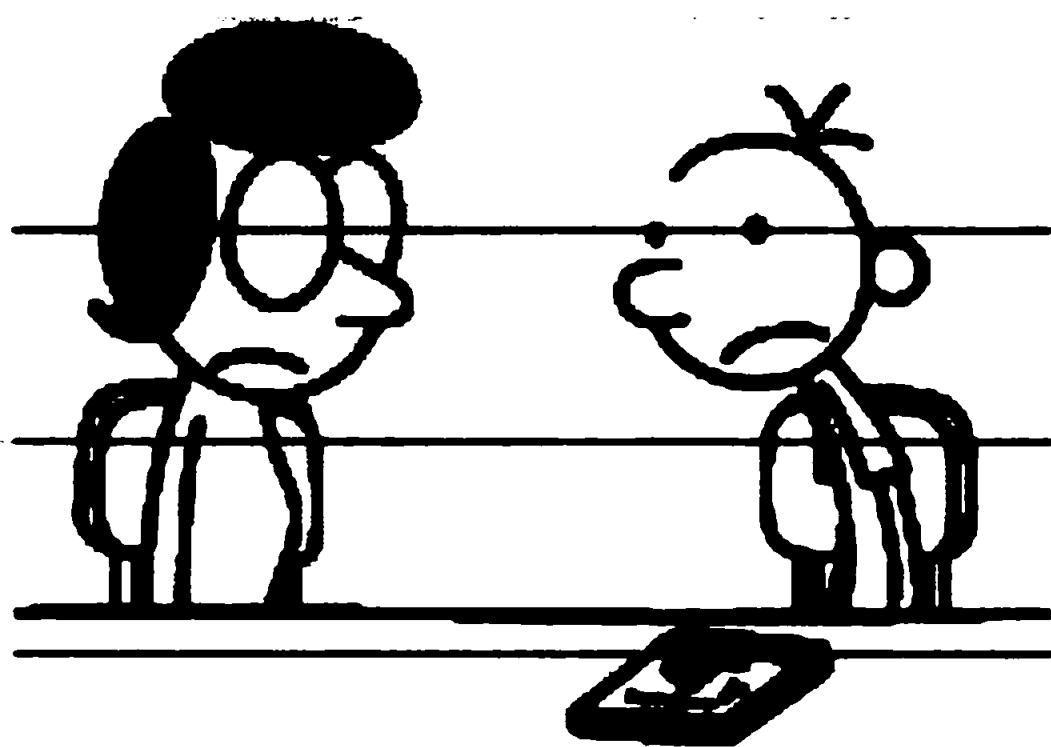
Sau đó mẹ nói mẹ sẽ sử dụng đặc quyền của người sáng lập ra Câu Lạc Bộ Đọc Là Niềm Vui và quyết định chọn sách cho chúng tôi. Và mẹ đã chọn cuốn "Mạng nhện của Charlotte", nhìn nó chẳng khác gì một trong những tác phẩm "kinh điển" tôi đã từng đọc trước đây.

Chỉ cần nhìn bìa sách, tôi cũng tin chắc rằng cô gái hoặc con lợn sẽ không thể tồn tại đến khi câu chuyện kết thúc.

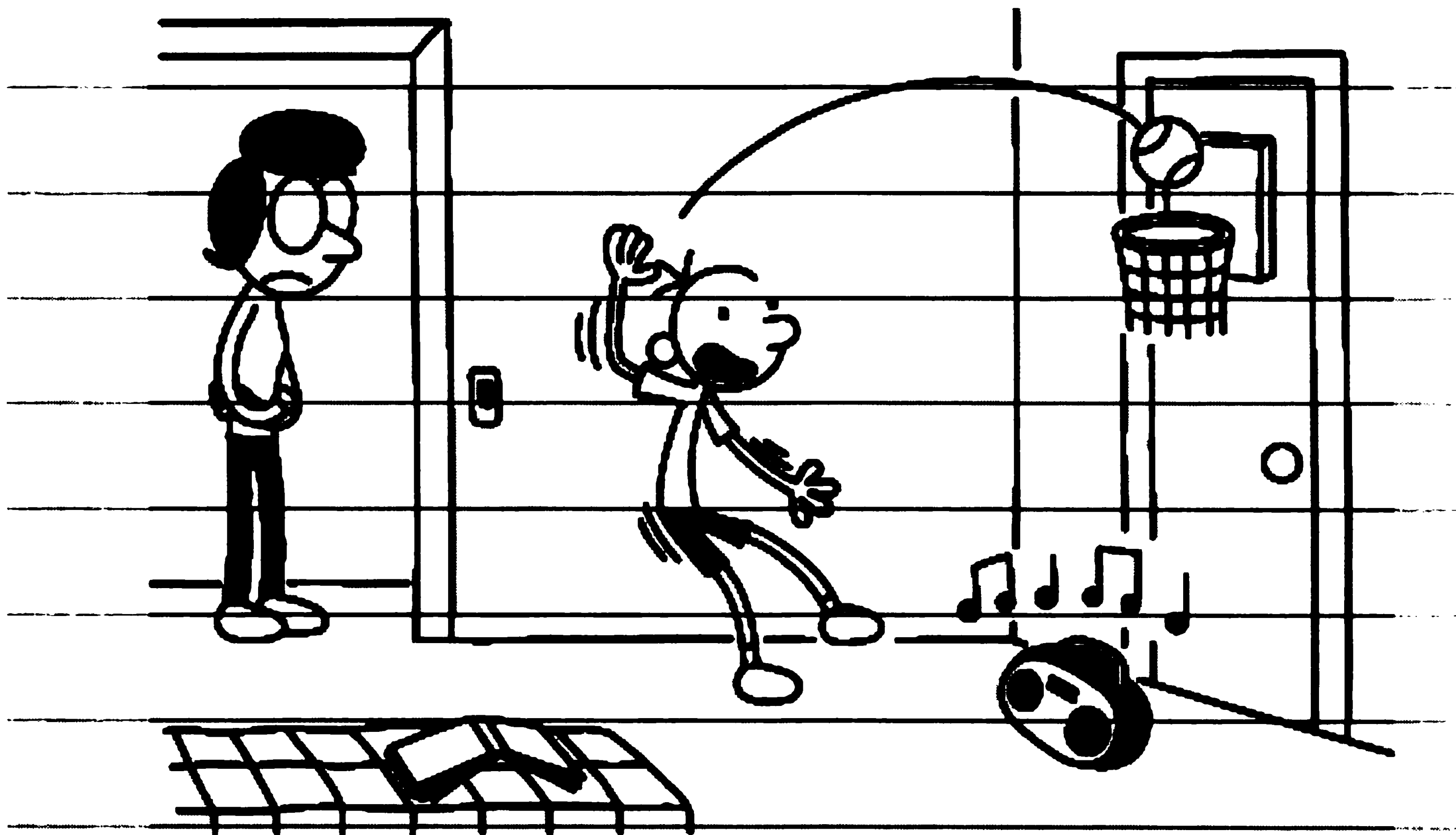
Thứ sáu

Thật tuyệt, khi Câu Lạc Bộ Đọc Là Niềm Vui giờ chỉ còn duy nhất một thành viên, là tôi.

Hôm qua, Rowley đã cho tôi "leo cây" để chơi golf hay môn thể thao gì đó với bố nó. Tôi đã không đọc cuốn sách mẹ giao và trông chờ nó sẽ đến buổi gặp mặt câu lạc bộ để làm "lá chắn" cho tôi.

Dù sao đó cũng không thực sự là lỗi của tôi khi không hoàn thành nhiệm vụ đọc sách. Hôm qua, mẹ bắt tôi phải dành hai mươi phút để đọc sách trong phòng ngủ, nhưng sự thật là, tôi gặp vấn đề khi phải tập trung trong một thời gian dài.

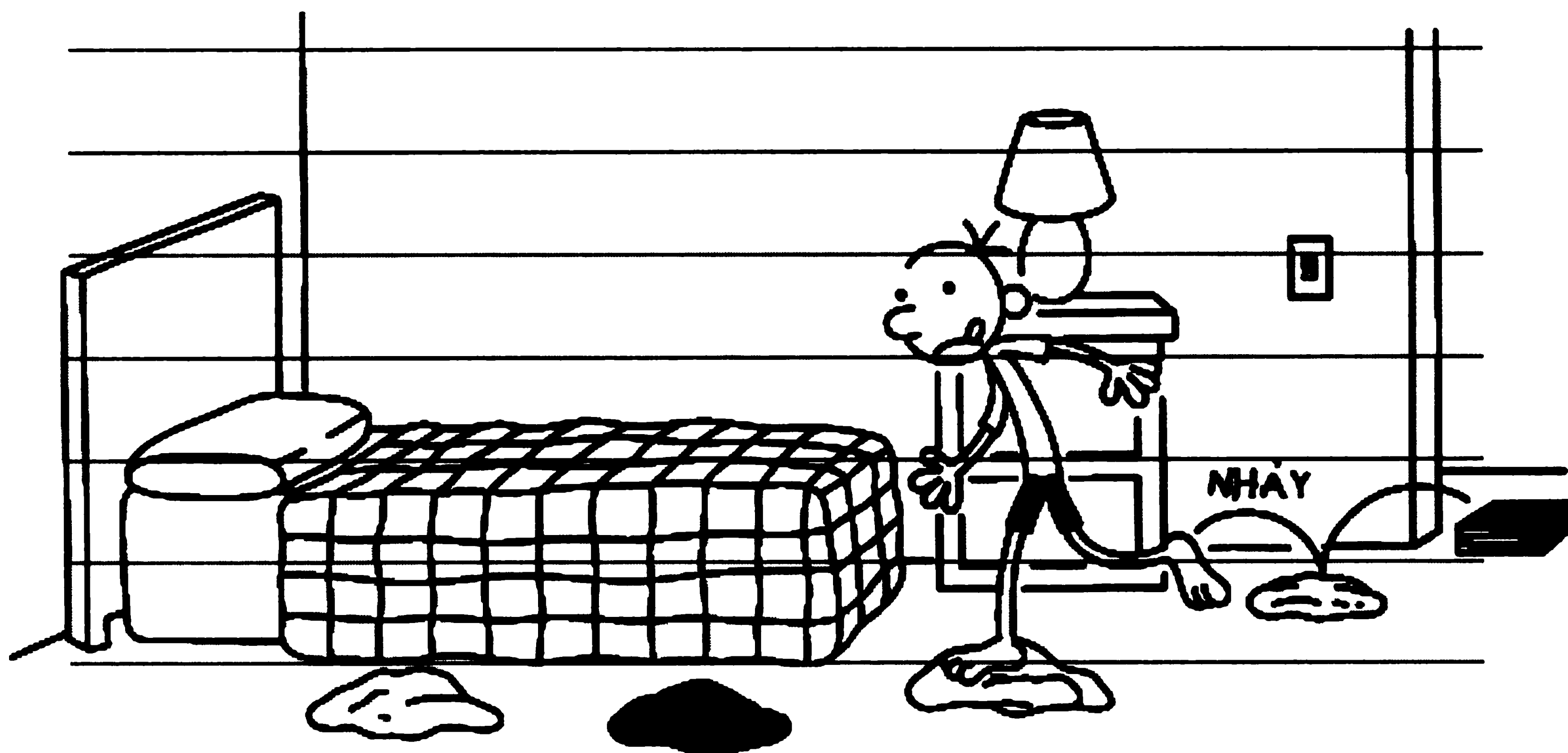

Sau khi bị mẹ bắt quả tang đang nghịch ngợm trong phòng, mẹ đã cấm tôi không được xem tivi đến khi tôi đọc hết cuốn sách. Do đó, đêm qua tôi phải đợi mẹ đi ngủ, trước khi tôi có thể tiếp tục những trò giải trí của mình.

Tuy nhiên, tôi vẫn bị ám ảnh bởi bộ phim kinh dị với bàn tay bùn. Tôi sợ rằng nếu xem tivi một mình vào ban đêm, bàn tay bùn đáng sợ đó có thể bò ra từ gầm ghế sofa và chộp lấy chân tôi hoặc bộ phận nào đó.

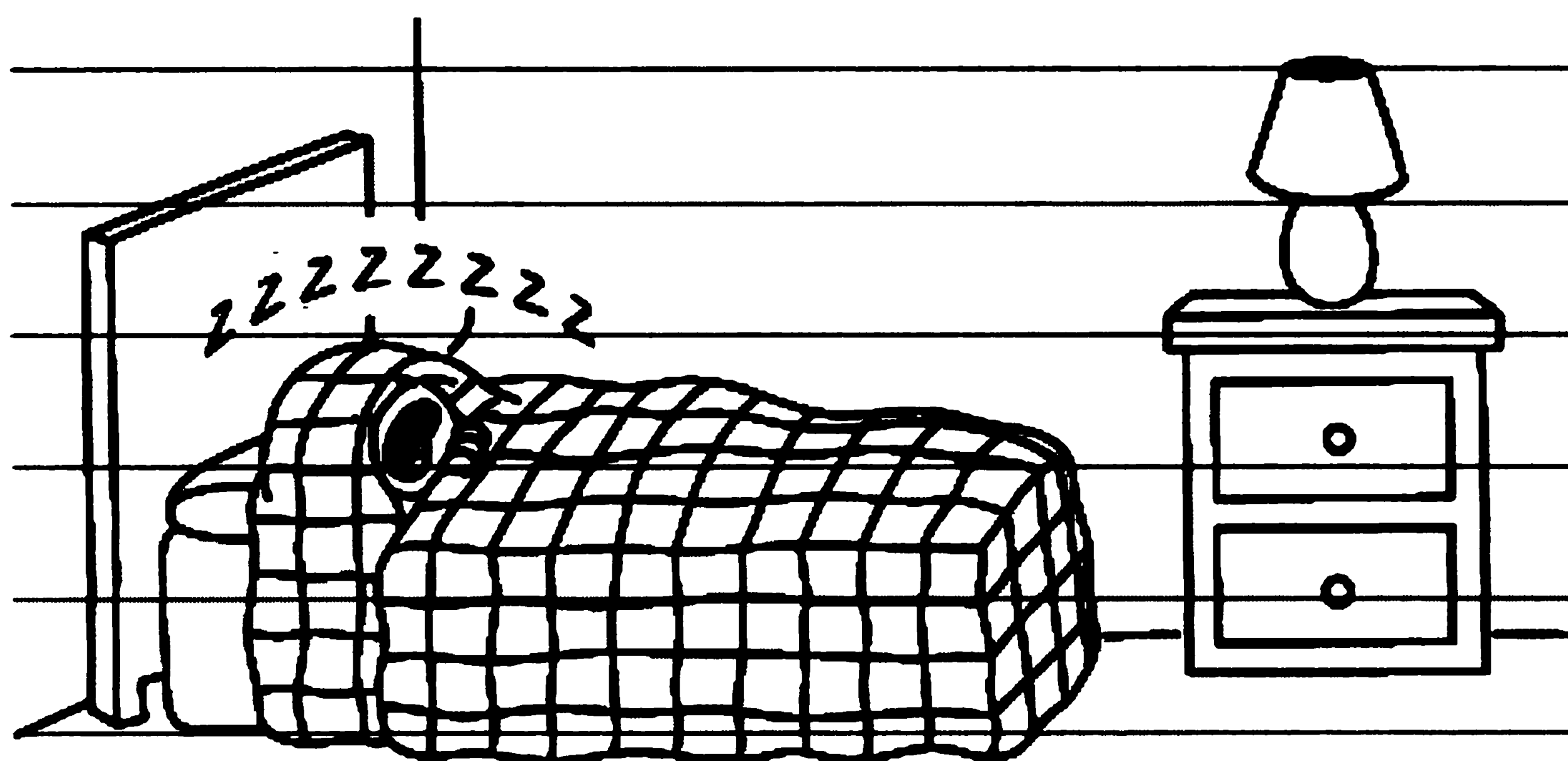
Cách tôi giải quyết vấn đề nan giải này là thiết kế một con đường bằng quần áo và tất cả những vật dụng khác từ phòng ngủ của tôi xuống phòng khách.

Như vậy tôi có thể đi xuống cầu thang rồi quay lại mà không phải chạm đất.

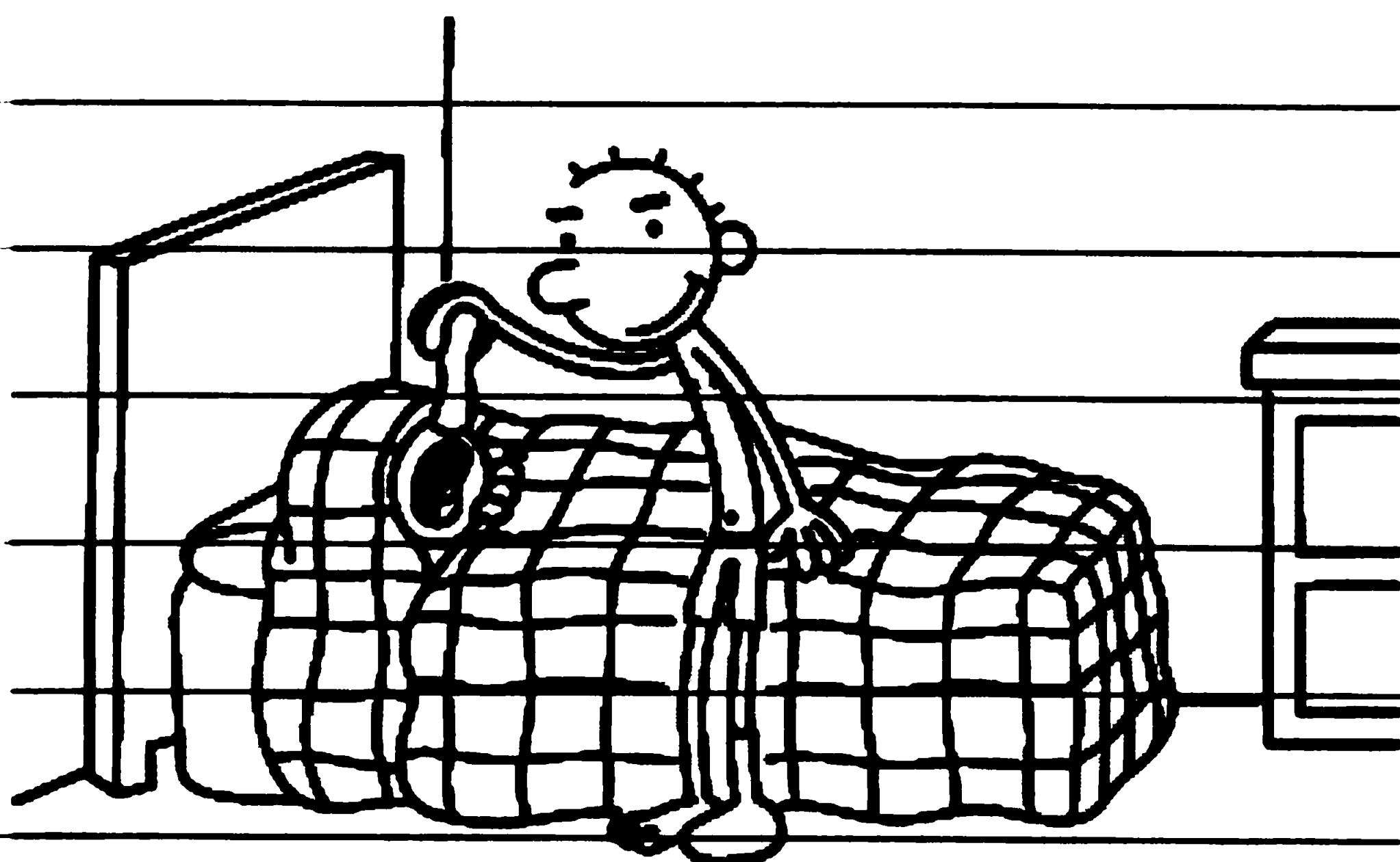

Sáng nay, bố đã rất giận dữ vì vấp phải một cuộn từ điển tôi dùng để làm đường ở đầu cầu thang. Nhưng tôi sẽ làm bố nguôi giận bất cứ khi nào có cơ hội.

Một nỗi sợ hãi mới nữa của tôi là bàn tay bùn sẽ bò lên giường và tấn công khi tôi đang ngủ. Vì thế tôi đã trùm chăn kín mít và chỉ để hở một lỗ nhỏ để thở.

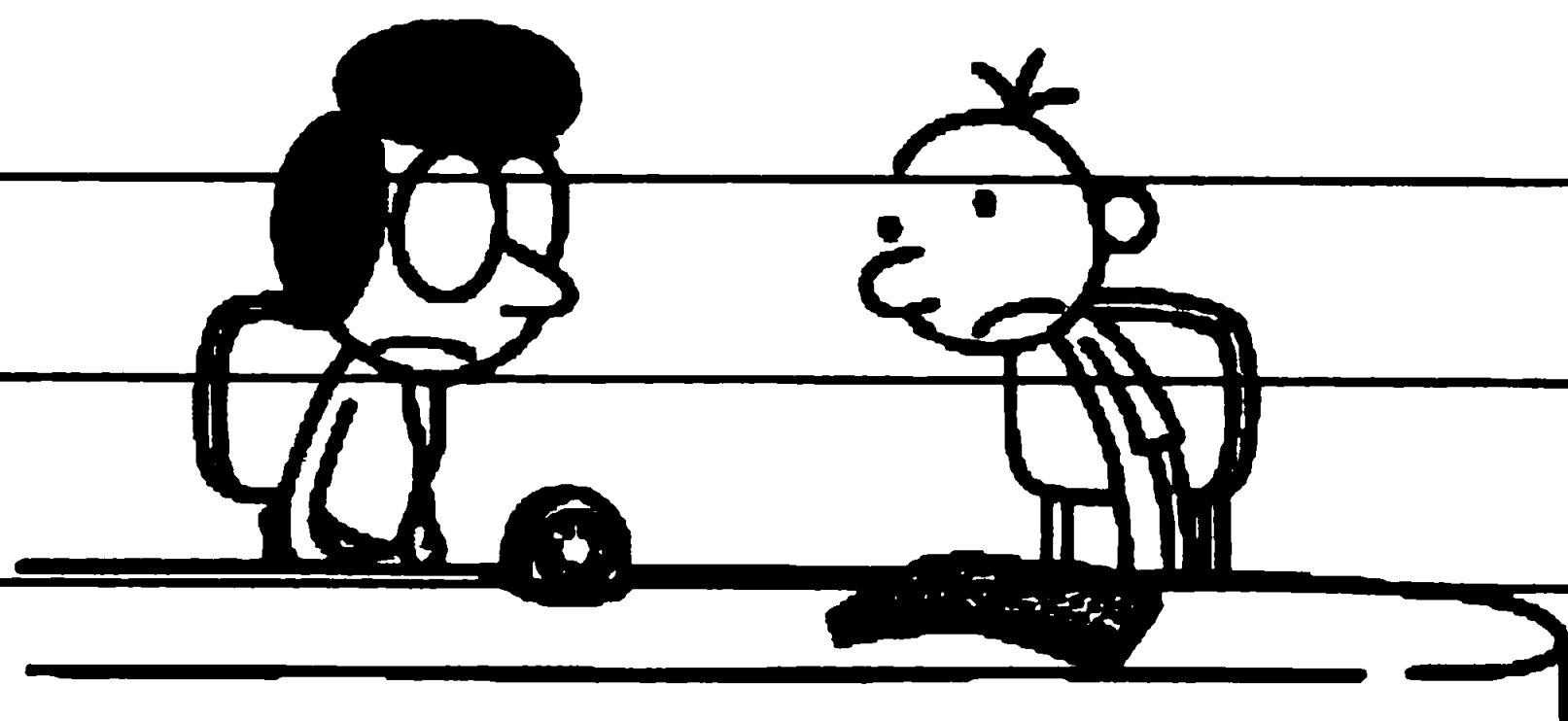
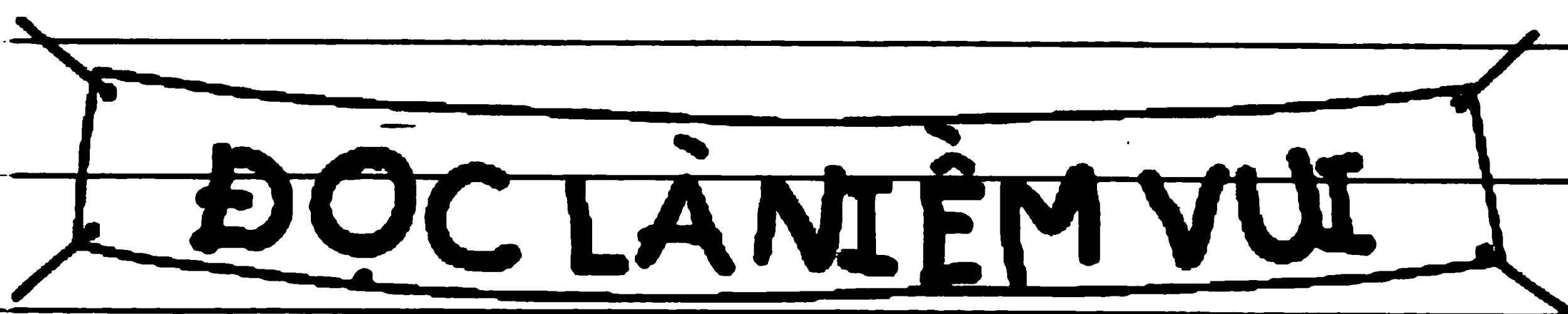

Nhưng kế hoạch đó của tôi đã bị phá hỏng. Hôm nay, Rodrick đã mò vào phòng ngủ của tôi, và tôi phải mất cả buổi sáng để rửa sạch mùi vị của chiếc tất thối mà anh ta đã thả vào miệng tôi.

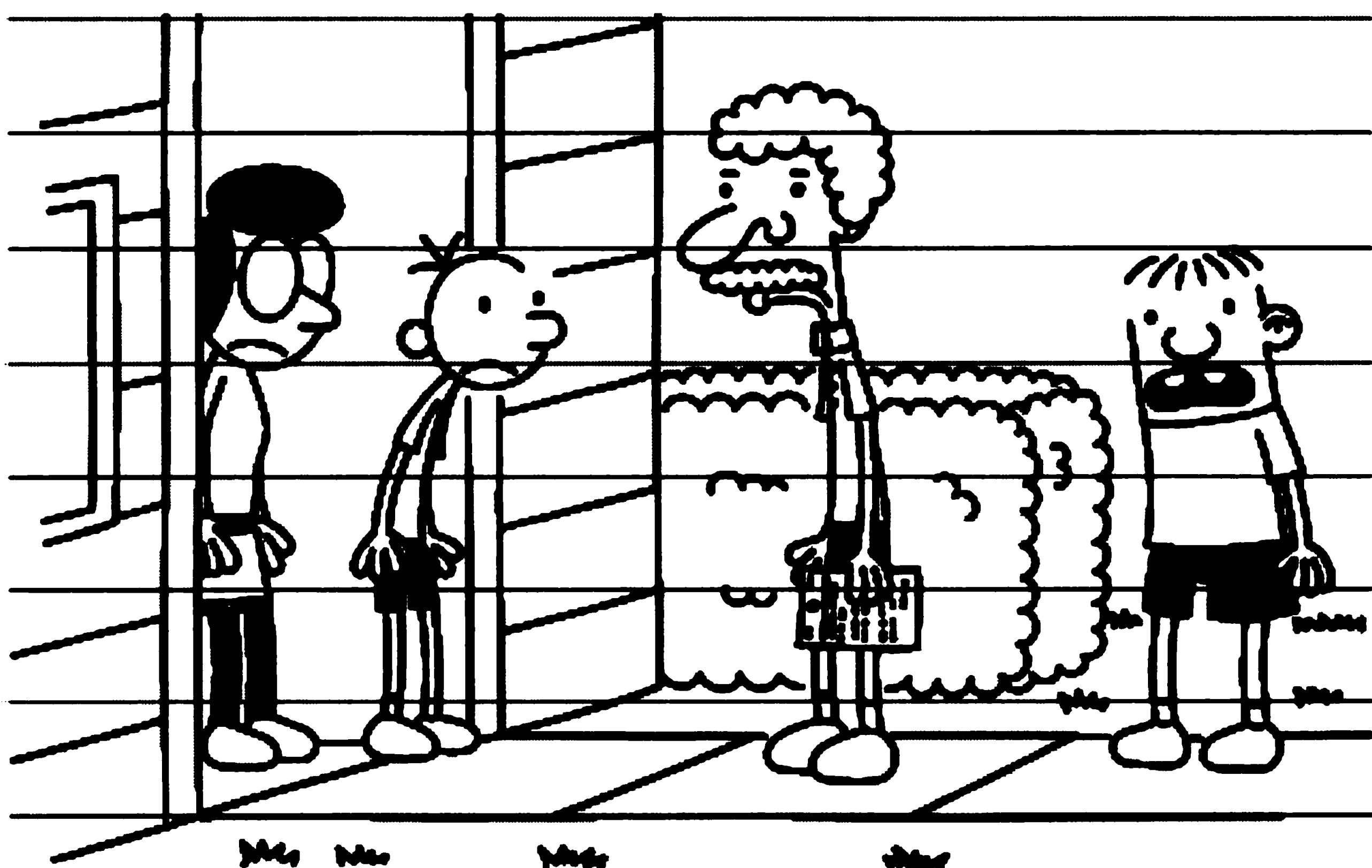

Chủ nhật

Hôm nay là hạn cuối cùng để tôi hoàn thành ba chương đầu tiên cuốn sách "Mạng nhện của Charlotte". Nhưng khi mẹ phát hiện ra tôi chưa đọc được dù chỉ là một chữ, mẹ nói chúng tôi sẽ ngồi ở bàn ăn cho đến khi tôi đọc hết cuốn sách.

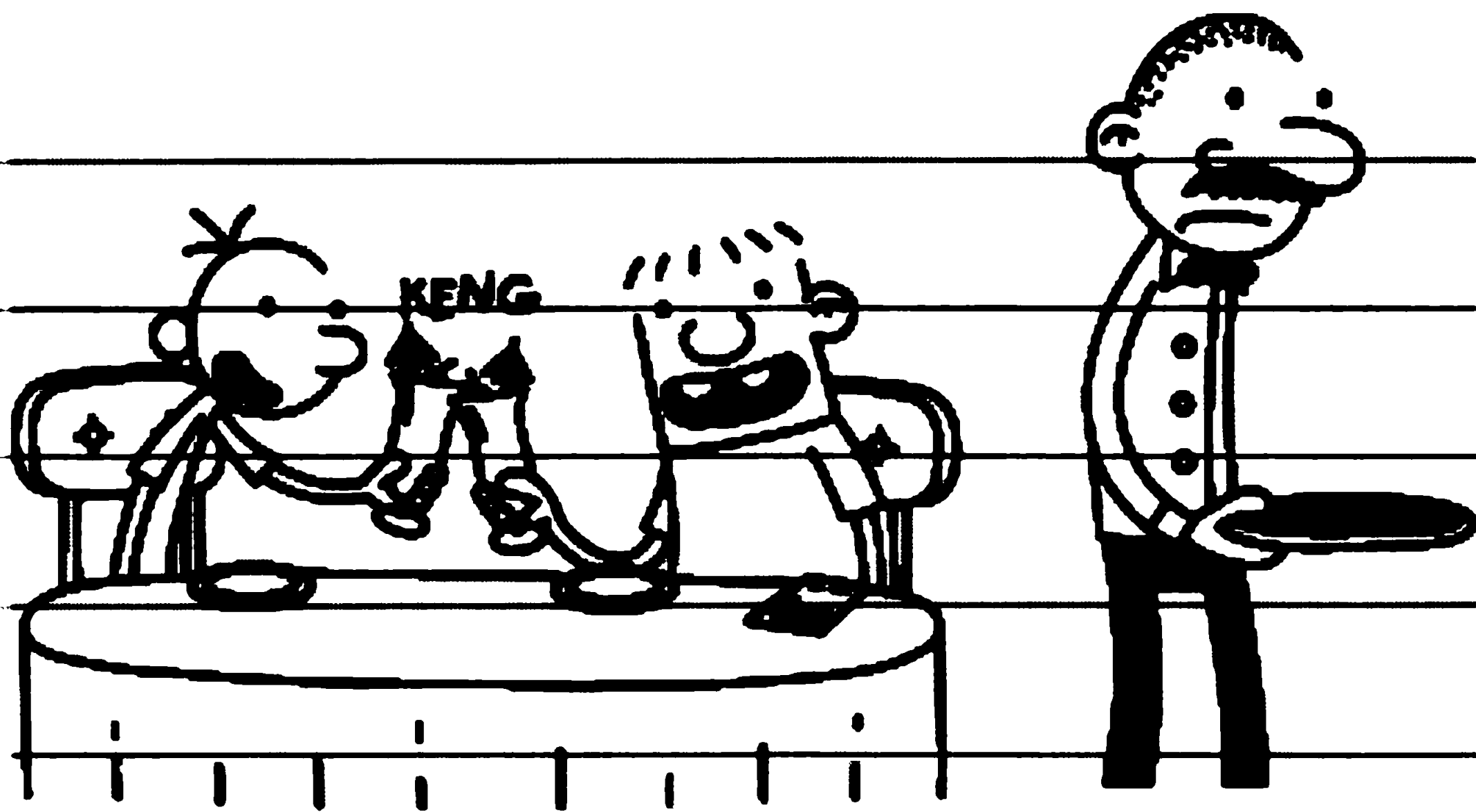

Khoảng nửa giờ sau thì có tiếng gõ cửa, đó chính là Rowley. Tôi nghĩ có lẽ nó trở lại với Câu Lạc Bộ Đọc Là Niềm Vui, nhưng khi nhìn thấy bố Rowley bên cạnh, tôi biết là có chuyện chẳng lành.

Bác Jefferson cầm trên tay một tờ giấy có in logo của câu lạc bộ ngoài trời. Bác ấy nói đó là hoá đơn của tất cả các cốc sinh tố mà tôi và Rowley đã gọi tại câu lạc bộ, và tổng cộng là tám - mươi - ba đô la.

Mỗi lần tôi và Rowley gọi đồ uống tại câu lạc bộ ngoài trời, chúng tôi đều ghi số thẻ tín dụng của ông Jefferson vào dưới hoá đơn. Không một ai nói với chúng tôi rằng có người nào đó phải THANH TOÁN cho tất cả những thứ ấy.

Tôi vẫn thực sự không hiểu bác Jefferson đang làm gì tại nhà MÌNH. Tôi nghĩ bác ấy là một kiến trúc sư, nên bác ấy chỉ cần thiết kế một ngôi nhà nếu muốn có tám - mươi - ba đô la. Tuy nhiên, bác Jefferson đã nói chuyện với mẹ, và cả hai cùng thống nhất rằng tôi và Rowley cần phải tự trả toàn bộ số tiền đó.

Tôi nói với mẹ rằng tôi và Rowley chỉ là những đứa trẻ và điều đó có nghĩa là chúng tôi không có lương, không có việc, ... Nhưng mẹ nói, tất cả những gì chúng tôi cần phải làm là «sáng tạo». Sau đó mẹ nói Câu Lạc Bộ Đọc Là Niềm Vui sẽ tạm dừng hoạt động cho đến khi tôi và Rowley giải quyết xong món nợ trên.

Thú thật, tôi cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm vì ở thời điểm này bất kỳ việc gì không liên quan đến đọc sách đều rất tuyệt vời.

Thứ ba

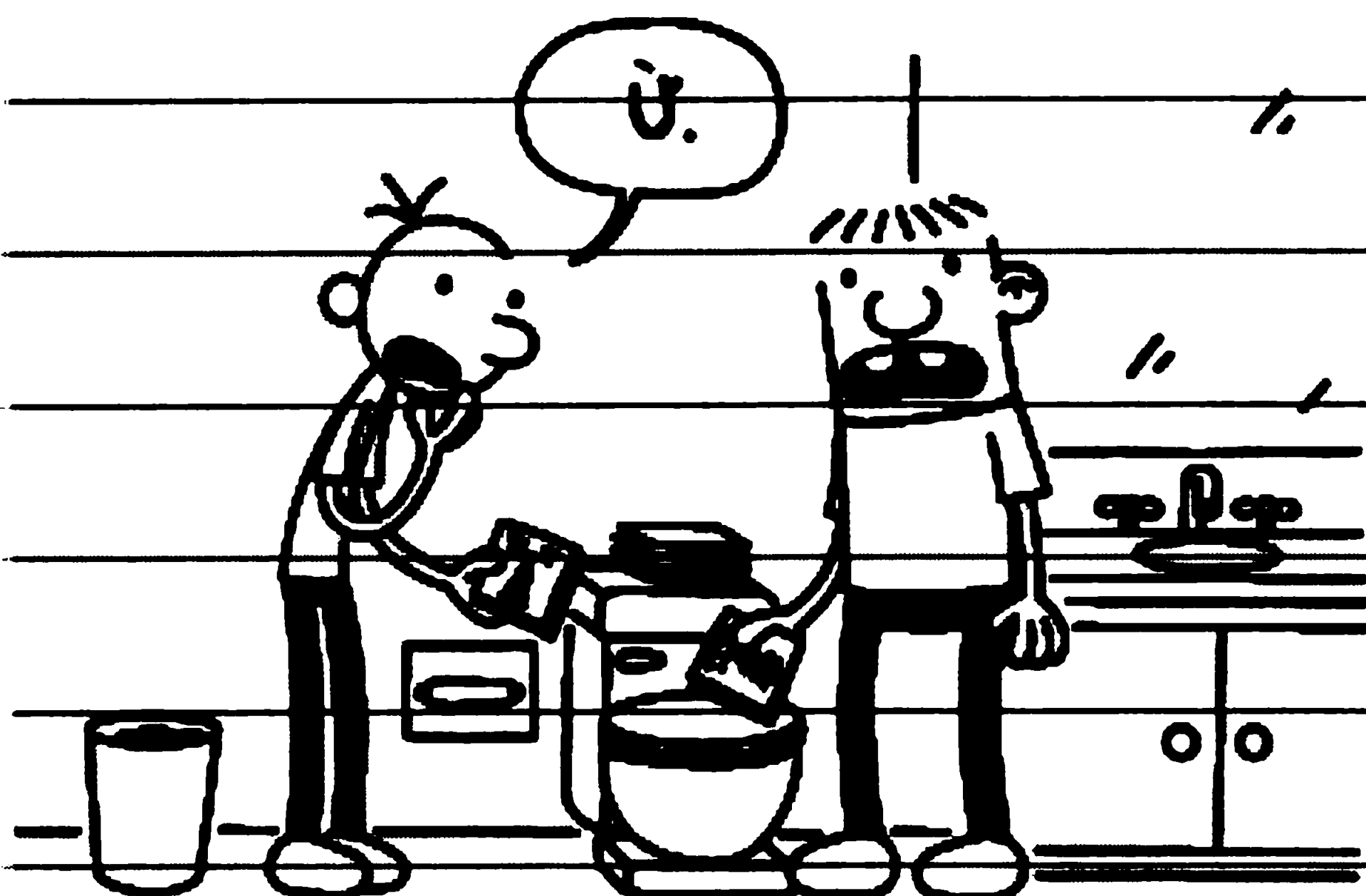
Tôi và Rowley đã vắt óc suy nghĩ cả ngày hôm qua để tìm cách trả món nợ tám - mười - ba đô la. Rowley bảo tôi chỉ cần đi đến máy ATM và rút tiền để trả cho bố nó.

Lý do Rowley nói như vậy là vì nó vẫn đinh ninh rằng tôi rất giàu có. Vài năm trước, vào kỳ nghỉ, Rowley đến chơi đúng lúc nhà tôi dùng hết giấy vệ sinh. Cả nhà tôi đã dùng tạm giấy ăn có in hình Giáng sinh cho đến khi bố đến bách hoá mua giấy vệ sinh mới.

Rowley nghĩ rằng những gói giấy ăn đó là một loại giấy vệ sinh cao cấp, và bản thân không biết gia đình tôi có giàu hay không.

Tất nhiên tôi không đời nào bỏ qua cơ hội có một không hai ấy để gây ấn tượng với Rowley.

Nhưng thực tế, tôi KHÔNG giàu, và bây giờ đó chính là vấn đề nan giải. Tôi đang nặn óc nghĩ cách làm thế nào để một đứa trẻ tầm tuổi tôi có thể kiếm một số tiền lớn thì Rowley huých tôi: Chúng ta có thể bắt đầu bằng dịch vụ chăm sóc cỏ.

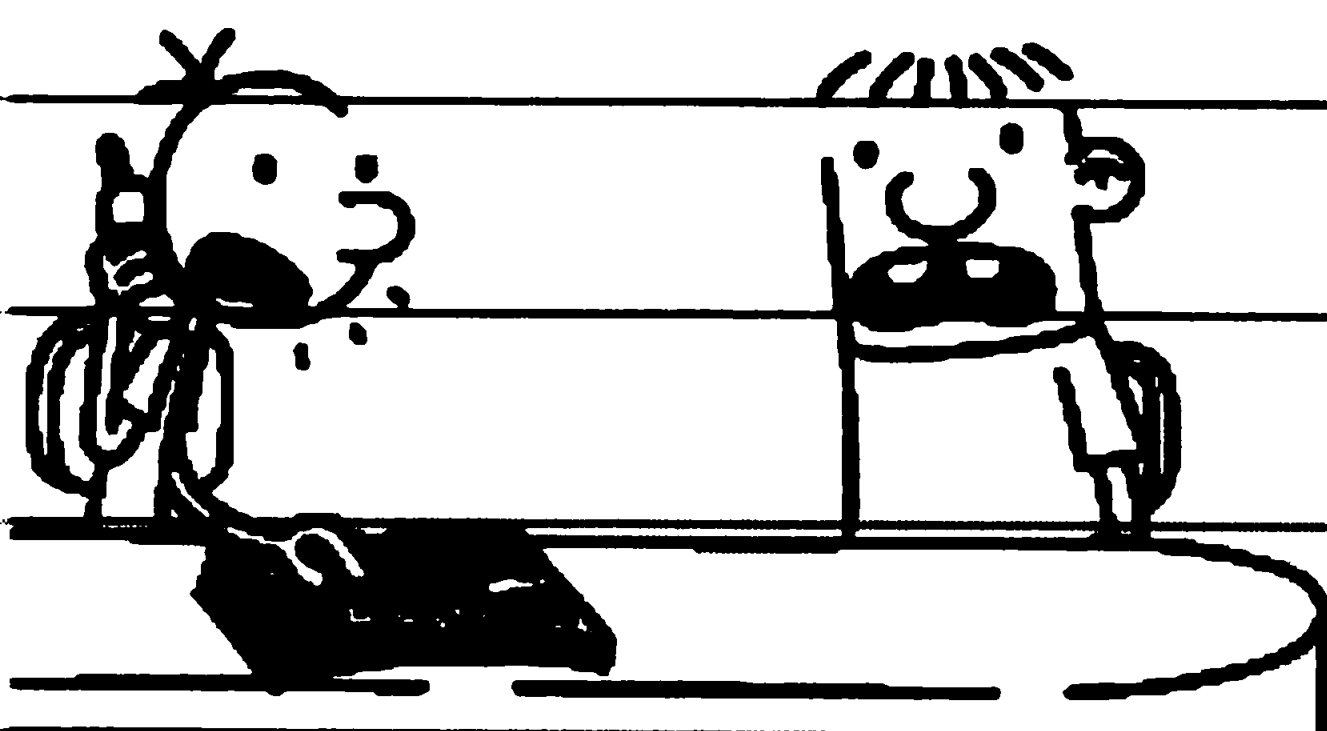
Tôi không nói đến những dịch vụ chăm sóc cỏ thông thường hoặc không có gì độc đáo. Cái mà tôi đang quan tâm là một công ty chăm sóc cỏ chuyên nghiệp vì thế hai đứa quyết định đặt một cái tên thật oách cho công ty của mình: Dịch Vụ Chăm sóc Cỏ VIP

Tôi và Rowley đã gọi cho người quản lý Nhung Trang Vàng và nói với họ rằng chúng tôi muốn đặt quảng cáo trong cuốn danh bạ. Và không chỉ là đoạn quảng

cáo toàn chữ nhỏ xiu, mà phải thực sự hoành tráng với màu sắc bắt mắt trên toàn bộ hai trang giấy.

Nhưng họ nói sẽ mất khoảng vài nghìn đô la để có được đoạn quảng cáo như chúng tôi đề nghị.

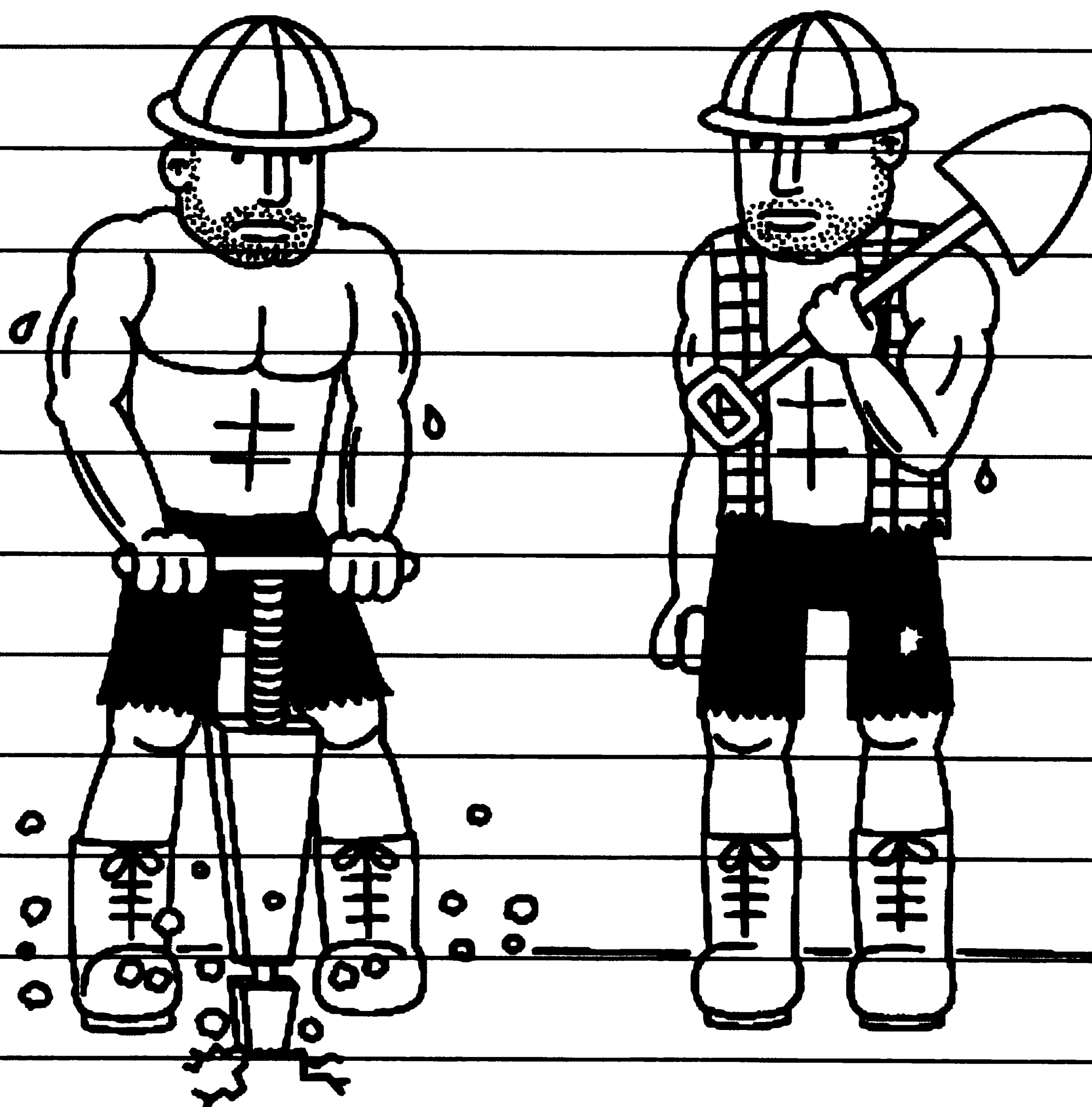
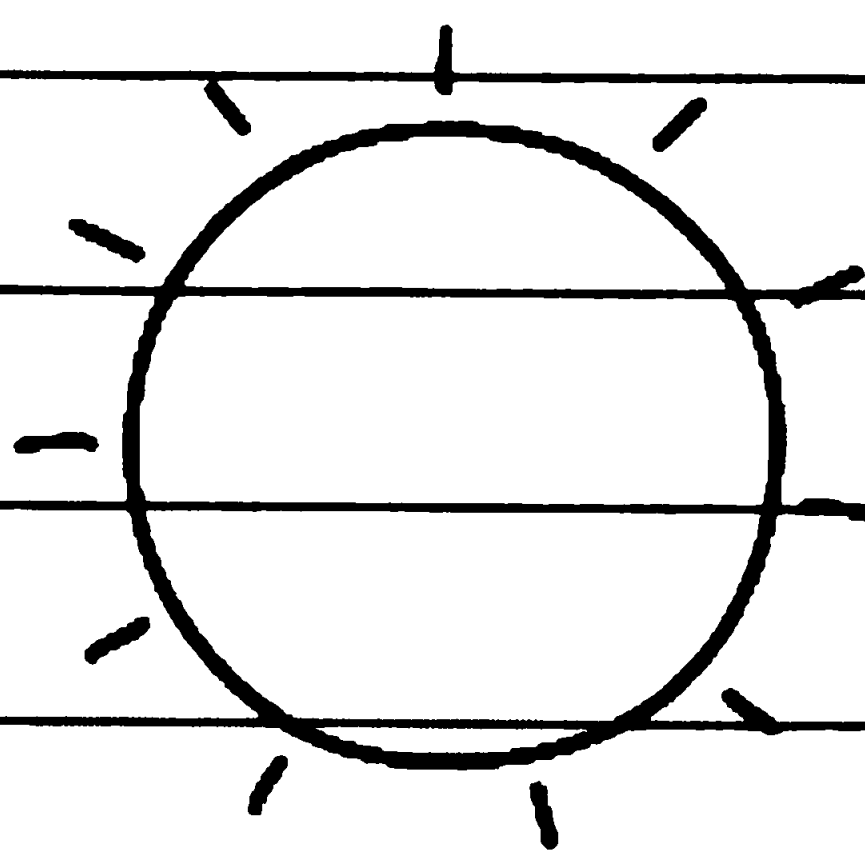
Tôi nói với họ rằng tôi không hiểu những điều họ nói, vì chẳng có ai lại móc hầu bao trả cho đoạn quảng cáo khi mà họ thậm chí chưa kiếm được một xu nào?

Tôi và Rowley nhận ra rằng hai đứa cần phải tìm cách PR khác, và đó là chiến dịch quảng bá hình ảnh công ty theo phong cách RIÊNG của chúng tôi.

Theo tính toán chúng tôi chỉ có thể làm tờ rơi và đặt chúng vào trong hòm thư của các nhà trong khu phố. Tất cả những gì chúng tôi cần bây giờ là kiếm vài hình mẫu để bắt đầu. Vì vậy chúng tôi đã đến cửa hàng ở góc phố và mua một tấm thiệp mà bọn con gái hay dành tặng cho nhau vào ngày sinh nhật.

Hì vọng sinh
nhật bạn sẽ

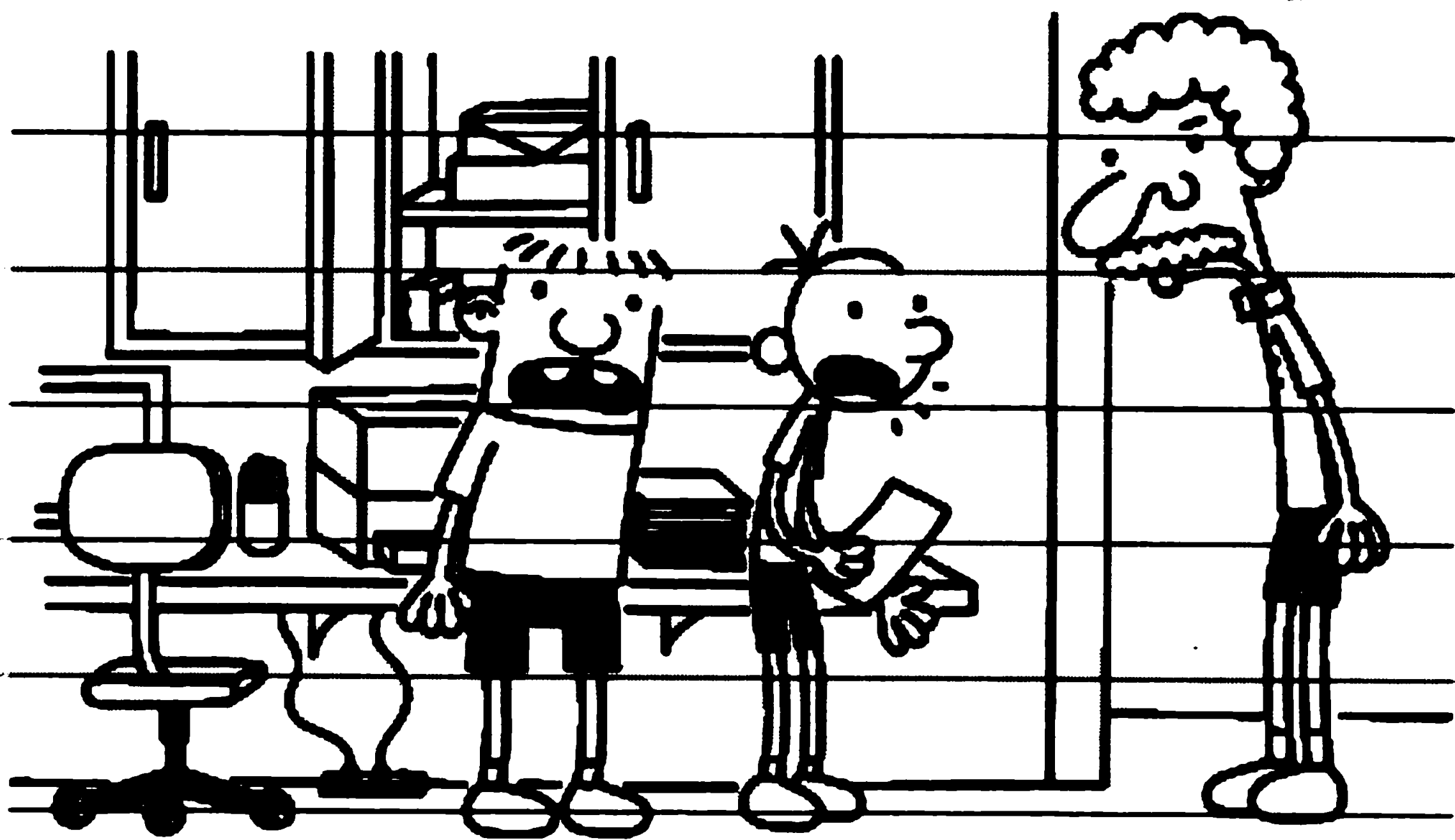
HOT, HOT, HOT!

Sau đó chúng tôi quét những tấm thiệp vào máy tính của Rowley và dán chèn ảnh đầu của CHÚNG TÔI lên trên tấm thiệp.

Rồi chúng tôi cho thêm hình các công cụ chăm sóc
cỏ và đặt tất cả chúng vào với nhau. Sau đó chúng tôi
in sản phẩm của mình ra, và tôi phải thừa nhận rằng
trông nó rất tuyệt.

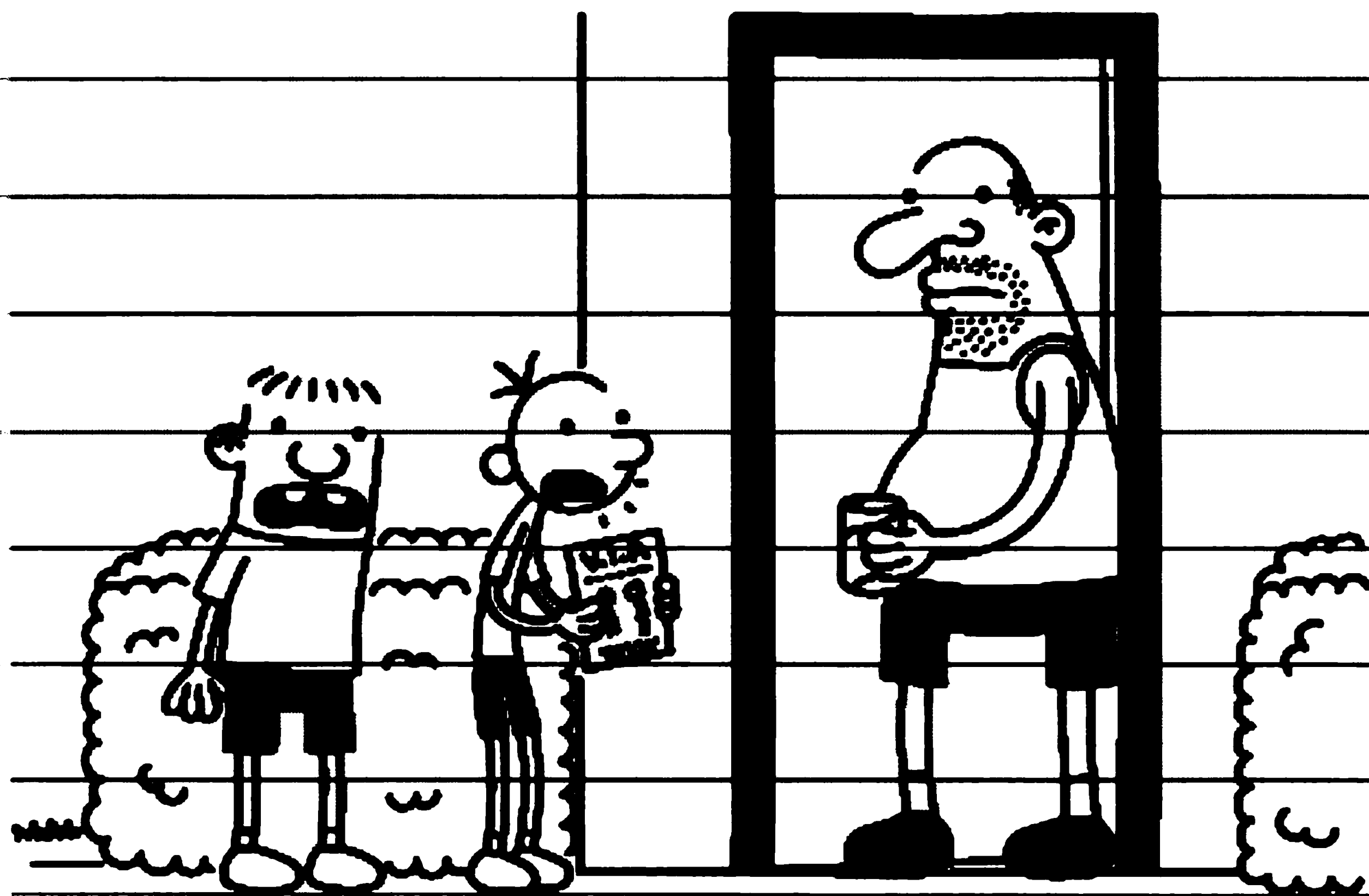
Sau một hồi tính toán, tôi phát hiện ra rằng chúng tôi sẽ mất ít nhất vài trăm đô la cho giấy và mực in màu để có đủ số tờ rơi phân phát cho toàn bộ khu phố. Vì vậy chúng tôi đã hỏi bố Rowley xem ông ấy có vui lòng đến cửa hàng và mua những thứ mà chúng tôi cần không.

Bác Jefferson đã không giúp chúng tôi. Thậm chí, ông ấy còn nói chúng tôi không được sử dụng máy tính của ông ấy hoặc in thêm bất cứ một tờ rơi nào nữa.

Tôi hơi ngạc nhiên về điều đó, bởi nếu ông Jefferson muốn lấy lại tiền thì không nên gây khó dễ cho chúng tôi. Nhưng tất cả những gì chúng tôi có thể làm là cầm tờ rơi duy nhất của chúng tôi và ra khỏi phòng làm việc của ông ấy.

Sau đó tôi và Rowley đã phải đi đến từng nhà để cho mọi người xem tờ rơi và giới thiệu với họ về Dịch Vụ Chăm sóc Cỏ VIP.

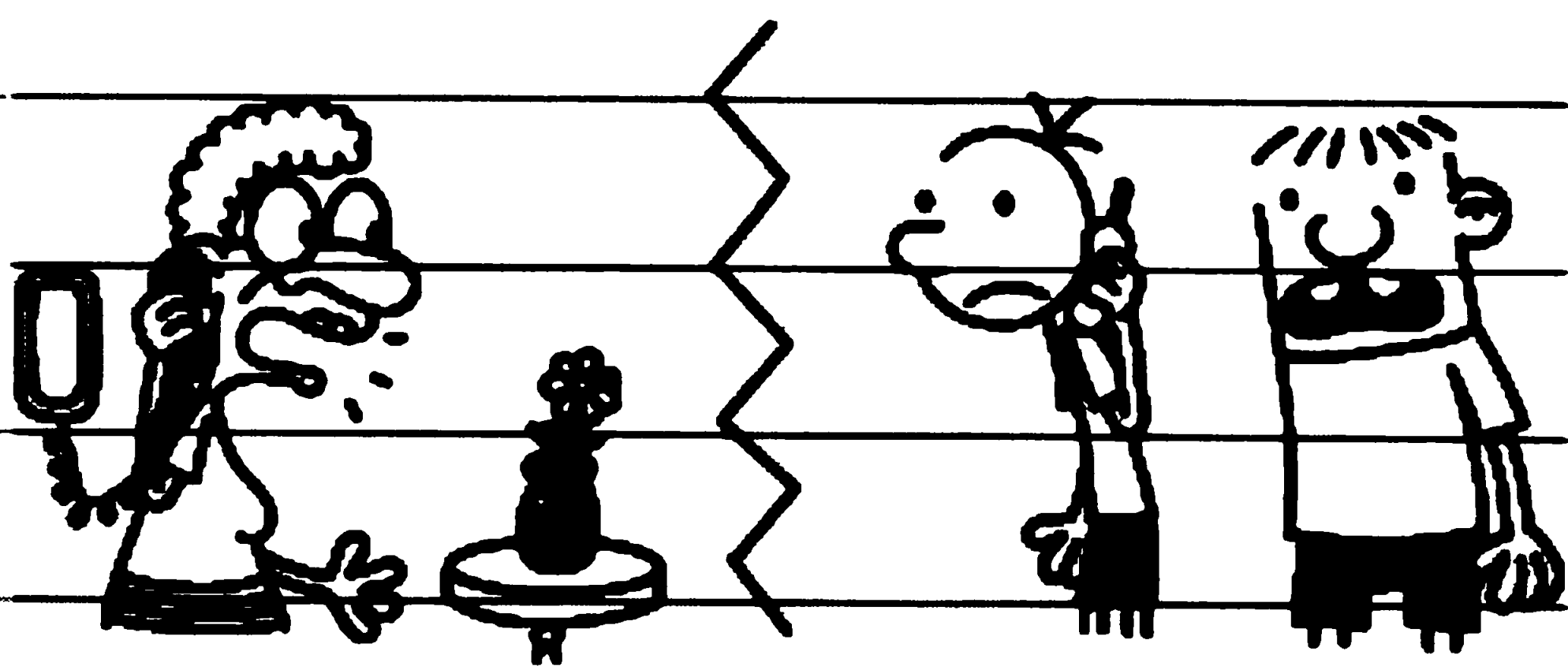
Sau khi đi được vài nhà, chúng tôi nhận ra rằng sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu nhờ những người tiếp theo chuyển tờ rơi cho những người hàng xóm của họ, như thế, tôi và Rowley sẽ không phải lếch thếch cuộc bộ đến từng nhà.

Bây giờ việc duy nhất chúng tôi phải làm là chờ các cuộc điện thoại để bắt đầu khởi động việc kinh doanh.

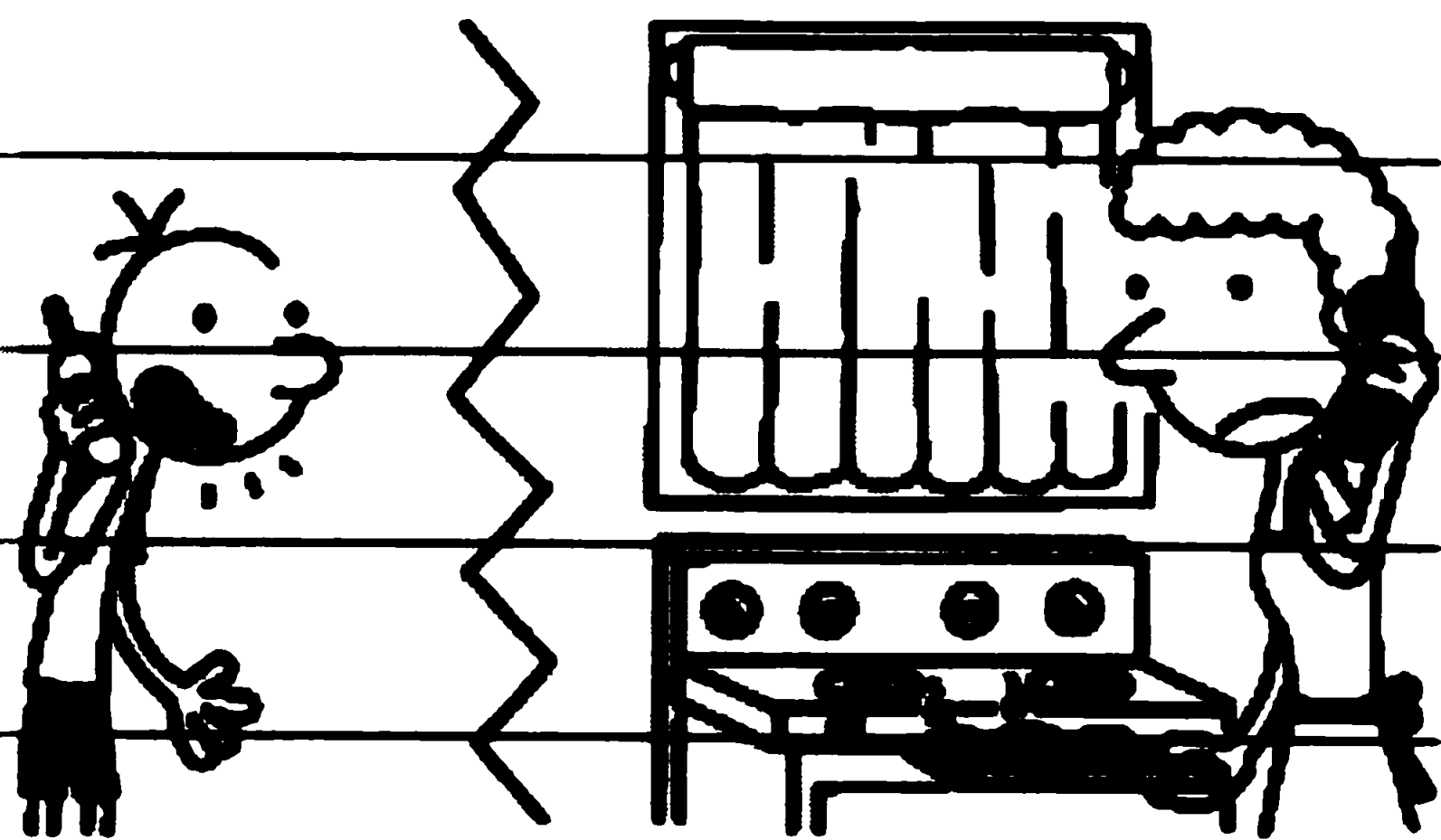
Thứ năm

Tôi và Rowley đã đợi dài cổ cả ngày hôm qua nhưng không có bất cứ một cuộc gọi nào.

Tôi bắt đầu tự hỏi liệu chúng tôi có nên tìm một mẫu thiệp với vài anh chàng cơ bắp hơn cho tờ rơi tiếp theo hay không. Khoảng 11 giờ, chúng tôi nhận được một cuộc gọi từ bà Canfield, người cùng phố với Bà ngoại tôi. Bà Canfield nói bãi cỏ của bà ấy cần được cắt xén nhưng muốn kiểm tra kinh nghiệm của chúng tôi trước khi thuê.

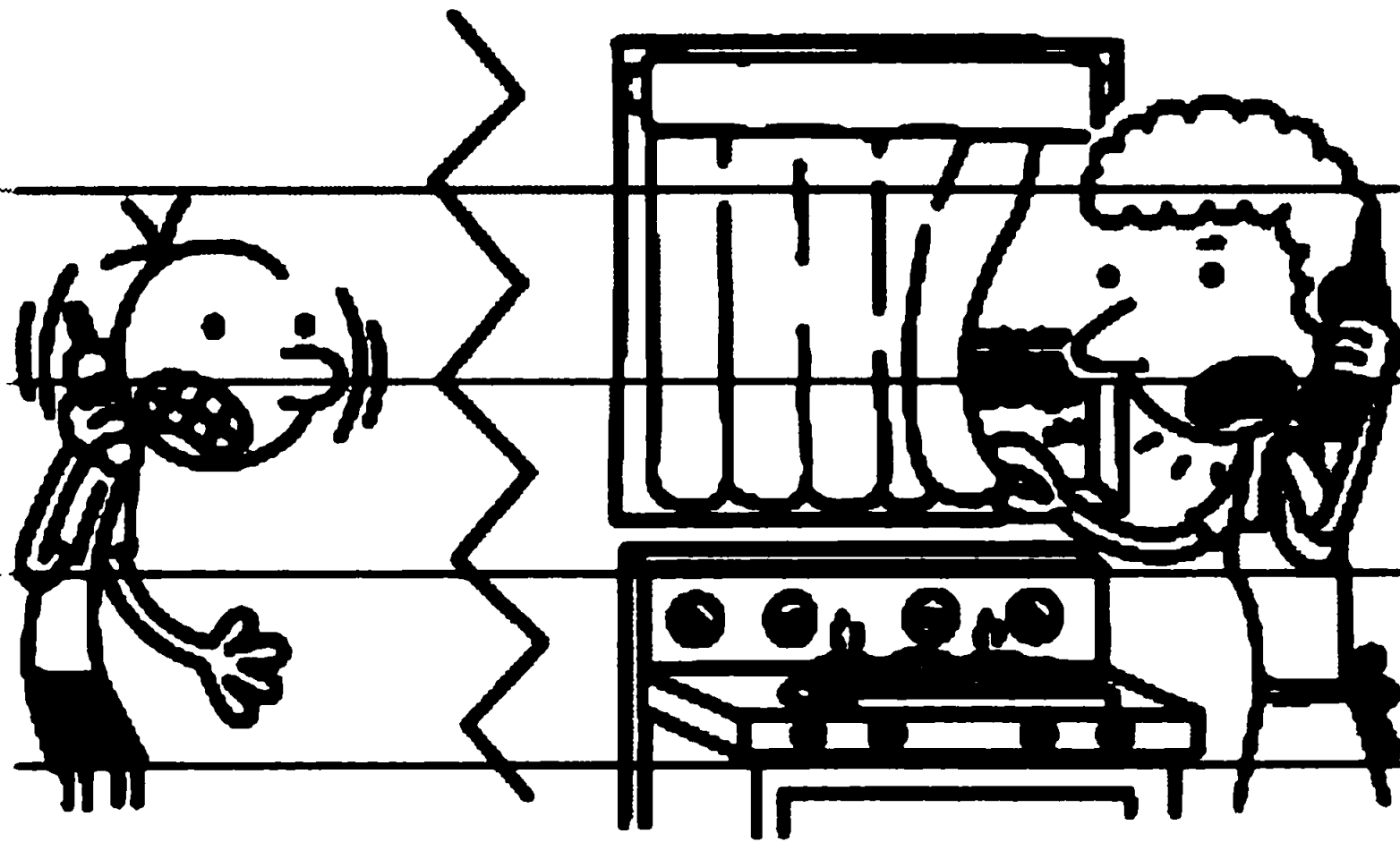

Tôi vẫn thường làm cỏ cho Bà nên gọi điện nhờ Bà nói với bà Canfield rằng tôi đã làm tốt công việc của mình như thế nào.

Thật không may, có vẻ như tôi đã chọn sai thời điểm để gọi điện vì tôi đã bị Bà mắng té tát. Bà nói mùa thu năm ngoái, tôi đã bỏ mặc những đống lá trên thảm cỏ của Bà và hậu quả là bây giờ những đám cỏ chết xuất hiện khắp vườn.

Rồi Bà hỏi khi nào tôi sẽ tới để hoàn thành nốt công việc còn đang dở đó.

Đó không phải là điều mà tôi mong đợi. Tôi nói với Bà rằng chúng tôi chỉ làm công việc theo mùa vụ, nhưng chúng tôi có thể hoàn tất việc đó vào cuối hè này.

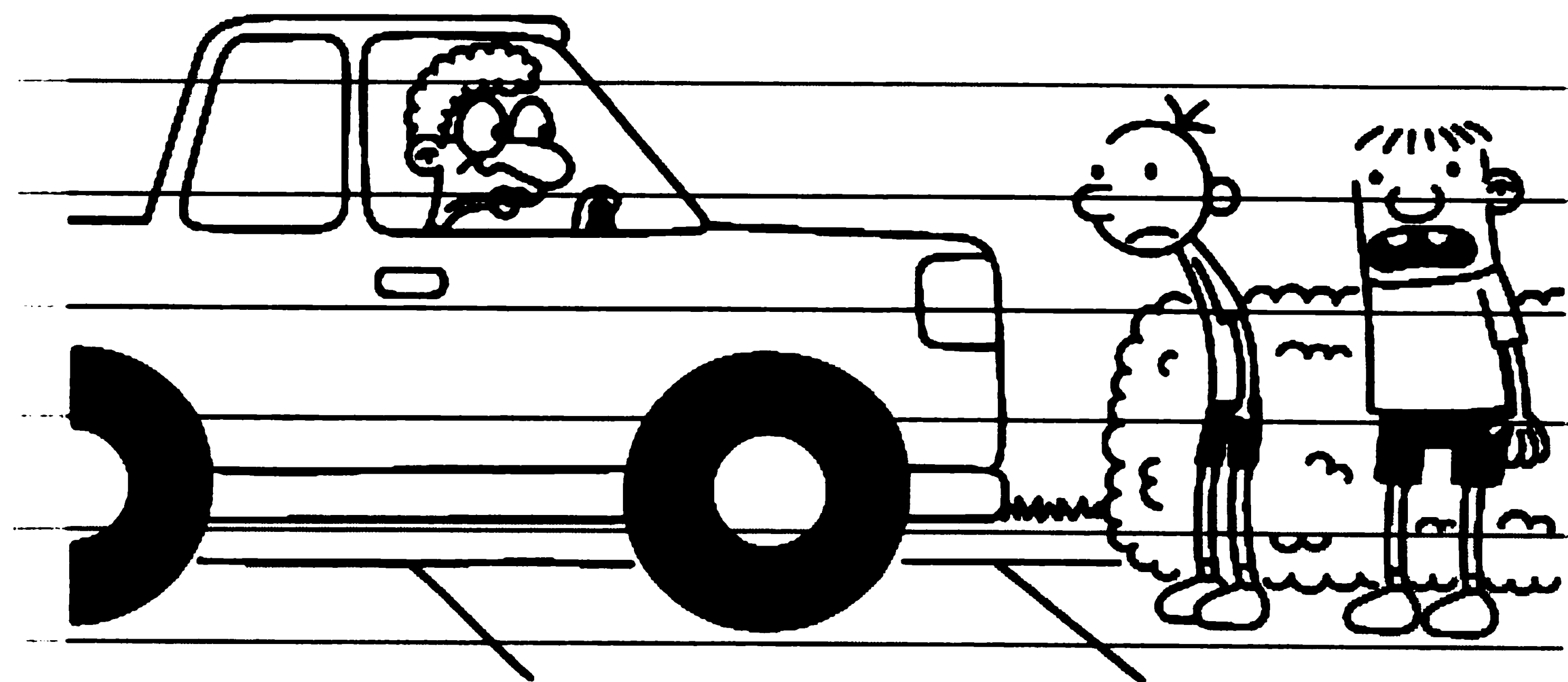
Sau đó tôi gọi cho bà Canfield và cố giả giọng của Bà ngoại một cách tốt nhất có thể. Tôi đoán là mình khá may mắn vì giọng của tôi hầu như không thay đổi.

Thật không thể tin được, bà Canfield đã đồng ý sử dụng dịch vụ của chúng tôi. Bà ấy cảm ơn về sự tư vấn và nhiệt tình của «Bà ngoại». Rồi bà ấy gọi lại cho tôi sau đó vài phút, và tôi trả lời bằng giọng bình thường của mình. Bà Canfield cho biết bà ấy muốn thuê chúng tôi và ngày mai, hai đứa có thể bắt đầu công việc.

Nhưng từ nhà tôi đến chỗ bà Canfield quá xa, vì vậy tôi hỏi liệu bà ấy có thể đến đón chúng tôi không. Bà Canfield có vẻ không vui lắm khi biết chúng tôi không có phương tiện đi lại, nhưng cuối cùng bà ấy cũng đồng ý với điều kiện hai đứa sẵn sàng đi vào buổi trưa.

Bà Canfield đến nhà tôi lúc 12 giờ trên chiếc xe tải nhỏ của con trai và hỏi máy cắt cỏ cùng những dụng cụ khác của chúng tôi đâu.

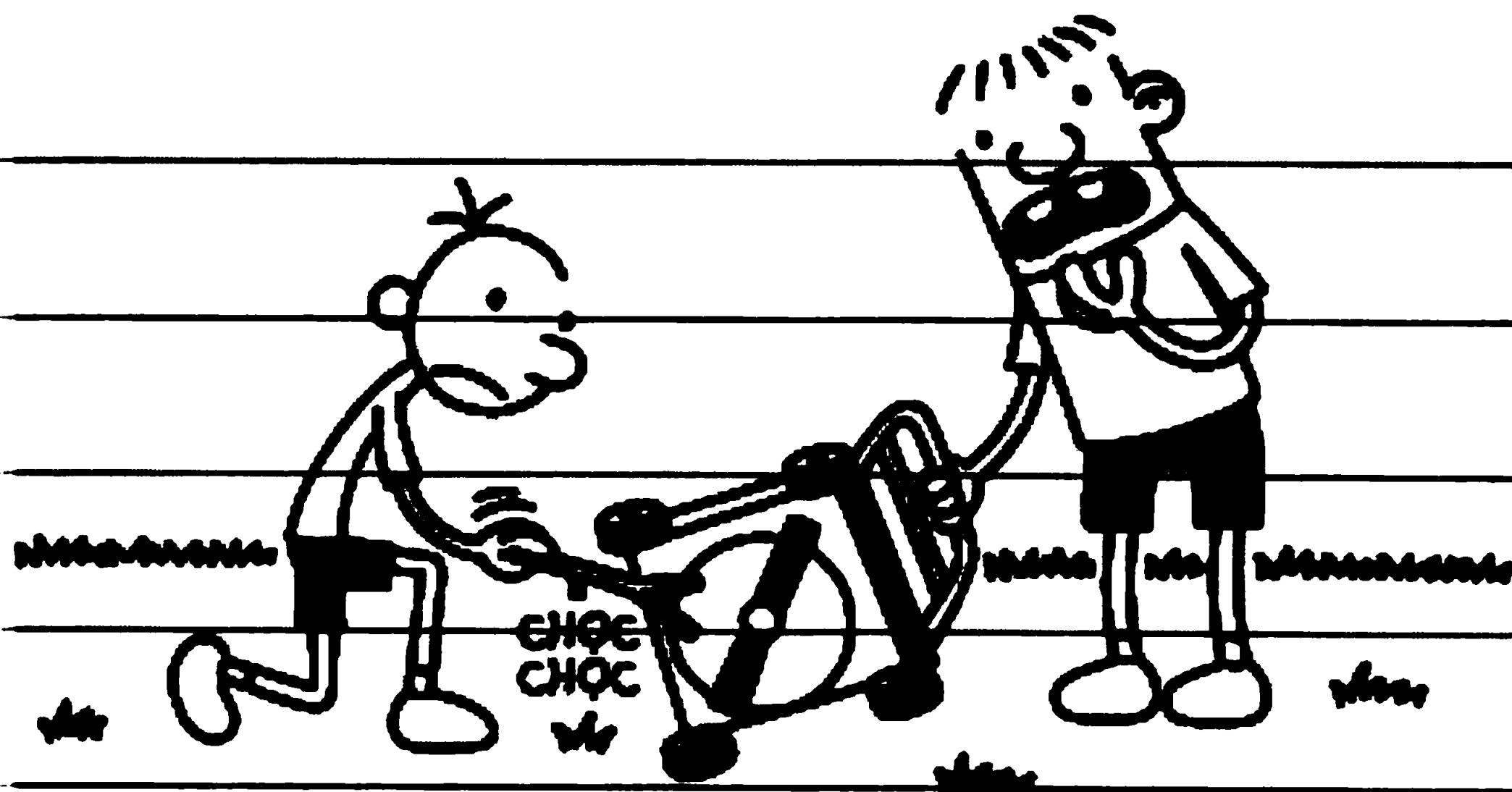

Tôi nói chúng tôi không thực sự CỐ bất kỳ trang thiết bị nào nhưng Bà ngoại yêu quý của tôi luôn không khoá cửa và tôi có thể "mượn tạm" máy cắt cỏ của Bà trong một vài giờ. Tôi đoán bà Canfield chắc phải ngán ngẩm với việc cắt xén bãi cỏ của mình lắm nên mới đồng ý làm theo kế hoạch của tôi.

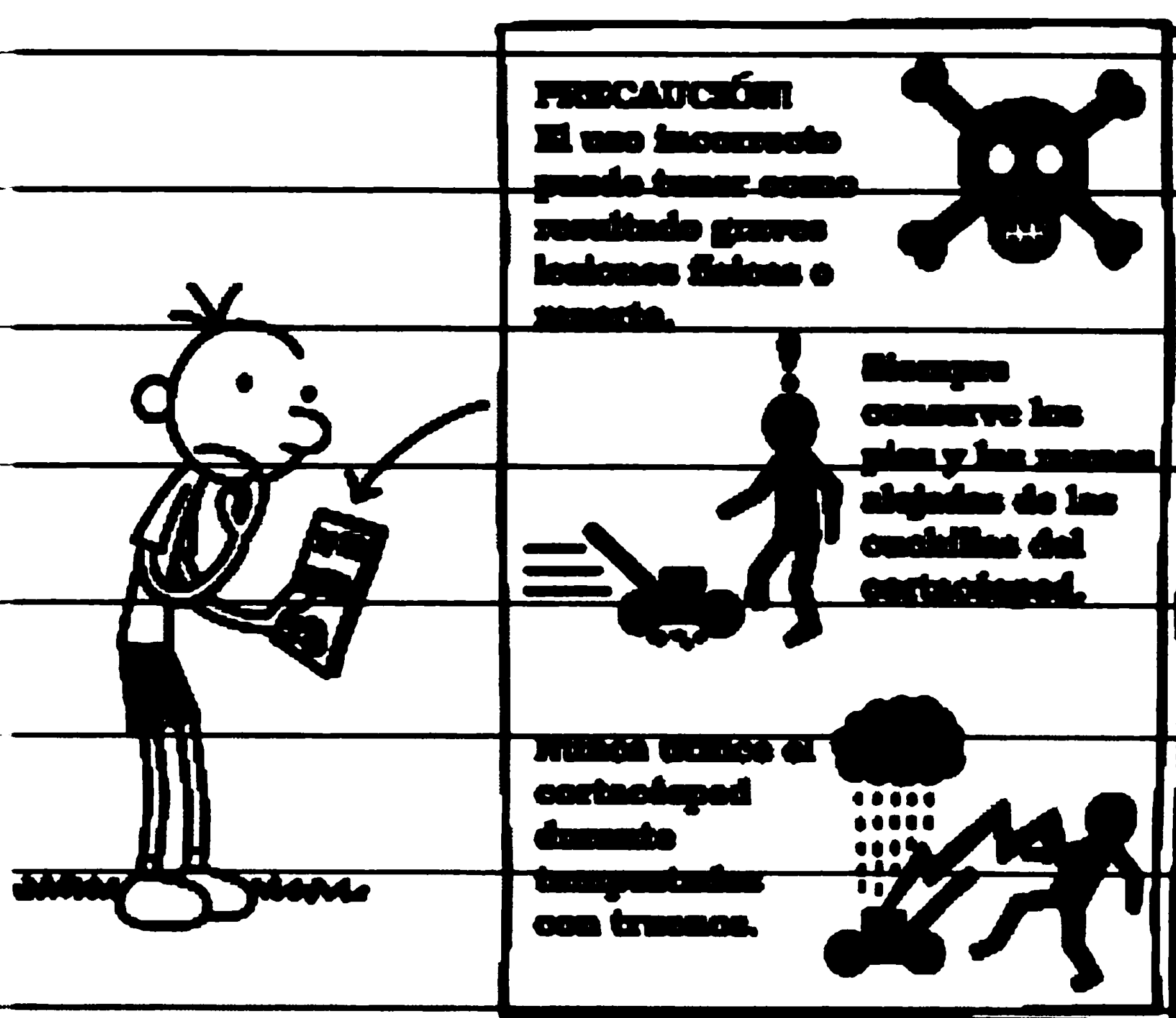
Thật may mắn, Bà ngoại không có ở nhà, nên tôi dễ dàng mang máy cắt cỏ của Bà ra ngoài mà không gặp trở ngại nào. Tôi và Rowley máy sang vườn của bà Canfield và sẵn sàng bắt tay vào việc.

Lúc này chúng tôi mới nhận ra rằng trước đây, hai đứa chưa từng vận hành bất cứ chiếc máy cắt cỏ nào. Vì vậy tôi và Rowley phải mò mẫm một lúc lâu để tìm cách khởi động nó.

Không may, khi chúng tôi vừa nghiêng cái máy cắt cỏ thì tất cả dầu trong đó đã đổ hết ra vườn, và chúng tôi phải quay lại nhà Bà ngoại để lấy dầu dự trữ.

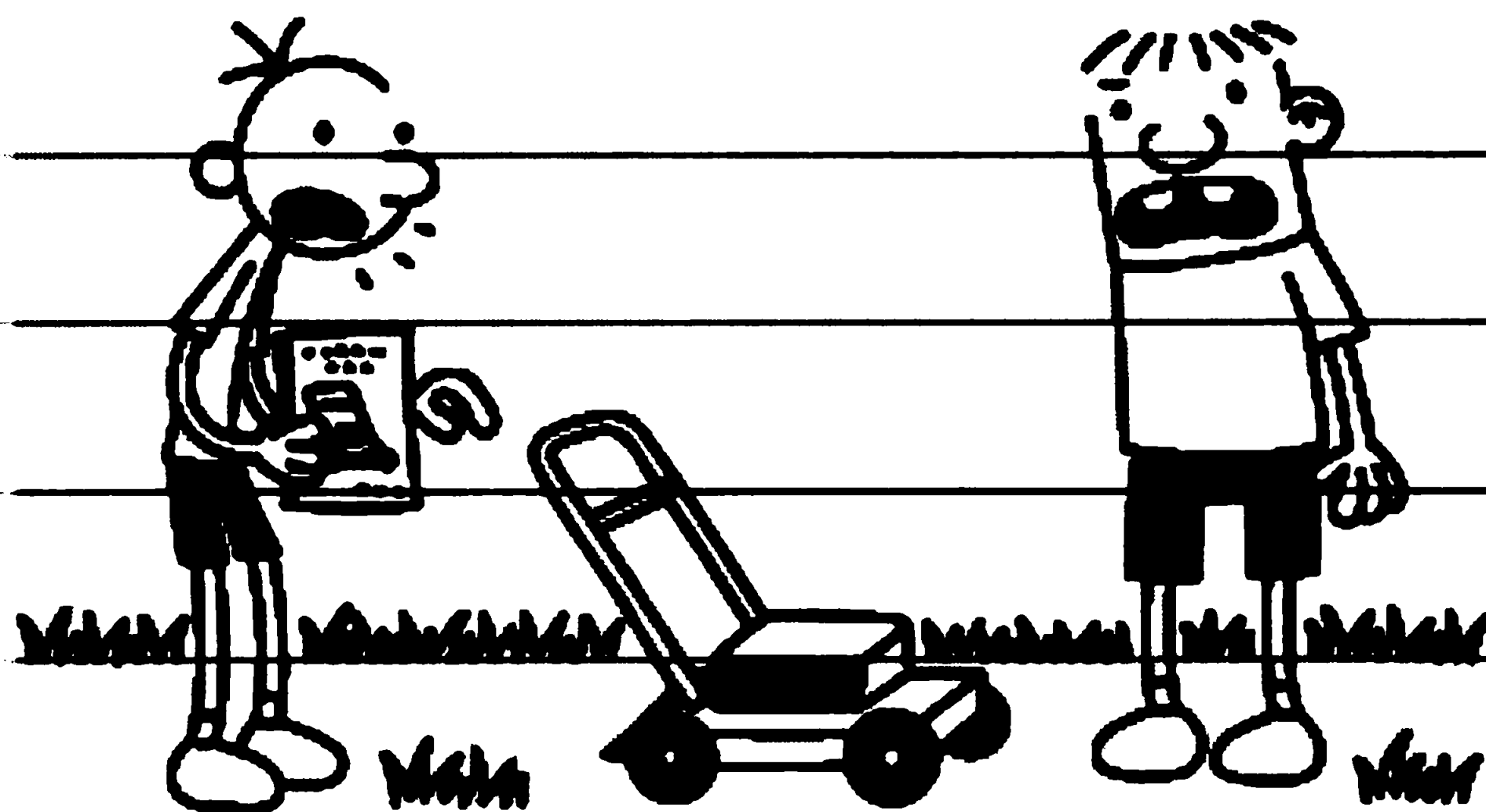
Tôi nhặt được tờ hướng dẫn sử dụng của chiếc máy cắt cỏ trong kho của Bà. Tôi đã cố hết sức để đọc nhưng khốn nỗi nó lại được viết bằng tiếng Tây Ban Nha. Từ những dòng chữ và hình minh họa TÔI LINH CẢM rằng vận hành một chiếc máy cắt cỏ nguy hiểm hơn nhiều so với những gì tôi nghĩ ban đầu.

Tôi bảo Rowley rằng nó hãy tìm cách vận hành cái máy cắt cỏ còn tôi sẽ ngồi dưới bóng râm và lên kế hoạch kinh doanh cho cả hai.

Rowley không thích ý tưởng đó chút nào. Nó nói chúng tôi là "cộng sự" nên mọi công việc đều phải chia 50-50. Tôi khá ngạc nhiên về những gì nó nói, bởi tôi là người đầu tiên đưa ra các ý tưởng cho dịch vụ cắt cỏ, nên tôi giống như ông chủ hơn là cộng sự.

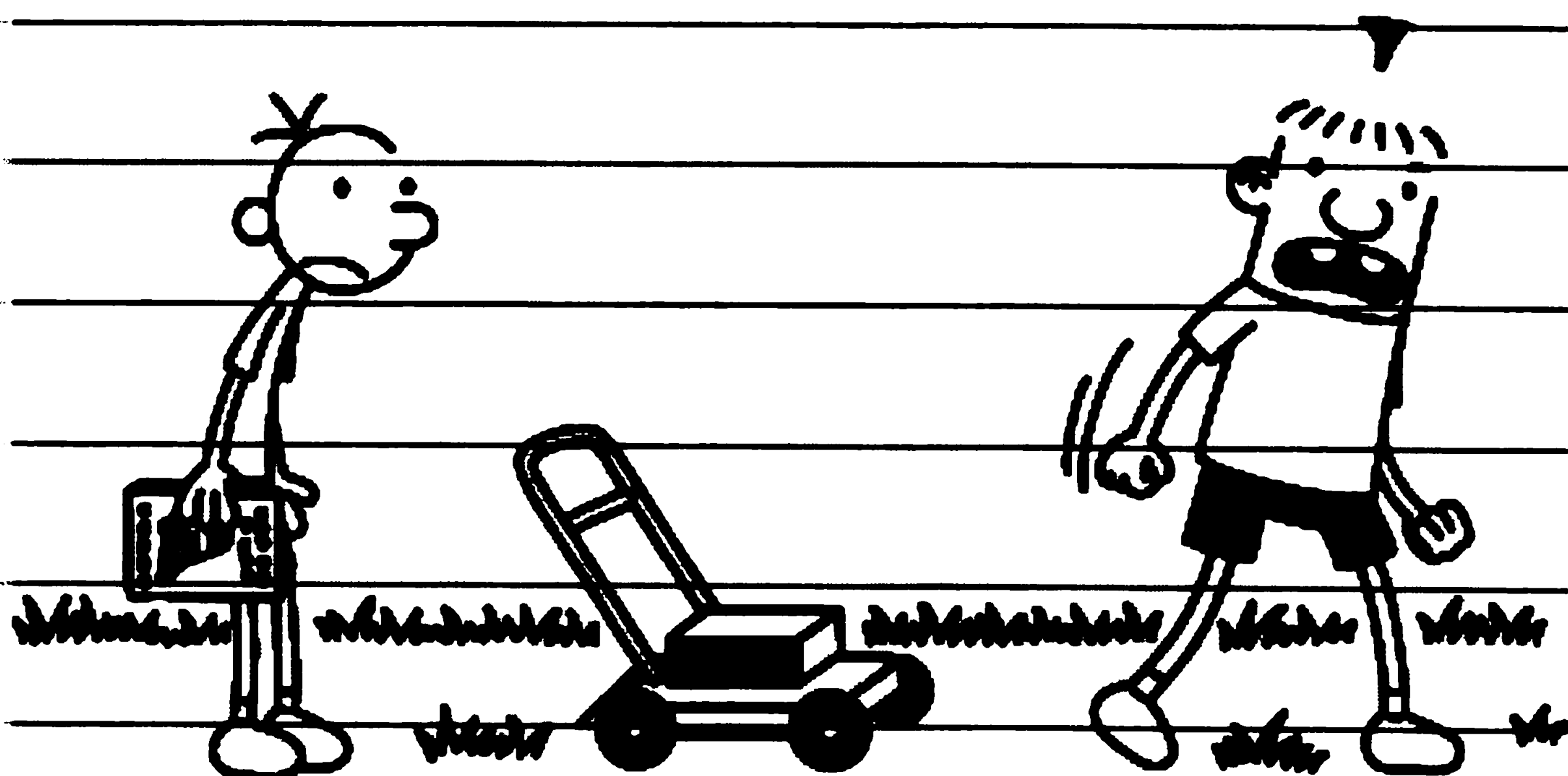
Tôi bảo với Rowley, công việc sẽ trôi chảy hơn nếu có một người chuyên lao động chân tay và một người tập trung quản lý chuyện tiền nong.

Dù bạn có tin hay không, nhưng điều đó đủ khiến Rowley bỏ việc ngay tức khắc.

Tôi đã khắc cốt ghi tâm rằng nếu Rowley cần tôi

chúng nhận công việc trong tương lai, tôi sẽ tặng cho nó những lời nhận xét rất tẻ.

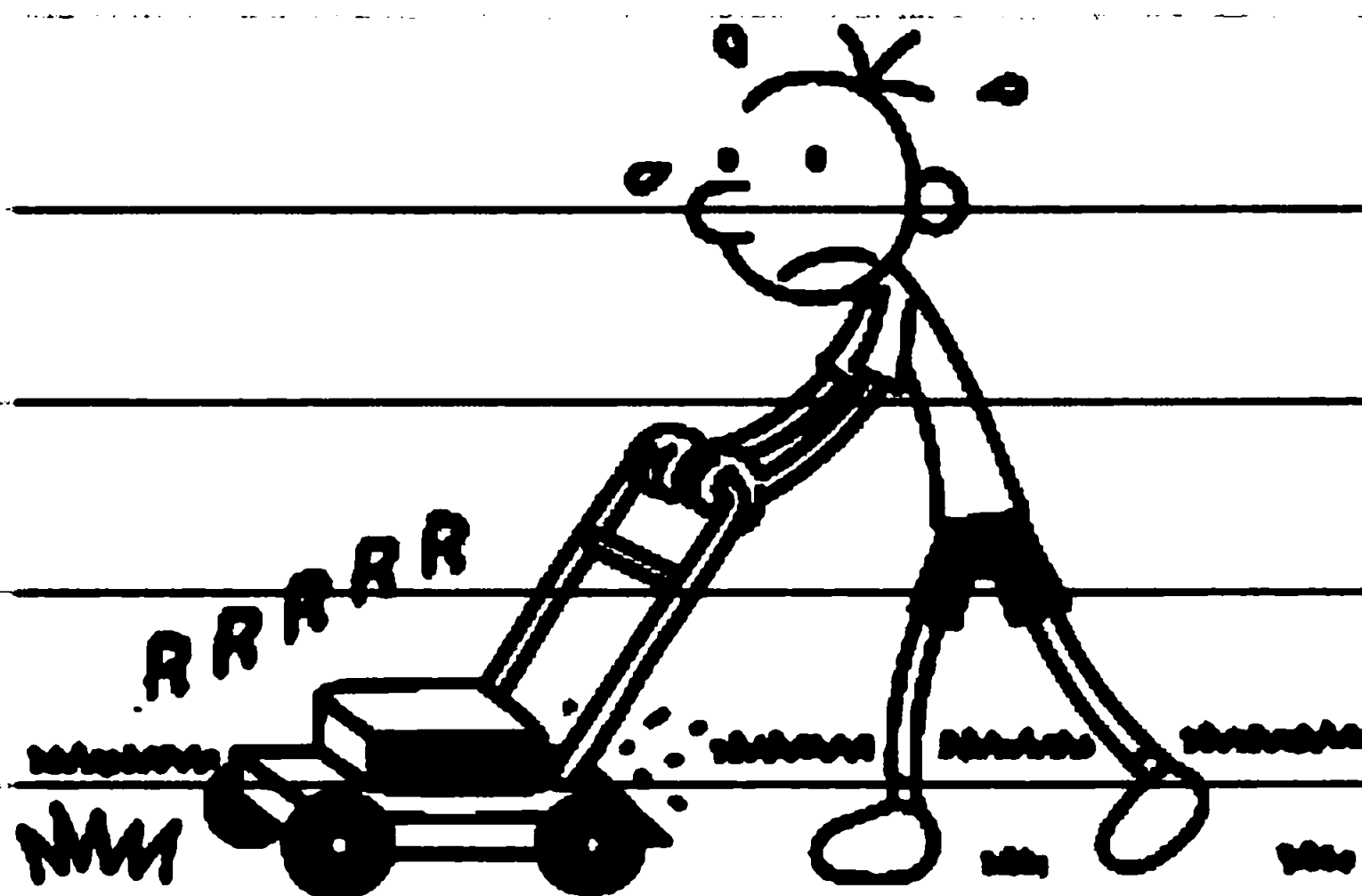
Sự thực thì tôi cũng không cần Rowley cho lắm. Bởi nếu dịch vụ cắt cỏ phát triển theo đúng hướng mà tôi mong muốn, tôi sẽ có HÀNG TRĂM Rowley sẵn sàng làm việc cho mình.

Trong lúc đó, tôi cần phải tìm cách để cắt cỏ cho bà Canfield. Tôi xem qua một lượt nữa tờ hướng dẫn sử dụng và nhận ra rằng cần phải kéo cái tay cầm gắn với sợi dây, vì vậy tôi đã thử ngay.

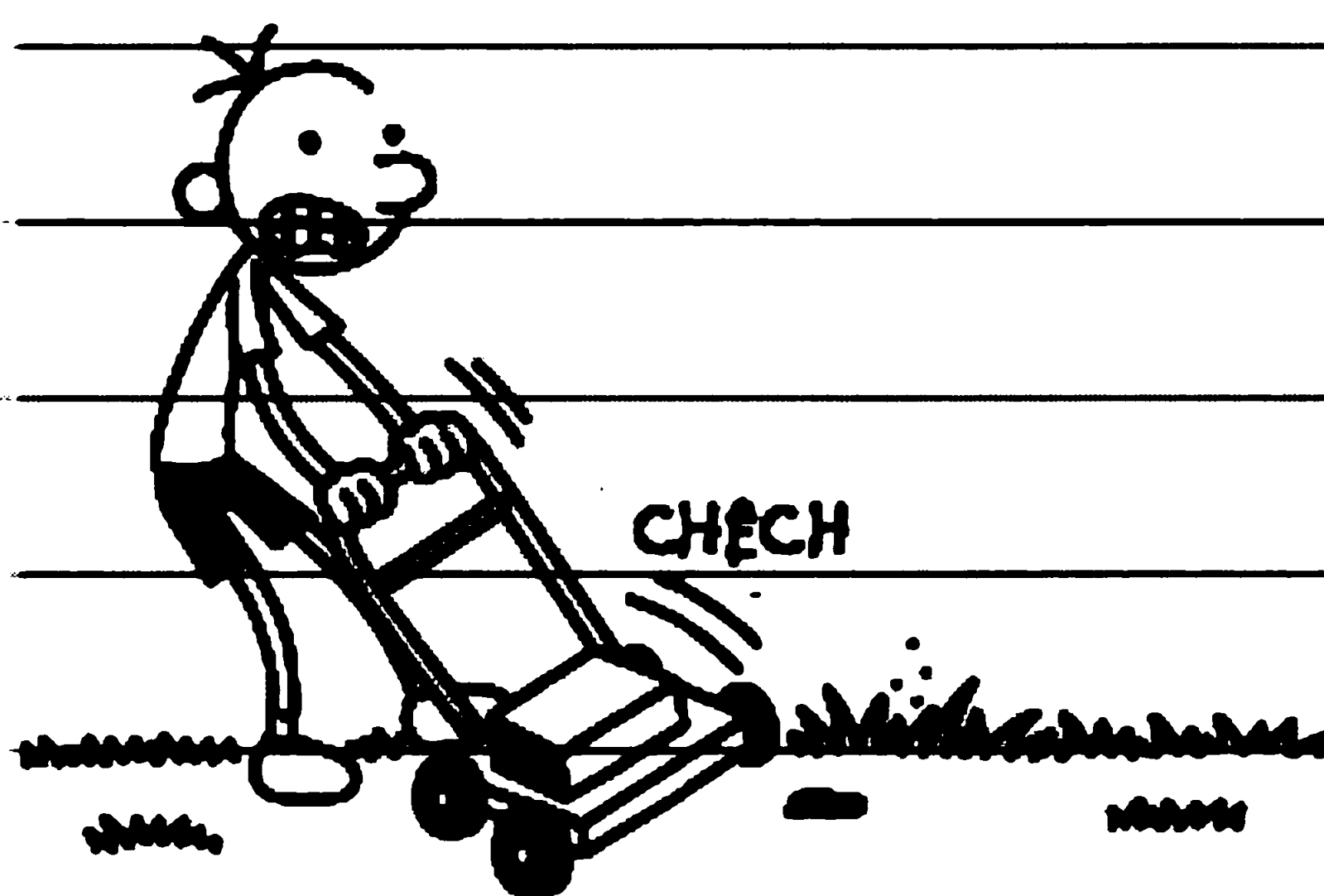
Chiếc máy cắt cỏ hoạt động ngay lập tức, và tôi bắt đầu di chuyển theo nó.

Việc này thực sự không khó như tôi nghĩ. Đó là chiếc

máy cắt cỏ tự động, nên tất cả những gì tôi phải làm là đi sau nó và để nó tự làm mọi việc.

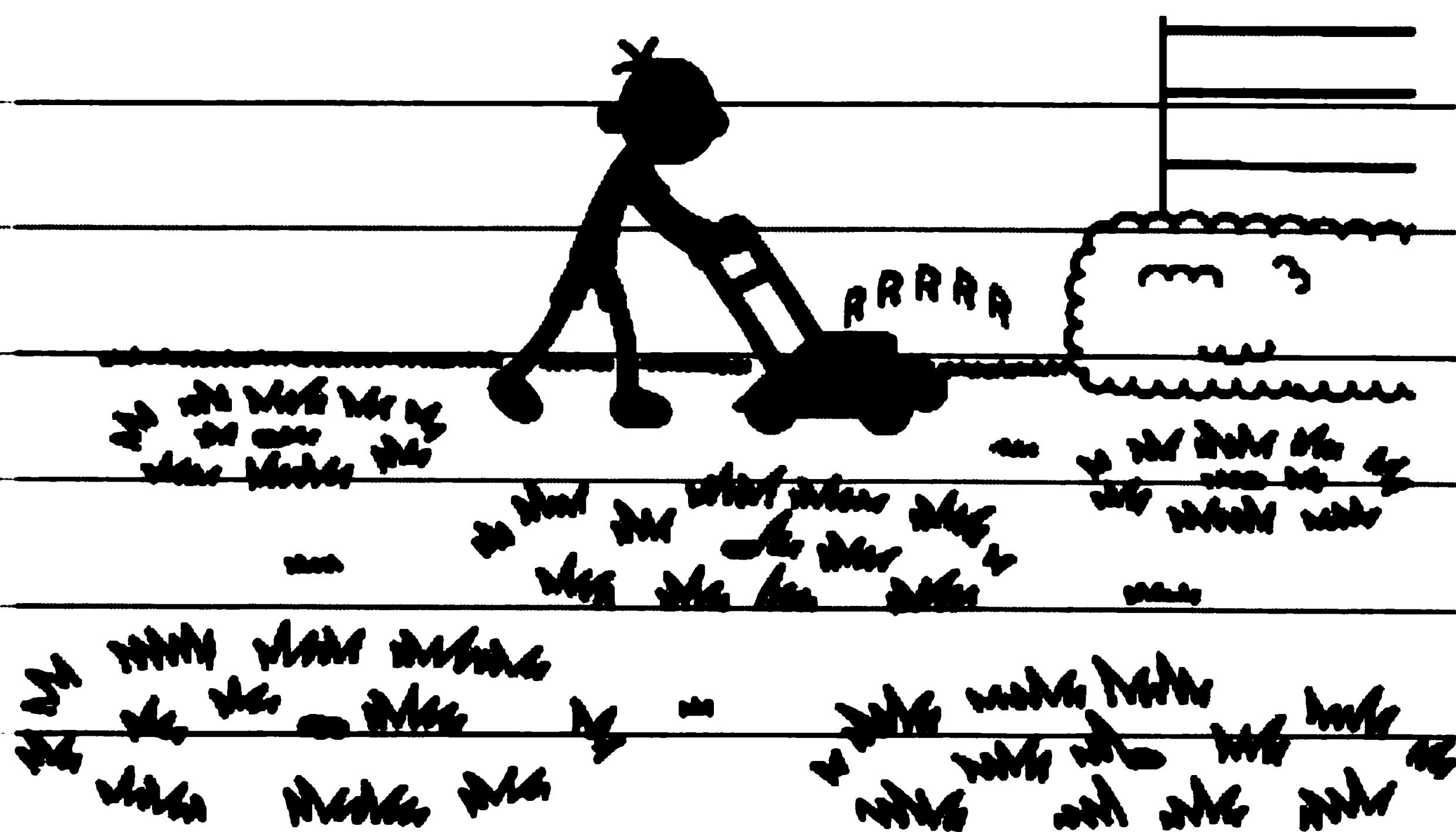
Sau đó tôi bắt đầu để ý thấy những đồng phân chó ở khắp nơi. Và việc tránh những bãi phân chó này quả thật không dễ dàng với một chiếc máy cắt cỏ tự động.

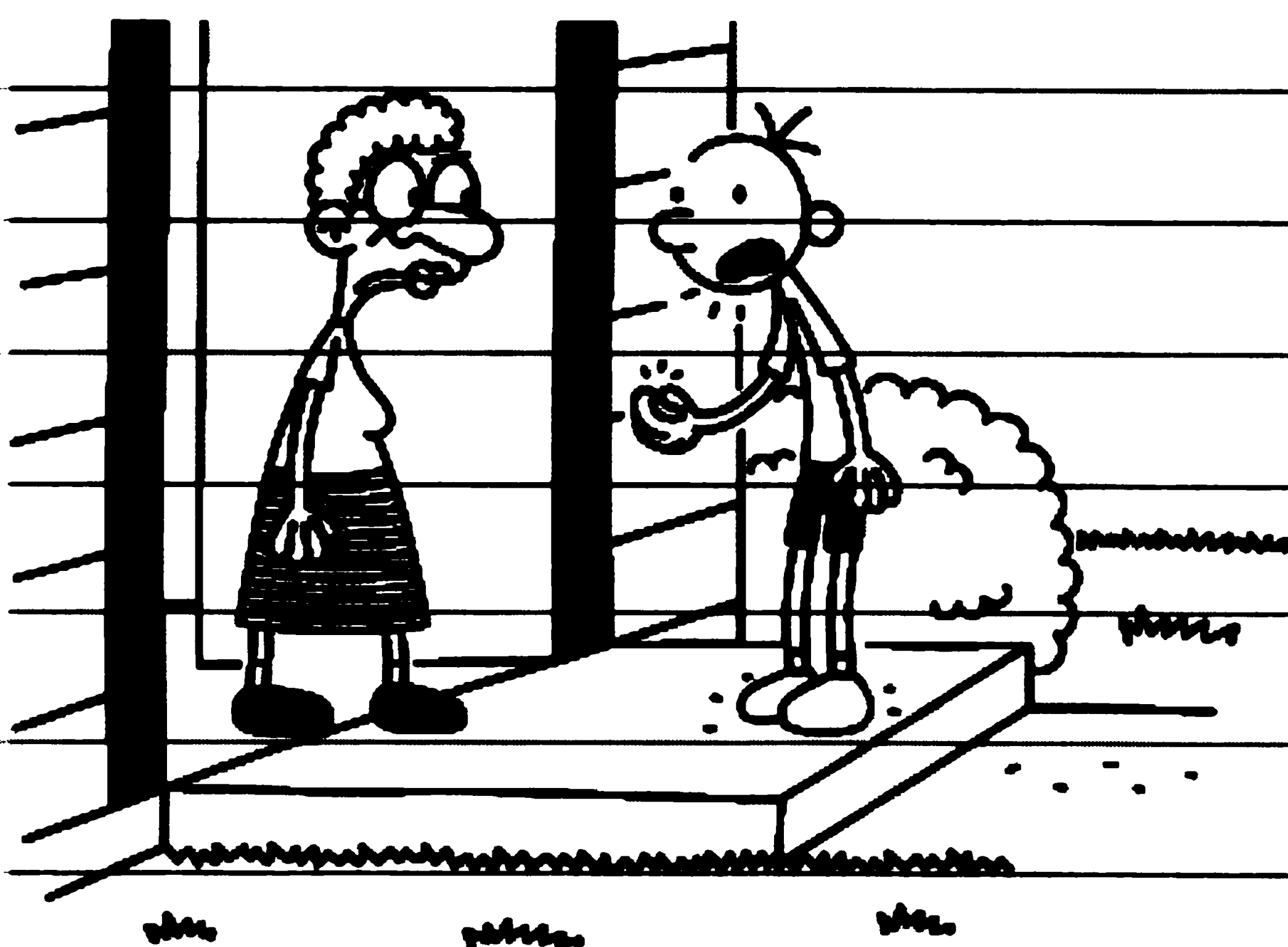
Dịch Vụ Chăm sóc Cỏ VIP. có một điều khoản rất nghiêm ngặt liên quan đến phân chó, đó là chúng tôi sẽ không lại gần thứ gớm ghiếc đó.

Vì quy định đó mà khi nhìn thấy cái gì đáng ngờ, tôi đã

dùng máy cắt cỏ xén một một vòng tròn rộng mười
bàn chân xung quanh nó cho an toàn.

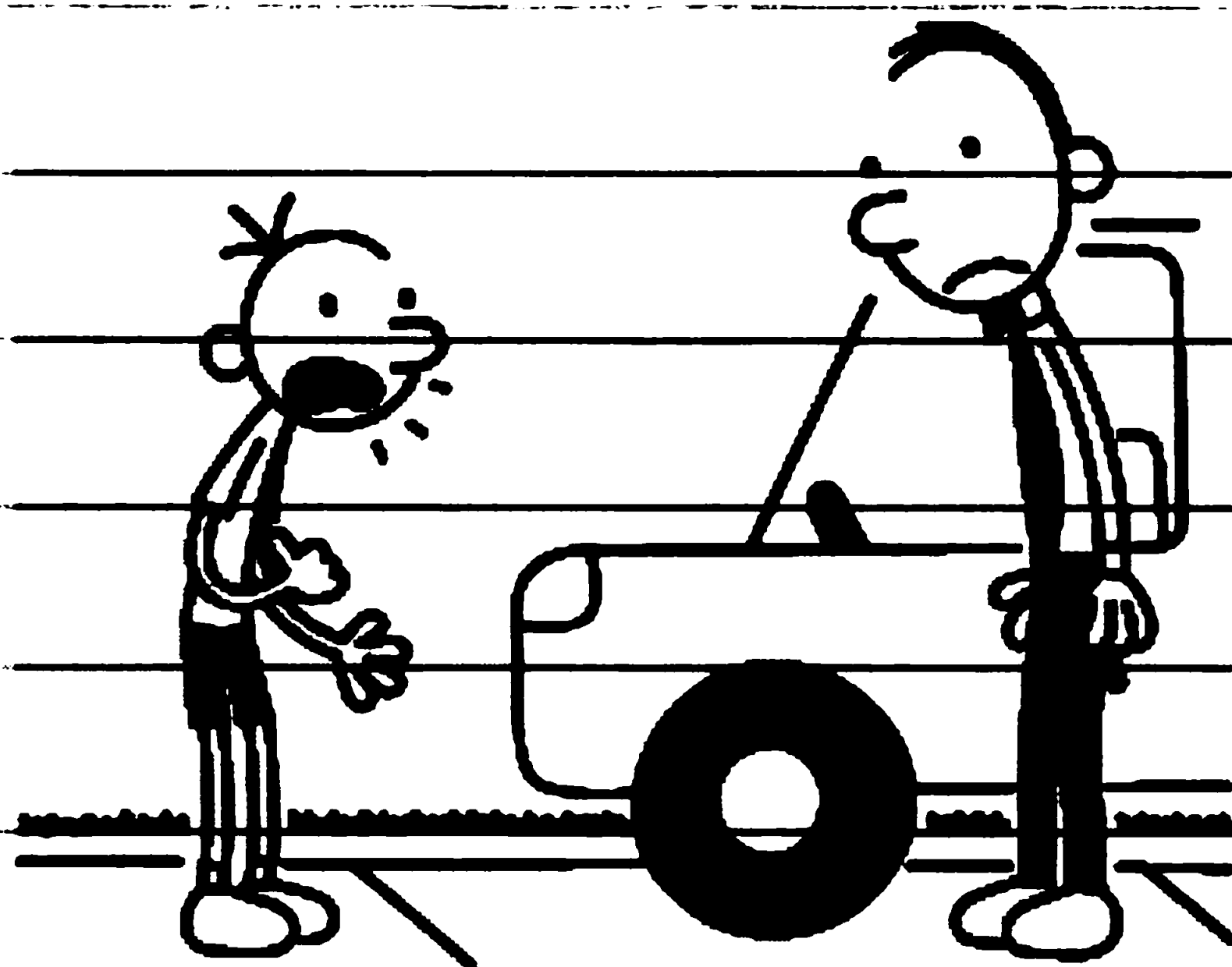
Công việc thực sự tiến triển rất nhanh sau đó, vì diện
tích cỏ phải cắt ngày càng thu hẹp lại. Sau khi hoàn
thành công việc, tôi đến cửa trước để nhận tiền công.
Tổng cộng là ba mươi đô la, gồm hai mươi đô cho việc
cắt cỏ và mười đô cho thời gian tôi và Rowley thiết kế
tờ rơi.

Nhưng bà Canfield không chịu thanh toán vì dịch vụ của chúng tôi thật "tồi tệ" và bãi cỏ của bà ấy gần như không được cắt xén tí nào.

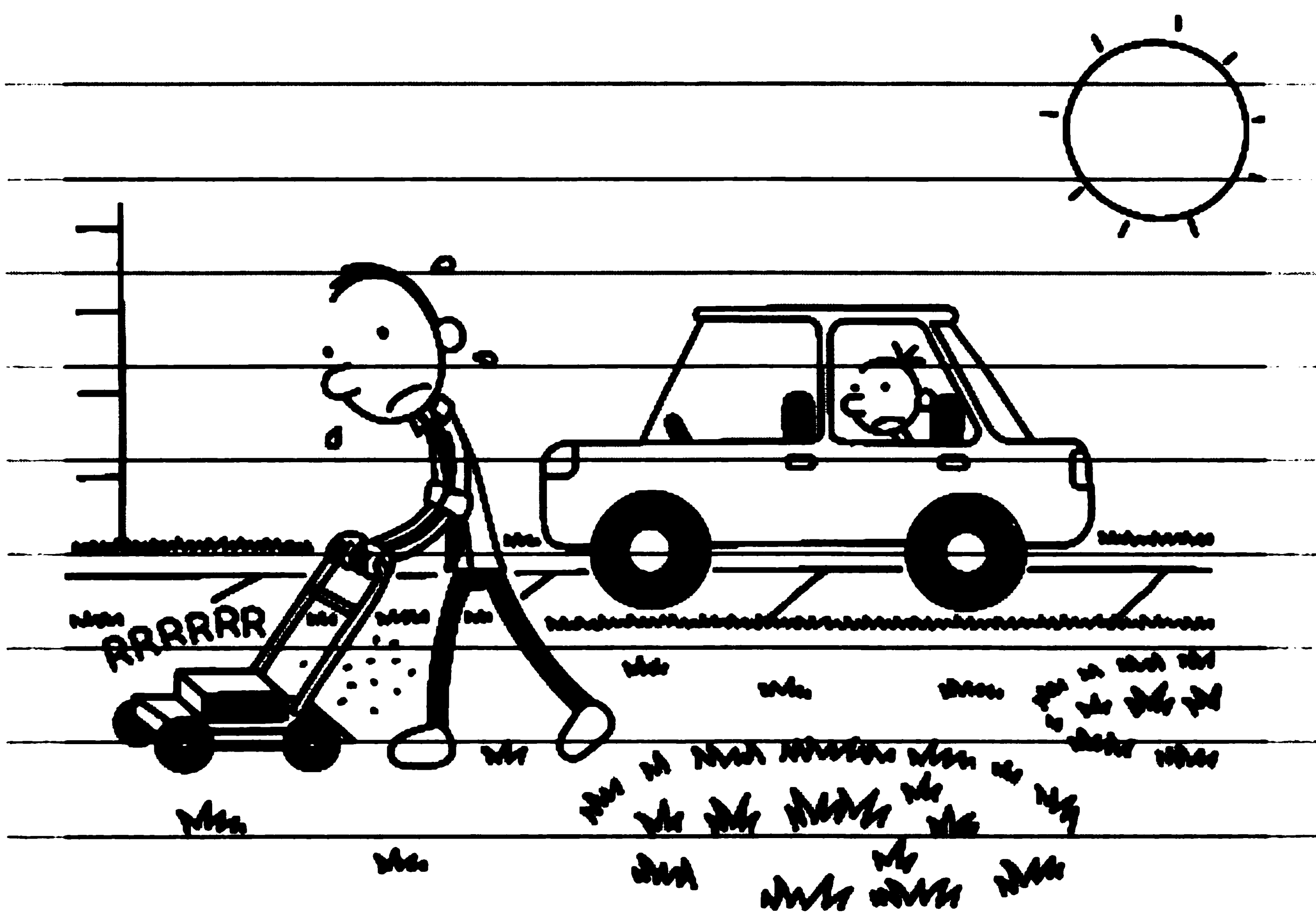
Tôi giải thích rằng đó là vì phân chó, nhưng bà Canfield nhất định không chịu trả dù một xu. Và vấn đề còn trở nên tệ hơn nữa khi bà ấy thậm chí còn không đưa tôi về nhà. Bạn biết đấy, tôi cũng đoán là mùa hè này sẽ bị một khách hàng khó tính nào đó làm phiền nhưng tôi không thể ngờ đó lại là vị khách hàng đầu tiên.

Tôi phải lếch thếch cuộc bộ và khi về đến nhà, tôi đã thực sự rất tức giận. Tôi kể với bố toàn bộ quá trình cắt cỏ đầy gian nan của mình và cách mà bà Canfield không chịu trả tôi một xu.

Bố lập tức lái xe đưa tôi đến nhà bà Canfield. Tôi chắc

mầm bố sẽ gọi bà ấy ra ngoài, mắng cho bà ấy một trận vì đã lợi dụng cậu con trai yêu quý của mình, và tôi muốn mình là người đầu tiên được chứng kiến cảnh tượng đó. Nhưng khi đến nơi bố chỉ dùng máy cắt cỏ của Bà ngoại và cắt nốt phần cỏ còn lại trong sân nhà bà Canfield.

Thậm chí khi làm xong, bố còn không dă động về chuyện tiền nong với bà ấy.

Tuy nhiên, chuyến đi này không HOÀN TOÀN làm lãng phí thời gian. Khi bố thu dọn đồ đạc, tôi đã cắm một tấm bảng trước sân nhà bà Canfield.

Tôi đoán nếu không nhận được một xu tiền công thì chỉ ít tôi cũng có quyền được đặt một tấm biển quảng cáo miễn phí, nhất là sau tất cả những rắc rối mà tôi đã phải trải qua.

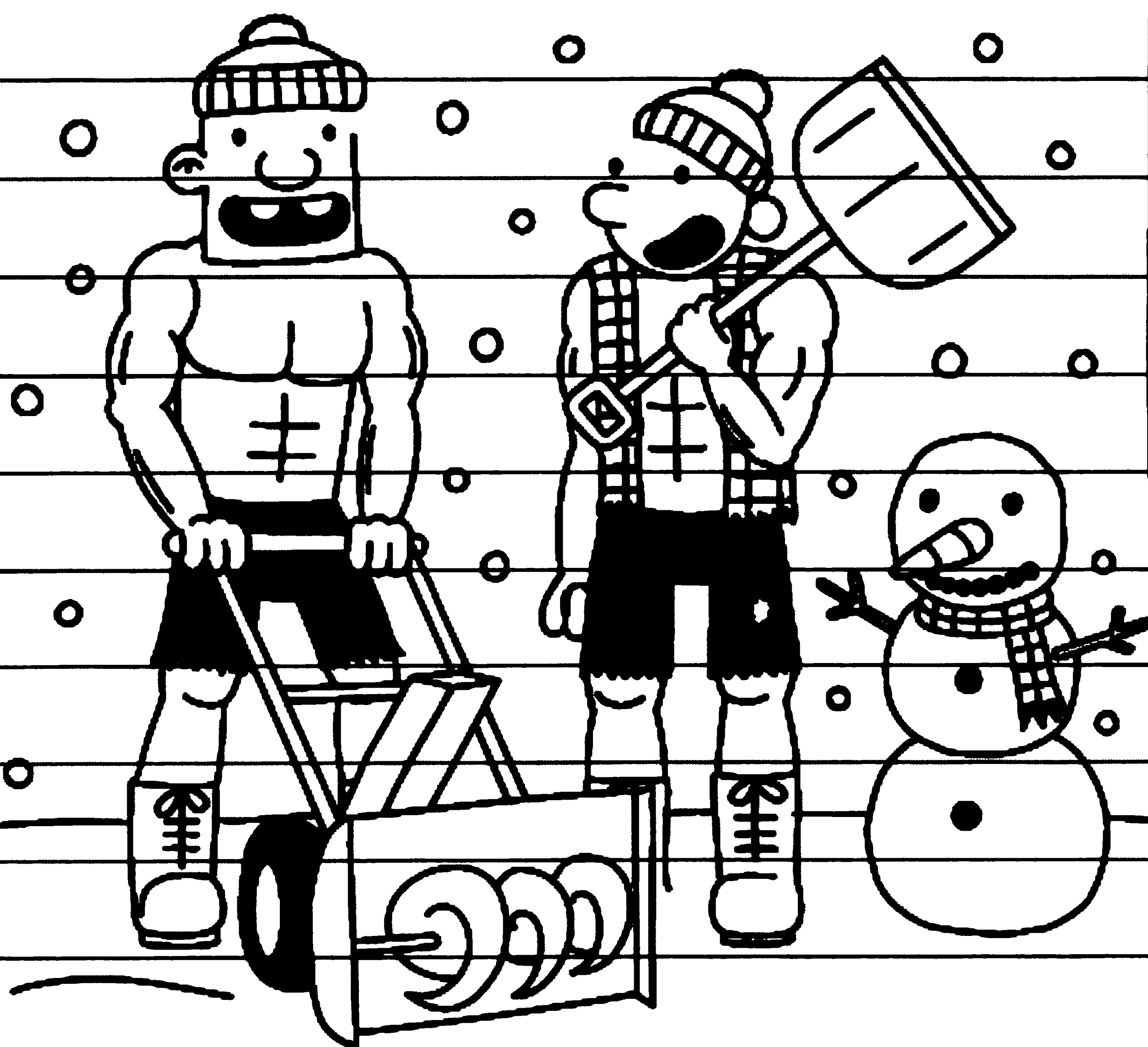

Thứ bảy

Việc kinh doanh của Dịch Vụ Chăm sóc Cỏ VIP không đạt kết quả như tôi mong đợi. Kể từ đơn hàng đầu tiên, tôi đã không nhận được thêm bất kì một yêu cầu nào khác, và tôi bắt đầu nghĩ có lẽ bà Canfield đã nói xấu tôi với hàng xóm.

Tôi đã nghĩ đến việc từ bỏ công việc kinh doanh này, nhưng sau đó tôi nhận ra rằng chỉ cần chỉnh sửa vài thứ trong tờ rơi, chúng tôi có thể bắt đầu kinh doanh lại vào mùa đông.

DỌN TUYẾT V.I.P.

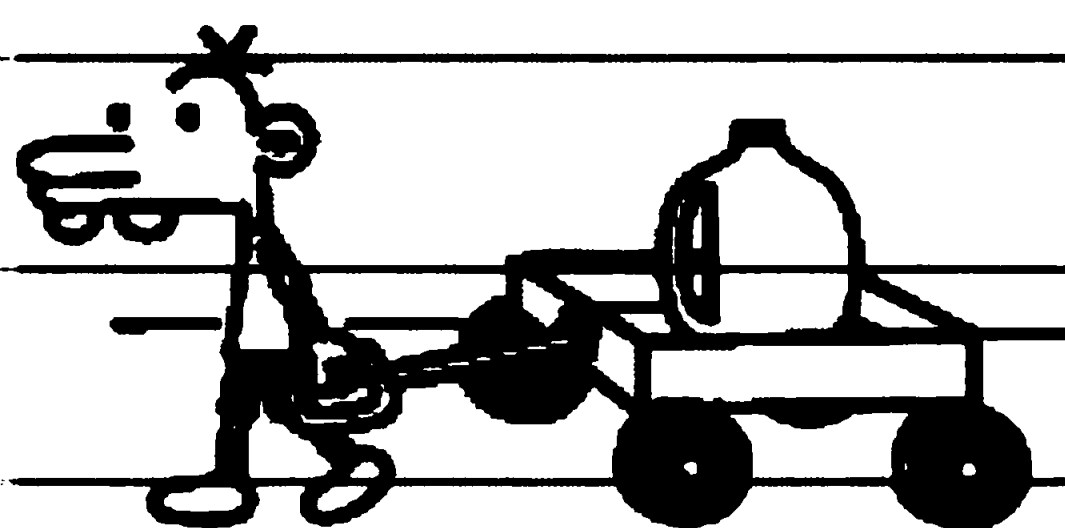

BẠN MUỐN NGHỈ NGƠI,
ĐÂY LÀ CƠ HỘI TỐT NHẤT

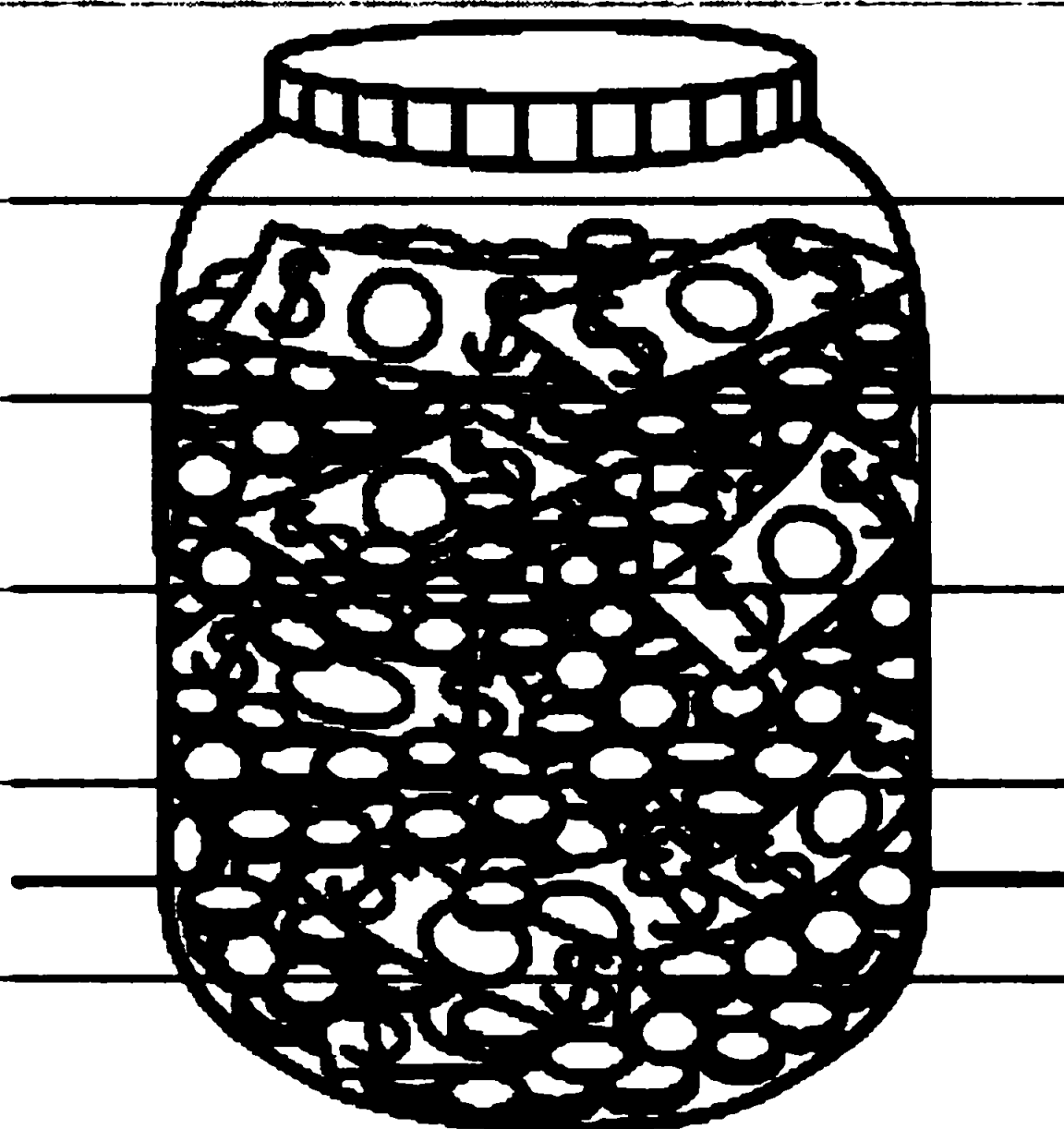
Vấn đề là tôi cần tiền NGAY BÂY GIỜ. Tôi đã gọi cho Rowley để bàn bạc về ý tưởng kinh doanh mới, nhưng mẹ Rowley nói rằng nó đang xem phim với bố. Tôi cảm thấy có chút khó chịu vì Rowley chưa bao giờ hỏi tôi về chuyện nghỉ phép.

Mẹ không cho phép tôi được tận hưởng mùa hè vui vẻ cho đến khi trả hết số tiền ghi trên hoá đơn sinh tố hoa quả, điều đó có nghĩa là TÔI phải tự tìm cách để kiếm tiền càng nhanh càng tốt.

Tôi sẽ cho bạn biết một người có rất nhiều tiền, thậm chí là rất GIÀU CÓ, đó chính là Manny. Vài tuần trước, bố mẹ nói với Manny rằng nó sẽ được 25 cent cho mỗi lần tự đi vệ sinh vào bồn. Vì thế mà bây giờ, lúc nào nó cũng lêo đéo kéo theo cả một bình 5 lít nước.

Manny có khoảng 150 đô và nó cất toàn bộ số tiền đó trong một cái bình lớn trên tủ của nó.

Tôi đã nghĩ đến việc hỏi vay tiền Manny, nhưng không thể mở miệng. Tôi chắc là nó sẽ tính lãi cắt cổ khi cho vay.

Tôi cố gắng tìm ra một cách kiếm tiền mà không cần phải động chân động tay vào bất cứ việc gì. Nhưng khi trình bày ý tưởng đó với mẹ, mẹ bảo tôi chỉ là một kẻ "lười biếng".

TỐT THÔI, có lẽ TÔI LÀ một kẻ lười biếng thật, nhưng đây không phải là lỗi của tôi. Tôi lười từ khi còn là một đứa trẻ, và nếu có ai đó uốn nắn sớm hơn thì chắc chắn tôi đã không như bây giờ.

Tôi nhớ lúc học mẫu giáo, khi hết giờ chơi, cô giáo yêu

cầu học sinh phải tự cất đồ chơi và tất cả chúng tôi
vừa hát "Bài Ca Dọn Dẹp" vừa làm. Tôi cũng hát cùng
các bạn nhưng tôi không dọn dẹp bất cứ món đồ chơi
nào.

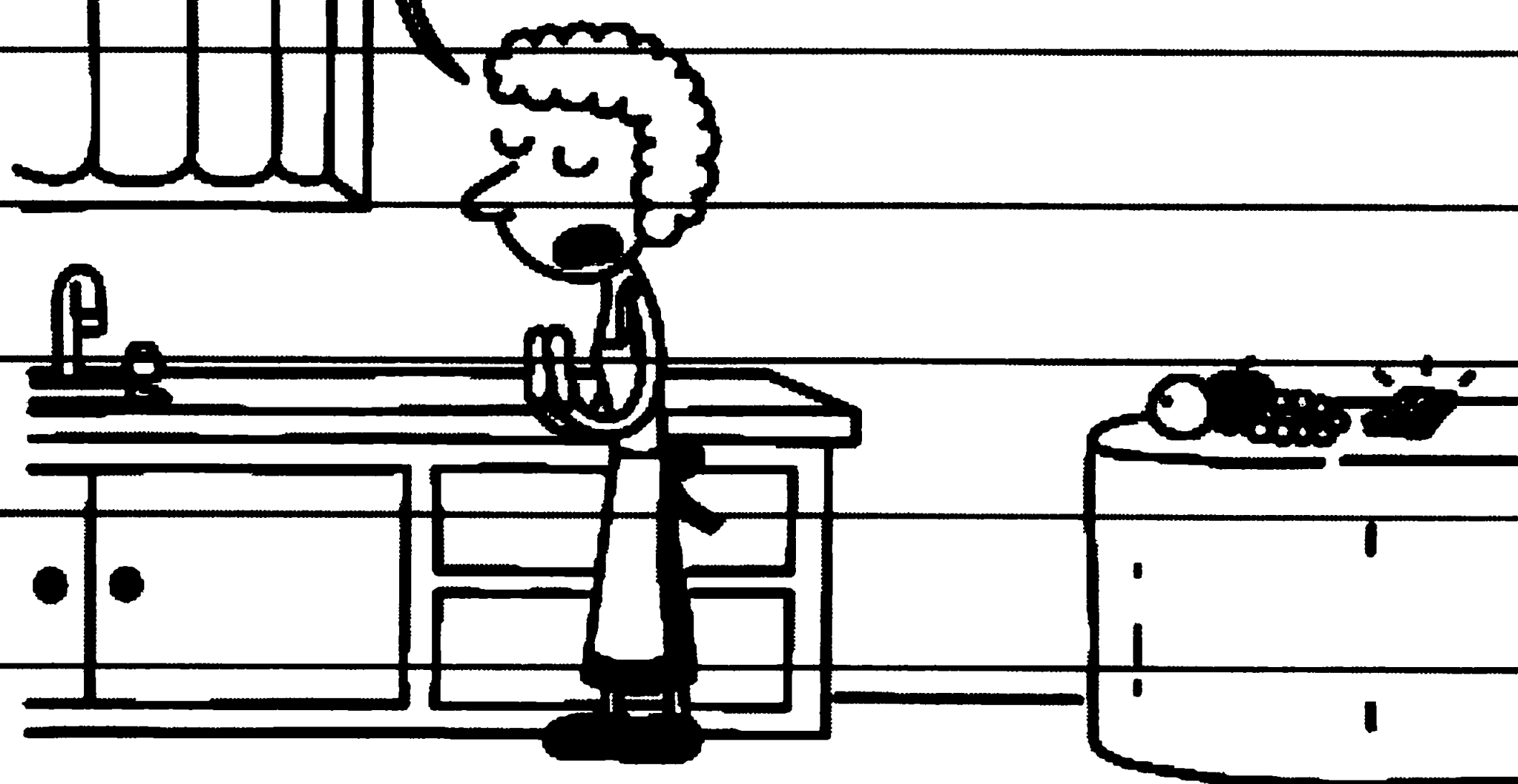
Vì vậy nếu bạn muốn tìm ai đó để đổ lỗi cho cái sự lười
biếng của tôi thì tôi nghĩ bạn nên bắt đầu với hệ thống
giáo dục.

Chủ nhật

Sáng sớm, mẹ đã vào phòng đánh thức tôi dậy để đi lễ
nhà thờ. Tôi đã rất hào hứng vì biết rằng đây là cơ hội
lớn để xin dâng tối cao giúp tôi trả được hoá đơn sinh
tố hoa quả. Mỗi khi cần thứ gì đó, Bà chỉ cần cầu
nguyện và sẽ nhận được ngay thứ mình mong muốn.

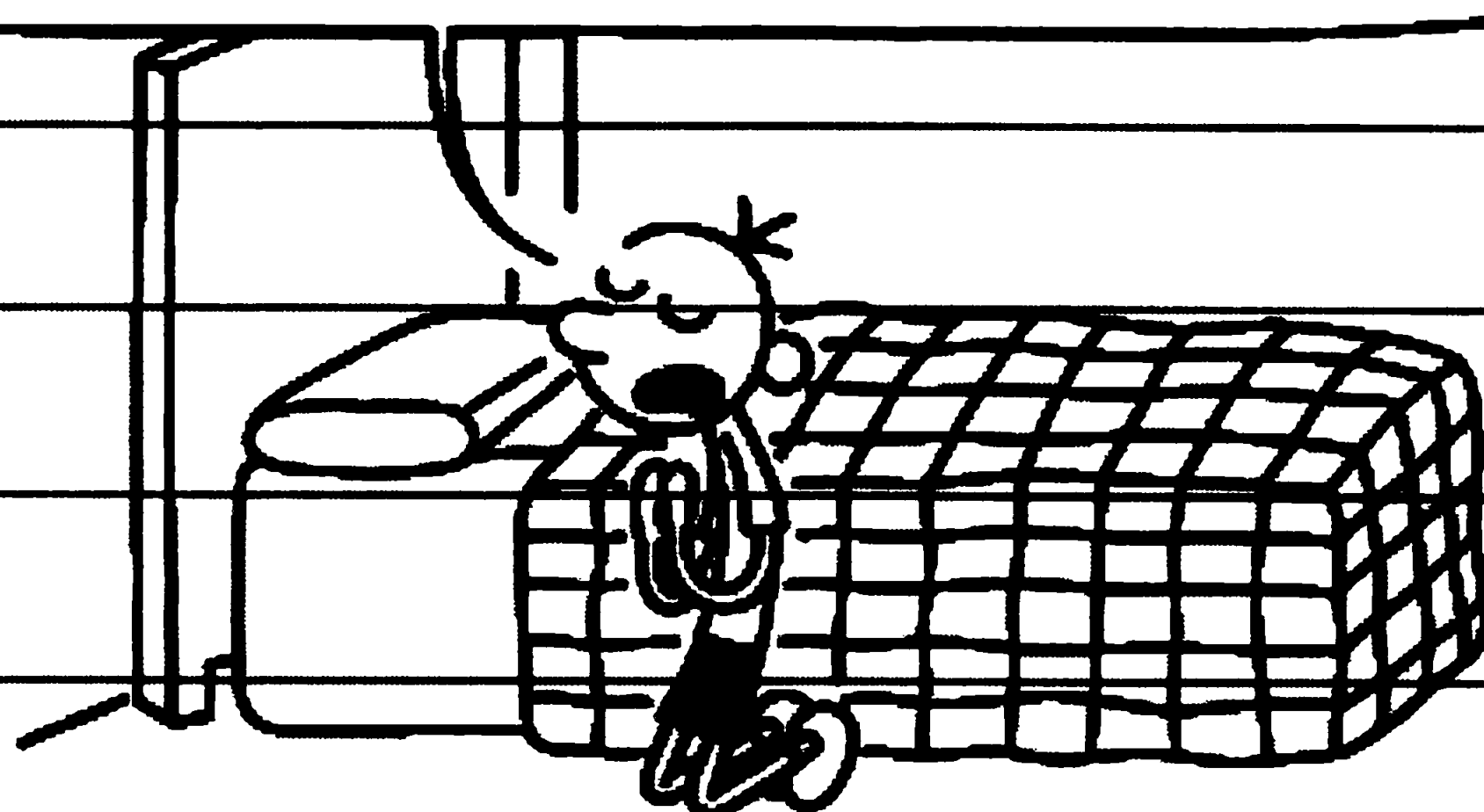
Tôi nghĩ Bà có mối liên hệ đặc biệt với Chúa hay cái gì đó gần như vậy.

CẦU CHÚA, XIN NGƯỜI HÃY
CHO CON TÌM THẤY
TẬP PHIẾU GIÁM GIÁ.

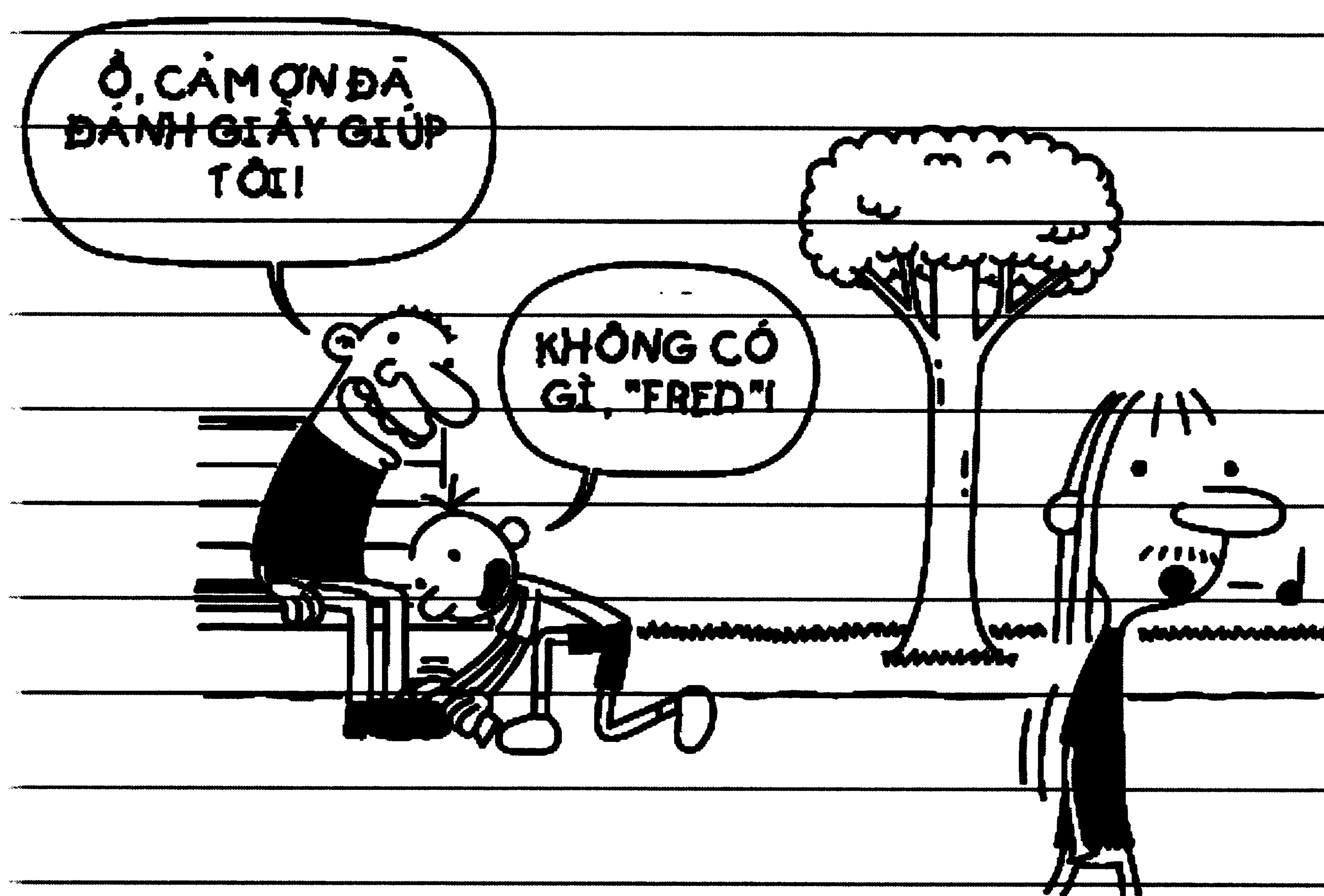
Vì một số lý do, tôi không dễ bị thuyết phục bởi thể lực siêu nhiên. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ không thử.

CẦU CHÚA, XIN NGƯỜI HÃY LÀM CHO ÔNG JEFFER-
SON QUÊN ĐI MÓN NỢ CỦA CON. VÀ XIN NGƯỜI
CHO CON VƯỢT QUA BÀN BÀ TRÒ CHƠI THẾ GIỚI
PHÙ THUYÌ MÀ KHÔNG MẤT BẤT KỲ GIỌT MÁU NÀO,
AMEN, CON XIN CẢM ƠN NGƯỜI TRƯỚC.

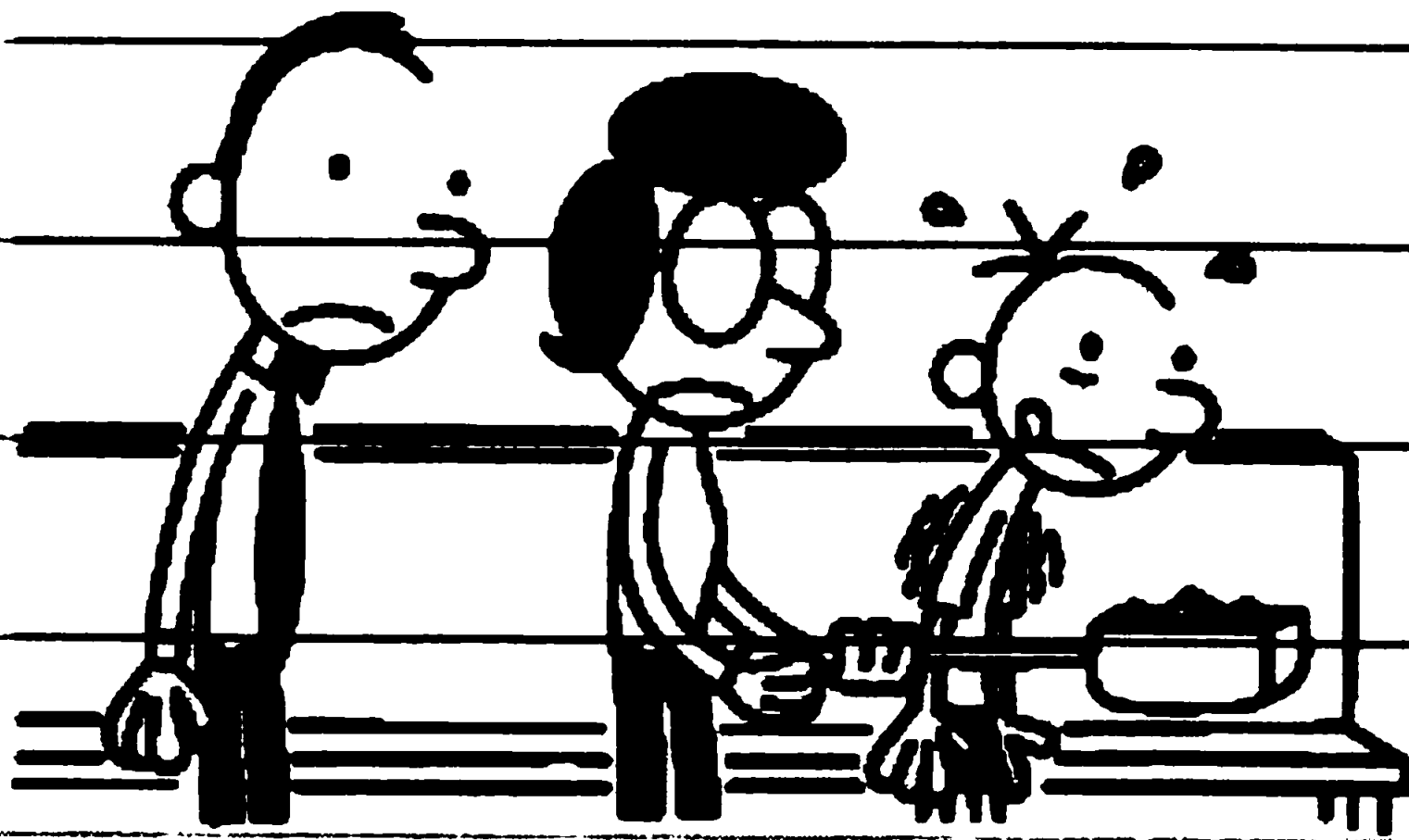
Bài thuyết giảng hôm nay có chủ đề "Chúa Jesus cải trang", khuyên bạn nên đối đãi tốt với tất cả mọi người vì bạn không bao giờ biết ai thực sự là Chúa Jesus khi Ngài cải trang thành một người khác.

Tôi đoán bài giảng đó muốn hướng bạn trở thành một người tốt hơn, nhưng nó đã khiến tôi bị bệnh hoang tưởng bởi vì tôi biết mình đã làm những việc mà bản thân không ngờ tới.

Mọi người chuyển chiếc giỏ đựng tiền quyên góp quanh thánh đường giống như mọi tuần, và tôi nghĩ mình là người cần số tiền ấy hơn ai hết.

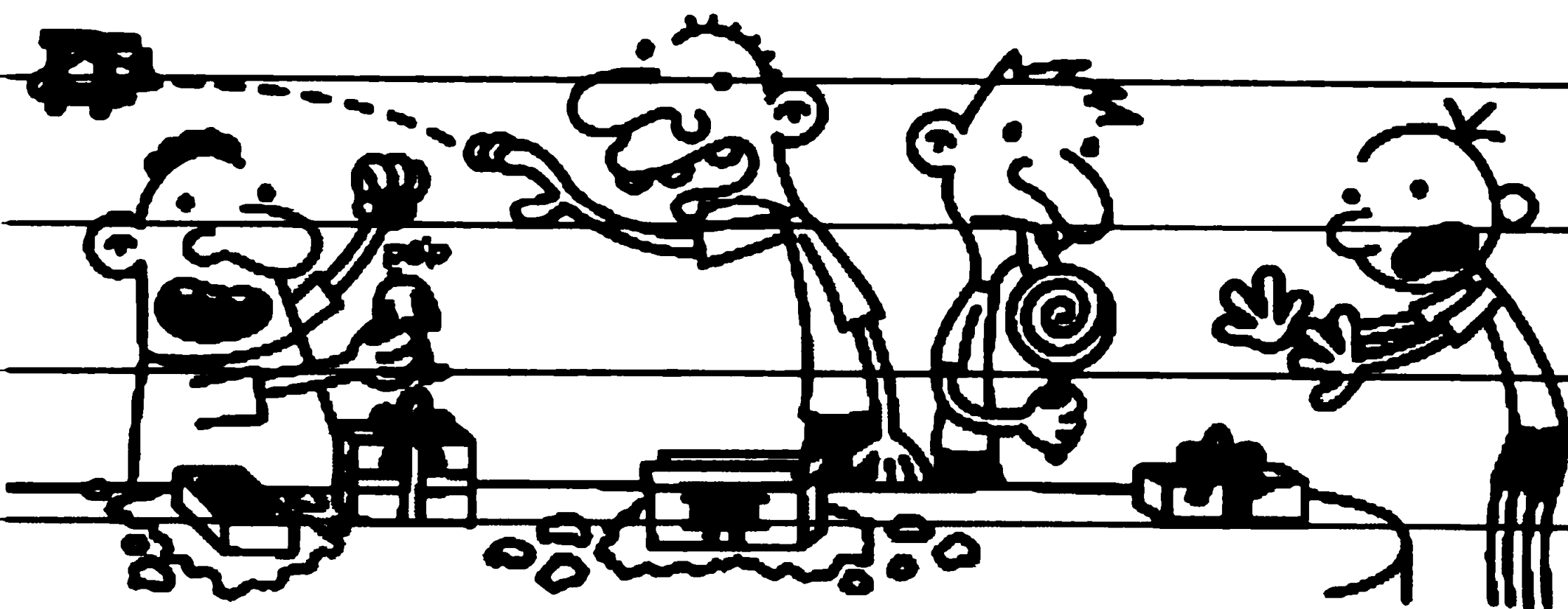
Nhưng dường như mẹ đã đọc được suy nghĩ đó trong mắt tôi, nên đã chuyển chiếc giỏ xuống hàng ghế dưới trước khi tôi có thể lấy được thứ mình cần.

Thứ hai

Cuối tuần này là sinh nhật tôi, và nó đã không đến nhanh như tôi mong đợi. Năm nay tôi sẽ có một bữa tiệc GIA ĐÌNH. Tôi vẫn rất giận Rowley về chuyện bỏ mặc Dịch vụ chăm sóc cỏ, vì vậy tôi không muốn nó nuôi hy vọng có thể đến và ăn bánh sinh nhật của tôi.

Hơn nữa, tôi đã học được một bài học xương máu về các bữa tiệc bạn bè. Khi tổ chức bữa tiệc kiểu đó, các vị khách đều nghĩ rằng họ có quyền chơi với những món quà của bạn.

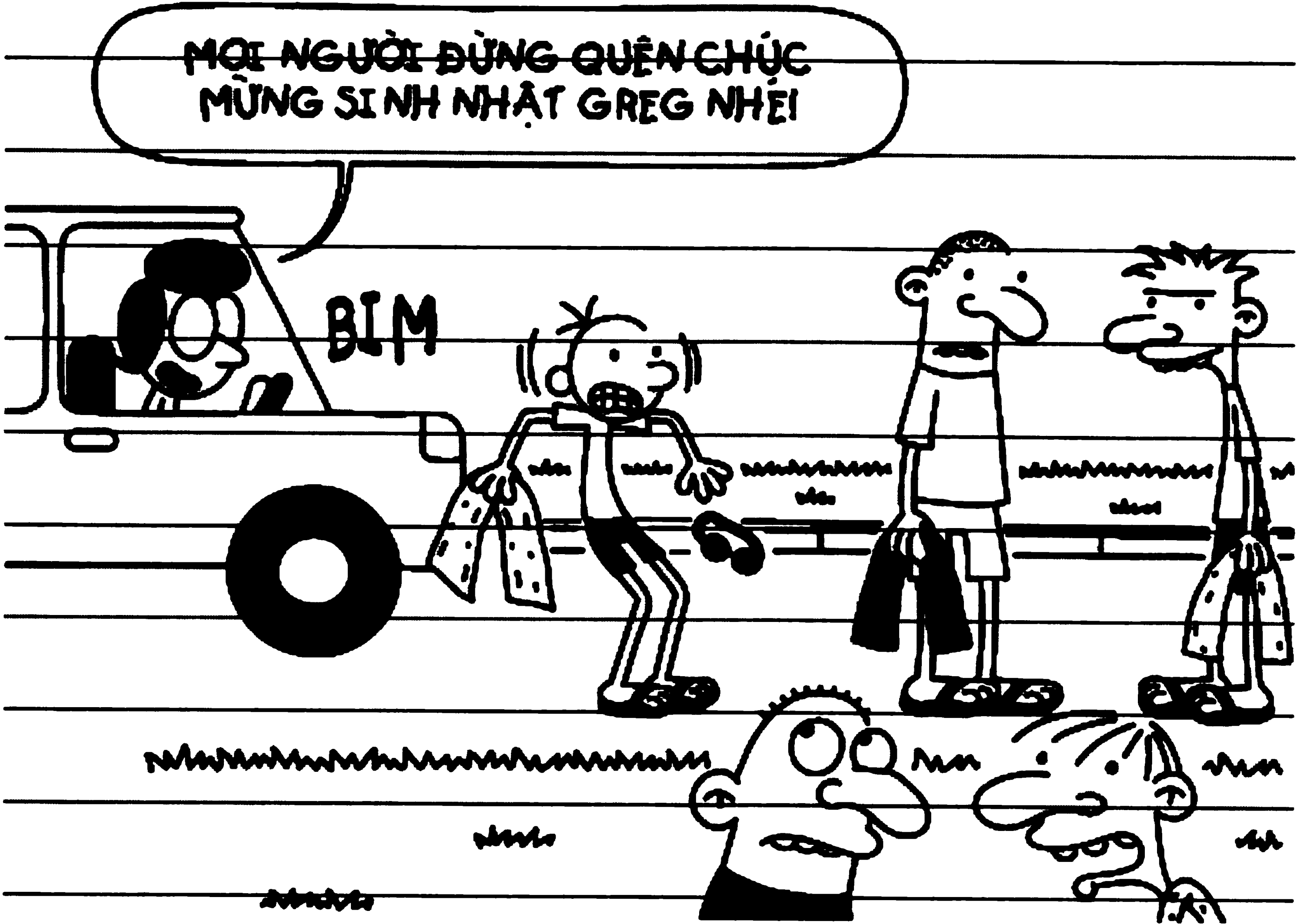
Và mỗi lần tôi có một bữa tiệc bạn bè, lũ con của bạn MẸ sẽ được mời đến và tôi sẽ vui sinh nhật với một đồng người mà tôi không hề quen biết.

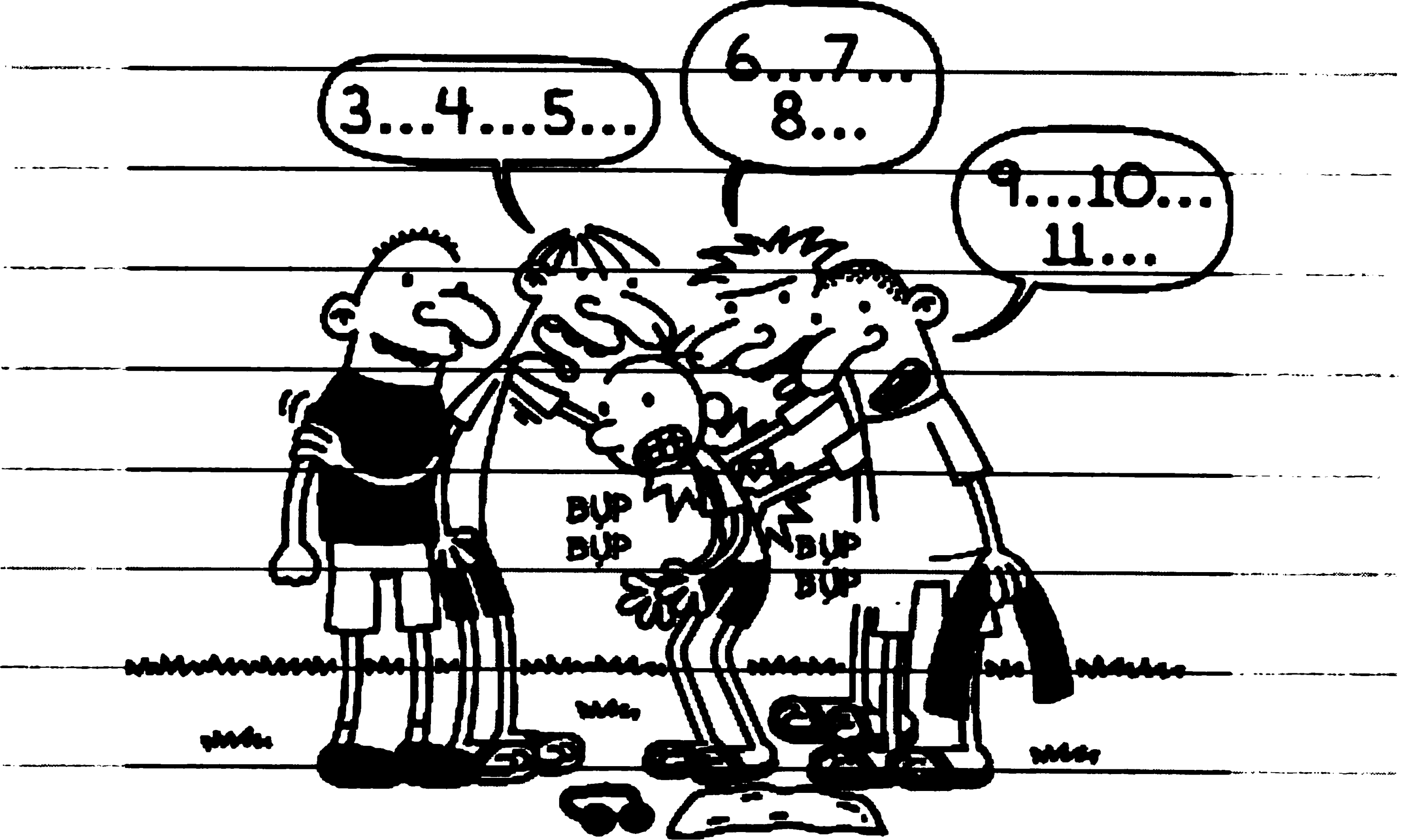
Và tệ hơn là những đứa trẻ đó không tự mua quà, mà do MẸ của chúng chọn thay. Vì vậy ngay cả khi bạn nhận được một thứ gì đó như đĩa trò chơi, thì nó cũng không phải là trò mà bạn muốn chơi.

Tôi chỉ cảm thấy mừng vì không tham gia đội bơi hè này. Năm ngoái tôi phải tập luyện vào đúng ngày sinh nhật và mẹ đã đưa tôi đến bể bơi.

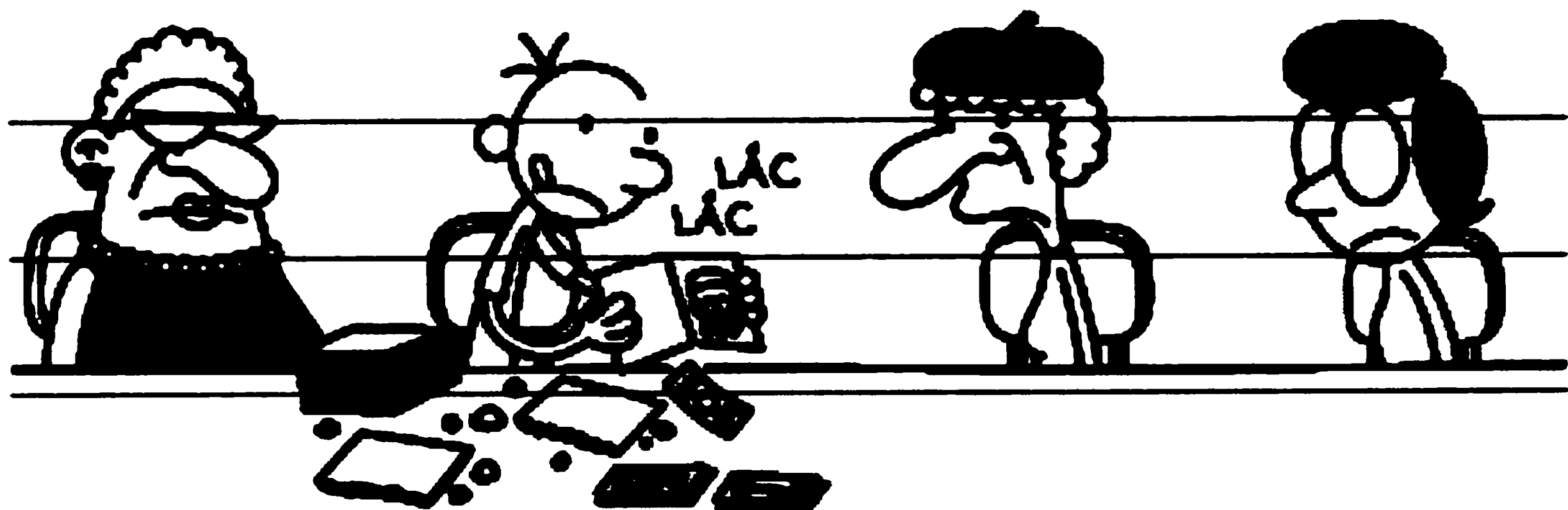

Tôi đã nhận được vô số cái "đập" chúc mừng sinh nhật đến nỗi không thể nhắc nổi cánh tay lên để bơi.

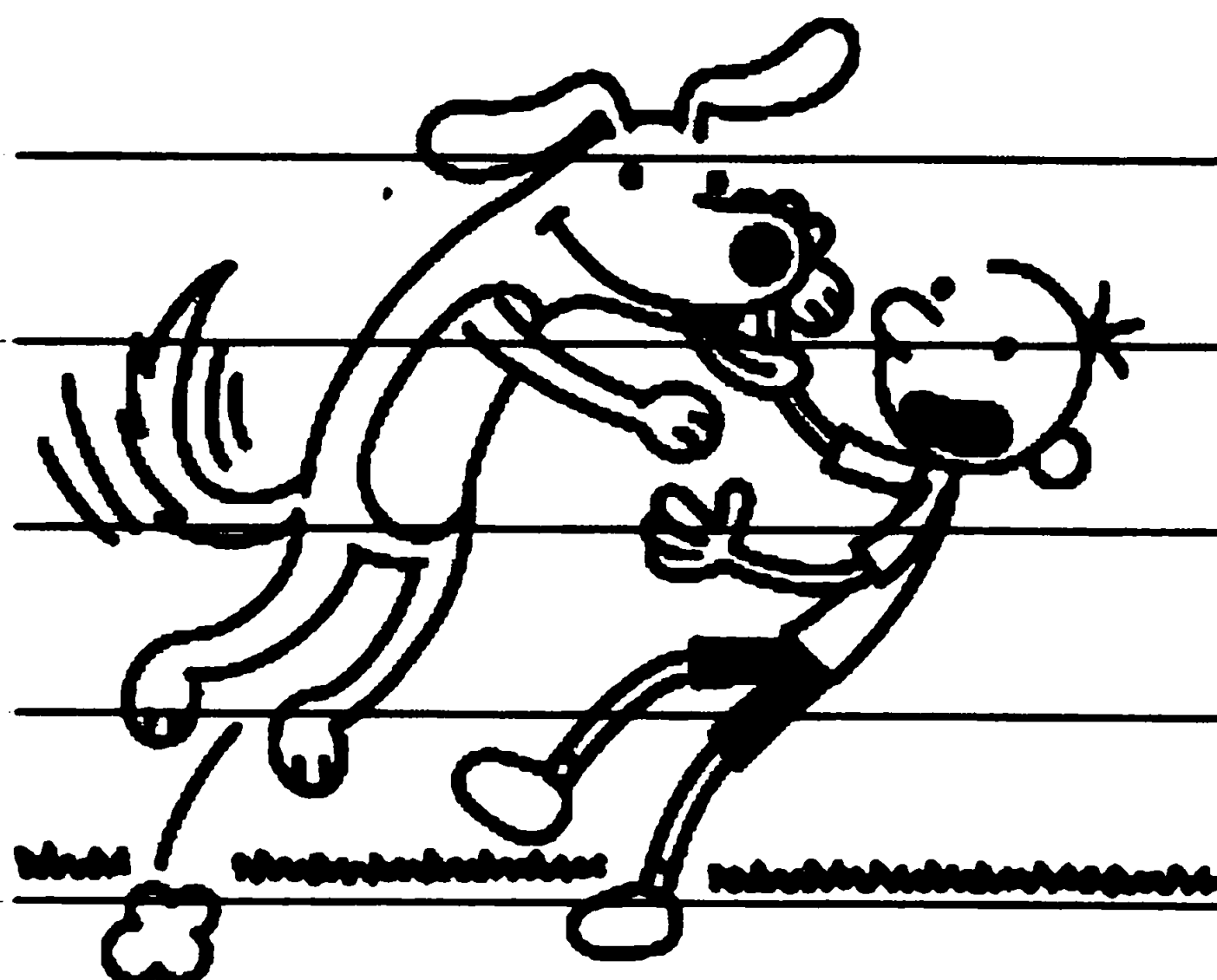
Vì vậy khi nói đến ngày sinh nhật, tôi đã học được một điều là không cần phải đối xử bình đẳng với bọn trẻ con.

Mẹ nói tôi sẽ có một bữa tiệc gia đình miễn là tôi hứa không làm "như thường lệ" với thiệp sinh nhật được tặng. Điều này thật phiền toái, bởi vì tôi đã có một cách TUYỆT HAY để mở thiệp. Tôi xếp chúng thành một đồng gọn gàng và sau đó xé toạc từng cái và lắc thật mạnh cho tiền rơi ra. Chỉ cần không phải dùng lại để đọc bất cứ cái gì, tôi có thể mở được hai mươi chiếc thiệp trong thời gian chưa đầy một phút.

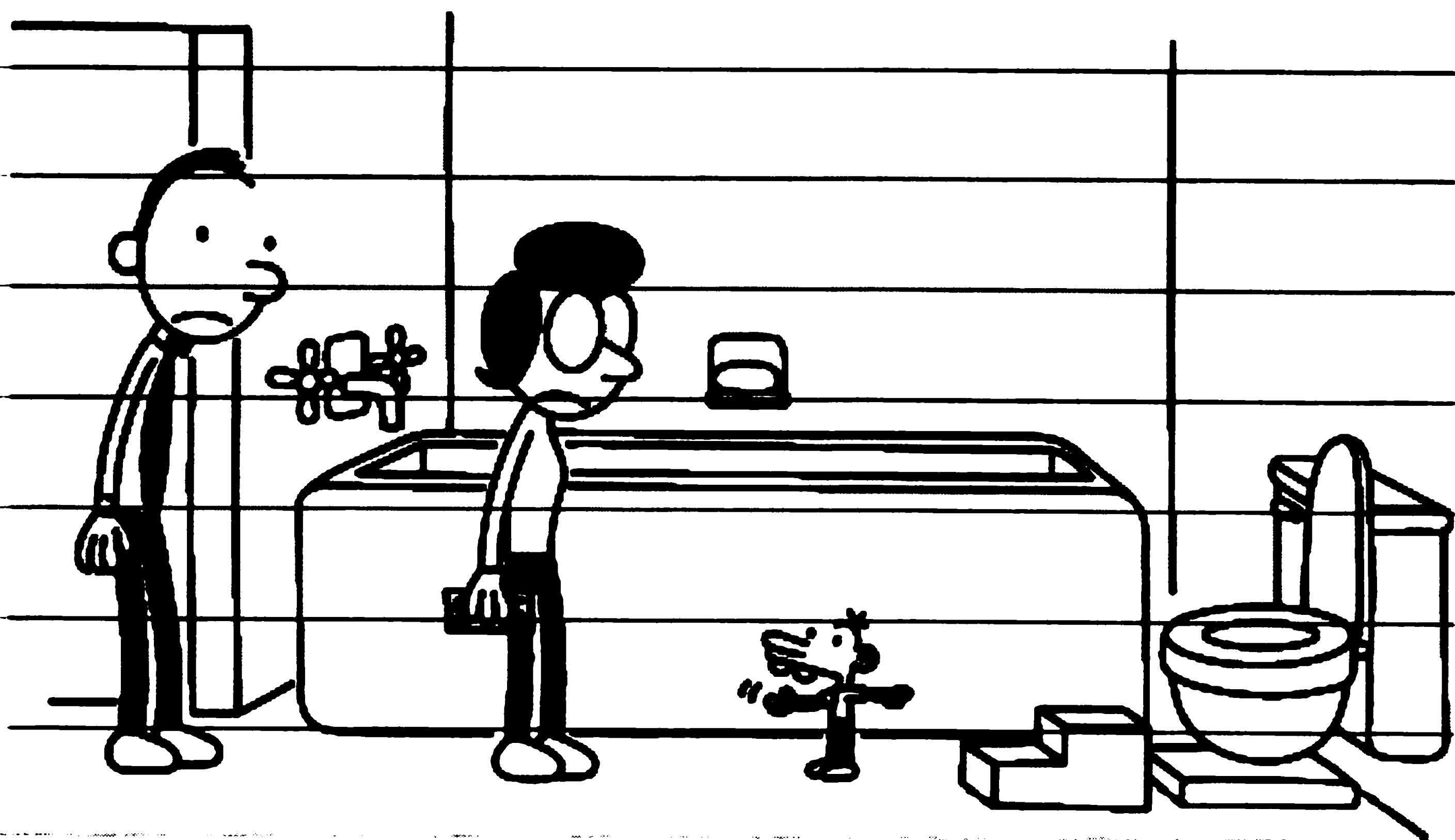

Mẹ nói cách tôi làm là "xúc phạm" những người đã tặng tôi thiệp. Mẹ bảo lần này tôi phải đọc lần lượt từng chiếc một để xem ai là người tặng chúng. Việc này sẽ buộc tôi phải tiến hành kiểm tiền chậm hơn, nhưng tôi nghĩ nó cũng xứng đáng.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về món quà mà tôi muốn nhận được trong sinh nhật năm nay. Thứ tôi THỰC SỰ thích là một chú chó.

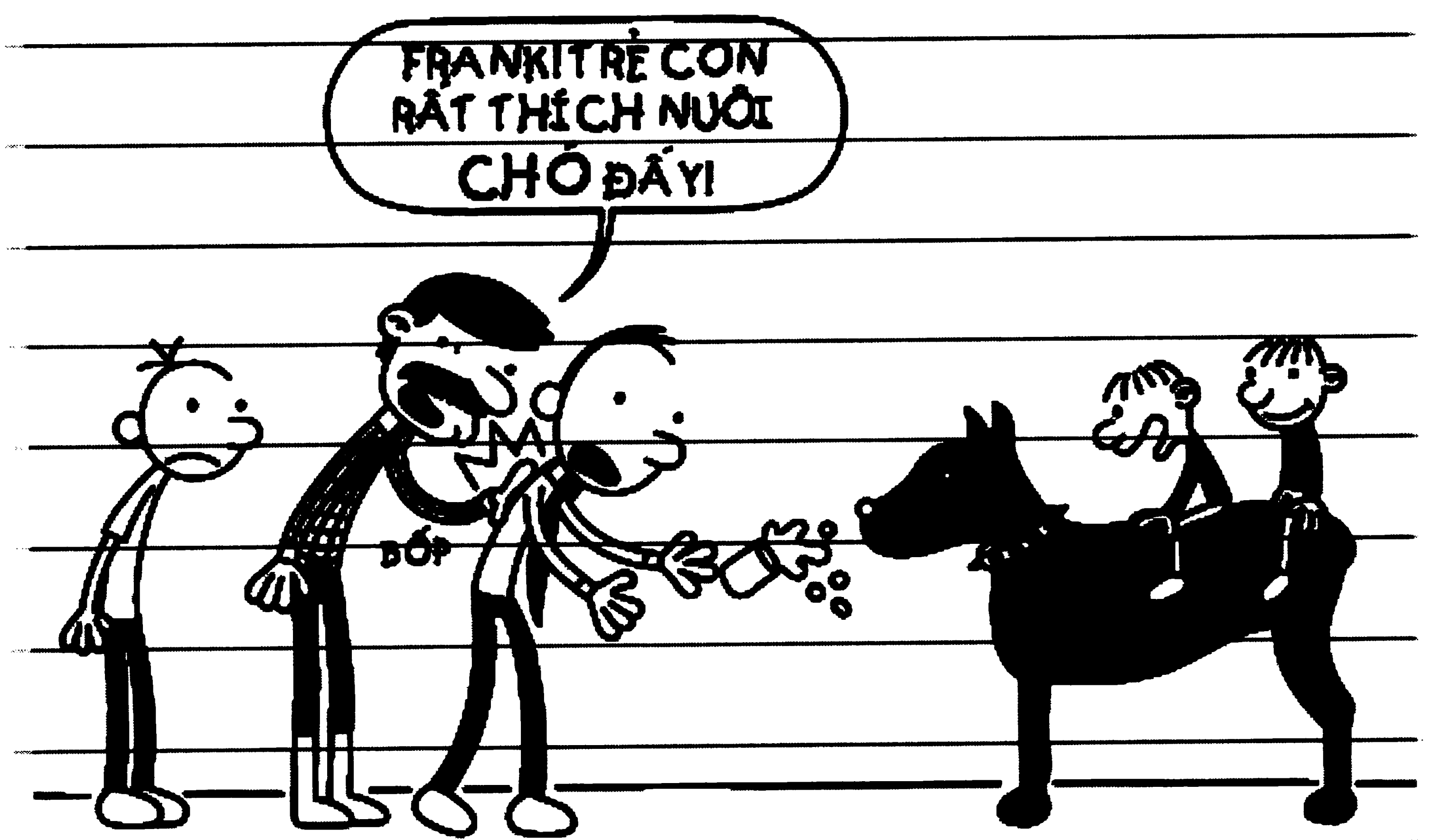
Tôi đã đề nghị món quà là một chú chó suốt 3 năm nay, nhưng mẹ nói chúng tôi phải chờ đến khi Manny hoàn thành xong khóa huấn luyện đi vệ sinh. Nếu tiến độ huấn luyện đi vệ sinh của Manny vẫn tiếp tục như thế này thì MÃI MÃI tôi sẽ không được nhận món đó.

Có một điều tôi biết là bố cũng rất muốn có một chú chó. Bố đã từng có một con khi còn nhỏ.

Tôi đoán tất cả những gì bố cần là một sự khích lệ, và Giáng sinh năm ngoái tôi đã thấy cơ hội của mình. Gia đình chú Joe đã ở lại nhà tôi, và họ mang theo con chó - Killer.

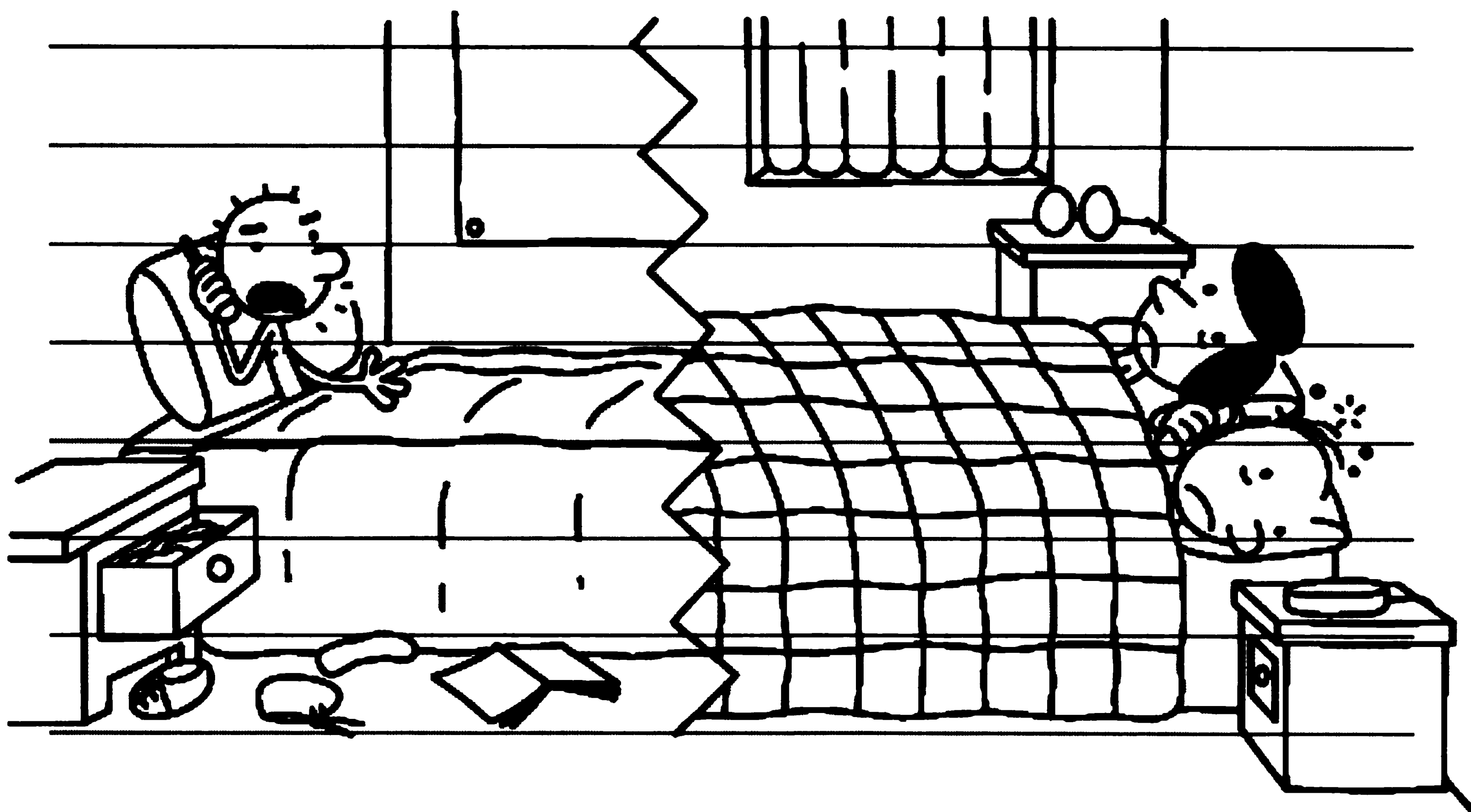
Tôi đã nhờ chú Joe nói bóng gió với bố rằng chúng tôi nên có một con chó. Nhưng cách mà chú Joe làm có lẽ đã đẩy lùi cuộc vận động nuôi chó của tôi lại năm năm.

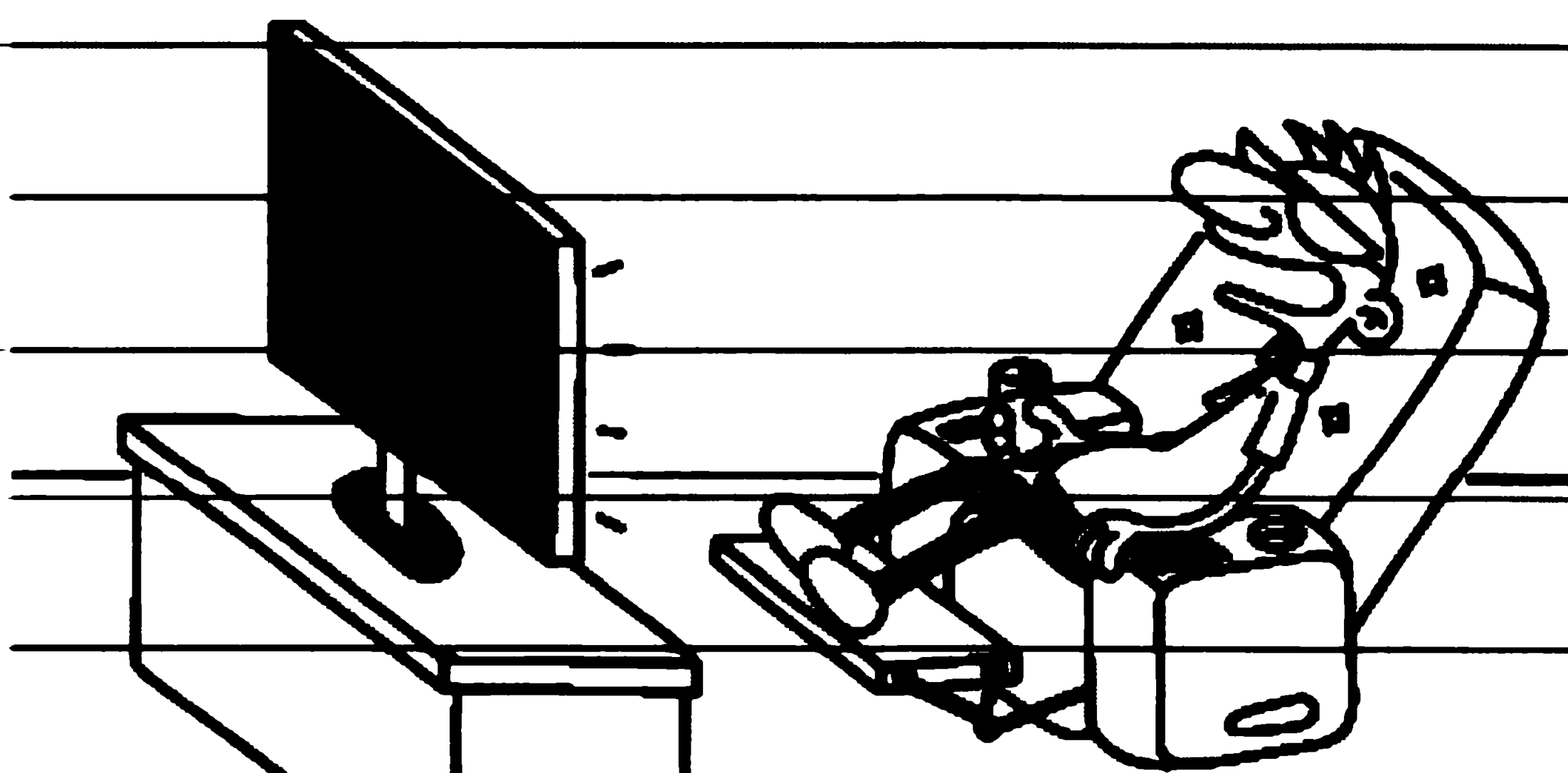
Thêm một chuyện đáng buồn nữa là tôi đã mất cơ hội được tặng điện thoại di động trong dịp sinh nhật, và tôi phải cảm ơn Rodrick về điều đó.

Bố mẹ đã tặng Rodrick một chiếc di động vào năm

ngoái, và anh ta đã gọi hết hơn ba trăm đô la trong tháng đầu tiên. Hầu hết trong SỐ ĐÓ là Rodrick gọi điện từ phòng anh ta dưới tầng hầm để yêu cầu bố mẹ tăng nhiệt độ lên.

Vì vậy món quà duy nhất tôi yêu cầu trong năm nay là một chiếc ghế mát xa đa năng. Chú Charlie của tôi cũng có một chiếc, và chú ấy đã thực sự SỐNG trên chiếc ghế đó.

Lý do chính khiến tôi muốn có một chiếc ghế mát xa của riêng mình là vì tôi sẽ không phải về phòng ngủ vì thức đêm xem tivi. Tôi có thể ngủ ngay trên ghế.

Hơn nữa, những chiếc ghế đó có rất nhiều các tính năng hữu dụng như mát xa cổ vai gáy và nhiều tính năng hay ho khác. Tôi đoán mình có thể sử dụng tính năng "rung" để làm những bài thuyết giảng của bố dễ chịu hơn.

Lý do duy nhất buộc tôi phải đứng dậy là đi vào nhà vệ sinh. Nhưng có lẽ tôi nên đợi đến sang năm để yêu cầu một chiếc ghế mát xa đa năng vì tôi tin là họ sẽ tung ra một mẫu mới tuyệt hơn.

Thứ năm

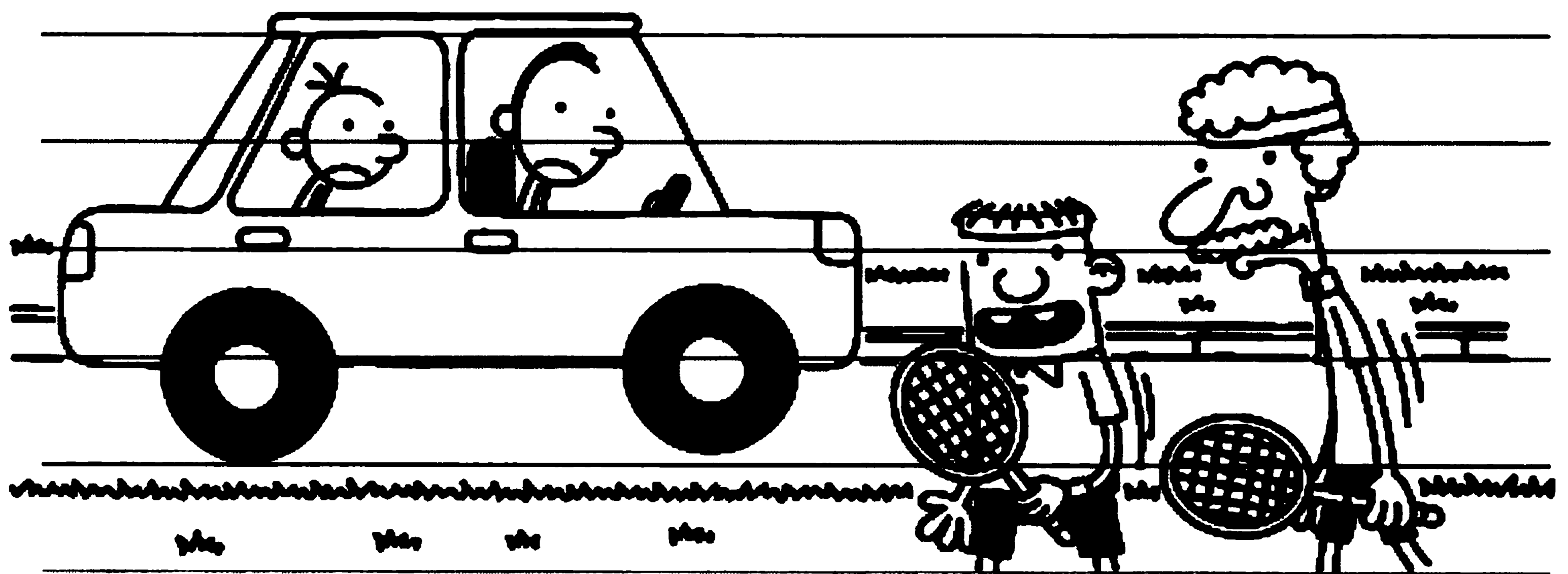
Hôm nay, dù không cần cắt tóc, tôi vẫn đòi mẹ đưa đến tiệm chăm sóc sắc đẹp Bombshells. Thật ra, tôi chỉ muốn cập nhật những chuyện tầm phào của thị trấn.

Annette, người tạo mẫu tóc cho tôi nói rằng đã nghe được thông tin tôi và Rowley xảy ra bất hoà từ một người quen của bà Jefferson.

Rõ ràng, Rowley đã "tan nát trái tim" vì tôi không mời nó đến dự sinh nhật. Thực tế là bạn không thể biết được Rowley đau khổ đến đâu nếu chỉ qua việc quan sát nó.

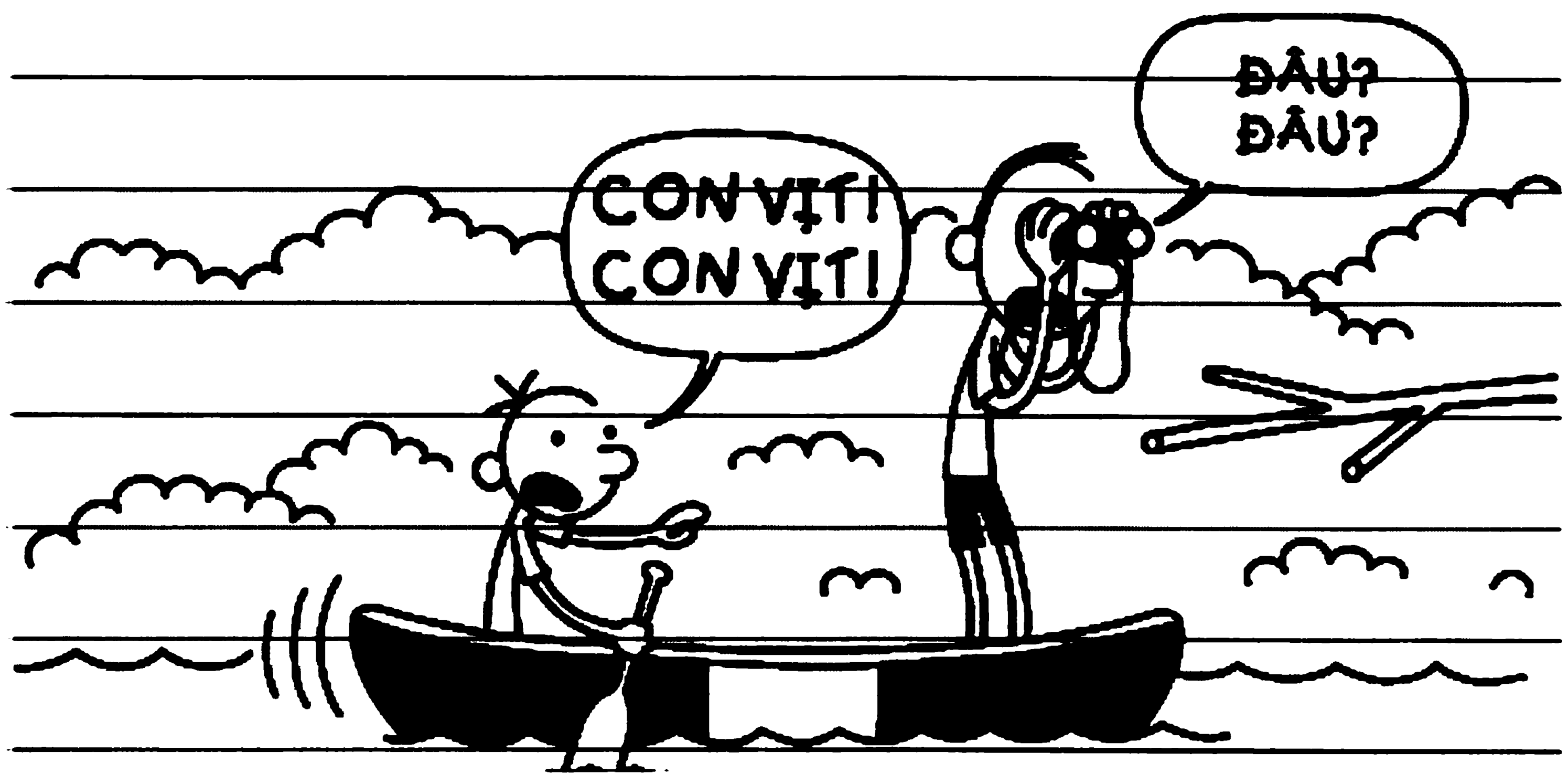
Mỗi khi tôi nhìn thấy Rowley, nó lại giả vờ lượn lờ quanh bố nó. Vì vậy theo tôi, Rowley đã có một người bạn thân mới.

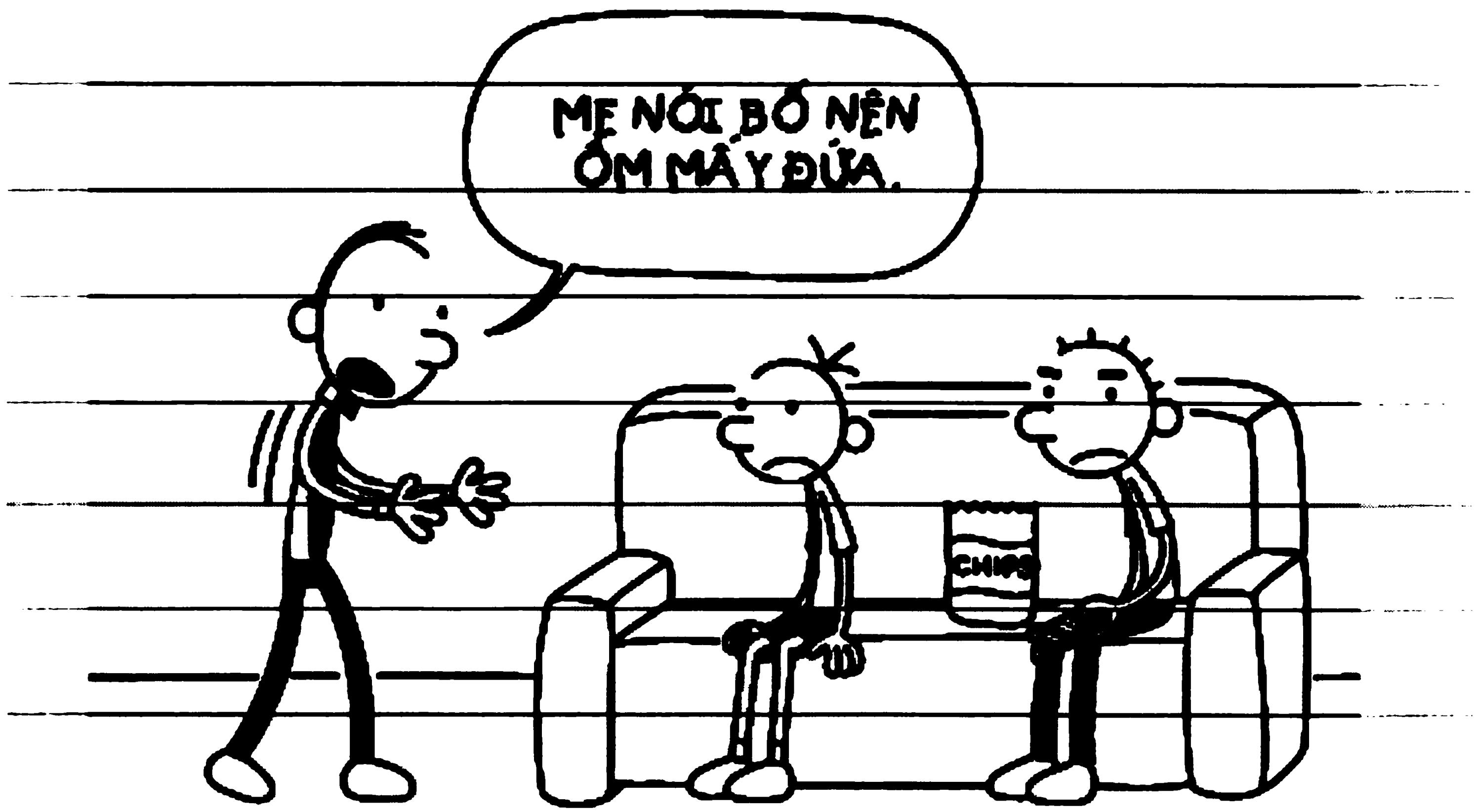
Tôi chỉ muốn nói rằng thật khó chịu khi Rowley vẫn đến câu lạc bộ ngoài trời trong khi nó vẫn chưa thanh toán hoá đơn sinh tố hoa quả.

Thật không may, mối quan hệ thân mật của Rowley với bố nó lại bắt đầu ảnh hưởng đến cuộc sống CỦA TÔI. Mẹ nói cách Rowley và bố nó đi chơi với nhau là "cần thiết" và rằng hai bố con tôi nên đi câu cá hoặc chơi trò gì đó ở sân trước.

Nhưng có điều là, tôi và bố không thuộc tuýp cha-con như vậy. Lần cuối khi mẹ cố thử cho hai bố con tôi đi chơi cùng nhau, và nó đã kết thúc với việc tôi phải kéo bố ra khỏi nhánh sông Rappahannock.

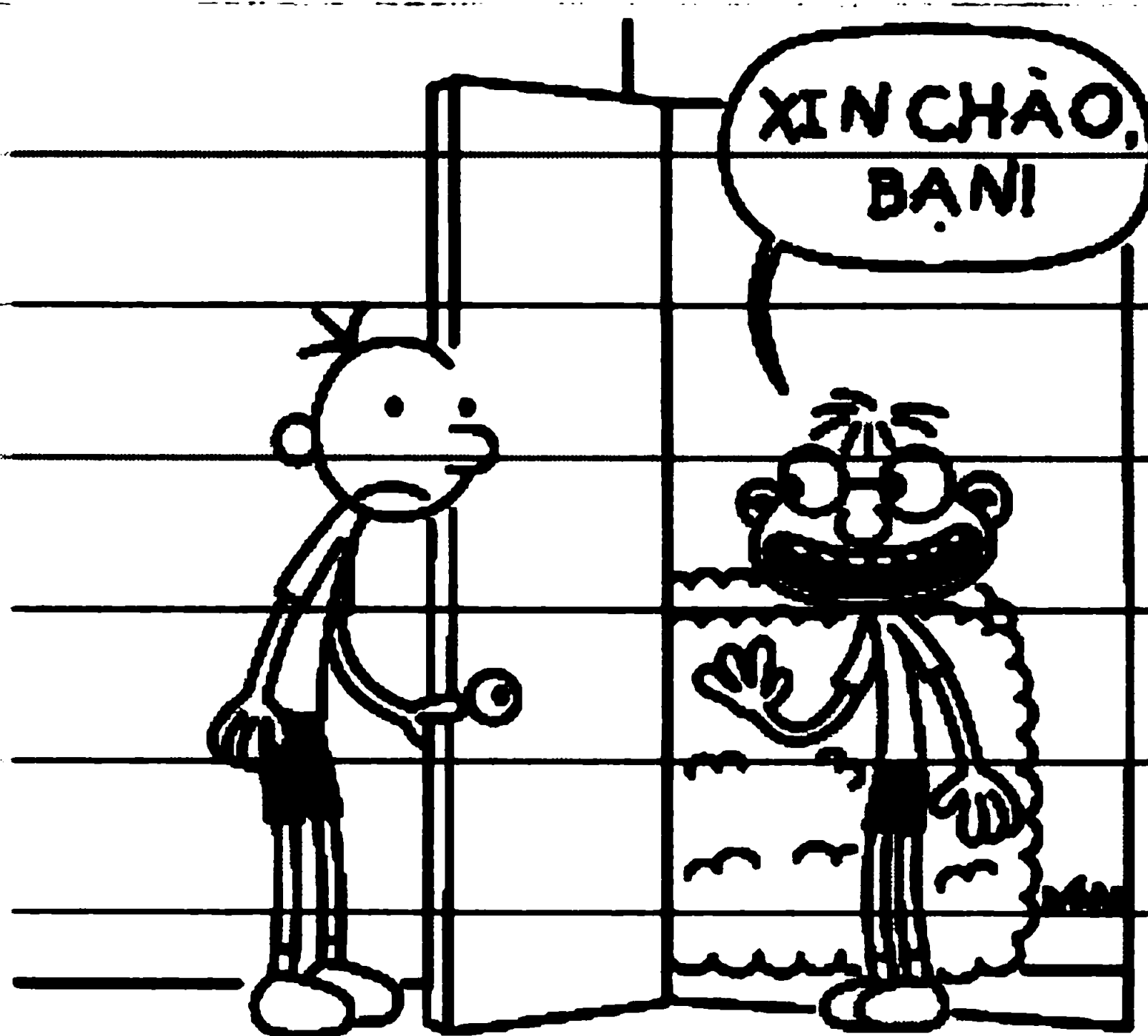
Tuy nhiên mẹ sẽ không đời nào bỏ qua cơ hội để cho bố con tôi gần gũi nhau hơn. Mẹ nói muốn nhìn thấy nhiều hơn "tình cảm" giữa bố và những cậu con trai cùng. Và chính việc đó đã tạo ra một số tình huống dở khóc dở cười.

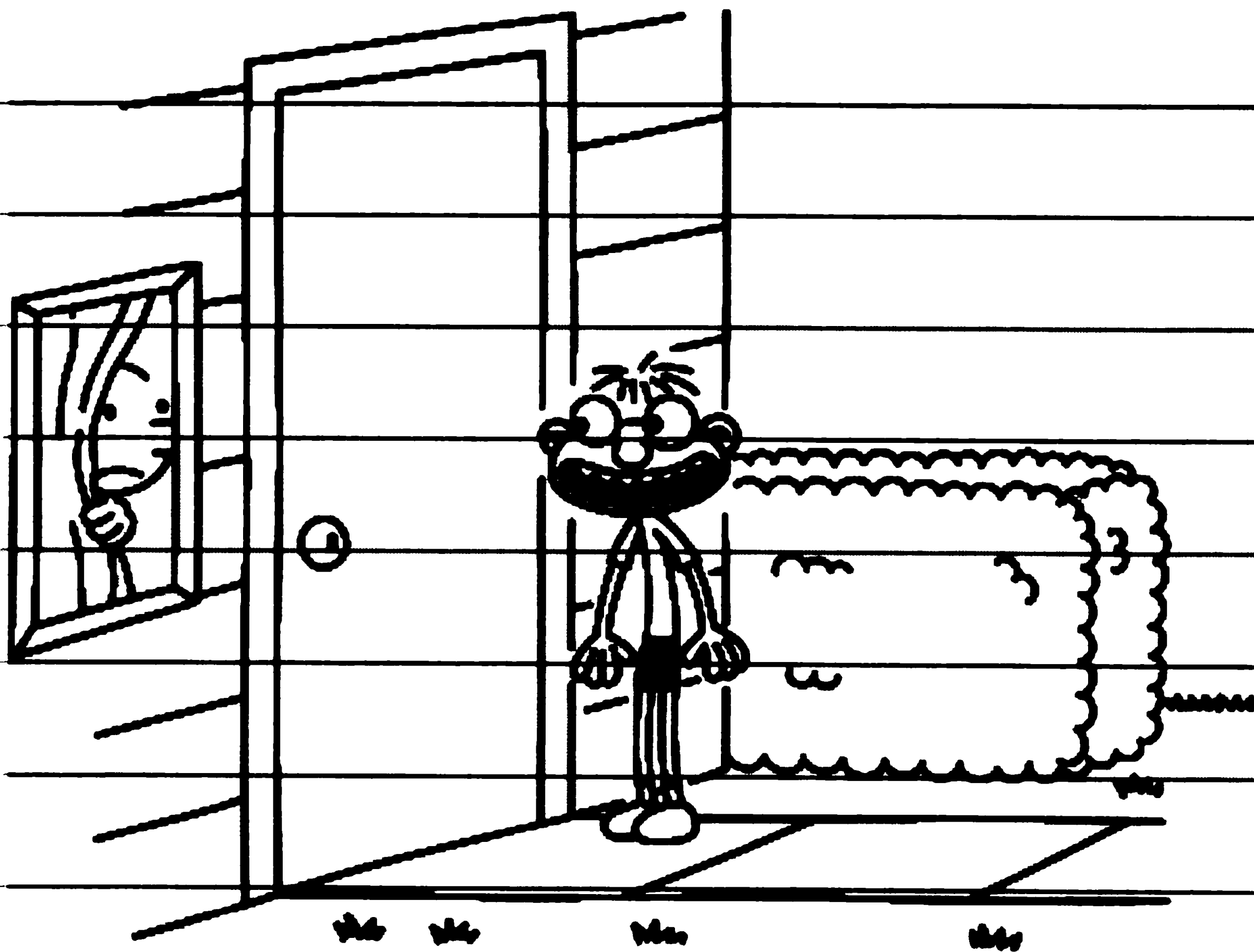
Thứ sáu

Hôm nay, trong lúc ngồi xem Tivi tôi miên man suy nghĩ về công việc kinh doanh của mình cho đến khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Mẹ nói rằng có một người "bạn" muốn gặp tôi, vì vậy tôi đã đoán là có thể Rowley đến xin lỗi.

Nhưng đó không phải là Rowley mà là Fregley.

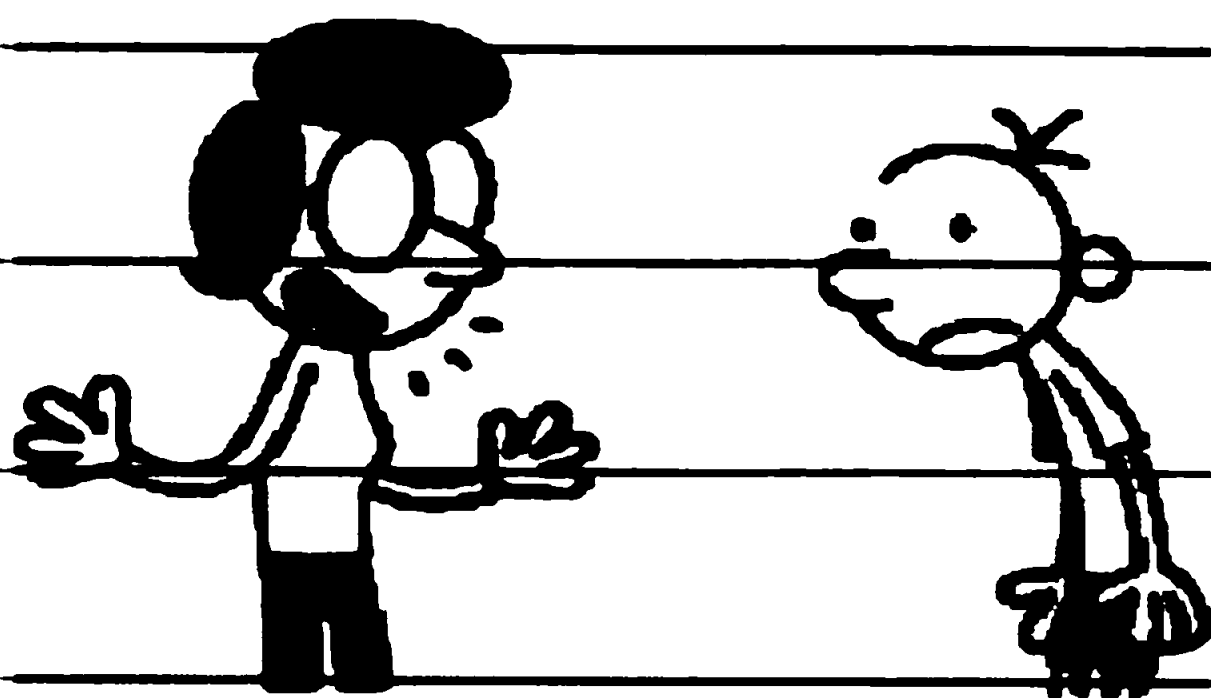

Sau vài giây choáng váng, tôi đóng sập cửa lại. Tôi bắt đầu cảm thấy bất an vì không biết thằng Fregley lập đi đang muốn làm cái quái gì trước cửa nhà mình. Vài phút trôi qua, tôi lên nhìn ra ngoài qua cửa sổ và thấy Fregley VẪN đứng lì ở đấy.

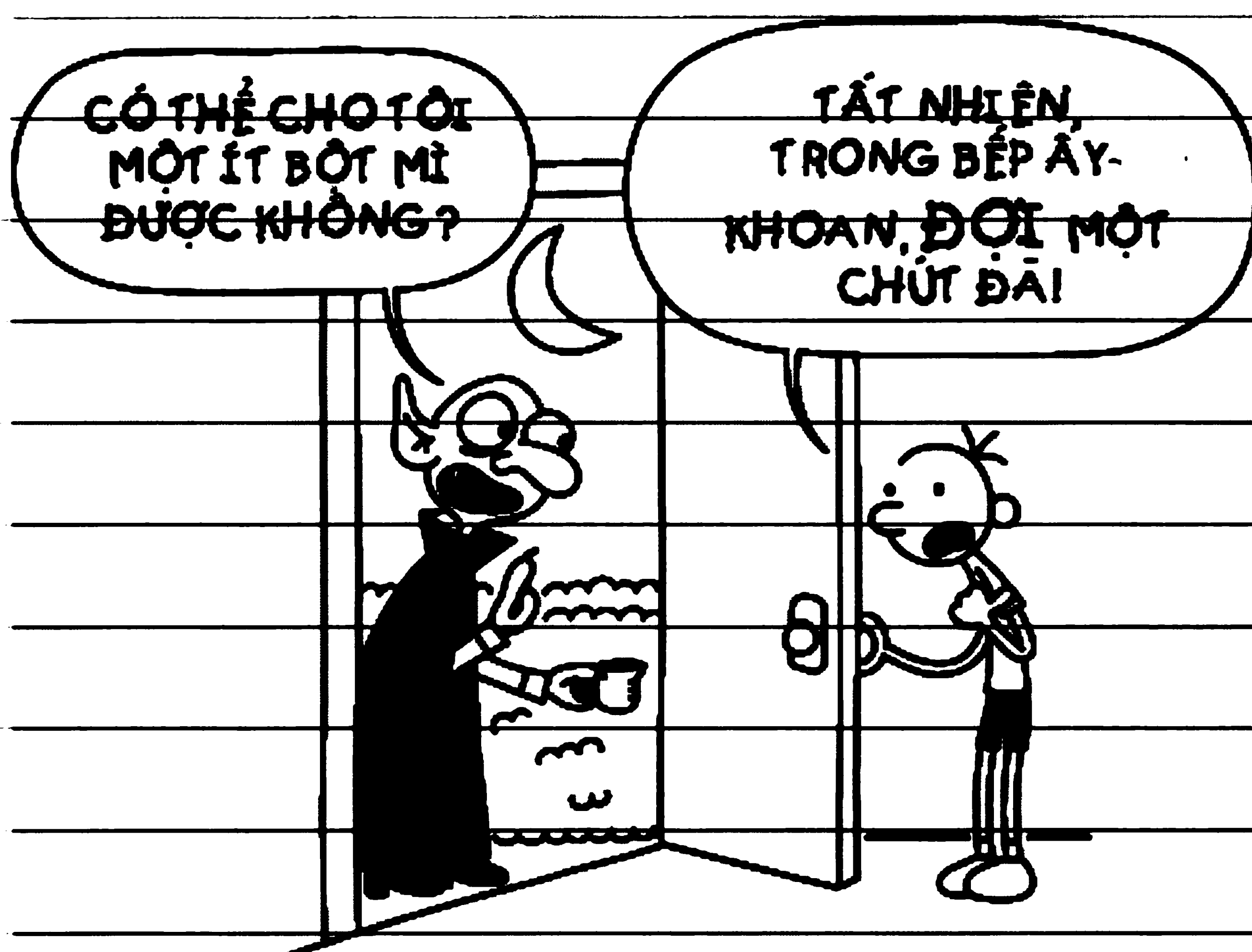
Tôi biết mình cần phải có biện pháp cứng rắn ngay lúc này nên đã đi vào bếp để gọi cho cảnh sát. Nhưng mẹ đã kịp ngăn lại trước khi tôi có thể quay hết số 911.

Mẹ nói chính MẸ đã mời Fregley đến chơi với tôi, vì mẹ trông thấy tôi có vẻ "cô đơn" từ khi giận nhau với Rowley, và mẹ muốn thiết lập cho tôi một "cuộc chơi vui vẻ" với Fregley.

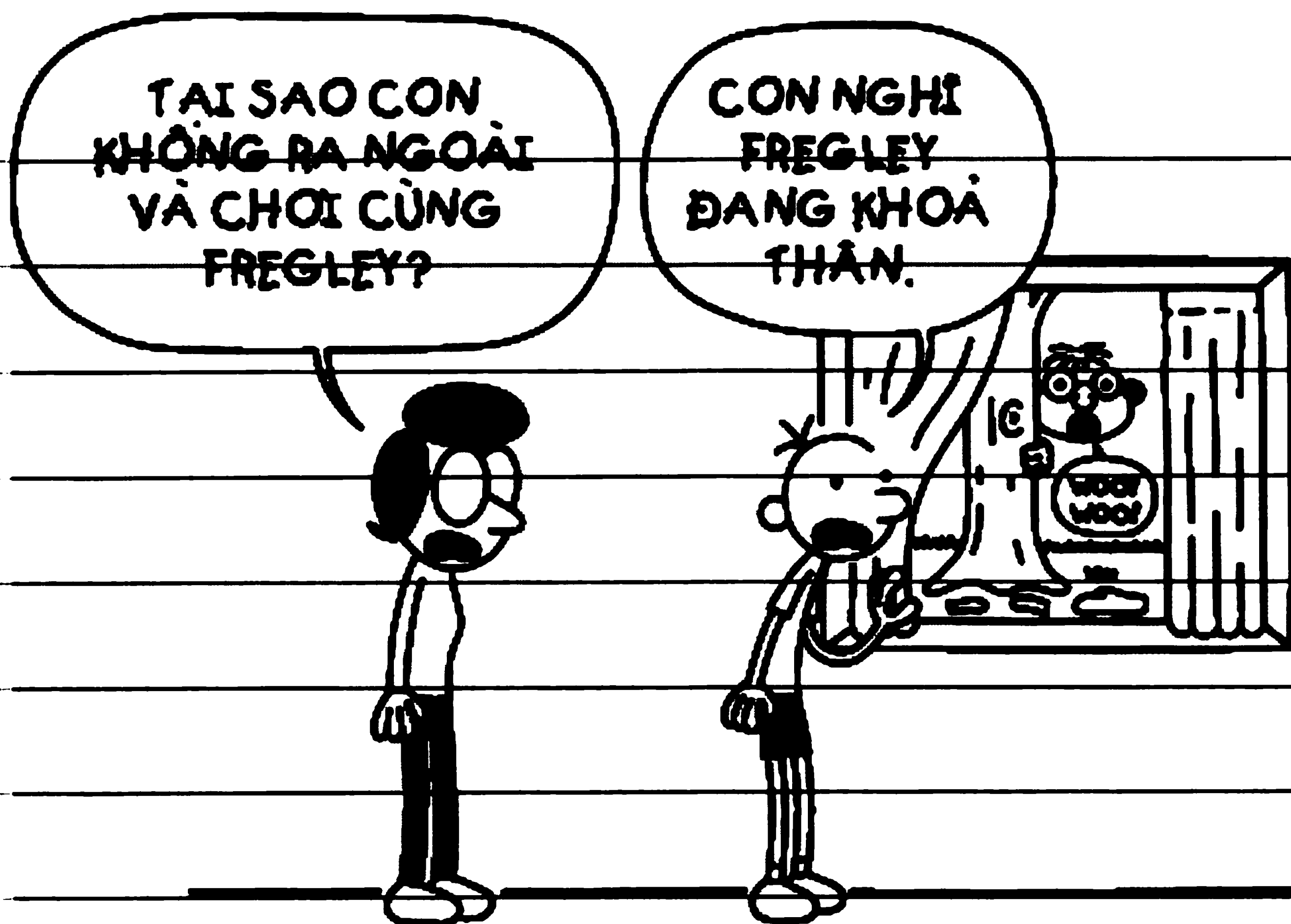

Bạn xem, đó là lý do tại sao tôi không bao giờ hé răng nửa lời với mẹ về việc kinh doanh của mình. Ý tưởng về việc chơi với Fregley đúng là tai họa.

Tôi từng nghe nói rằng ma cà rồng không thể vào nhà của bạn trừ khi bạn mời nó, và tôi cược rằng Fregley cũng như vậy.

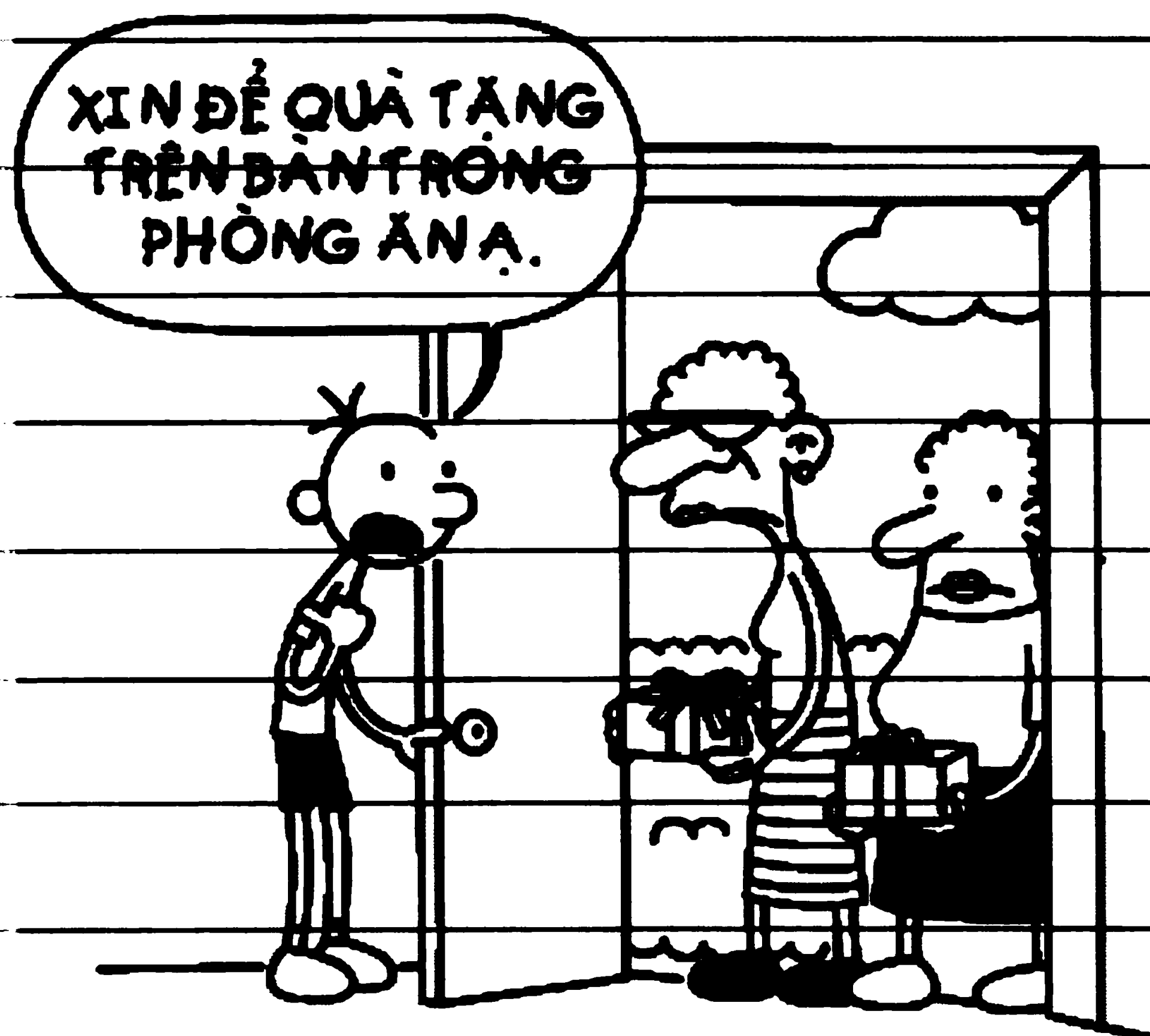

Vậy là, bây giờ tôi có HAI điều phải lo lắng là: một là bàn tay bùn và hai chính là Fregley. Và nếu phải chọn gặp trước một trong hai cái trên, tôi muốn bàn tay bùn đến tìm tôi trước.

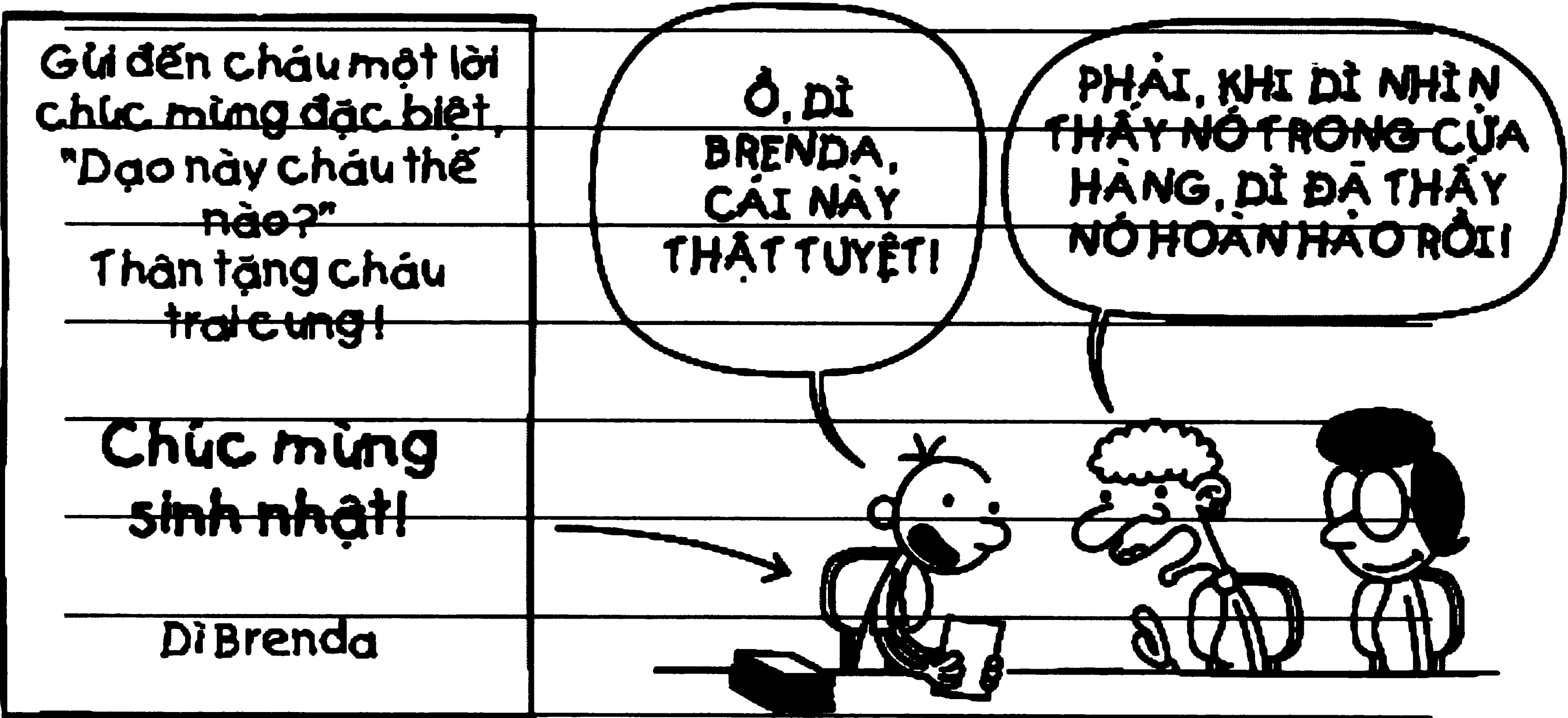
Thứ bảy

Hôm nay là sinh nhật tôi, tôi đoán mọi thứ ít nhiều như tôi kỳ vọng. Họ hàng bắt đầu lục đục kéo đến từ lúc 1 giờ. Tôi đã bảo mẹ mời càng nhiều người càng tốt để tôi đa hoá tiềm năng các món quà sinh nhật, và tôi đã có một kết quả đúng như mong đợi.

Tôi quyết định cắt giảm gần hết những nghi lễ trong sinh nhật của mình để ưu tiên cho những món quà nên tôi đã mời mọi người tập trung luôn trong phòng khách.

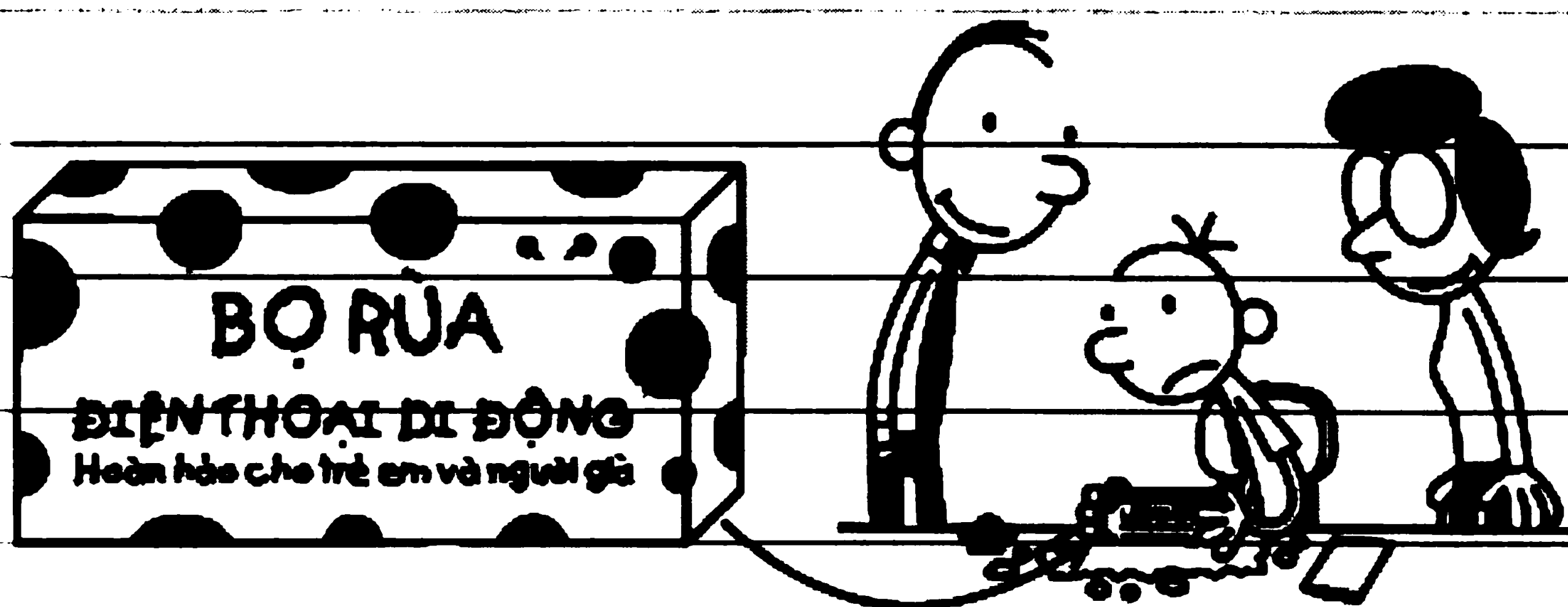
Tôi đã tốn khá nhiều thời gian vào những tấm thiệp đúng như mẹ yêu cầu. Việc đó thật nhàm chán, nhưng tôi đã trúng được một mẻ khá, vì vậy nó cũng xứng đáng.

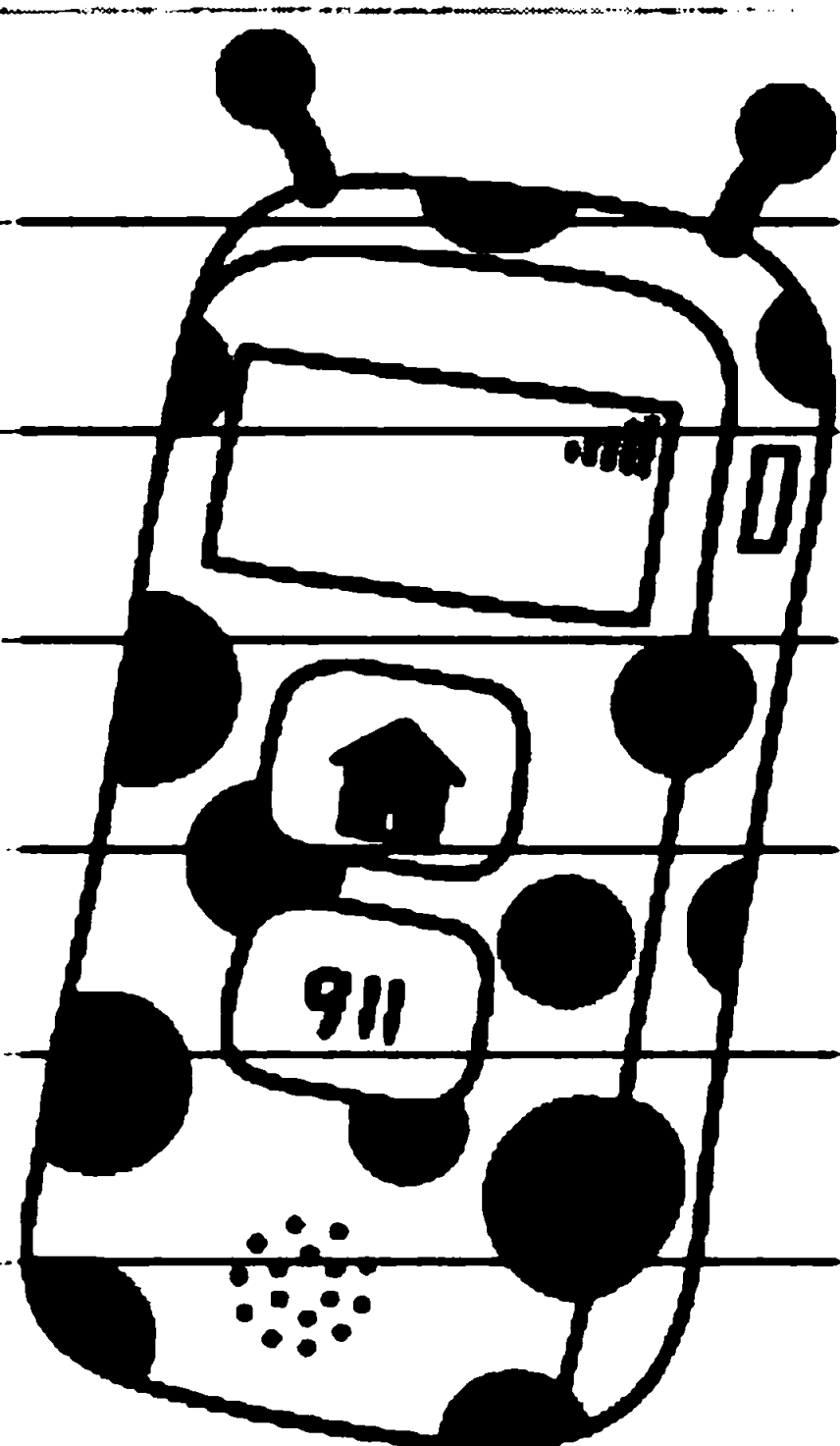
Thật không may, khi tôi vừa kiểm xong số tiền được tặng, mẹ đã tịch thu toàn bộ để trả cho ông Jefferson.

Sau đó tôi chuyển sang những món quà được gói trong hộp, nhưng chúng cũng không nhiều. Đầu tiên là của bố mẹ, nó nhỏ và nặng, tôi nghĩ đó là một dấu hiệu tốt. Nhưng tôi đã hơi sốc lúc mở nó ra.

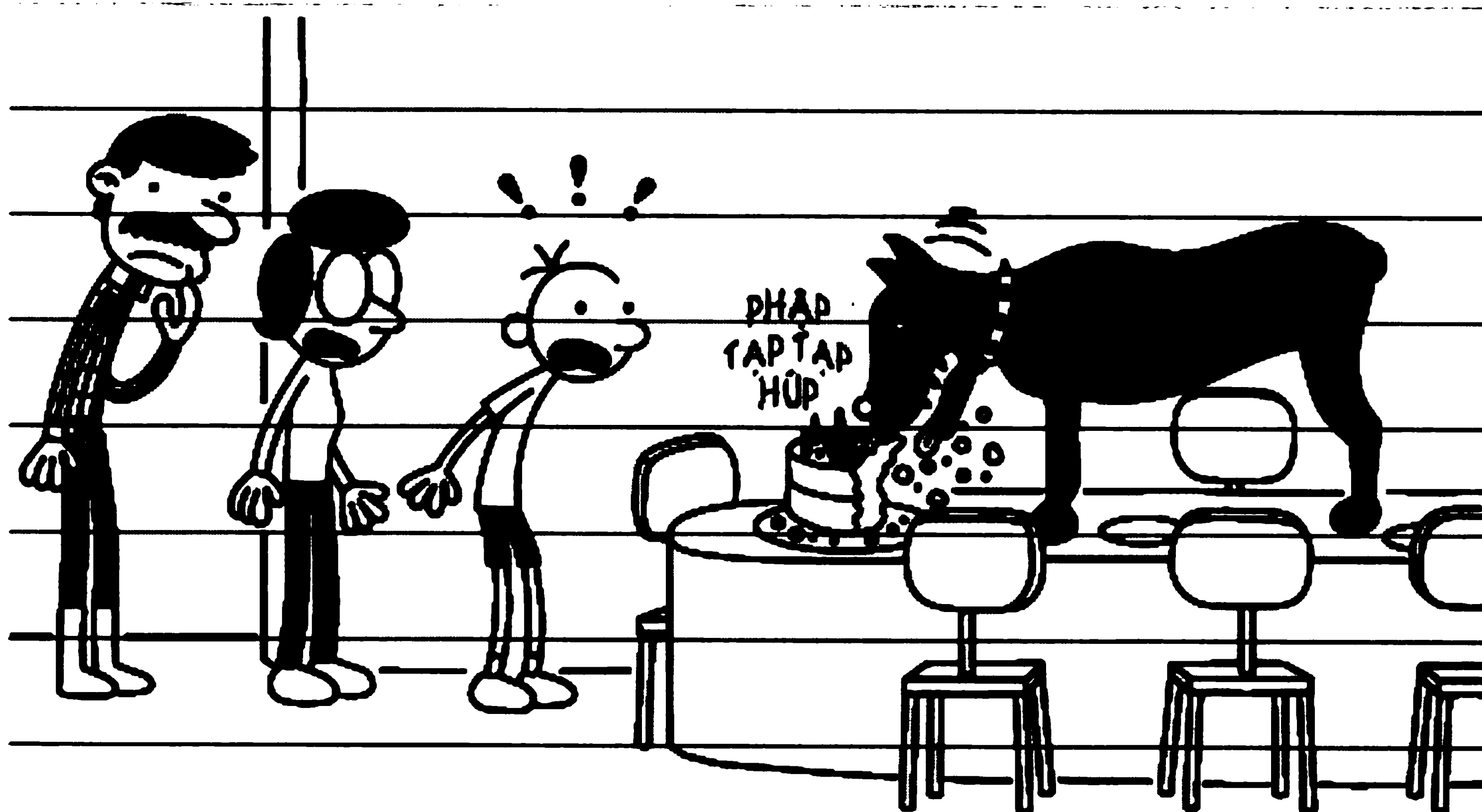

Khi nhìn kỹ hơn, tôi phát hiện ra đó không phải là một chiếc di động bình thường. Nó được gọi là «bộ rùa» và không hề có bàn phím. Nó chỉ có duy nhất hai nút: một để gọi về nhà và một để gọi khẩn cấp. Nên nó gần như vô ích.

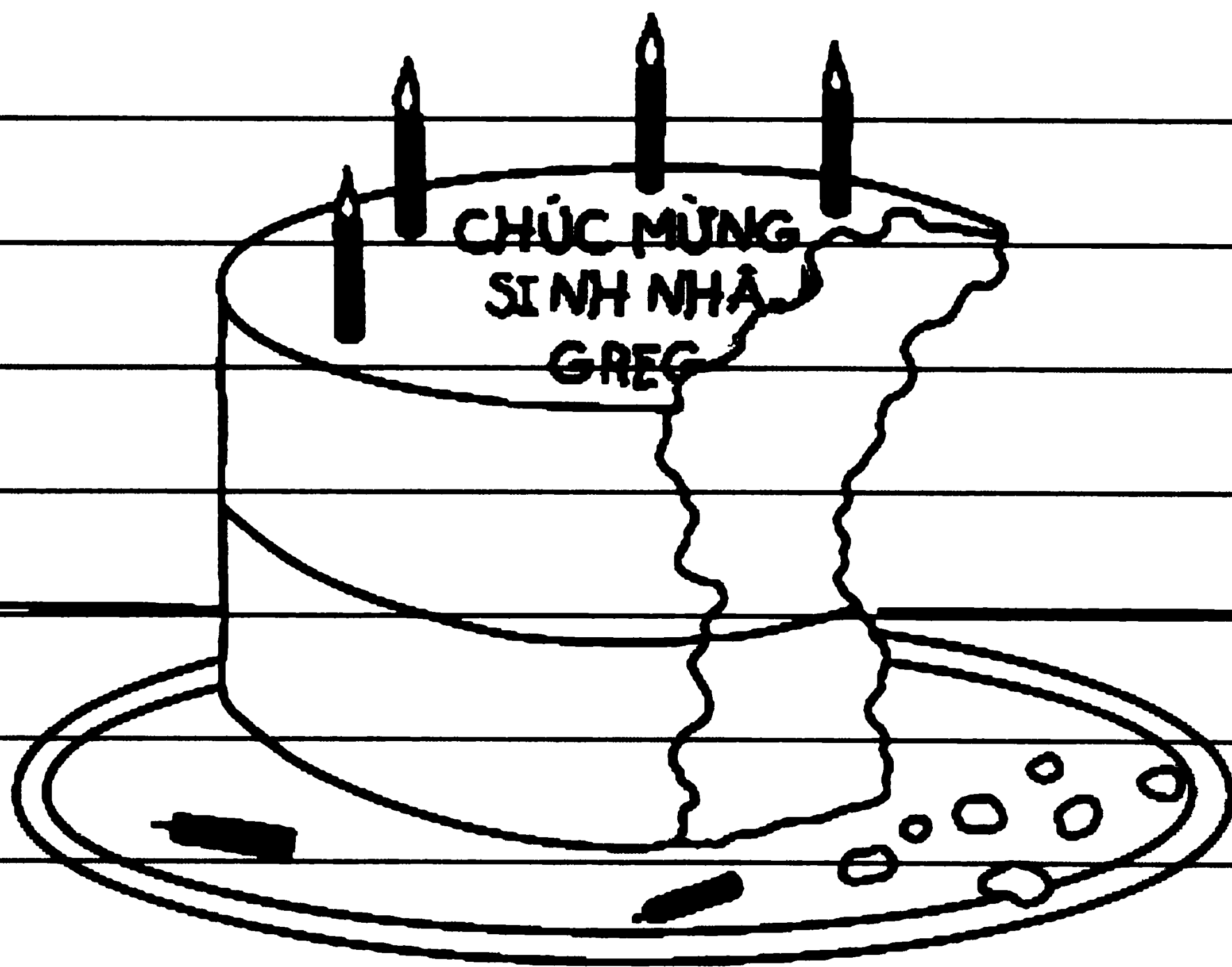

Tất cả các món quà còn lại của tôi đều là quần áo hoặc những thứ tôi không thực sự cần. Tôi vẫn hy vọng có thể nhận được cái ghế mát xa đa năng. Nhưng tôi đã từ bỏ ý định tìm kiếm món quà đó ngay khi nhận ra rằng không có chỗ nào đủ lớn để bố mẹ có thể giấu một chiếc ghế mát xa.

Sau đó mẹ mời mọi người sang phòng ăn để thưởng thức bánh sinh nhật. Thật không may, con chó Killer của chú Joe, đã thay tôi xử lý cái bánh.

Tôi đã hy vọng mẹ sẽ ra ngoài và mua cho tôi một chiếc bánh mới, nhưng mẹ chỉ cầm con dao và cắt lấy phần bánh mà con chó chưa đụng đến.

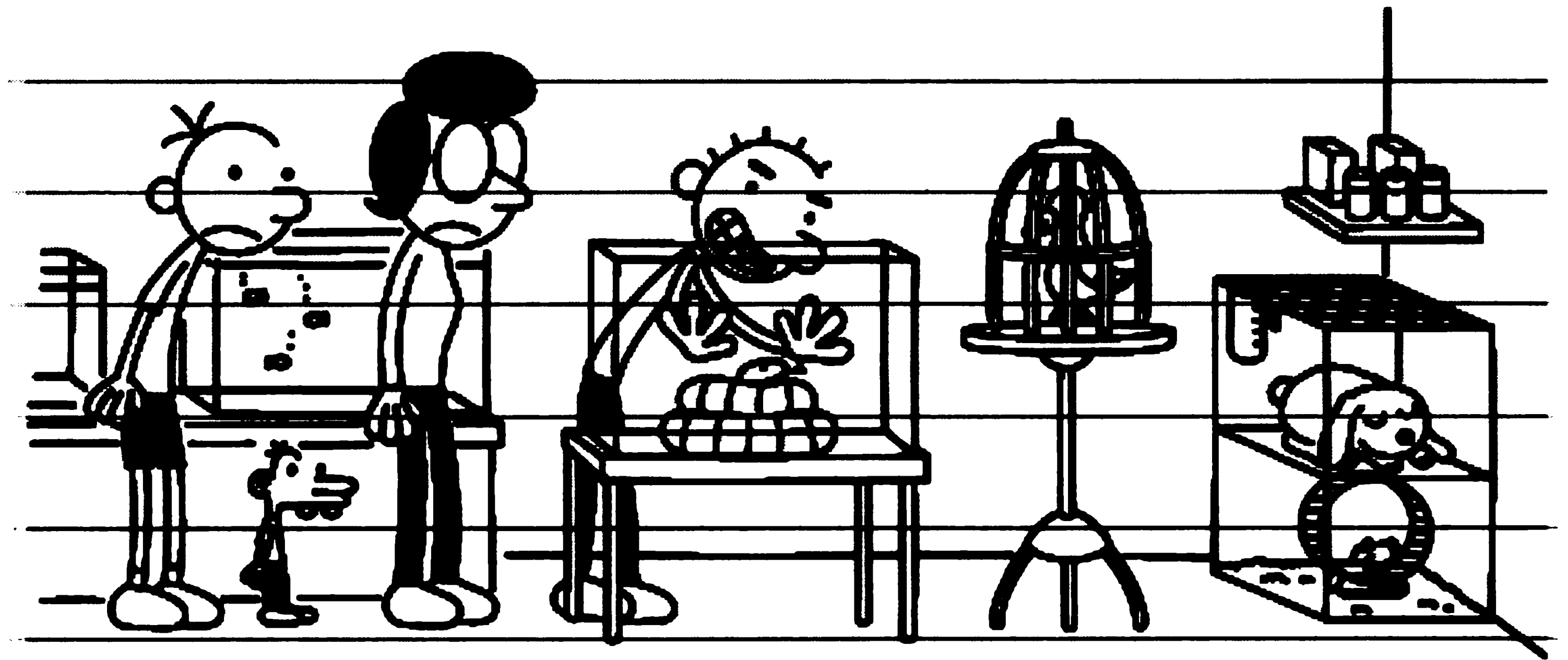
Mẹ cắt cho tôi một miếng to, nhưng vào lúc này tôi thực sự không có tâm trạng để thưởng thức cái bánh. Nhất là khi con Killer đã oẹ ra vài cây nến dưới gầm bàn.

Chủ nhật

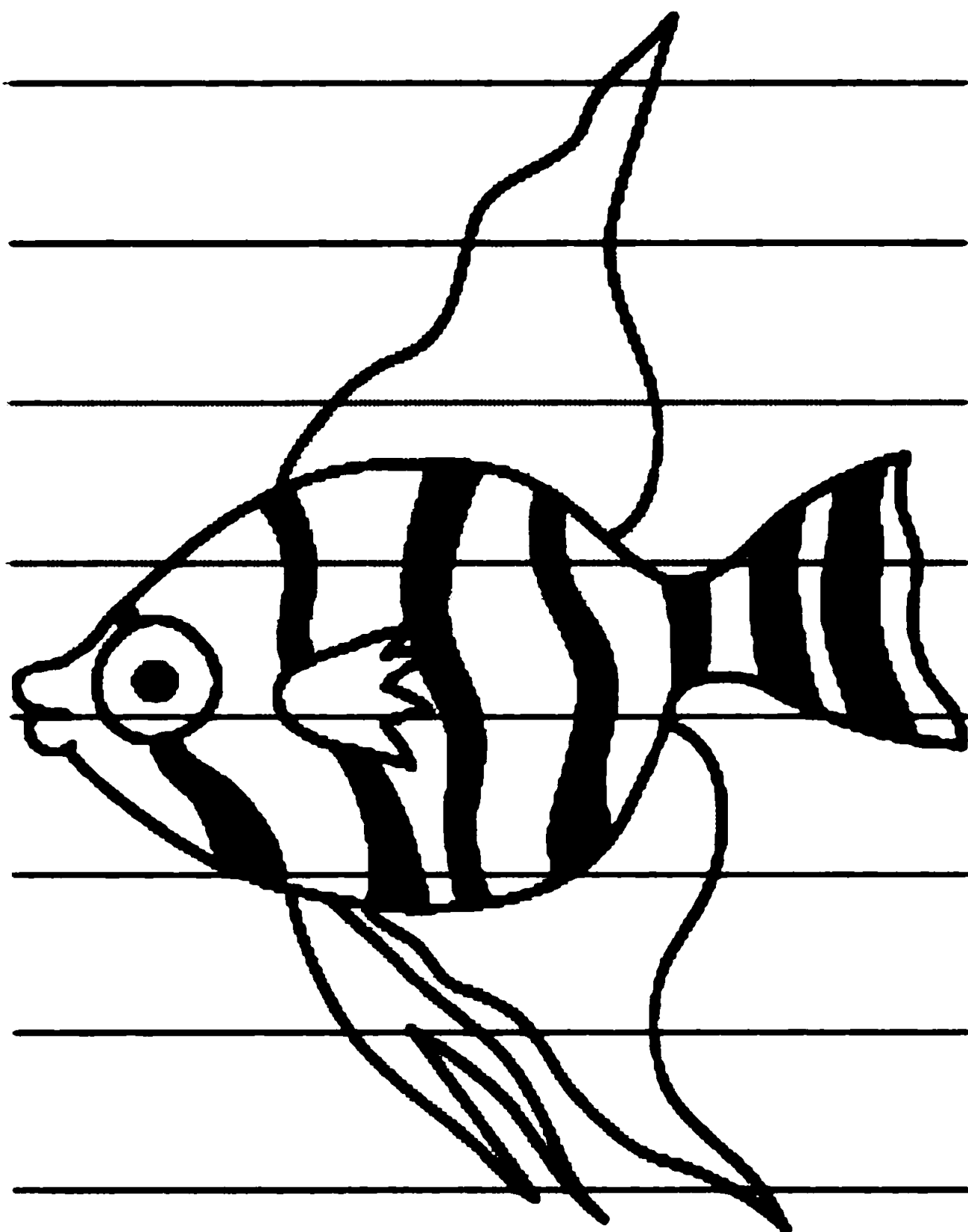
Tôi đoán mẹ cảm thấy đáng tiếc vì sự cố trong sinh nhật của tôi, nên hôm nay mẹ nói chúng tôi có thể đến trung tâm mua sắm và nhận thêm một "món quà an ủi".

Mẹ cho cả Manny và Rodrick đi cùng và nói rằng hai anh em cũng có thể chọn một cái gì đó. Thật không công bằng chút nào vì hôm qua đâu phải là ngày SINH NHẬT của Manny và Rodrick.

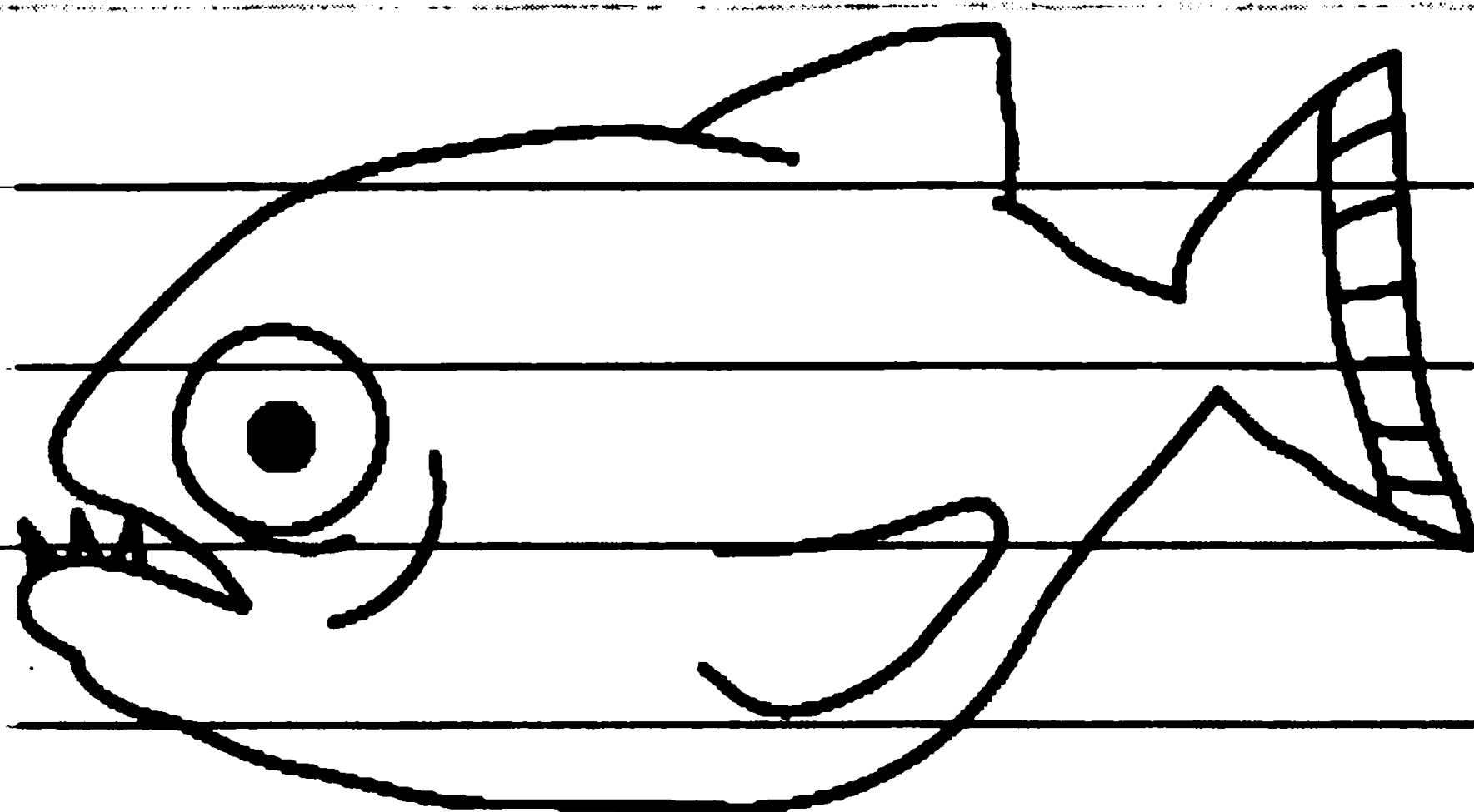
Chúng tôi dạo quanh trung tâm thương mại rồi dừng lại ở cửa hàng thú nuôi. Tôi hy vọng ba anh em có thể chung tiền để mua một chú chó, nhưng Rodrick lại hứng thú với một loại thú nuôi khác.

Mẹ đưa cho mỗi đứa một tờ hoá đơn trị giá năm đô la và nói chúng tôi có thể mua bất cứ cái gì mình muốn. Nhưng rõ ràng năm đô không cho bạn nhiều lựa chọn trong một cửa hàng thú cưng. Cuối cùng tôi đã tìm được một con cá thiên thần rất đẹp với màu sắc sặc sỡ.

Rodrick cũng chọn một con cá. Tôi không biết đó là loại cá gì, nhưng lý do mà Rodrick chọn nó là vì cái nhãn ghi trên bể viết rằng đó là con cá "hiếu chiến".

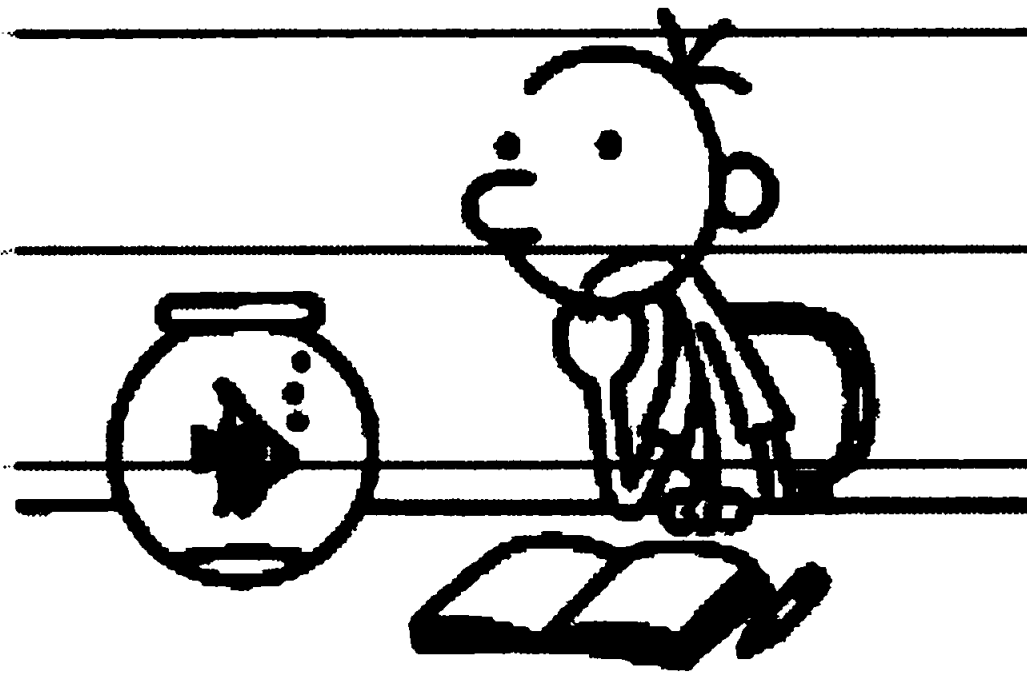
Manny chi năm đô của NÓ mua thức ăn cho cá. Lúc đầu tôi nghĩ nó muốn chăm sóc hai con cá mà tôi và Rodrick mua, nhưng khi chúng tôi về đến nhà, Manny đã chén hết nửa hộp thức ăn.

Thứ hai

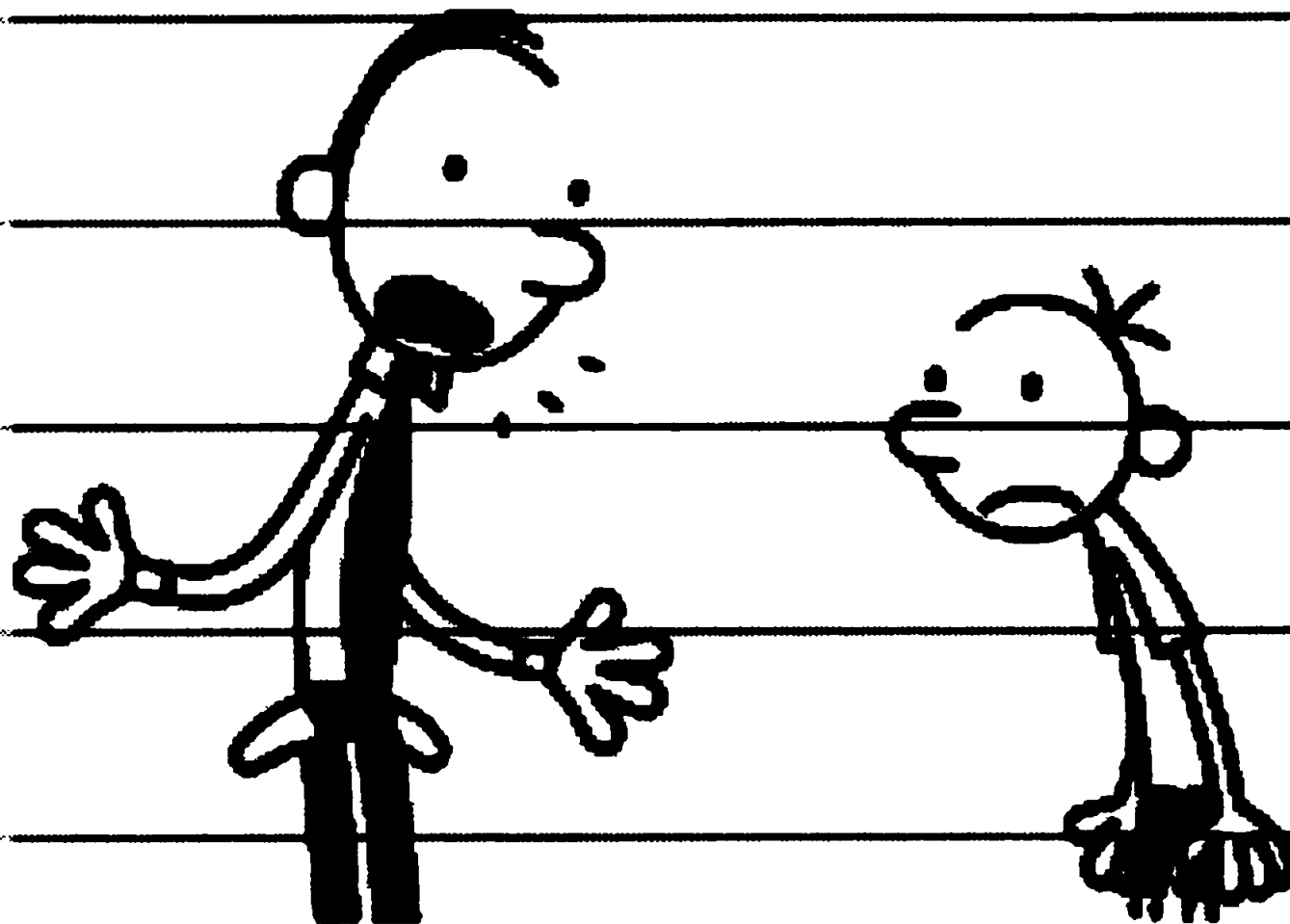
Đây là lần đầu tiên tôi sở hữu một con vật cưng của riêng mình, và tôi đã toàn tâm toàn ý chăm sóc nó. Tôi cho con cá yêu quý của mình ăn ba lần một ngày, và giữ cho bình luôn luôn sạch sẽ.

Tôi thậm chí còn mua một cuốn nhật ký để tôi có thể ghi lại mọi hoạt động của con vật cưng của mình trong ngày. Dù sao tôi cũng phải thừa nhận, tôi bắt đầu

gặp vài rắc rối trong việc lấp đầy các trang nhật ký đó.

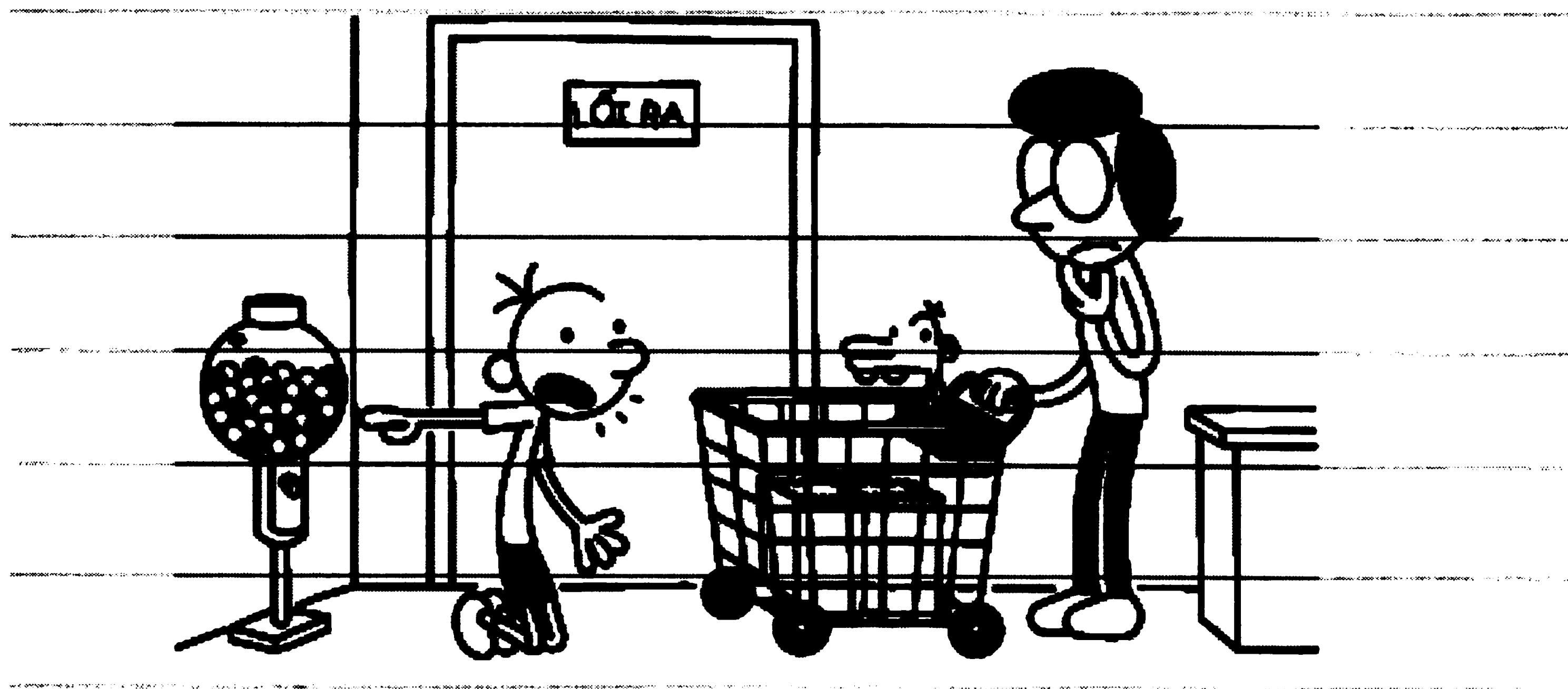

Tôi đã hỏi bố mẹ liệu chúng tôi có thể mua một cái bể cá to và thả thêm thật nhiều cá để con vật cưng của tôi có bè bạn hay không. Nhưng bố nói rằng bể cá rất tốn kém và tôi có thể để dành yêu cầu cho lễ Giáng sinh.

Bạn thấy đấy, thật chán khi là trẻ con. Bạn chỉ có duy nhất hai cơ hội để có được thứ mà mình muốn trong cả một năm dài lễ thì: lễ Giáng sinh và sinh nhật. Và khi một trong những dịp may hiếm có ấy ĐẾN, bố mẹ bạn sẽ phá hỏng nó bằng cách mua cho bạn một chiếc điện thoại "bọ rùa" vớ vẩn.

Nếu tôi có tiền riêng, tôi sẽ mua bất cứ cái gì mà tôi muốn và không phải xấu hổ với bản thân mỗi khi cần thuê đĩa trò chơi hay mua một ít kẹo hoặc thứ gì đó cần thiết khác.

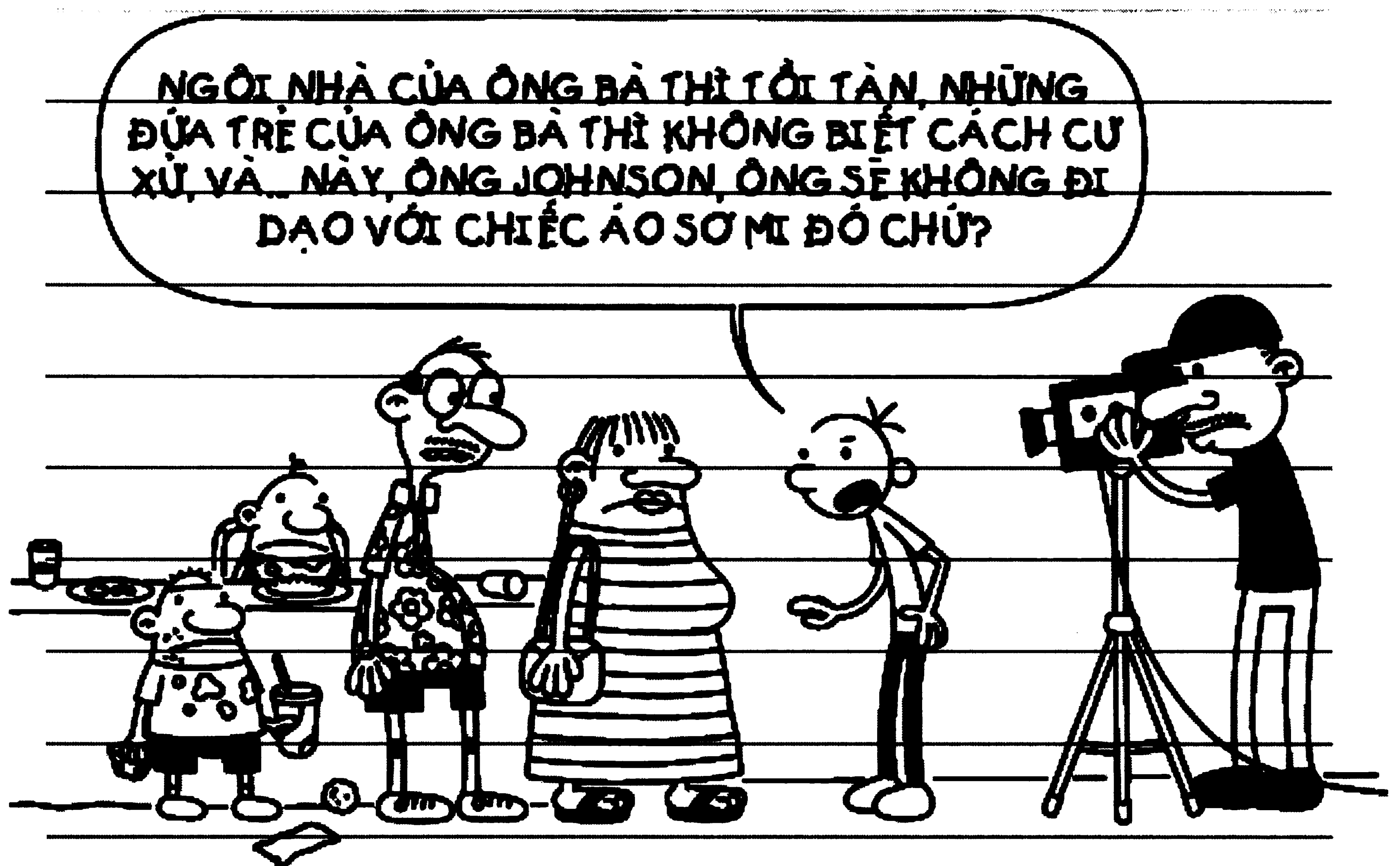

Dù biết rằng sau này tôi nhất định sẽ giàu có và nổi tiếng, nhưng tôi bắt đầu lo lắng vì viễn cảnh đó chưa xảy ra. Tôi nhận ra rằng ÍT NHẤT thì bây giờ tôi cũng đang có một chương trình truyền hình thực tế của riêng mình.

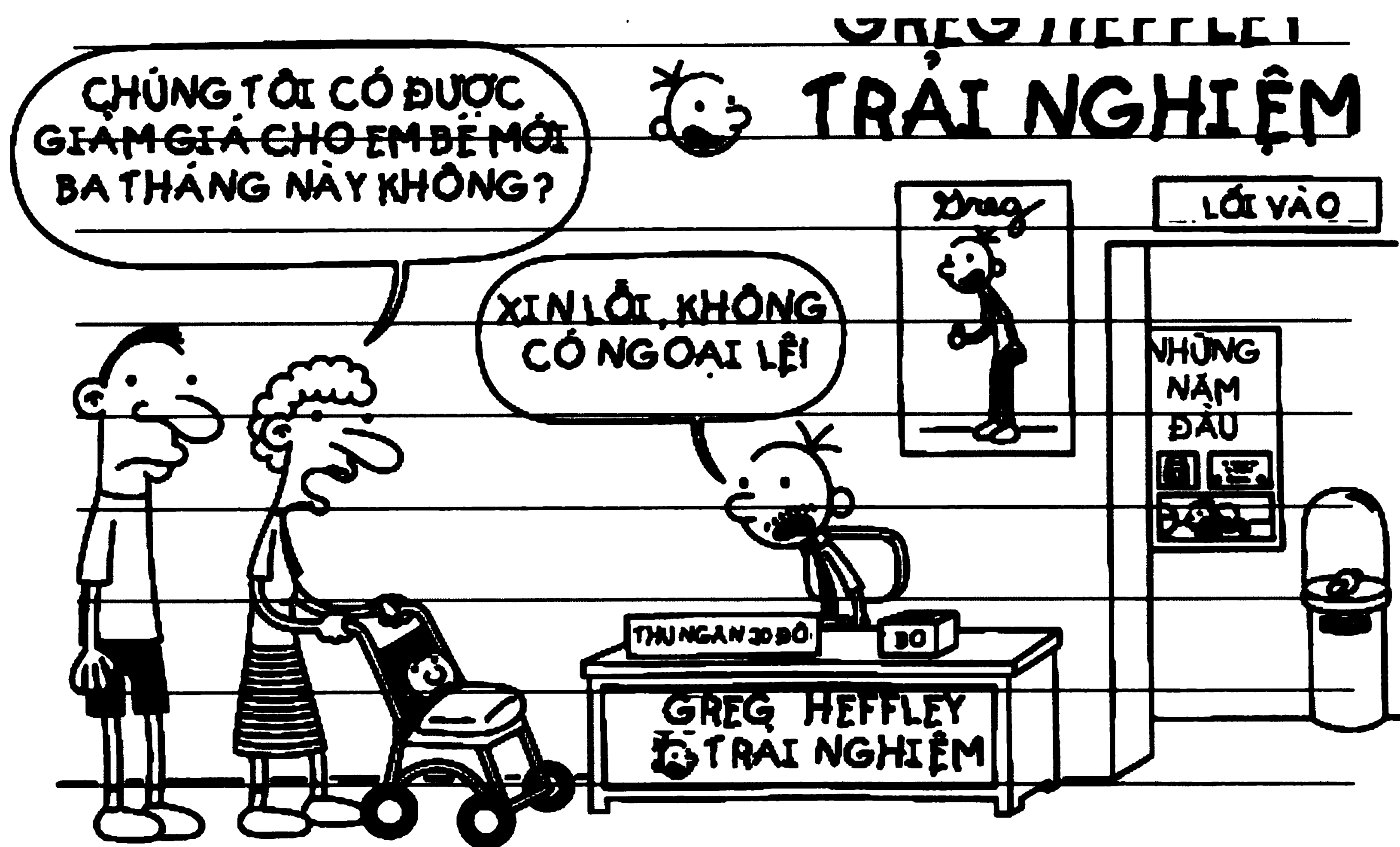
Tối qua, tôi đã xem một chương trình truyền hình nói về một bảo mẫu sống cùng một gia đình trong một tuần và sau đó đã cho gia đình kia biết về những khuyết điểm của họ.

Tuyệt, tôi không biết người phụ nữ đó có phải tới một trường đào tạo bảo mẫu đặc biệt hay cái gì đó tương tự hay không, nhưng đó chính là công việc mà tôi SINH ra để làm.

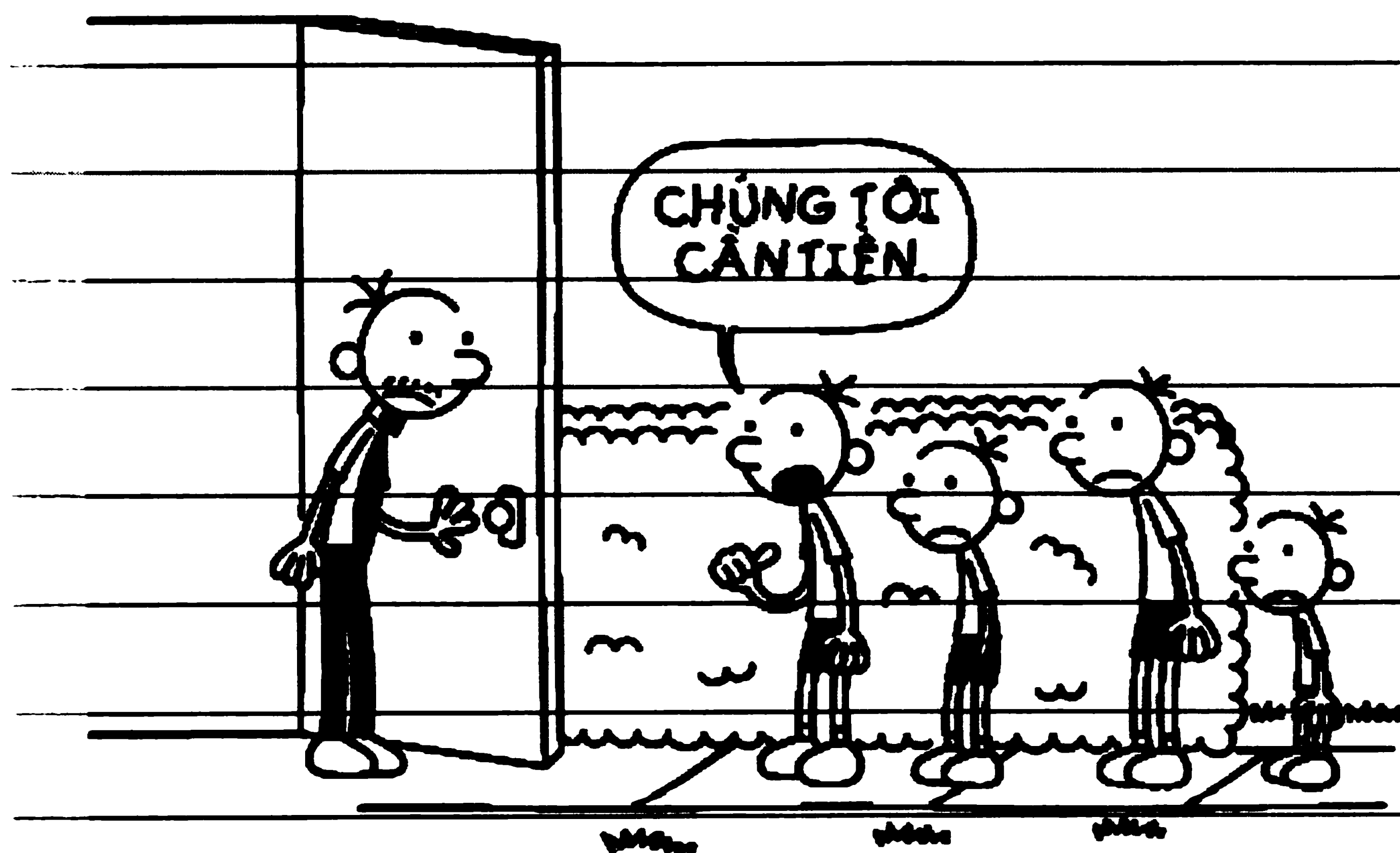
Tôi chợt nhận ra rằng, tôi sẽ nhận được công việc đó khi các bảo mẫu nghỉ hưu.

Từ vài năm trước, tôi bắt đầu lưu giữ những vật dụng cá nhân của mình như sách, báo, đồ chơi cũ và những thứ tương tự như thế, vì khi viện bảo tàng về tôi mở cửa, tôi muốn nó phản ánh đúng những điều thú vị trong cuộc sống của mình.

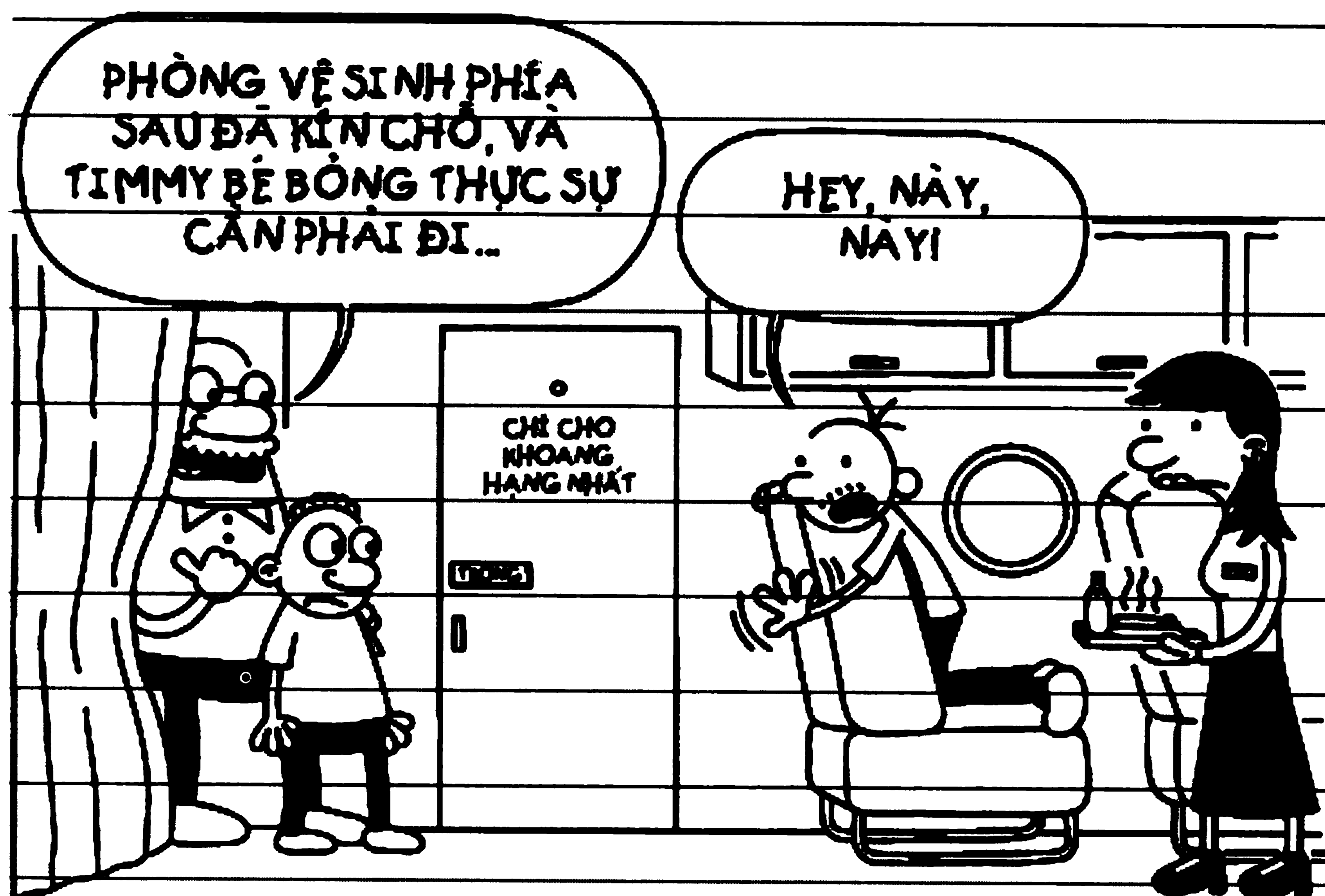

Nhưng tôi không lưu giữ bất cứ cái gì tương tự như que kẹo có nước bọt của tôi trên đó vì, tôi tin rằng mình **KHÔNG** cần được nhân bản.

Khi nổi tiếng, tôi sẽ phải thay đổi một vài điều trong cuộc sống của mình.

Điều chắc chắn tôi sẽ làm là sắm một chiếc máy bay cá nhân, vì nếu tôi ngồi trên máy bay bình thường, sẽ rất khó chịu khi mọi người phía sau cố gắng chen vào phòng vệ sinh hạng nhất của tôi.

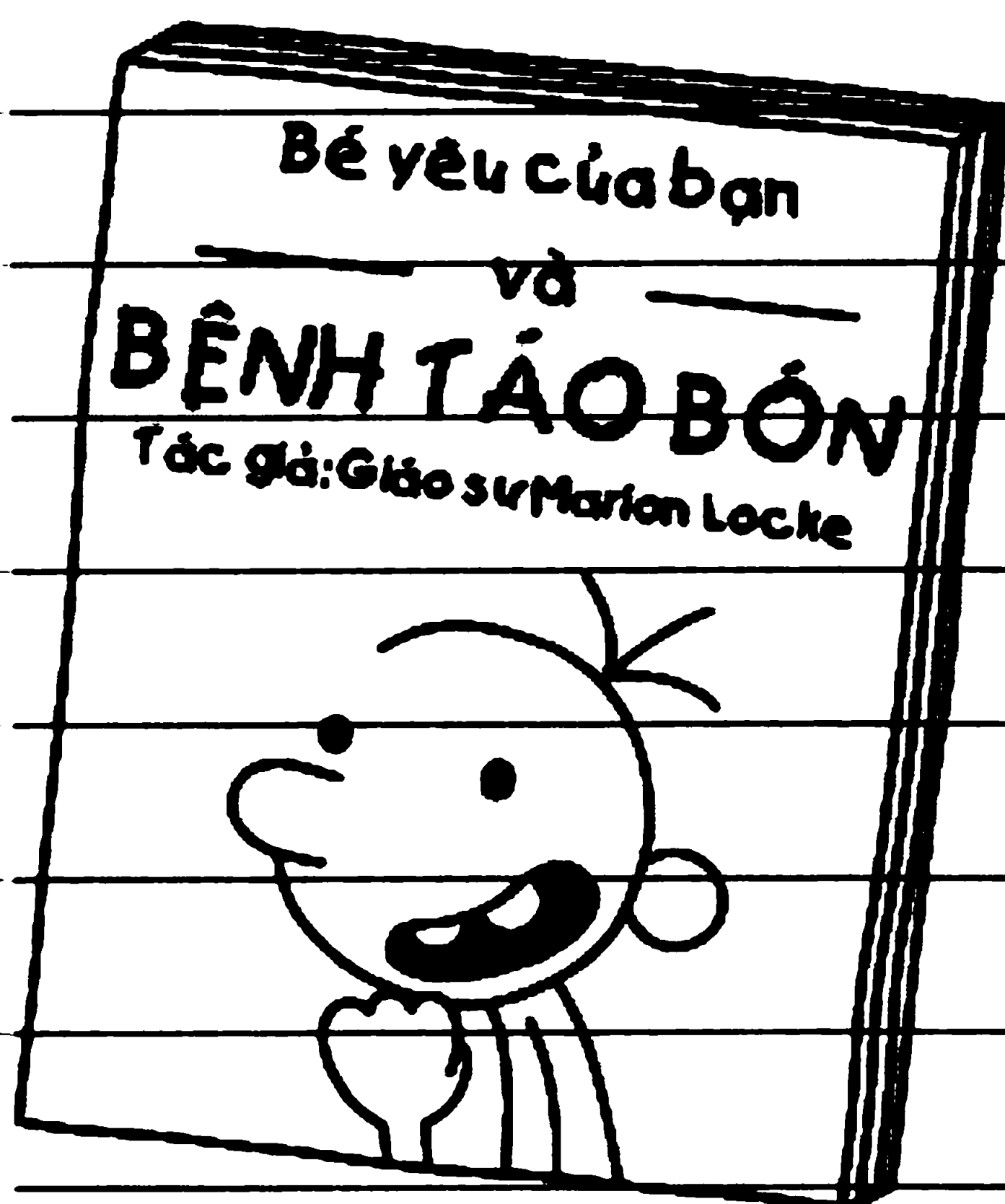
Một điều nữa mà những người nổi tiếng phải bận tâm là em của họ cũng được ăn theo sự nổi tiếng đó.

Lần gần đây nhất tôi có được chút danh tiếng là khi mẹ đăng ký cho tôi làm người mẫu cách đây vài năm. Tôi đoán mẹ muốn hình ảnh của tôi sẽ xuất hiện trong catalog quần áo hay cái gì đó đại loại như thế.

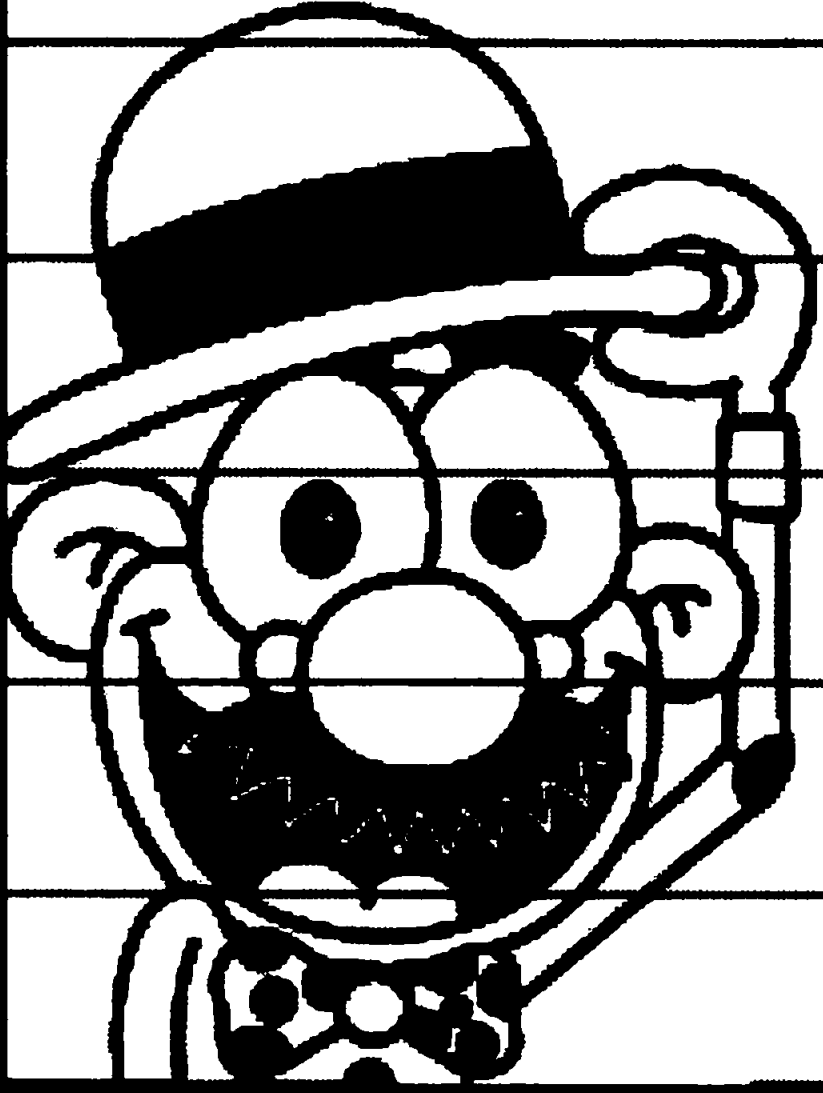
Nhưng thứ duy nhất mà họ sử dụng bức hình của tôi là cuốn sách y khoa ngu ngốc, và tôi đã phải cố gắng sống chung với nó từ đó.

Thứ ba

Tôi đã dành cả buổi chiều để chơi điện tử và nghiền ngẫm cuốn tạp chí truyện tranh Chủ nhật.

Ở bìa cuối, một đoạn quảng cáo được đăng trên vị trí mọi khi vẫn thuộc về "Li'l Cuite".

Bạn muốn xuất hiện trên các tạp chí hài hước?

Chúng tôi đang tìm kiếm một tài năng vẽ tranh biếm họa để thực hiện bộ truyện tranh thay thế cho "Li'l Cuite." Bạn đã sẵn sàng làm chúng tôi cười chưa?

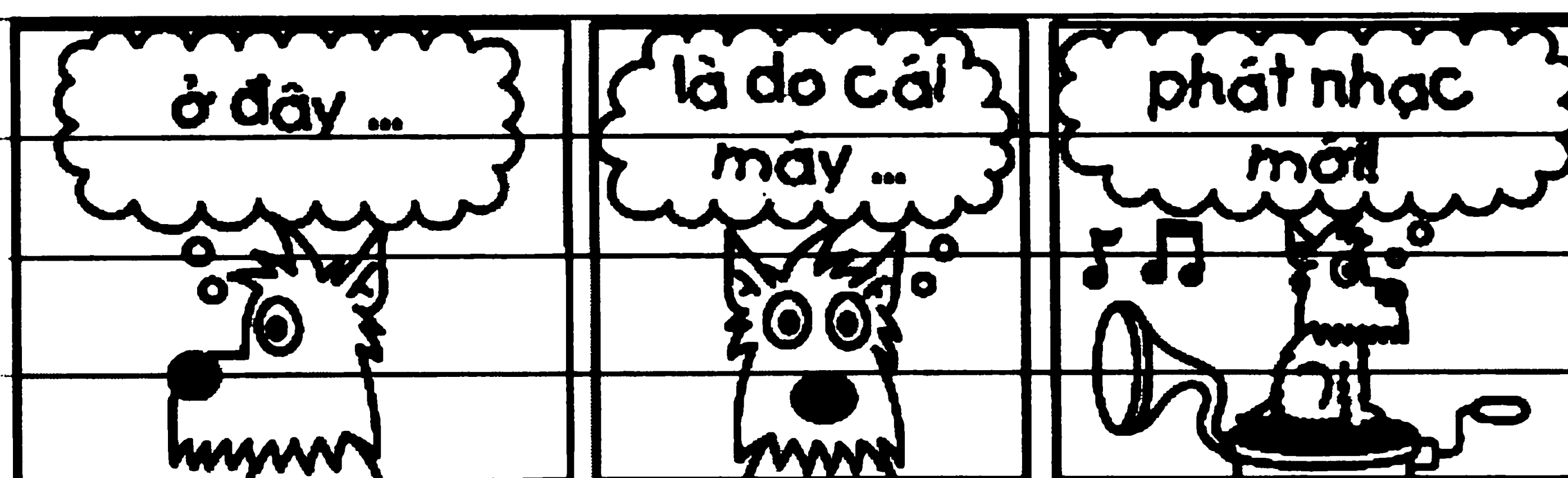
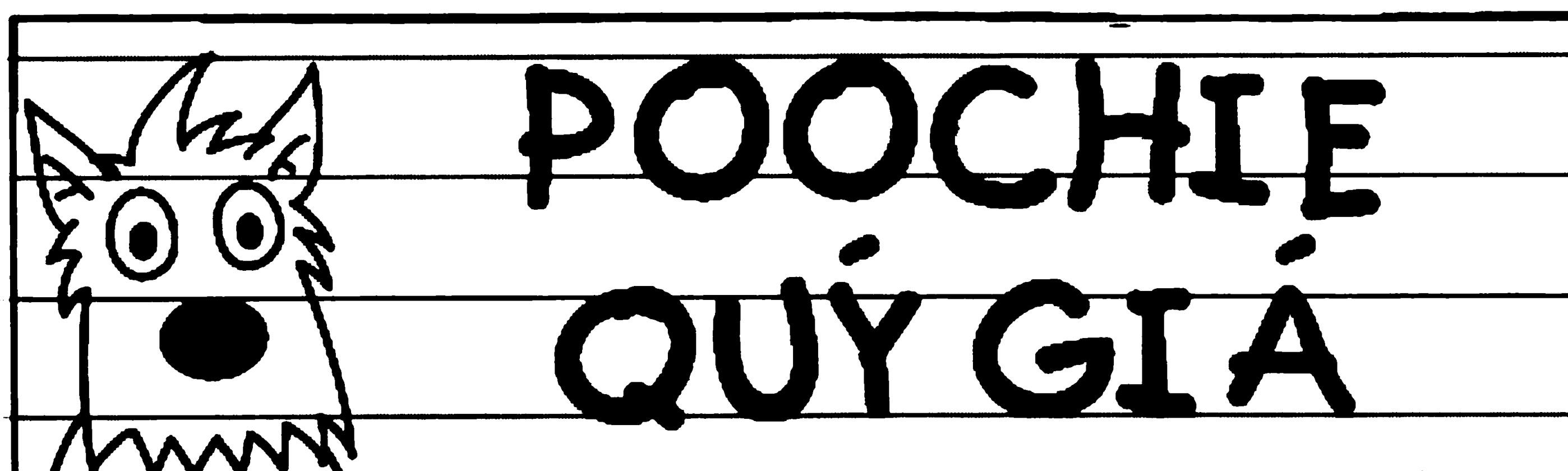
Ngoại trừ truyện tranh hài hước về động vật

Ừm, tôi đã MÒN MỎI chờ đợi cơ hội tuyệt vời này. Tôi cũng có một truyện tranh được đăng trên báo của trường, nhưng đây đúng là một cơ hội LỚN trời cho.

Đoạn quảng cáo nói rằng họ không chấp nhận truyện tranh hài hước về động vật, và tôi biết tại sao lại như vậy. Có một bộ truyện tranh tên là "Poochie quý giá" với nhân vật chính là một chú chó đã được xuất bản suốt năm mươi năm.

Tác giả của bộ truyện đã chết khá lâu nhưng họ vẫn tái sử dụng bộ truyện cũ rích đó.

Tôi không biết họ có thấy hài hước hay không bởi vì thành thật mà nói, những đứa trẻ ở độ tuổi của tôi không thể hiểu nổi hầu hết bộ truyện đó.

Mặc dù, tờ báo đã cố bỏ chuyên mục truyện tranh này hàng chục lần, nhưng cứ mỗi khi họ ngừng đăng thì những fan hâm mộ "Poochie quý giá" lại tụ tập bên ngoài tòa soạn và gây ra rắc rối lớn. Tôi đoán những fan cuồng này nghĩ chú chó trong truyện tranh này là con vật cưng riêng của họ hoặc cái gì đó đại loại như thế.

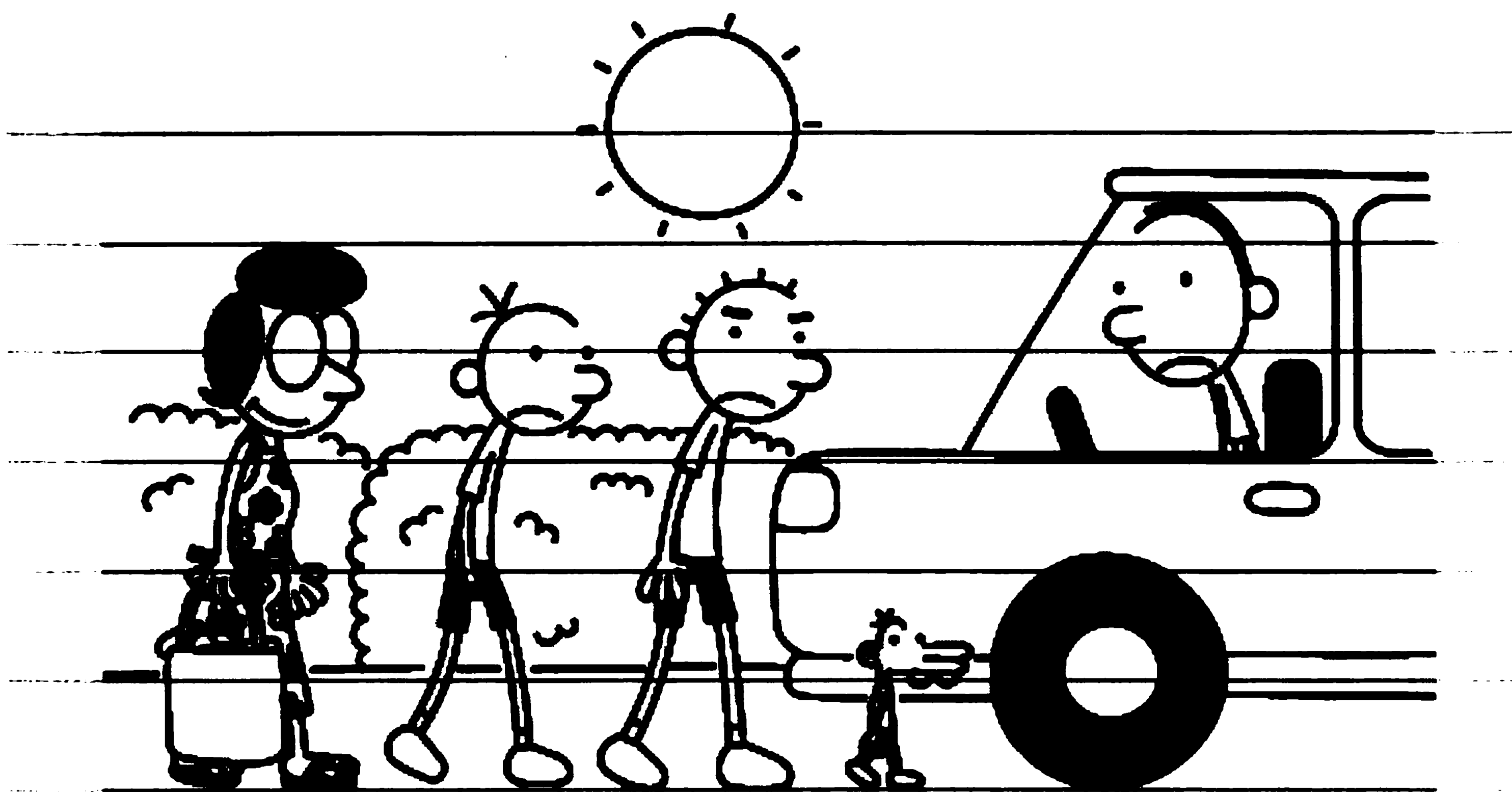
Lần cuối cùng tờ báo cổ không đăng "Poochie quý giá", bốn chiếc xe tải chở những cao tuổi từ Tòa Tháp Giải Trí đã tụ tập trước tòa soạn ở trung tâm thành phố và nhất định không rời khỏi đó cho đến khi yêu cầu được đáp ứng.

Thứ bảy

Sáng nay mẹ có vẻ phấn chấn khác thường, và tôi tin chắc mẹ đang che giấu chuyện mờ ám gì đó.

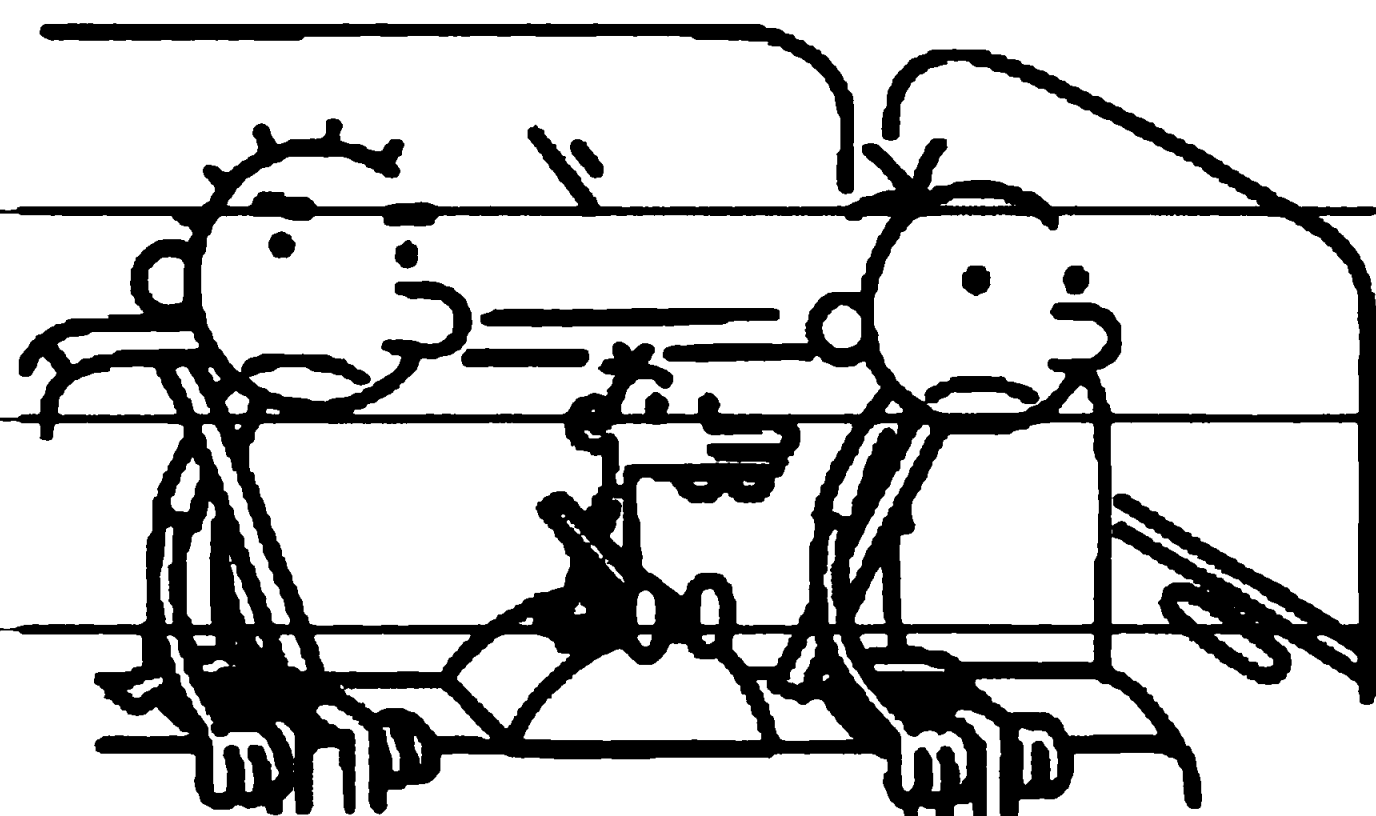
Khoảng 10 giờ mẹ bảo tất cả chúng tôi cần lên xe. Khi tôi hỏi mẹ nơi chúng tôi đang đến, mẹ chỉ nói đó là một "bất ngờ".

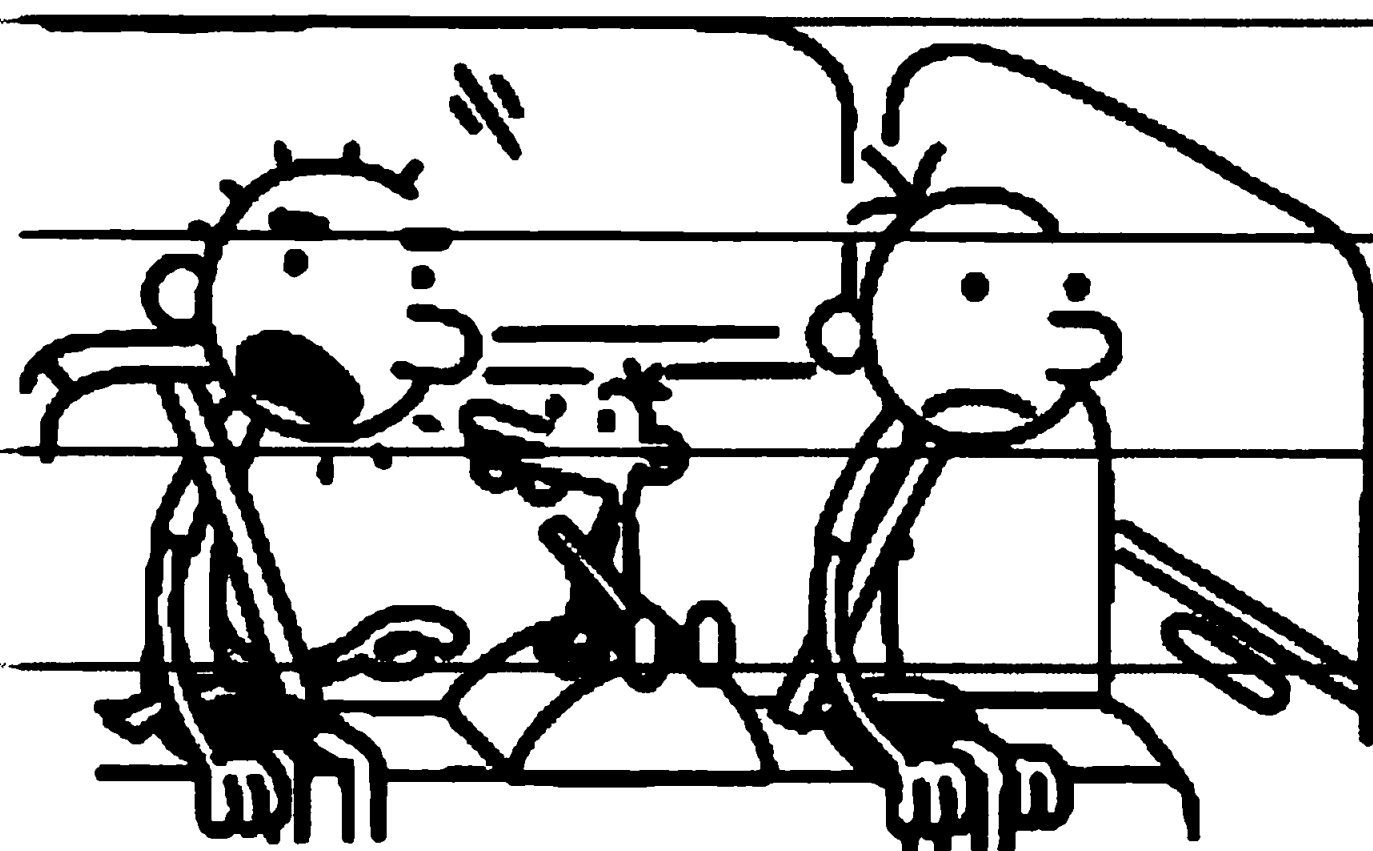
Tôi để ý thấy mẹ mang theo kem chống nắng, quần áo tắm và một số vật dụng để ở cốp xe, nên tôi đoán đích đến là bãi biển.

Nhưng khi tôi hỏi mẹ liệu tôi đoán có đúng không, mẹ nói nơi chúng tôi đang đến còn TUYỆT HƠN cả bãi biển.

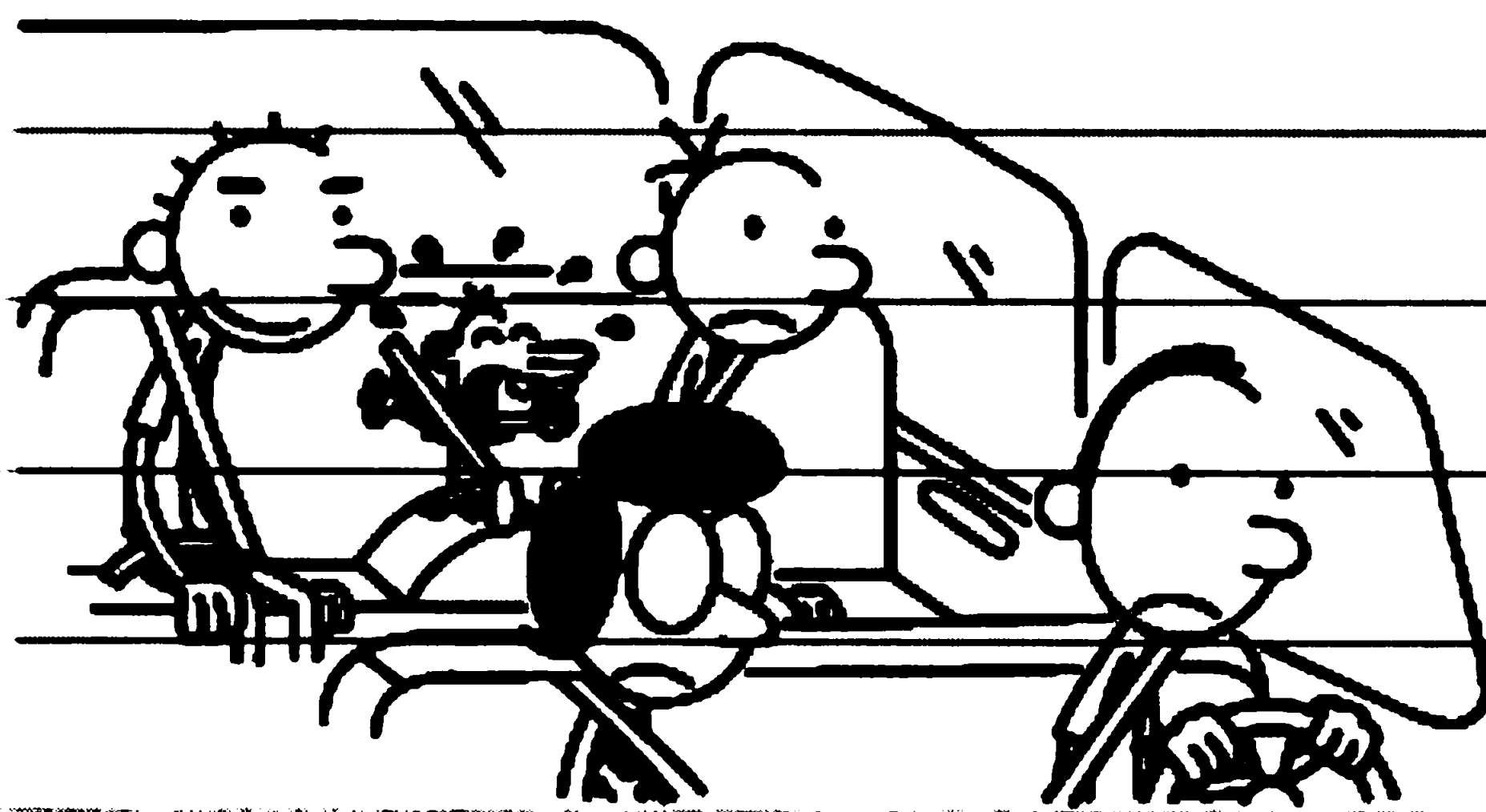
Dù chúng tôi đang đến nơi nào đi chăng nữa thì nó cũng quá xa xôi. Và chẳng có gì thú vị khi mắc kẹt ở ghế sau với Rodrick và Manny.

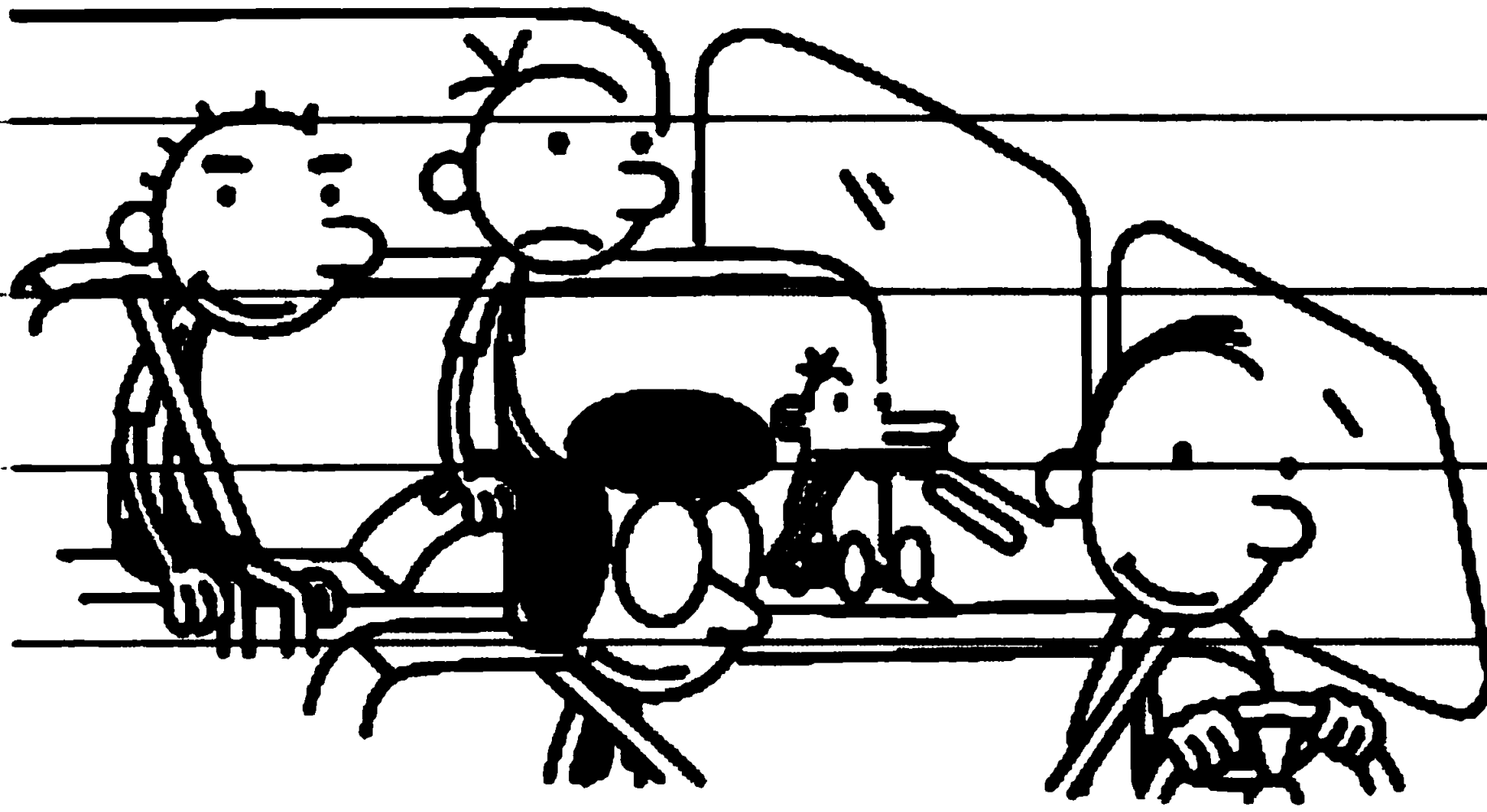
Manny ngồi giữa tôi và Rodric trên một cái vòng trụ. Đúng thời điểm đó Rodrick quyết định nói với Manny rằng đó là chỗ ngồi tệ nhất trên xe vì nó vừa bé vừa không thoải mái tí nào.

Và thế là đã đủ lý do để Manny đòi ra khỏi đó.

Cuối cùng, bố mẹ cũng nhận ra nguyên nhân khiến cục cưng Manny khóc lóc thảm thiết. Mẹ bảo tôi phải đổi chỗ cho Manny vì tôi là đứa nhỏ thứ hai và điều này "rất công bằng". Vì vậy mỗi khi bố lao qua một cái ổ gà, đầu tôi lại đập cộp vào nóc xe.

Khoảng 2 giờ tôi cảm thấy rất đói, nên hỏi liệu chúng tôi có thể dừng lại và ăn một ít đồ ăn nhanh không. Bố đã không dừng xe lại, vì theo như bố nói những người đến quán ăn nhanh là những "thằng ngốc".

Vâng, tôi biết tại sao bố lại nghĩ như vậy. Mỗi khi bố đi qua quán gà rán gần nhà, bố đều cố gắng đặt hàng bằng cách gọi với qua cái thùng rác.

Khi thấy một tiệm bánh pizza, tôi đã năn nỉ bố mẹ cho chúng tôi ăn ở đó. Nhưng tôi đoán mẹ cố gắng tiết kiệm chi phí nên đã chuẩn bị sẵn đồ ăn.

Sau đó nửa giờ chúng tôi tiến vào một bãi đậu xe lớn, và bây giờ tôi mới biết chính xác chúng tôi ở đâu.

Chúng tôi đang ở công viên nước Slipslide, nơi dành cho bọn con nít. Ý tôi là những ĐỨA BÉ. Đây thực sự là nơi chỉ phù hợp cho những đứa tầm tuổi Manny.

Có lẽ mẹ đã nghe thấy tôi và Rodrick than vãn ở ghế sau. Mẹ nói chúng tôi sẽ có một ngày gia đình tuyệt vời và đó sẽ là điểm nhấn cho kỳ nghỉ hè này.

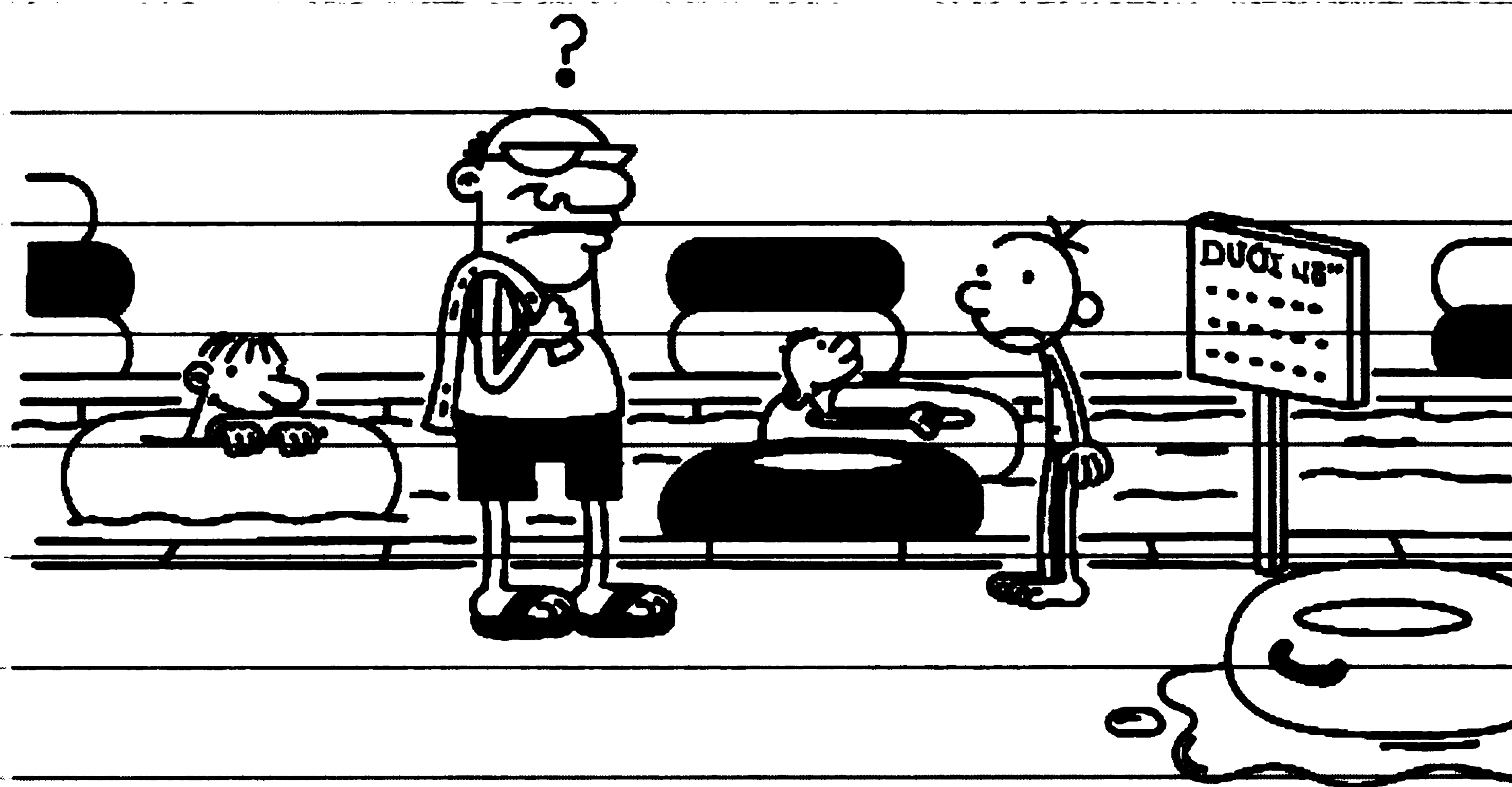
Tôi đã có những kỉ niệm thật tệ tại công viên nước Slipslide. Một lần, ông nội đưa tôi đến đây và bỏ tôi lại ở khu trượt nước gần như cả ngày. Ông nói sẽ đi đọc sách và ba giờ sau quay lại đón tôi. Nhưng thực sự tôi đã không chui vào bất cứ cái ống trượt nào vì cái biển hiệu đặt tại lối vào.

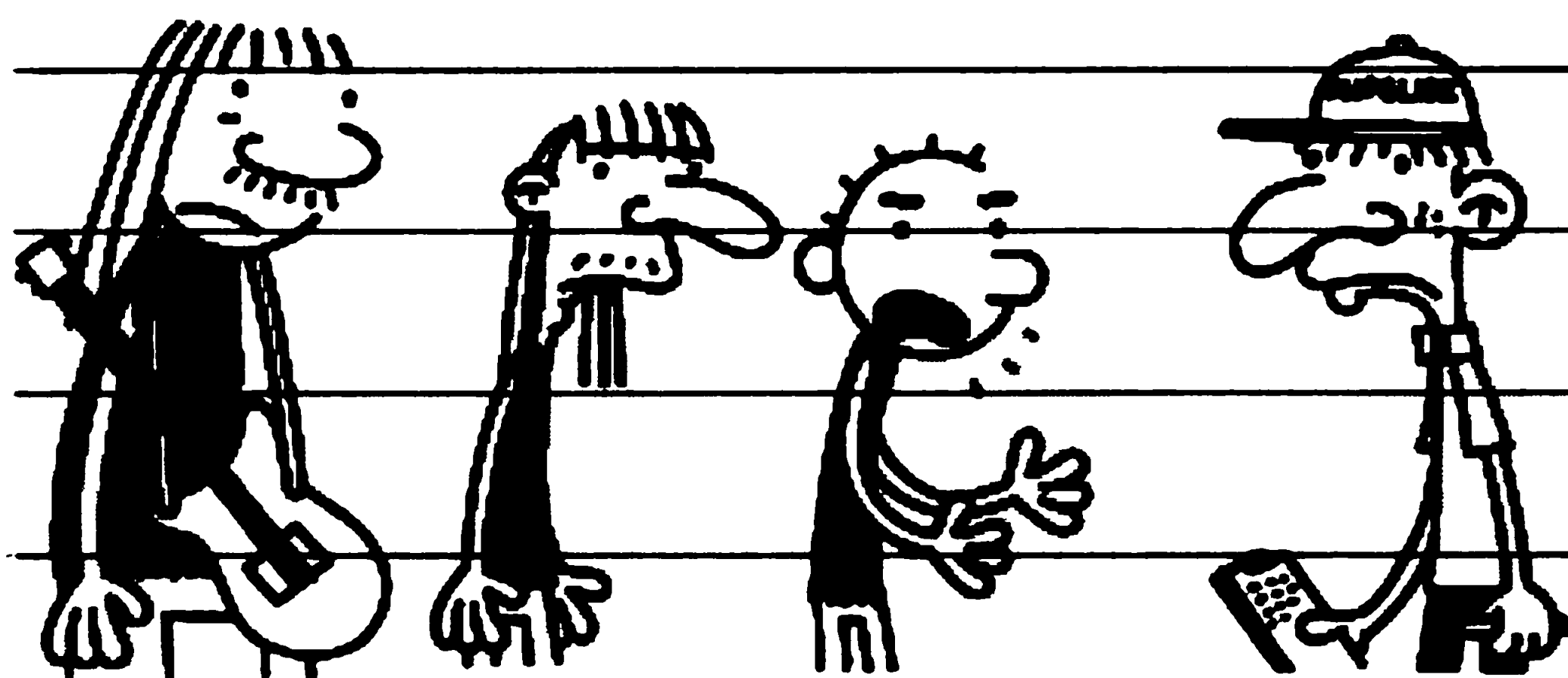
Tôi nghĩ rằng bạn phải đủ bốn mươi tám tuổi mới được phép trượt nước, nhưng hóa ra hai cái gạch nhỏ bên cạnh số 48 có nghĩa là "inch".

Vì thế, tôi đã lãng phí cả một ngày chỉ để đợi ông quay

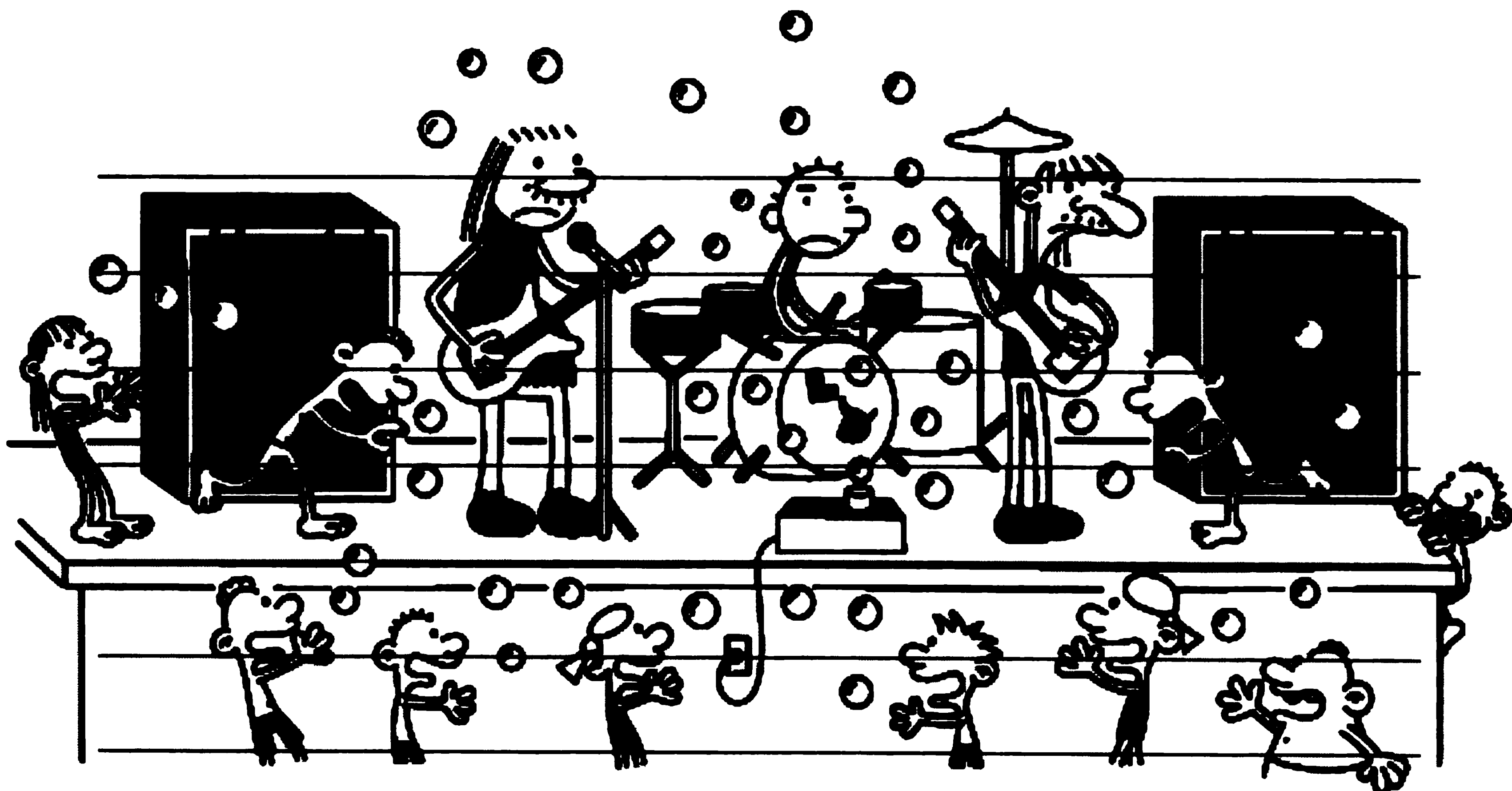
lại đón tôi rồi đi về.

Giống như tôi, Rodrick cũng có những kỉ niệm chẳng vui vẻ gì ở công viên nước Slipslide. Năm ngoái ban nhạc của anh ta được mời biểu diễn trên sân khấu gần bể bơi tạo sóng. Ban nhạc của Rodrick yêu cầu ban quản lý công viên thiết kế một cái máy tạo khói để tạo hiệu ứng đặc biệt cho buổi biểu diễn.

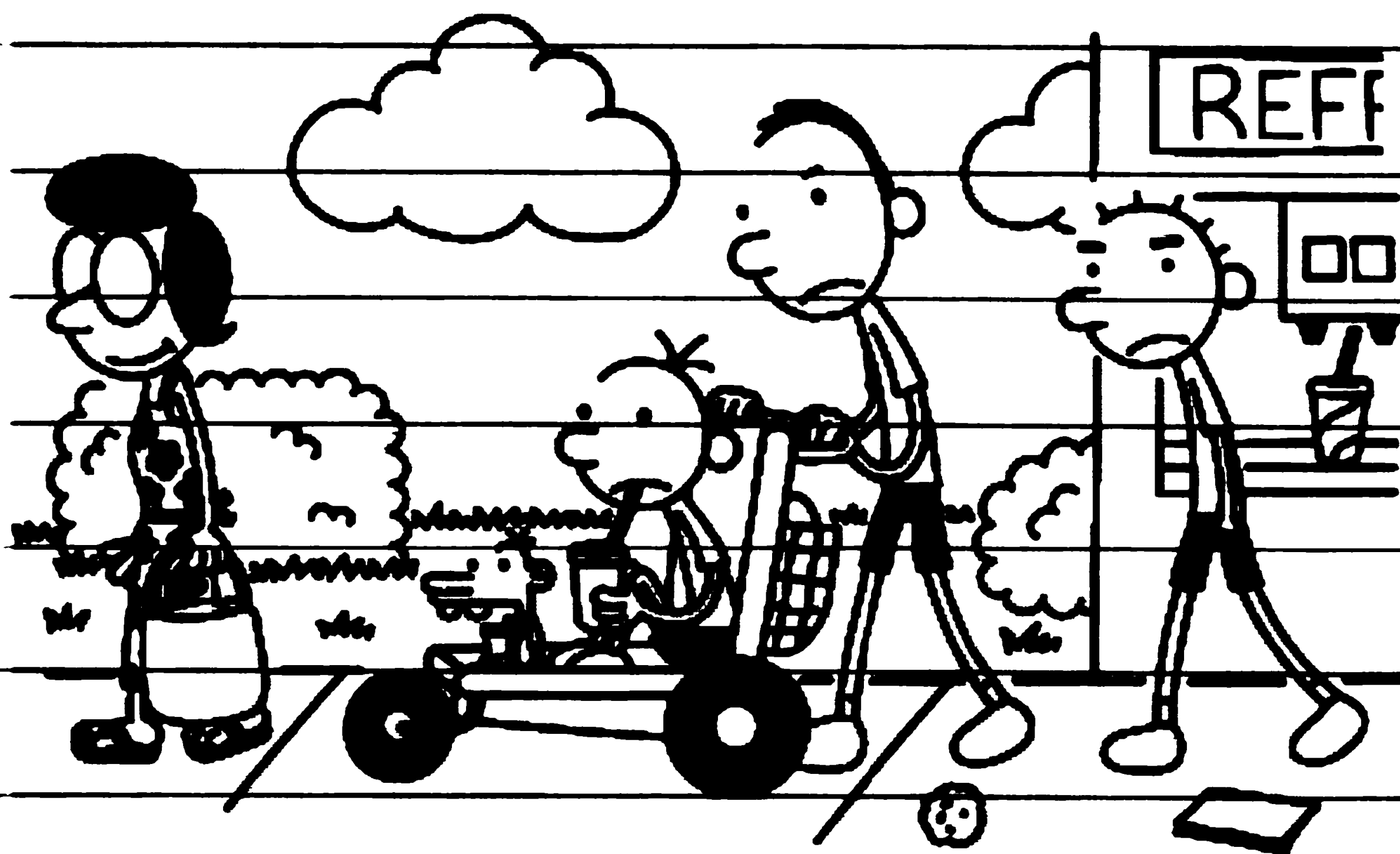

Nhưng có vẻ họ đã nhầm lẫn, nên thay vào máy tạo khói họ đã bố trí cho ban nhạc của Rodrick một cái máy thổi BONG BÓNG.

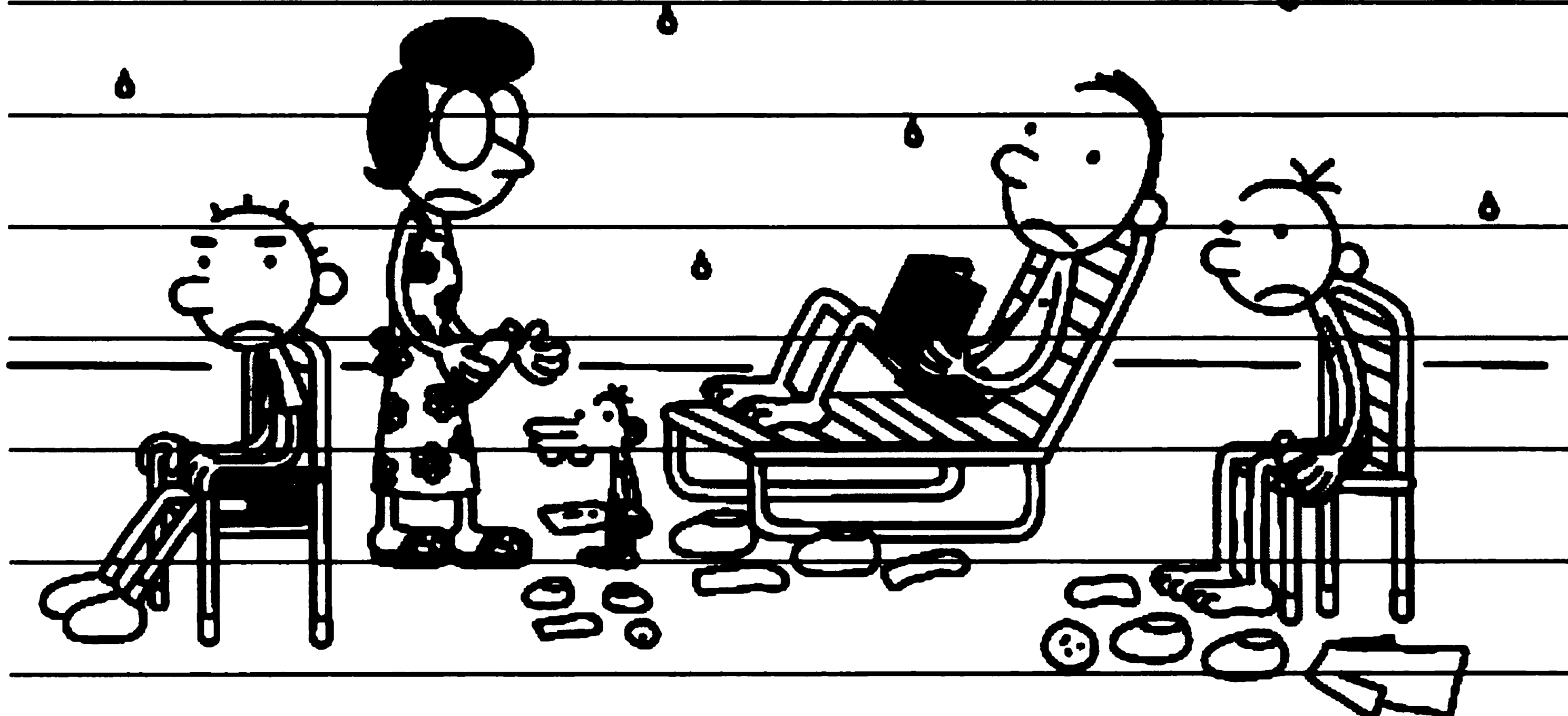
Cuối cùng tôi cũng biết lý do mẹ đưa cả nhà đến công viên nước ngày hôm nay: giá vào cửa được giảm một nửa cho các gia đình. Nhưng không may, tất cả các gia đình trong bang đều dồn đến đây, như chúng tôi.

Khi chúng tôi đi qua cổng, mẹ đã thuê một chiếc xe đẩy cho Manny. Tôi năn nỉ mẹ chỉ thêm tiền thuê một chiếc xe đẩy đôi, vì tôi biết hôm nay sẽ là một ngày dài vô tận và tôi muốn bảo toàn năng lượng của mình.

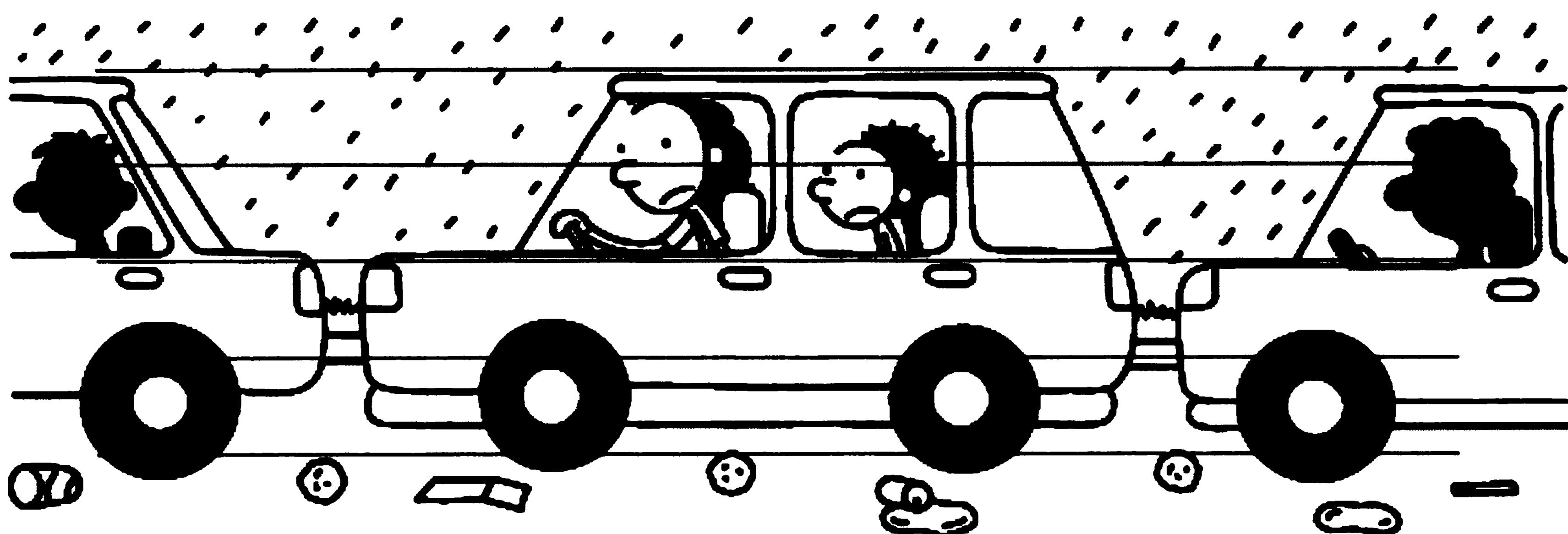

Mẹ để chiếc xe đẩy gần bể bơi tạo sóng, nó đông đến nỗi bạn không thể nhìn thấy dù chỉ là một giọt nước. Sau khi thoa kem chống nắng và tìm một chỗ để ngồi, tôi thấy một vài hạt mưa, rồi nghe thấy tiếng sấm. Ngay sau đó, có tiếng loa thông báo:

ĐỀ PHÒNG SÉT ĐÁNH, CÔNG VIỆN NƯỚC SLIPSLIDE SẼ ĐÓNG CỬA NGAY LẬP TỨC. CAM ƠN CÁC BẠN ĐÃ TỚI, VÀ CHÚC MỘT NGÀY NGHỈ TỐT ĐẸP.

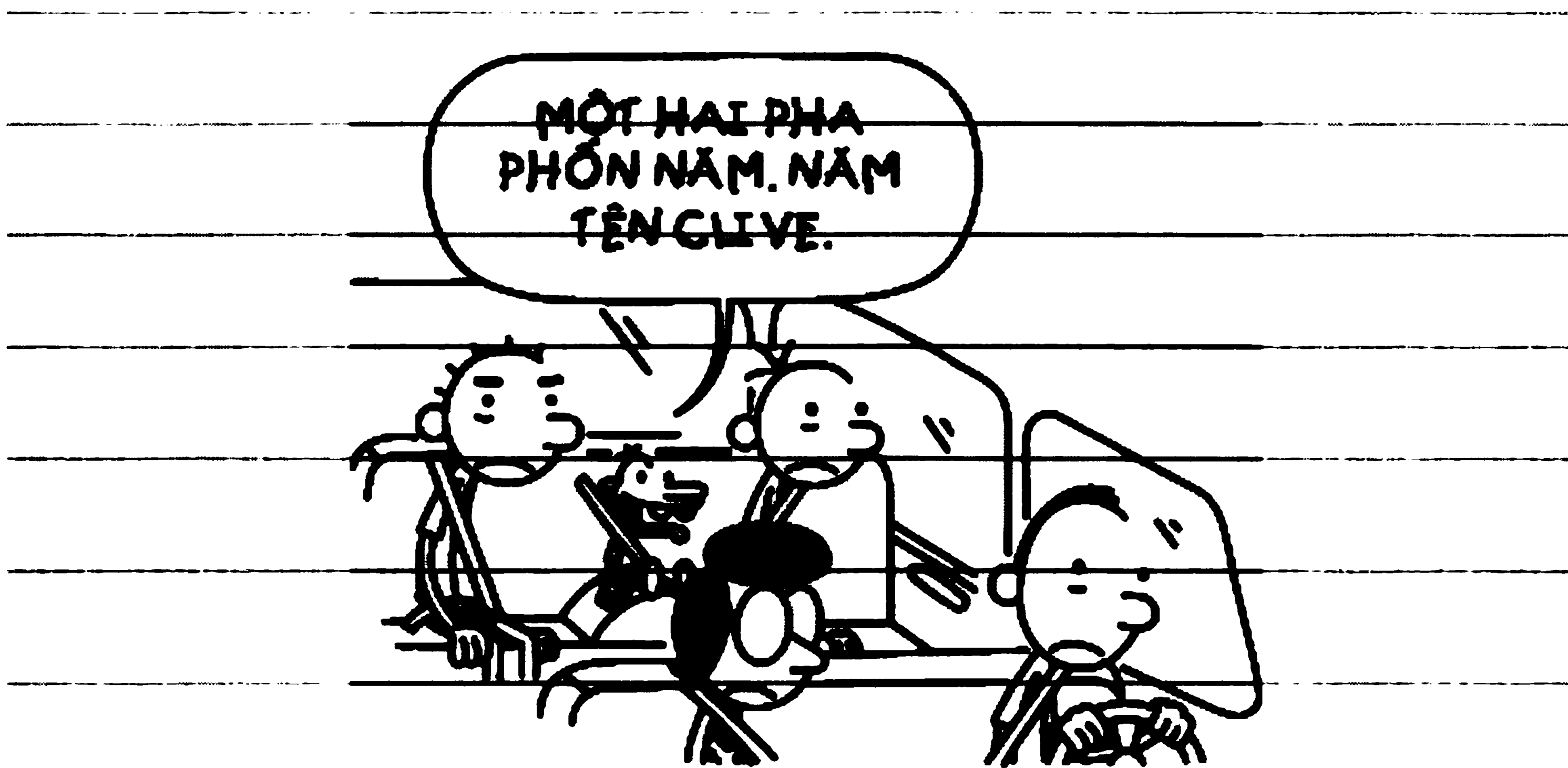
Tất cả mọi người đều đổ ra cổng để chui vào ô tô. Nhưng khi ai cũng muốn nhanh chóng về nhà thì ùn tắc giao thông đương nhiên đã xảy ra.

Manny tìm cách giải trí cho mọi người bằng những câu nói hài hước. Lúc đầu bố mẹ đã cổ vũ cho nó.

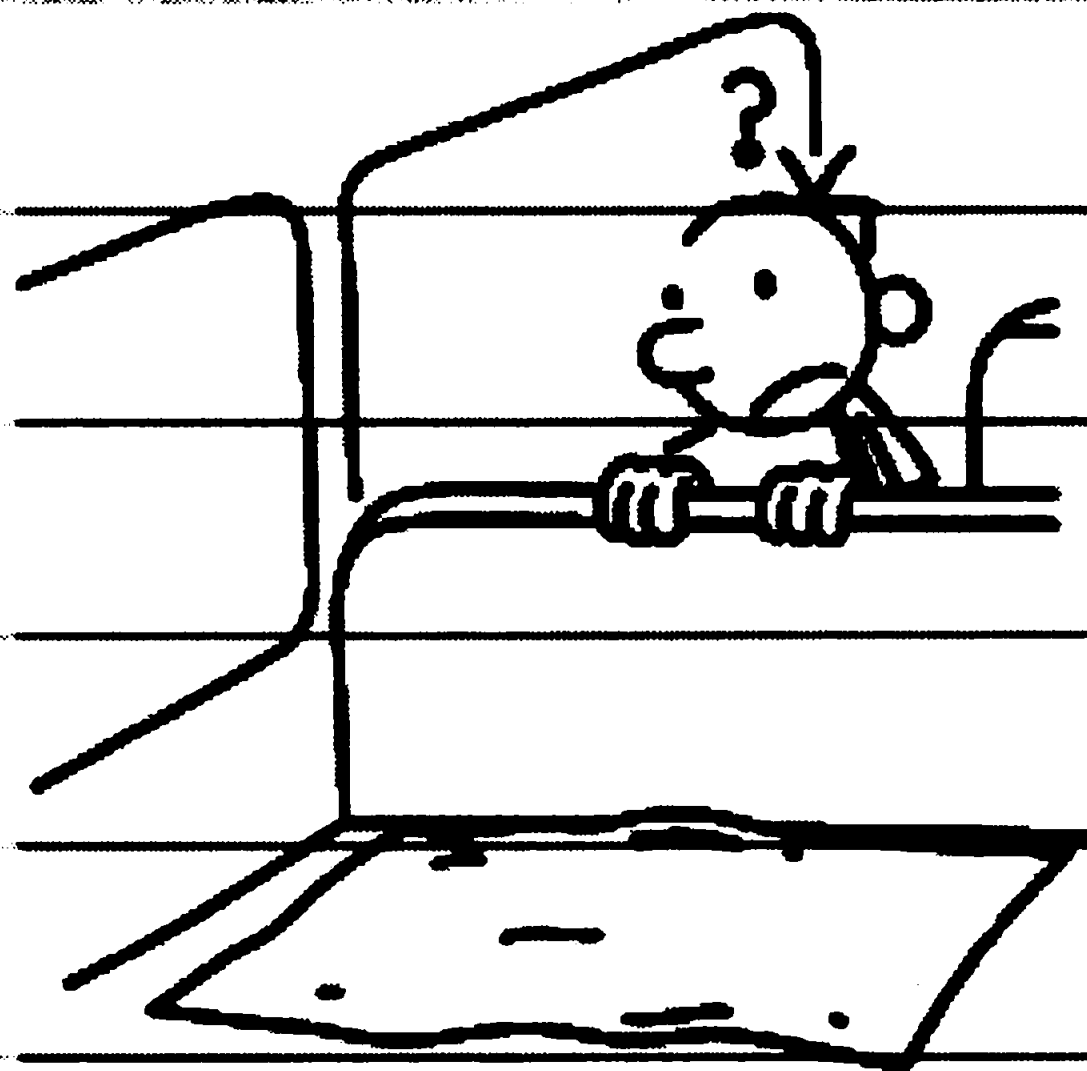
Nhưng một lát sau, những câu bông đùa của Manny thậm chí chẳng có nghĩa gì cả.

Nhiên liệu sắp hết nên chúng tôi phải tắt điều hoà và chờ ở bãi đậu xe cho đến khi hết tắc.

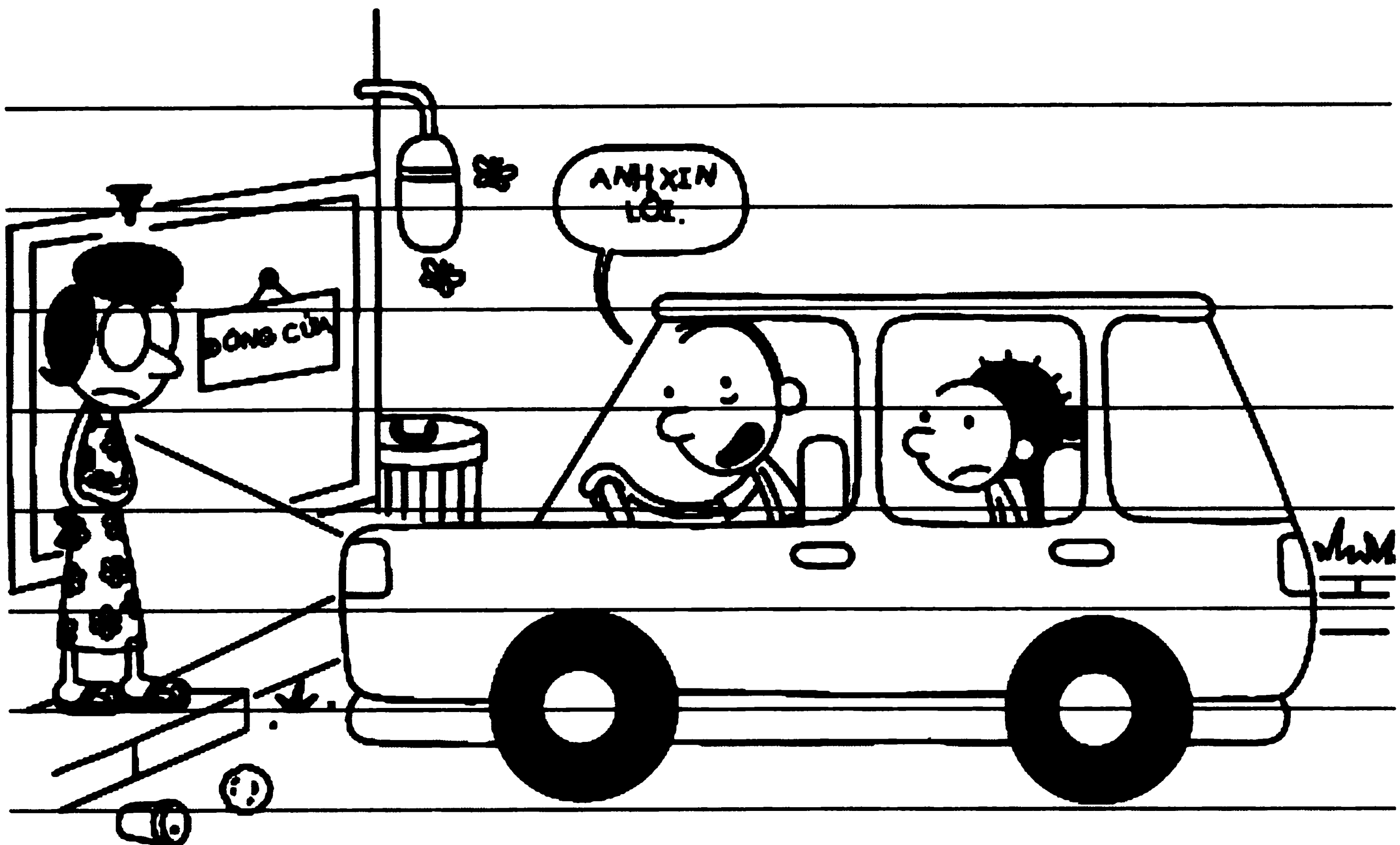
Mẹ nói bị đau đầu, và đi ra ghế sau để nằm. Một tiếng sau thì xe cộ cũng thưa dần, và chúng tôi tiếp tục lên đường.

Chúng tôi dừng lại để đổ xăng, và khoảng bốn mươi lăm phút sau chúng tôi đã có mặt ở nhà. Bố bảo tôi đánh thức mẹ dậy nhưng khi tôi nhìn ra sau xe, mẹ đã không còn ở đó.

Lúc đầu không ai biết mẹ đã đi đâu. Sau đó chúng tôi nhận ra nơi duy nhất mẹ có thể biến mất là ở trạm xăng. Có lẽ mẹ đã đi vệ sinh khi chúng tôi dừng lại, mà không một ai chú ý.

Không nghi ngờ gì nữa, mẹ đã ở đó thật, chúng tôi rất vui khi nhìn thấy mẹ, nhưng tôi không nghĩ mẹ có chung tâm trạng ấy khi nhìn thấy BỐ CON TÔI.

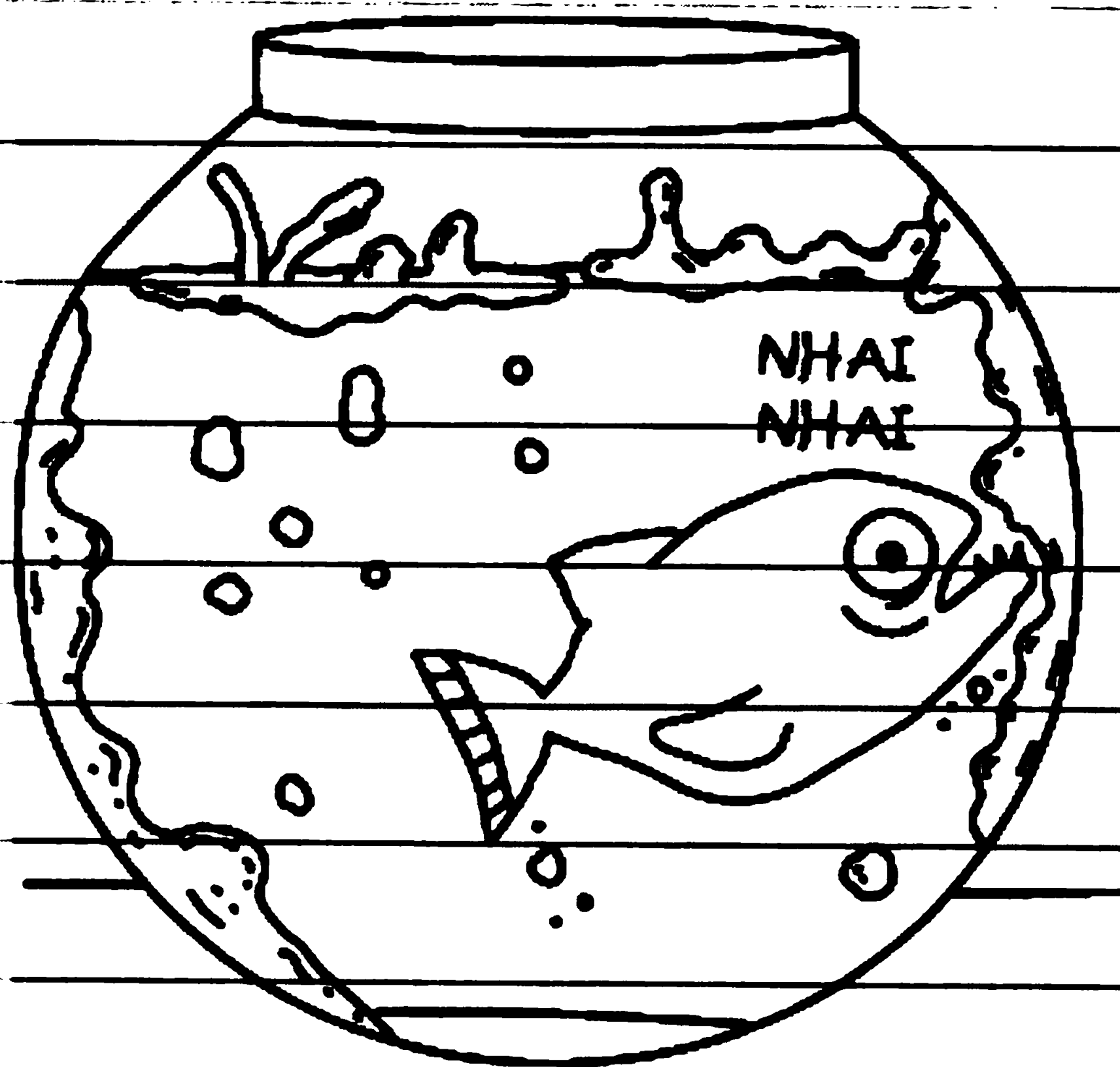
Suốt chặng đường về nhà, mẹ đã không nói một câu nào. Có điều gì đó mách bảo tôi mẹ đã làm cho gia đình gắn kết với nhau được một lúc, và điều đó thật tuyệt.

Chủ nhật

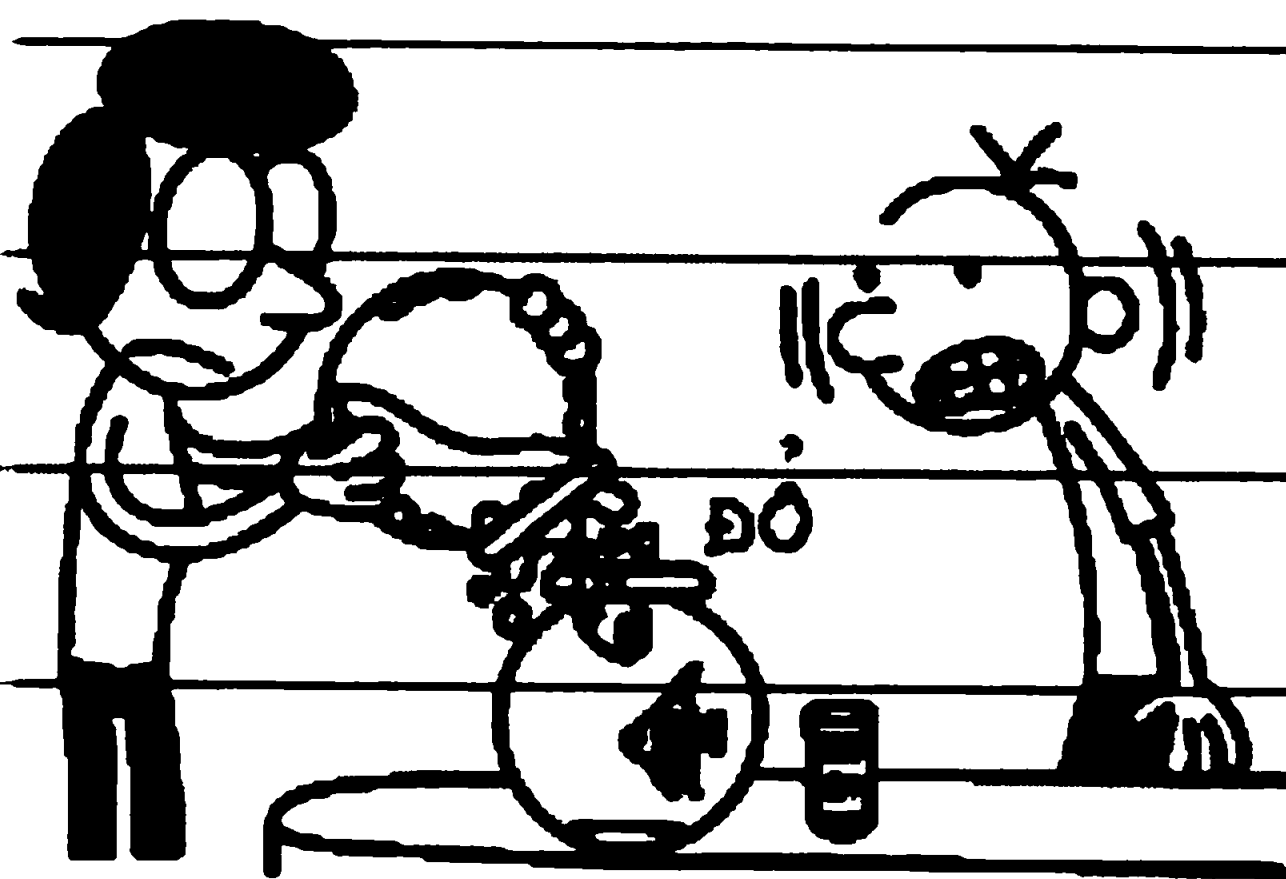
Tôi ước giá như chúng tôi không đi chơi ngày hôm qua, vì nếu tôi ở nhà, con cá của tôi sẽ vẫn còn sống.

Trước khi khởi hành tôi đã cho cá ăn, và mẹ nói tôi nên cho cả cá của Rodrick ăn nữa. Con cá của Rodrick để ở trong một cái bình trên nóc tủ lạnh, và tôi có thể chắc chắn rằng Rodrick đã không cho cá của anh ta ăn hay lau rửa cái bình dù chỉ một lần.

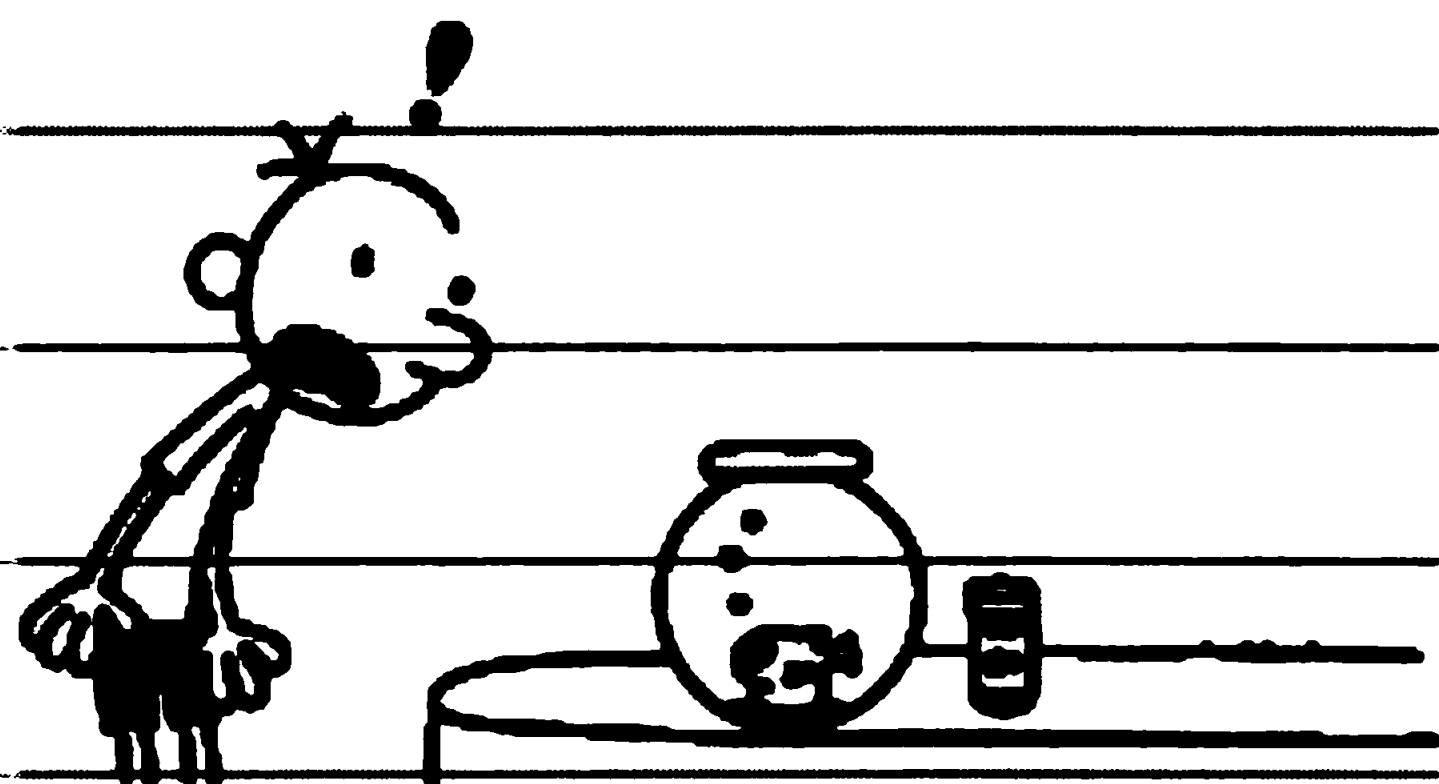
Tôi nghĩ con cá của Rodrick sống được là nhờ bám
tảo bám trên kính.

Khi nhìn cái bình bán thủy đó của Rodrick, mẹ đã vớt
con cá của anh ta sang cái bình của tôi.

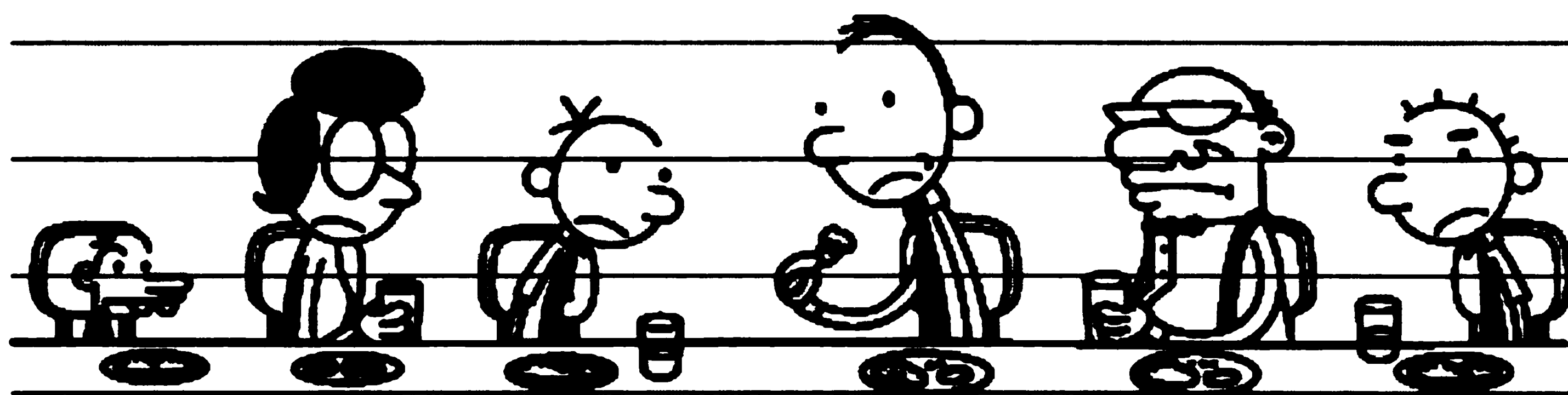

Ngay khi trở về nhà từ công viên nước, tôi lao thẳng
vào bếp để cho cá ăn. Nhưng con cá yêu quý của tôi
đã không còn ở đó, và chuyện gì đã xảy ra với nó, vẫn
còn là một bí ẩn lớn.

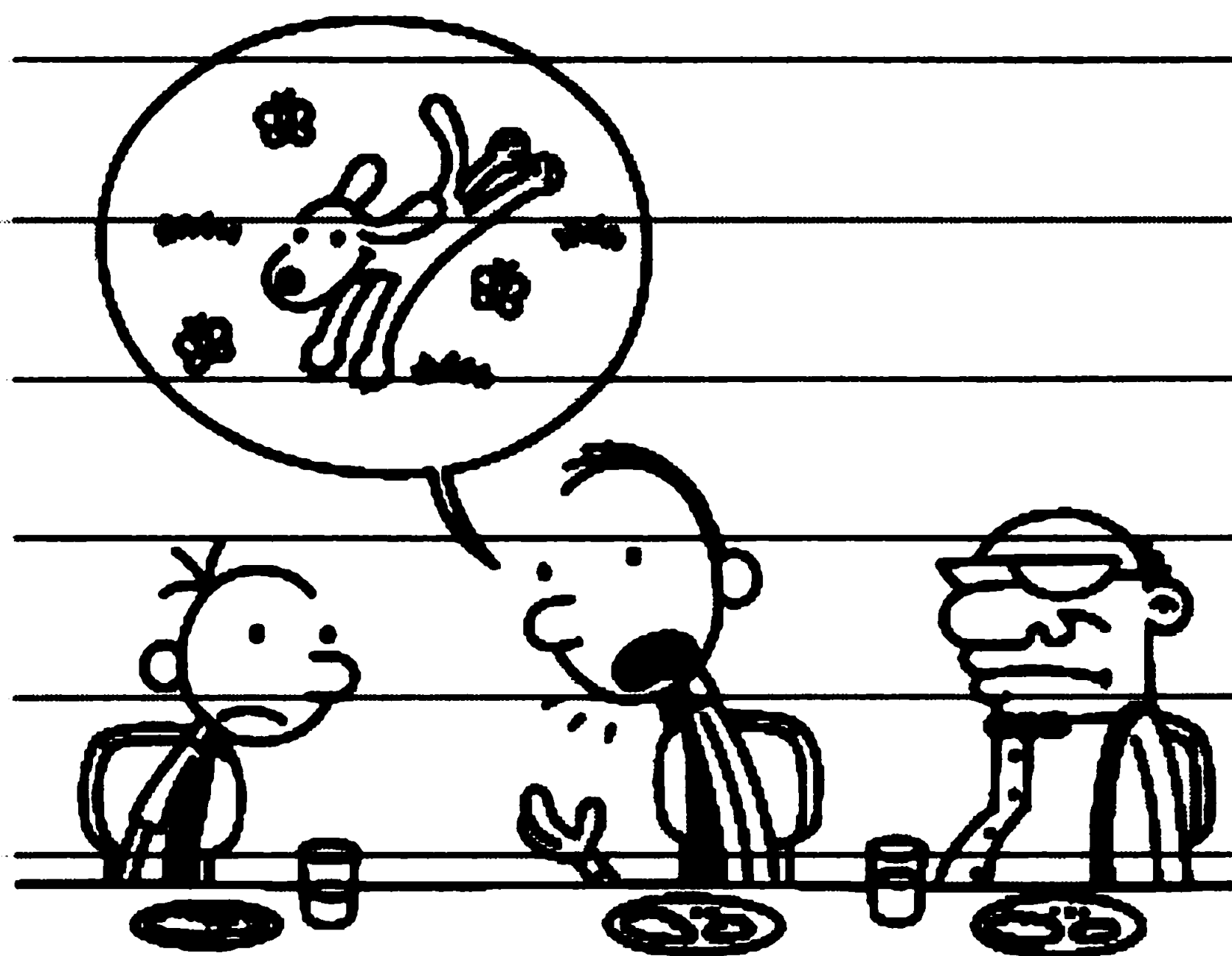
Tôi thậm chí không có thời gian để buồn về chuyện đó, bởi vì hôm nay là Ngày của Cha và cả nhà phải đến nhà ông nội dùng bữa.

Tôi muốn nói với bạn điều này: nếu tôi trở thành một ông bố, bạn sẽ không bao giờ nhìn thấy TÔI mặc áo sơ mi, đeo cà vạt rồi đi đến Tháp Giải Trí vào Ngày của Cha. Tôi sẽ giải phóng bản thân mình và tìm cách GIẢI TRÍ thật sự. Nhưng mẹ nói sẽ tốt hơn nếu ba thế hệ đàn ông nhà Heffley đón lễ cùng nhau.

Tôi đoán tôi đã cần nhằn với đĩa thức ăn, vì vậy bố đã hỏi tôi đang gặp chuyện buồn gì. Tôi nói rằng tôi thực sự thất vọng vì con cá yêu quý của tôi đã chết. Bố nói không biết phải an ủi tôi như thế nào bởi vì bố chưa bao giờ có một con vật cưng bị chết trước đây.

Bố nói khi còn nhỏ, bố đã có một con chó tên là Nutty nhưng Nutty đã bị lạc vì chạy theo một đàn bướm.

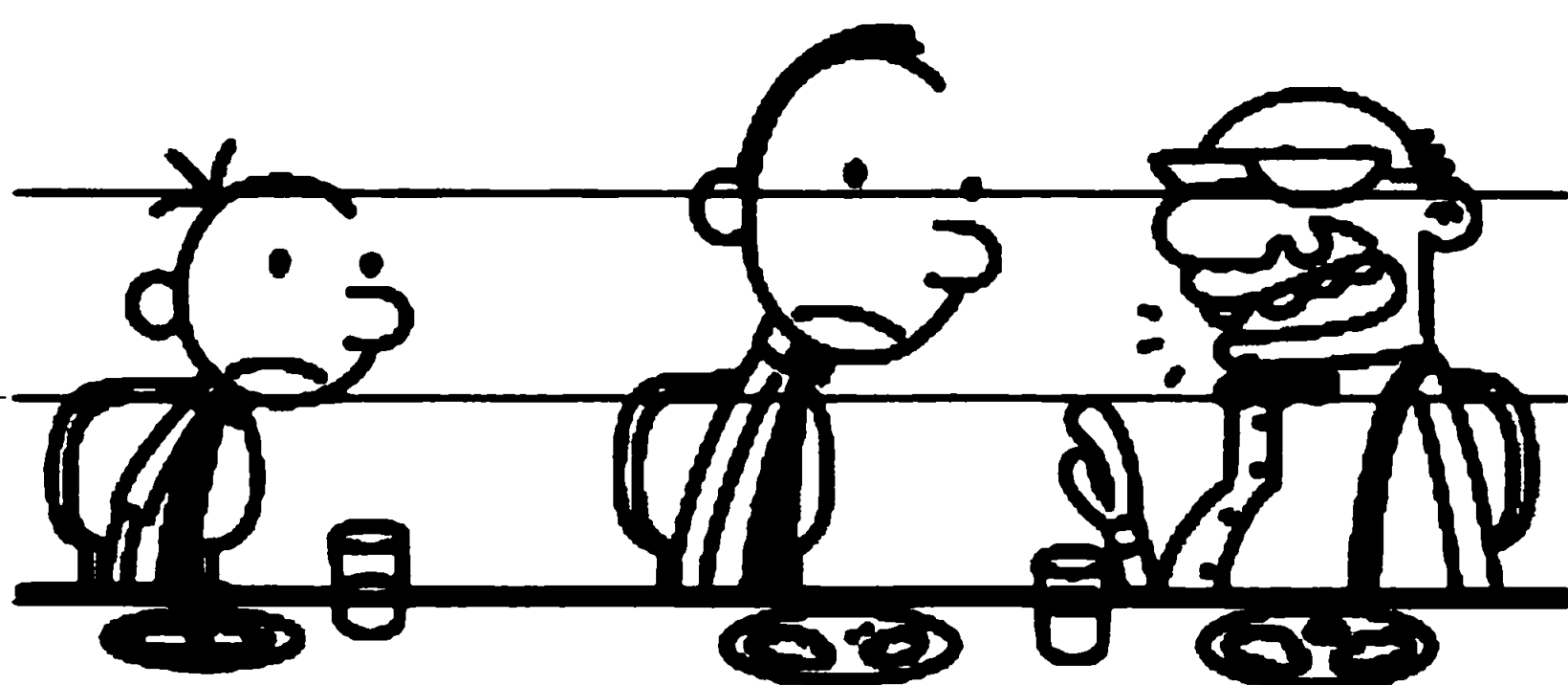

Tôi đã nghe bố kể câu chuyện về Nutty và đàn bướm cả triệu lần, nhưng tôi không muốn thô thiển ngắt lời bố.

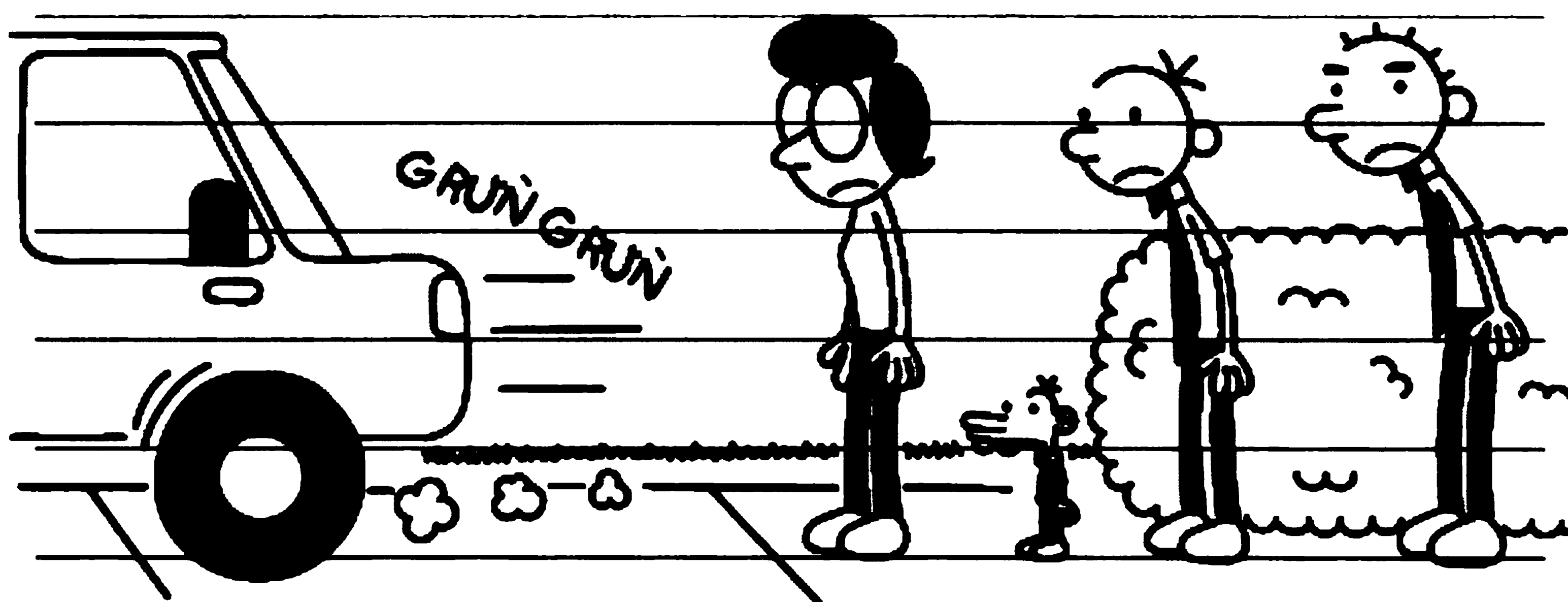
Rồi ông nội đã quyết định "thú tội". Ông nói rằng thực ra Nutty không chạy theo đàn bướm. Mà SỰ THẬT là ông đã vô tình cán phải nó khi đang lùi ô tô ra đường cái.

Ông nội bảo ông đã bịa ra câu chuyện con chó đuổi theo đàn bướm để không phải nói với bố sự thật, nhưng bây giờ ông nghĩ hai bố con có thể bỏ qua chuyện đó.

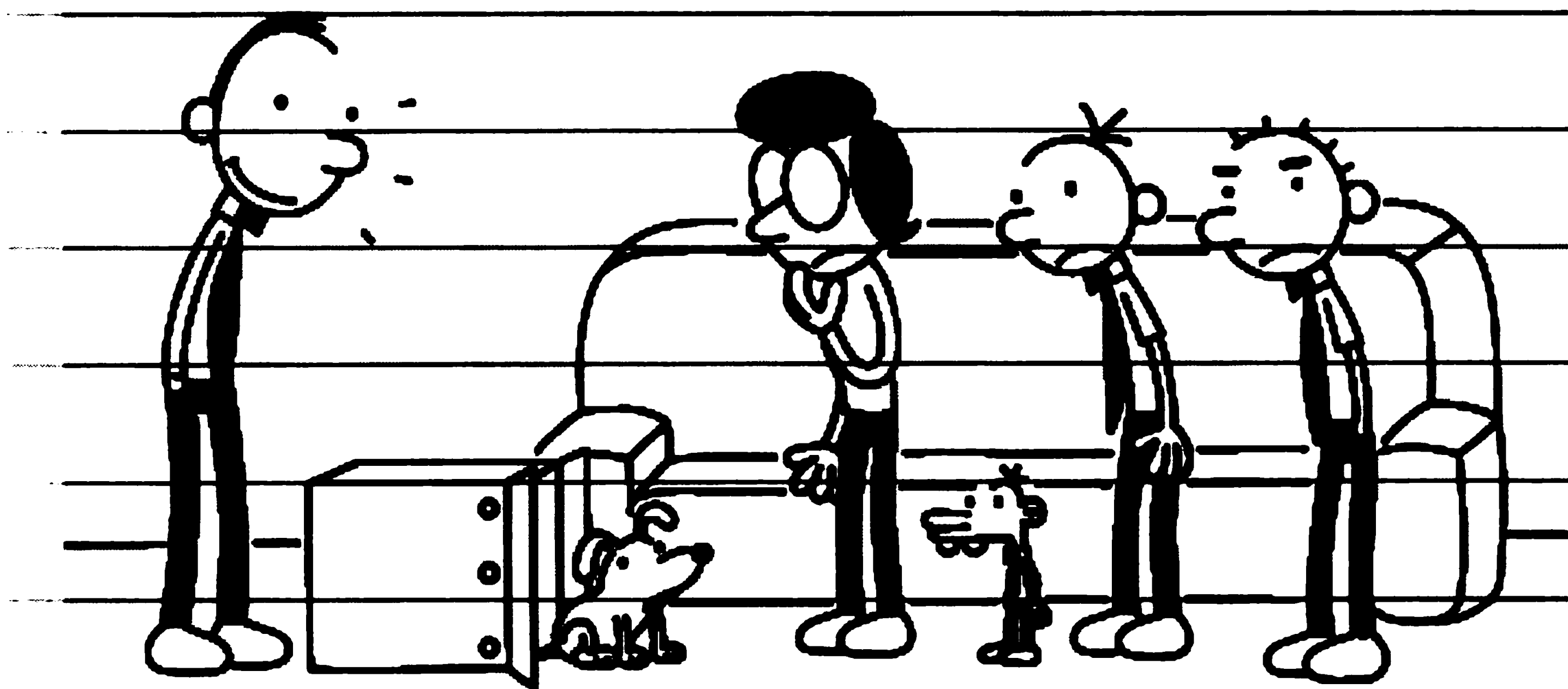

Nhưng bố đã rất GIẬN GIỮ. Bố bắt chúng tôi nhanh chóng lên xe ô tô, và bỏ lại ông nội chơ vơ với hoá đơn bữa ăn. Bố hoàn toàn im lặng trên suốt chặng đường về nhà. Sau đó bố thả chúng tôi xuống trước cửa rồi lái xe vụt đi.

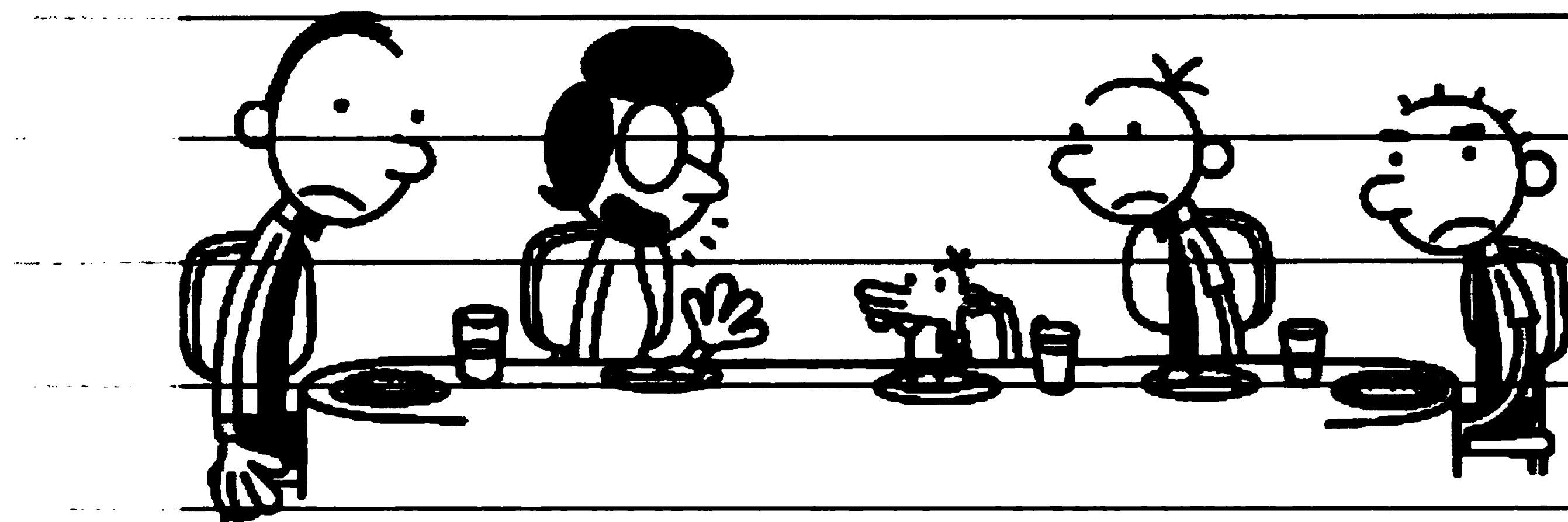
Bố đã đi một lúc lâu, và tôi nghĩ có lẽ bố cần một khoảng thời gian cho riêng mình. Nhưng một tiếng sau, bố đã quay lại với một cái hộp carton lớn.

Bố đặt cái hộp trên sàn nhà và thật không thể tin được, có một con CHÓ ở trong đó.

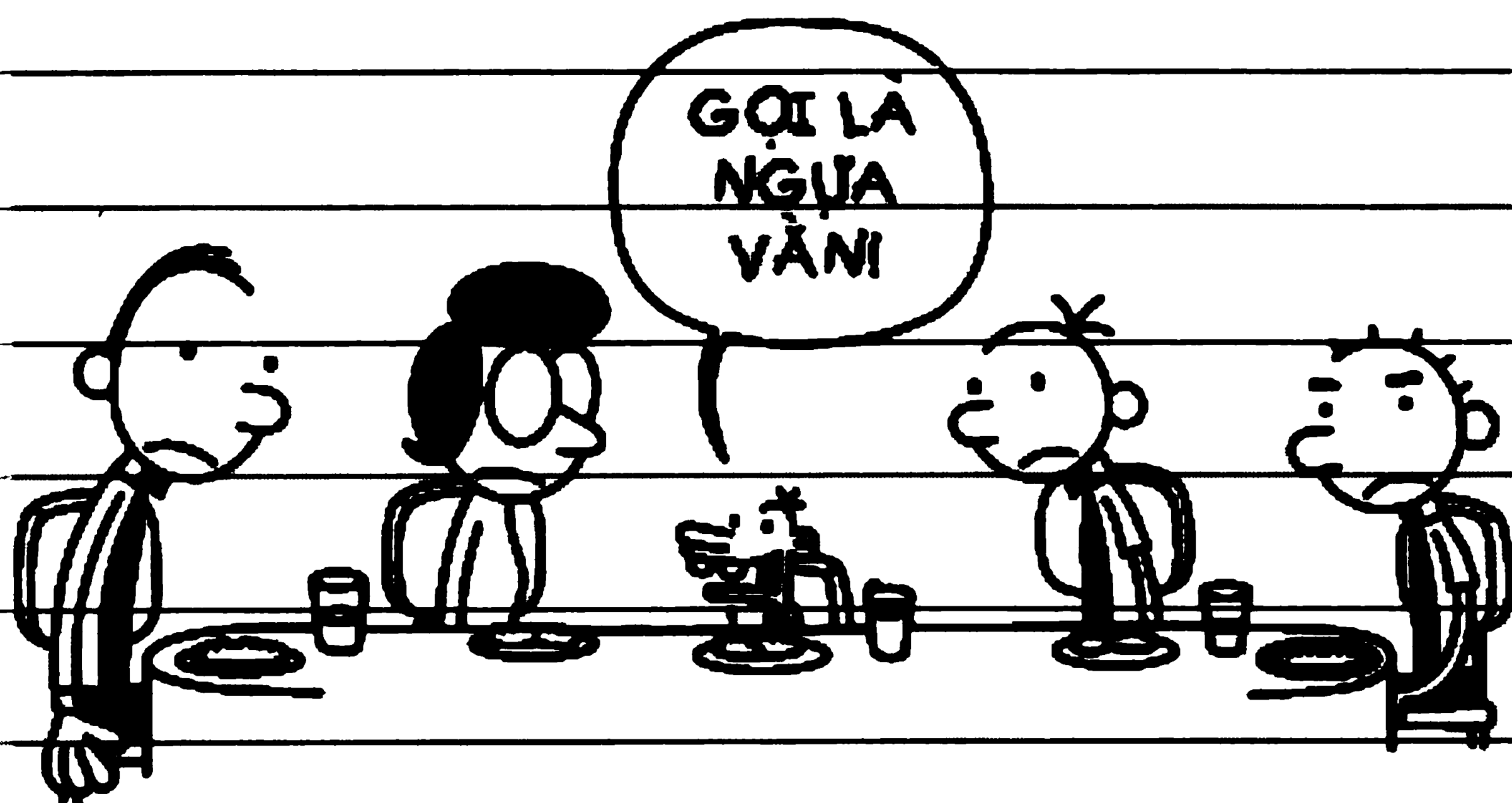
Mẹ có vẻ rất bình tĩnh khi chúng kiến việc bố ra ngoài và mua một con chó mà không hỏi ý kiến của mẹ. Tôi không nghĩ bố đã từng mua thậm chí chỉ là một chiếc quần mà không có sự đồng ý của mẹ. Nhưng tôi nghĩ chắc mẹ muốn thấy bố hạnh phúc nên đã để yên cho bố giữ nó.

Trong bữa tối mẹ nói rằng chúng tôi nên đặt cho con chó một cái tên.

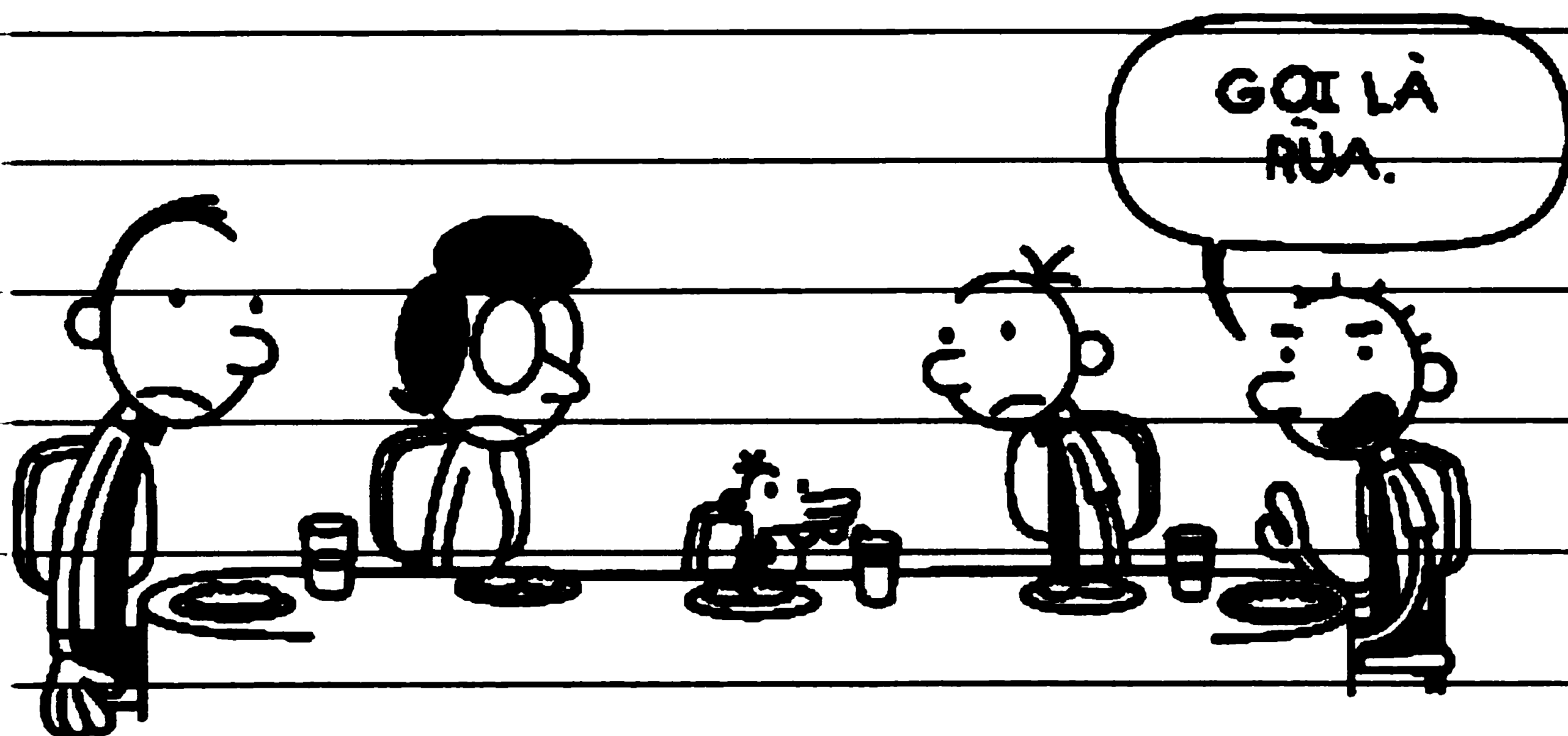

Tôi muốn đặt cho nó một cái tên thật phong cách như Shredder hay Ripjaw, nhưng mẹ nói ý tưởng của tôi thật "bạo lực".

Ý kiến của Manny còn tệ hơn. Nó muốn đặt cho con chó cái tên giống loài động vật khác như Voi hay Ngựa Vằn.

Rodrick cũng thích ý kiến đặt tên giống động vật, và anh ta nói chúng tôi có thể gọi nó là Rùa.

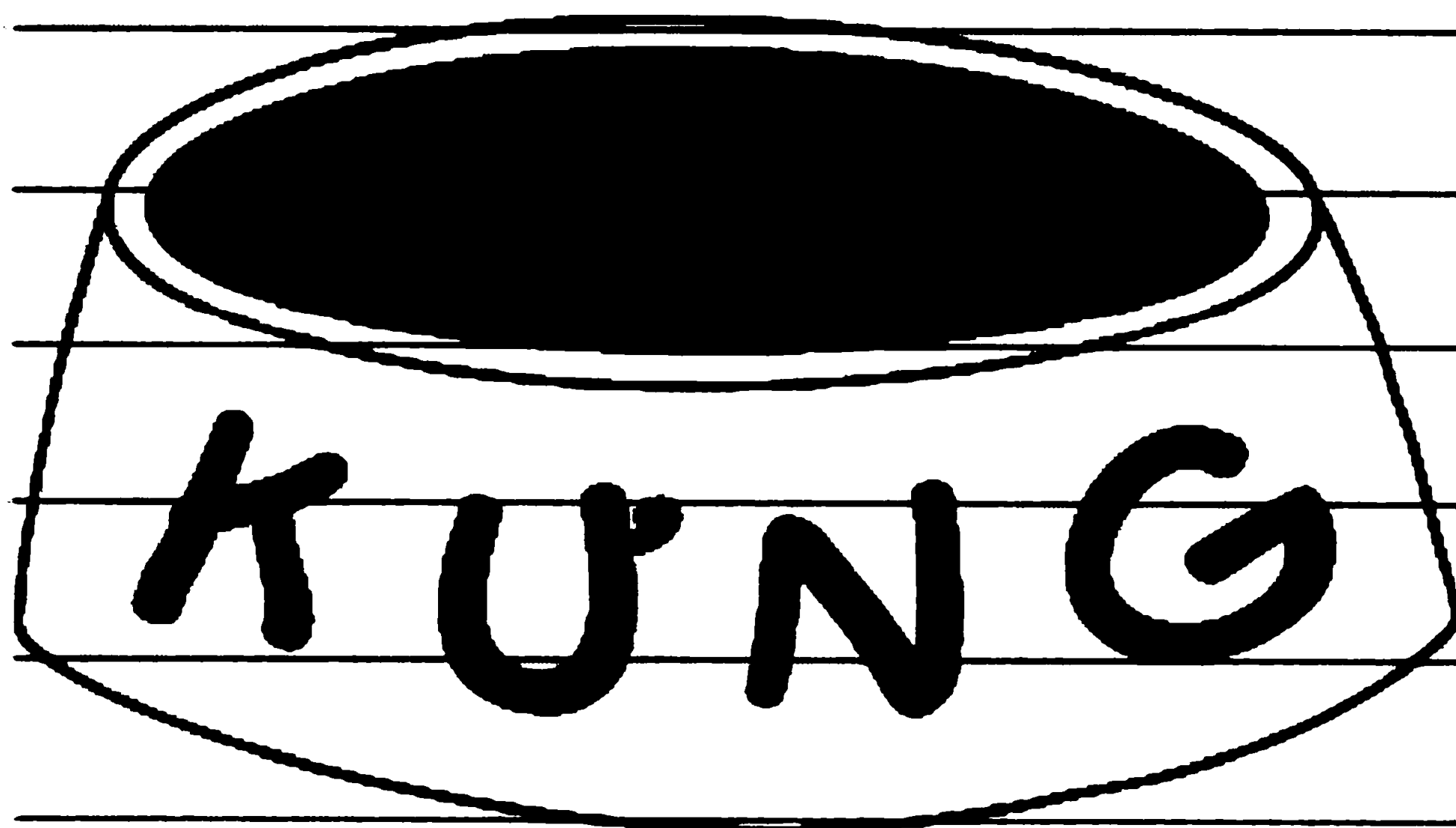
Mẹ nói chúng tôi nên gọi con chó là Cung Yêu nhưng tôi nghĩ đó thực sự là một ý tưởng kinh khủng, bởi đó là chó ĐỪC chứ không phải chó cái.

Nhưng trước khi bất kỳ ai trong chúng tôi kịp phản bác lại, bố đã đồng ý với ý kiến của mẹ.

Tôi nghĩ bố sẵn sàng làm bất cứ việc gì mẹ yêu cầu miễn là được giữ lại con chó. Nhưng có điều gì đó mách bảo tôi rằng chú Joe sẽ không tán thành cái tên kỳ cục này.

Bố bảo Rodrick đến trung tâm thương mại mua một cái bát và in tên của con chó lên đó, và đây là những gì cùng về với Rodrick.

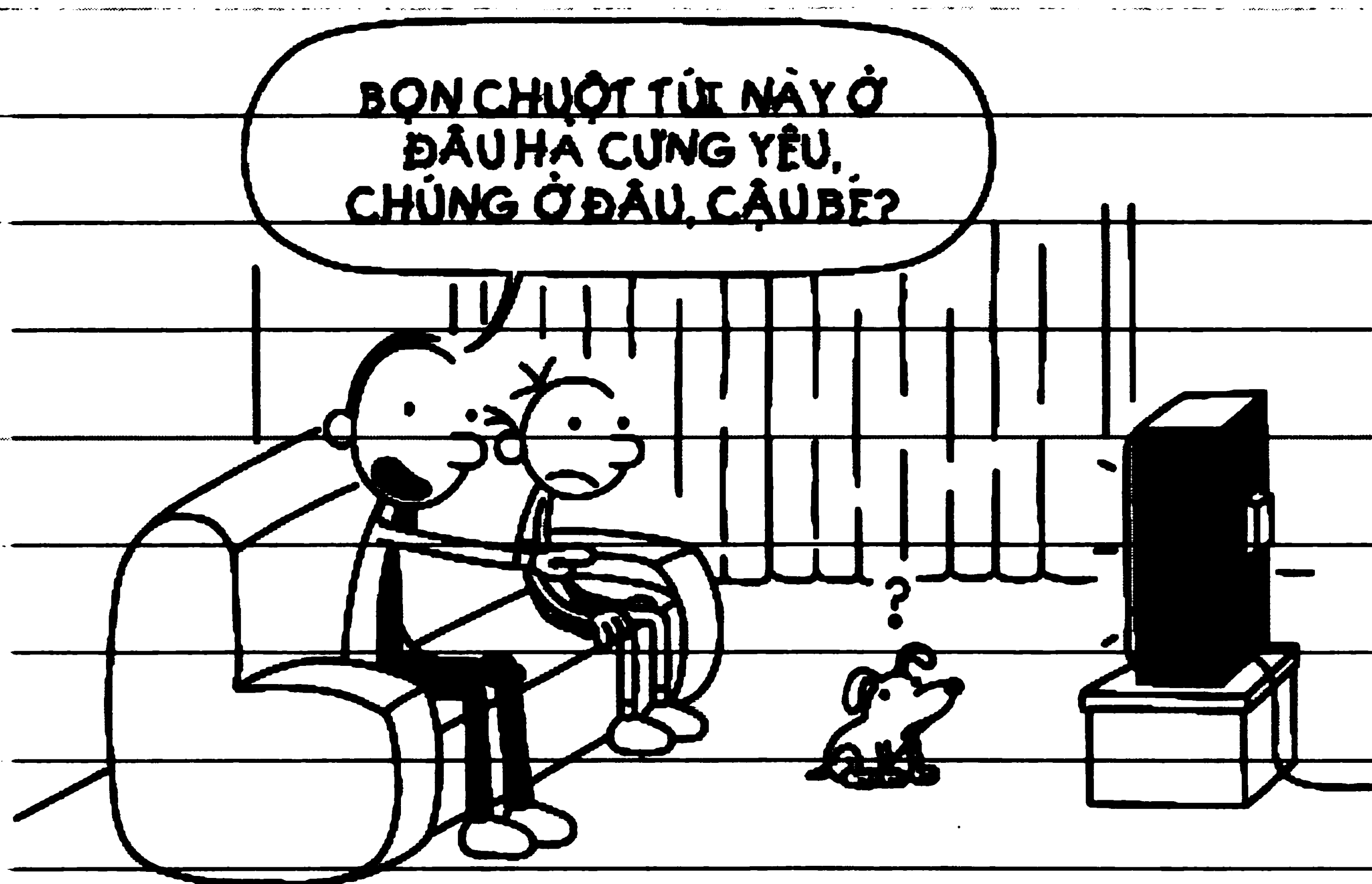

Tôi đoán đó là kết quả tất yếu khi sai một người viết
chính tả tồi nhất nhà đi làm việc vặt này.

Thứ tư

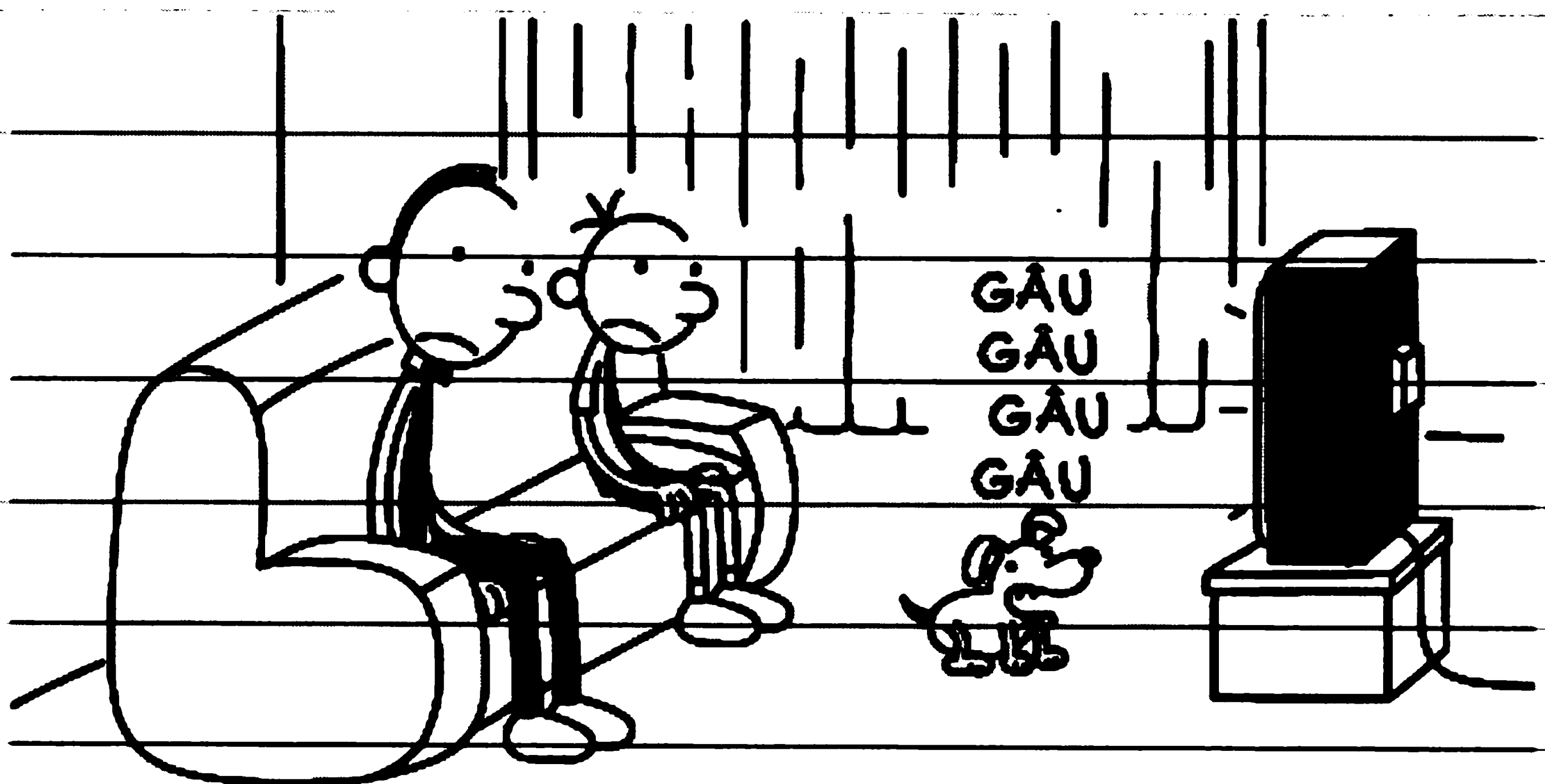
Ban đầu tôi đã rất vui khi nhà có một con chó nhưng
bây giờ thì tôi đã bắt đầu suy nghĩ lại.

Con chó khiến tôi phát điên. Vài đêm trước, trên tivi đã
chiếu một đoạn quảng cáo về những con chuột túi
nhảy ra nhảy vào cái hố của chúng. Cung Yêu dường
như cũng hứng thú với điều đó, vì vậy bố nói -

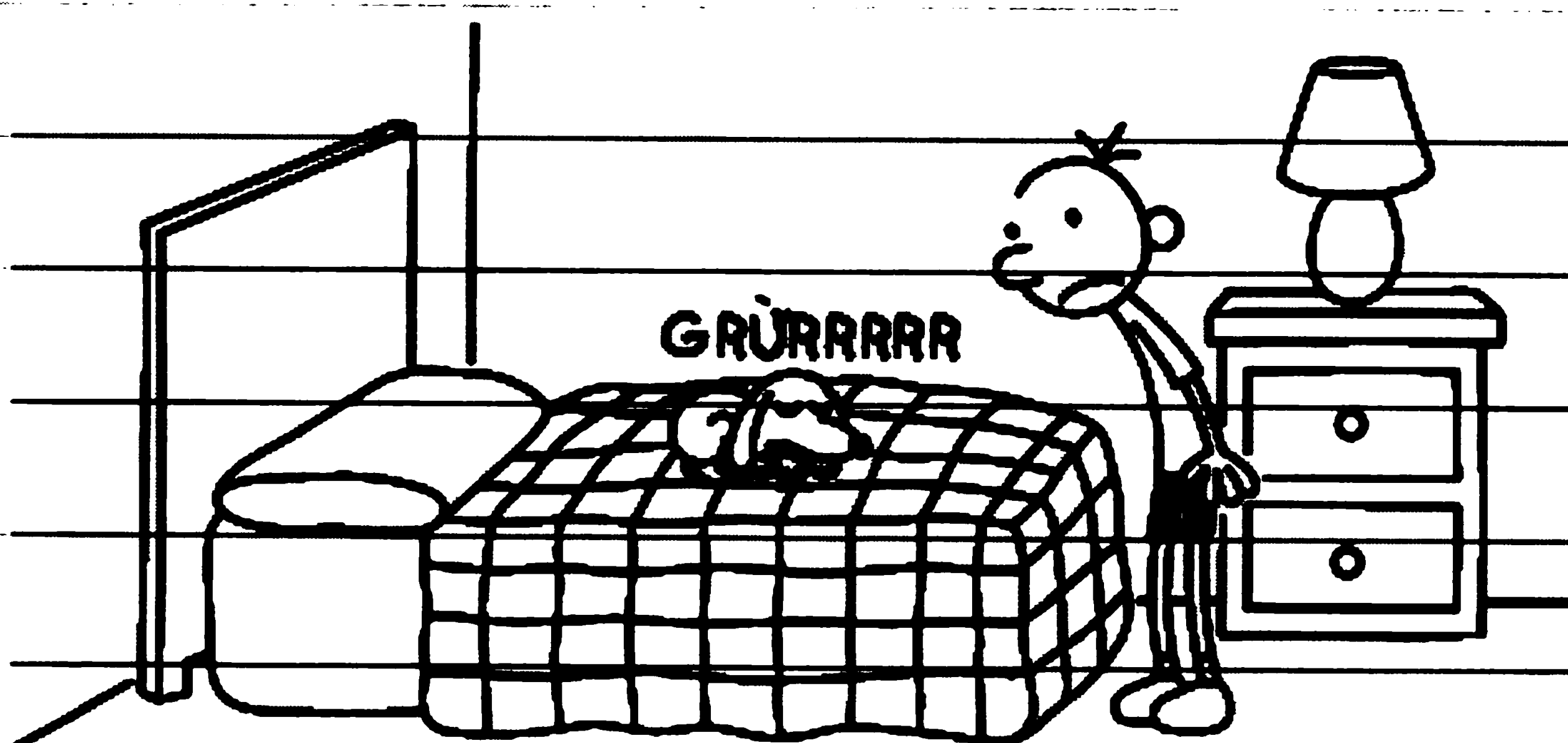

Điều đó đã chọc tức Cung Yêu, và nó bắt đầu sửa soạn
vào cái tivi.

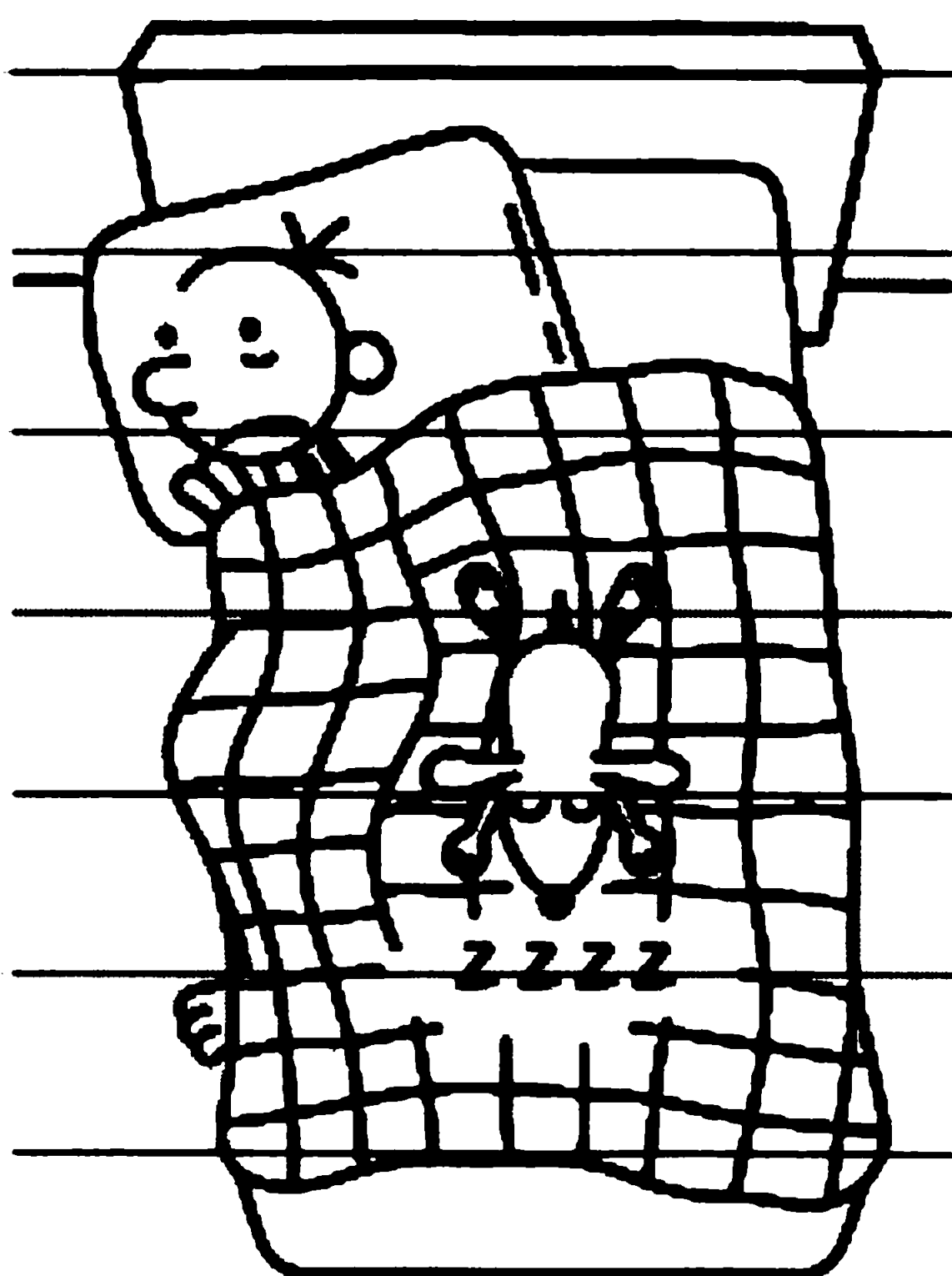
Bây giờ thì Cung Yêu CỬ NHÈ TIVI mà sửa, nó chỉ chịu dùng lại khi đoạn quảng cáo về những con chuột túi được phát.

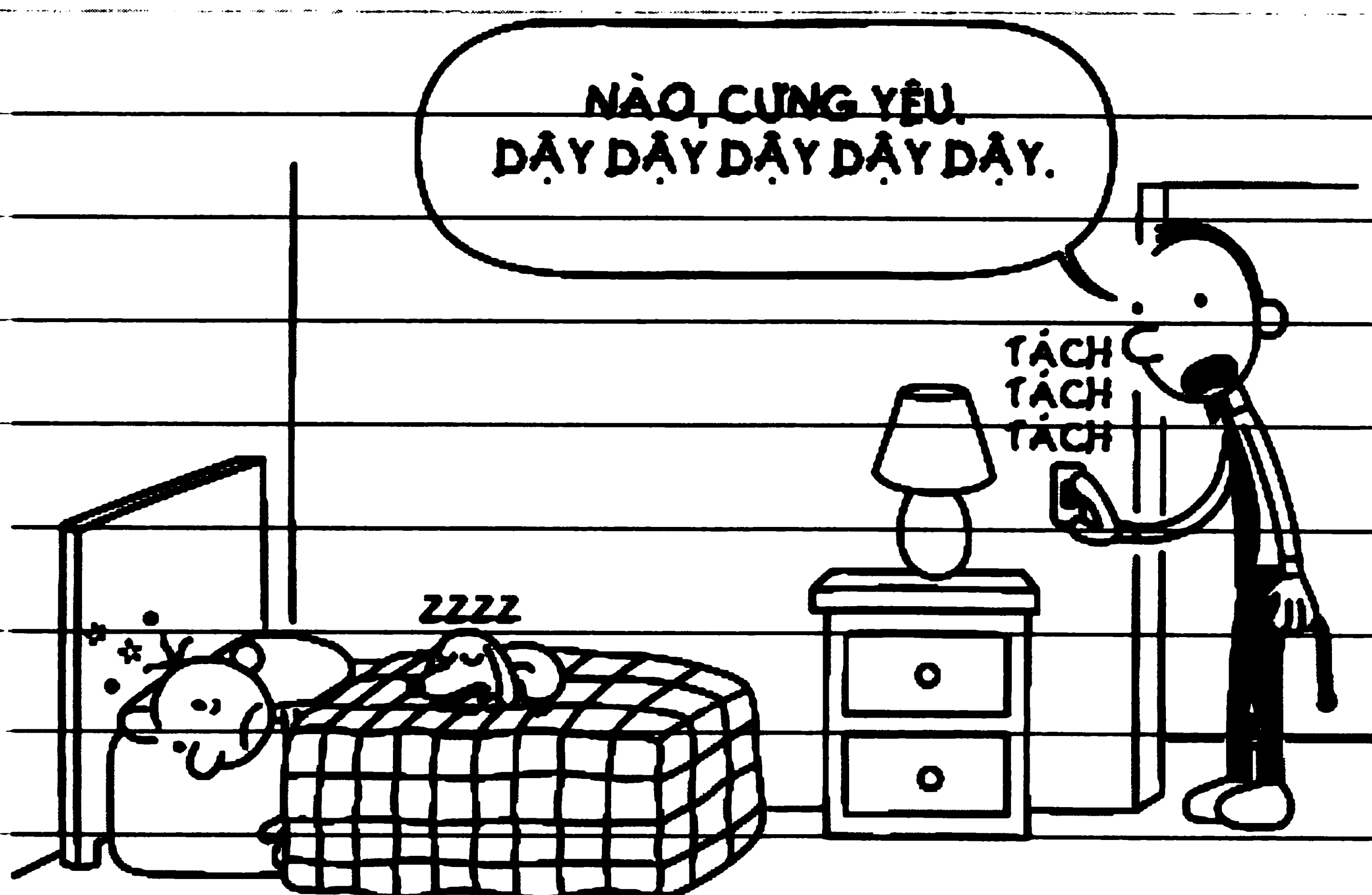
Nhưng điều khiến tôi bực mình hơn cả là nó rất thích ngủ trên giường của tôi, và tôi sợ rằng nó sẽ cắn vào tay nếu tôi cố gắng mang nó đi chỗ khác.

Tệ hơn nữa nó không chỉ đòi ngủ trên giường mà còn nằm ngay đúng ở giữa.

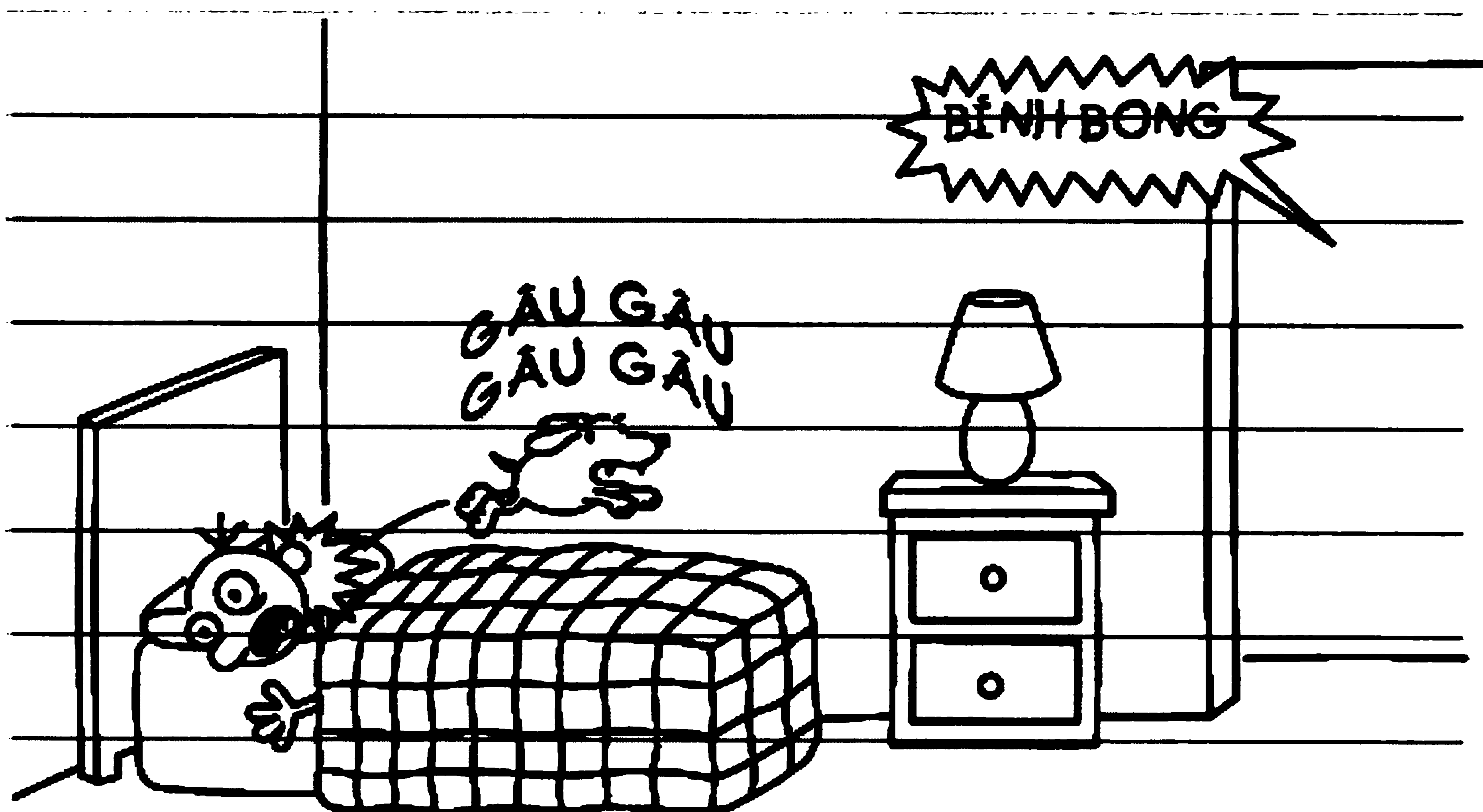

Sáng nào Bố cũng vào phòng tôi lúc 7 giờ để mang Cung Yêu đi dạo. Nhưng tôi đoán tôi và con chó có điểm chung vì nó cũng không thích rời khỏi giường vào buổi sáng. Vì thế bố đã đánh thức nó dậy bằng cách bấm công tắc đèn liên tục.

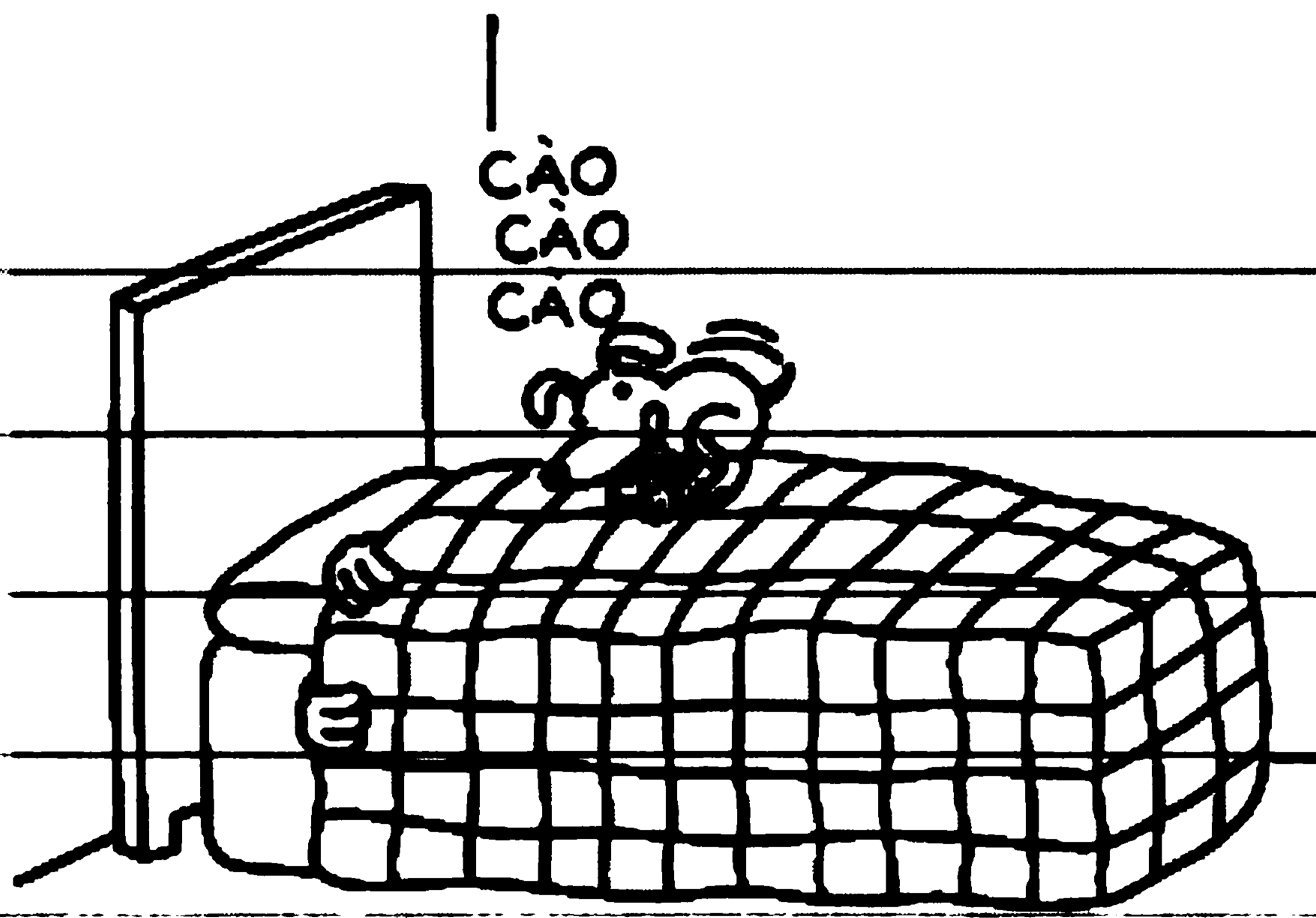

Hôm qua, bố đã không thể nào đưa được Cung Yêu đi dạo, nên bố đã cố gắng làm điều gì đó mới mẻ. Bố đi ra trước cửa nhà và bấm chuông, việc này khiến cho con chó lao ra khỏi giường như một quả tên lửa.

Vấn đề ở đây là, nó đã sử dụng khuôn mặt của tôi như một bệ phóng.

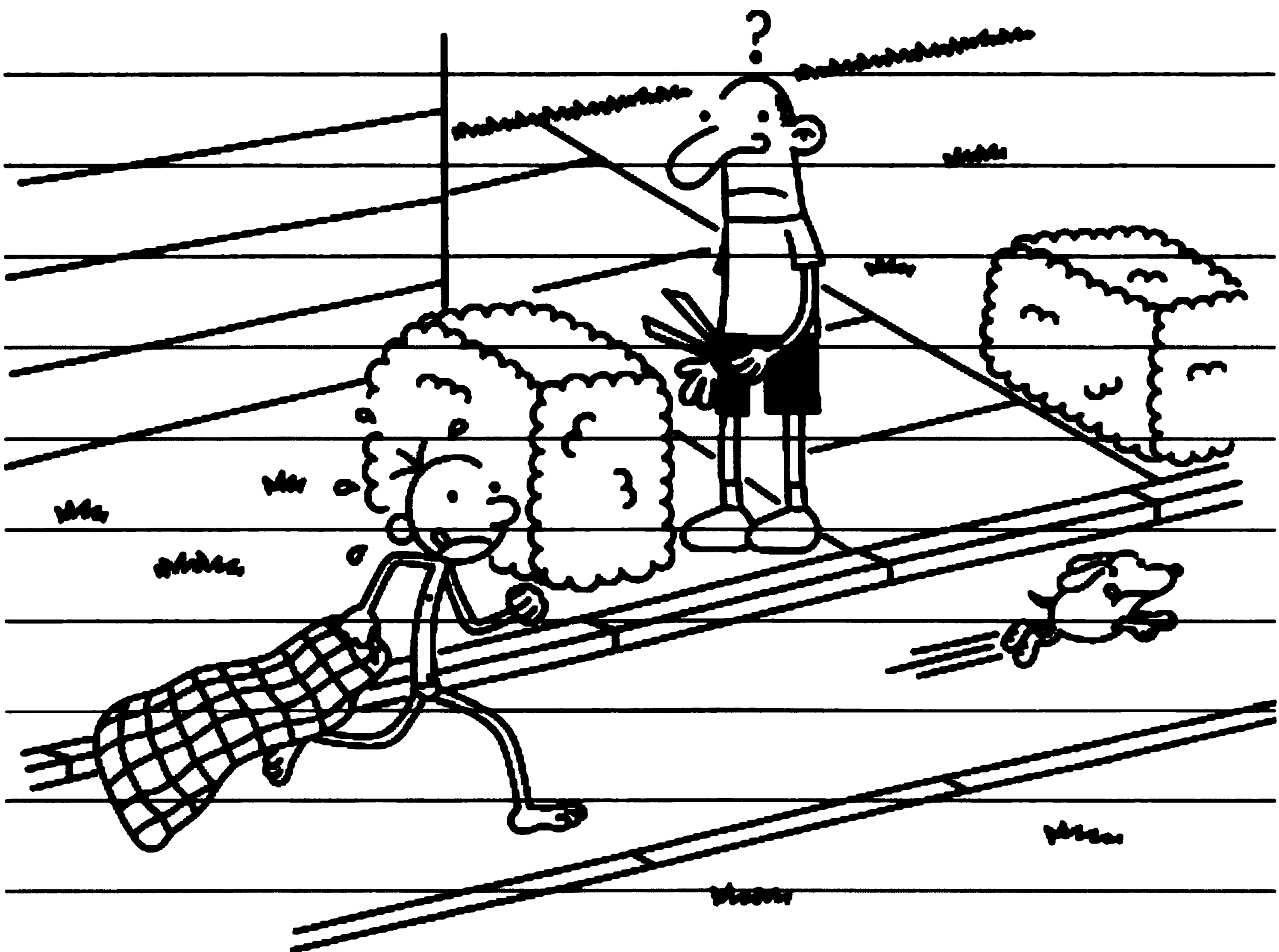

Chắc hẳn sáng nay trời đang mưa, bởi vì khi Cung Yêu trở về nó đã run lấy bầy và bị ướt sũng nước. Cung Yêu đã cố chui vào chăn của tôi để sưởi ấm. Rất may, bàn tay bùn đã cho tôi khá nhiều kinh nghiệm trong những tình huống như thế này, vì thế mà nó đành phải bỏ tay ở ngoài.

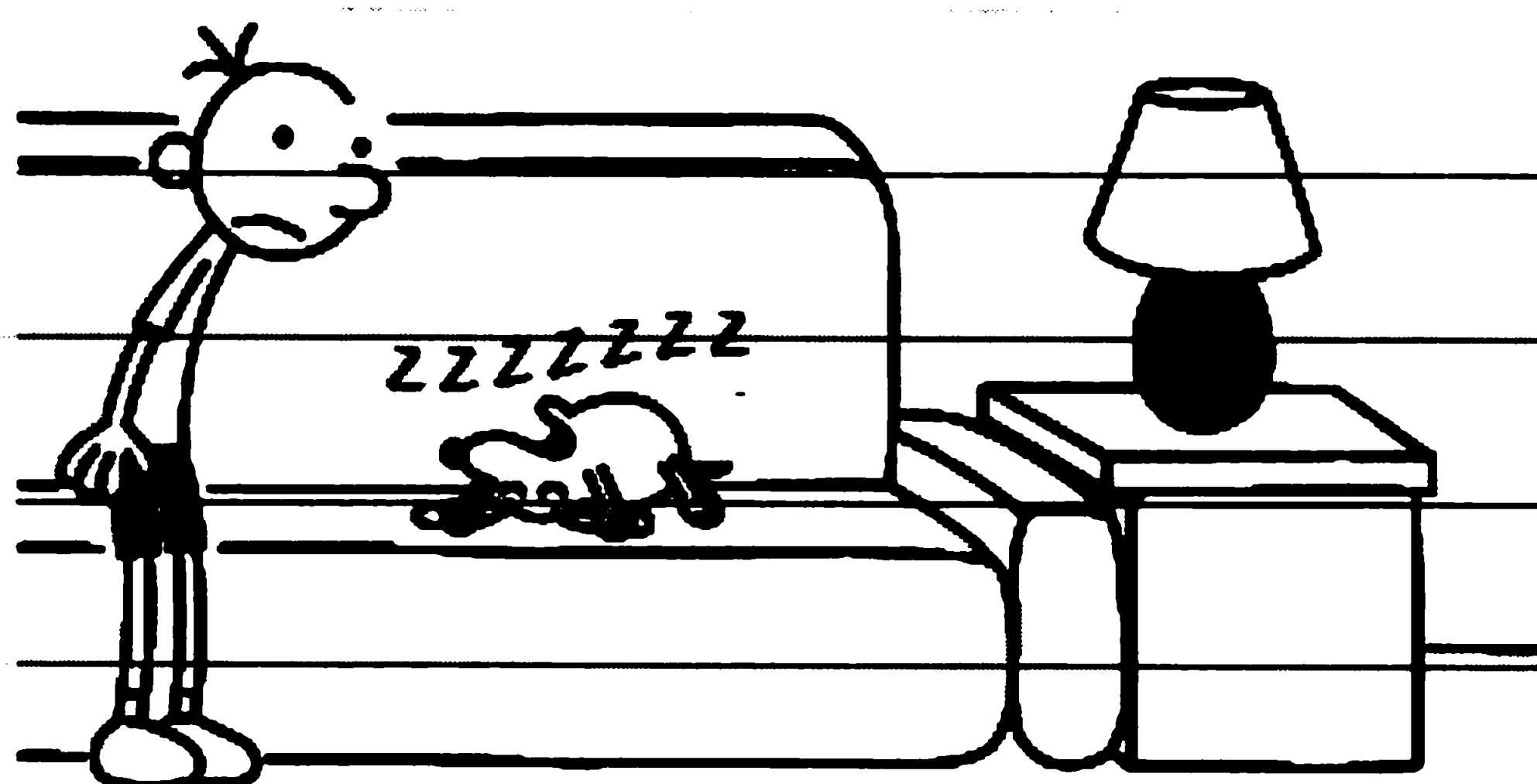
Thứ năm

Sáng nay, dù đã thử **MỌI CÁCH**, bố vẫn không thể nào bắt con chó ra khỏi giường của tôi. Vì vậy bố đã bỏ đi làm, và khoảng một giờ sau thì Cung Yêu đánh thức tôi dậy để đưa nó đi dạo. Tôi quần mình trong chiếc chăn rồi dắt Cung Yêu ra cửa trước và đợi nó giải quyết việc riêng. Nhưng Cung Yêu đã chạy vụt đi, buộc tôi phải đuổi theo nó.

Bạn biết đấy, tôi đã có một mùa hè khá tuyệt vời cho đến khi Cung Yêu xuất hiện. Nó đã phá hỏng hai điều quan trọng nhất của tôi: truyền hình và giấc ngủ.

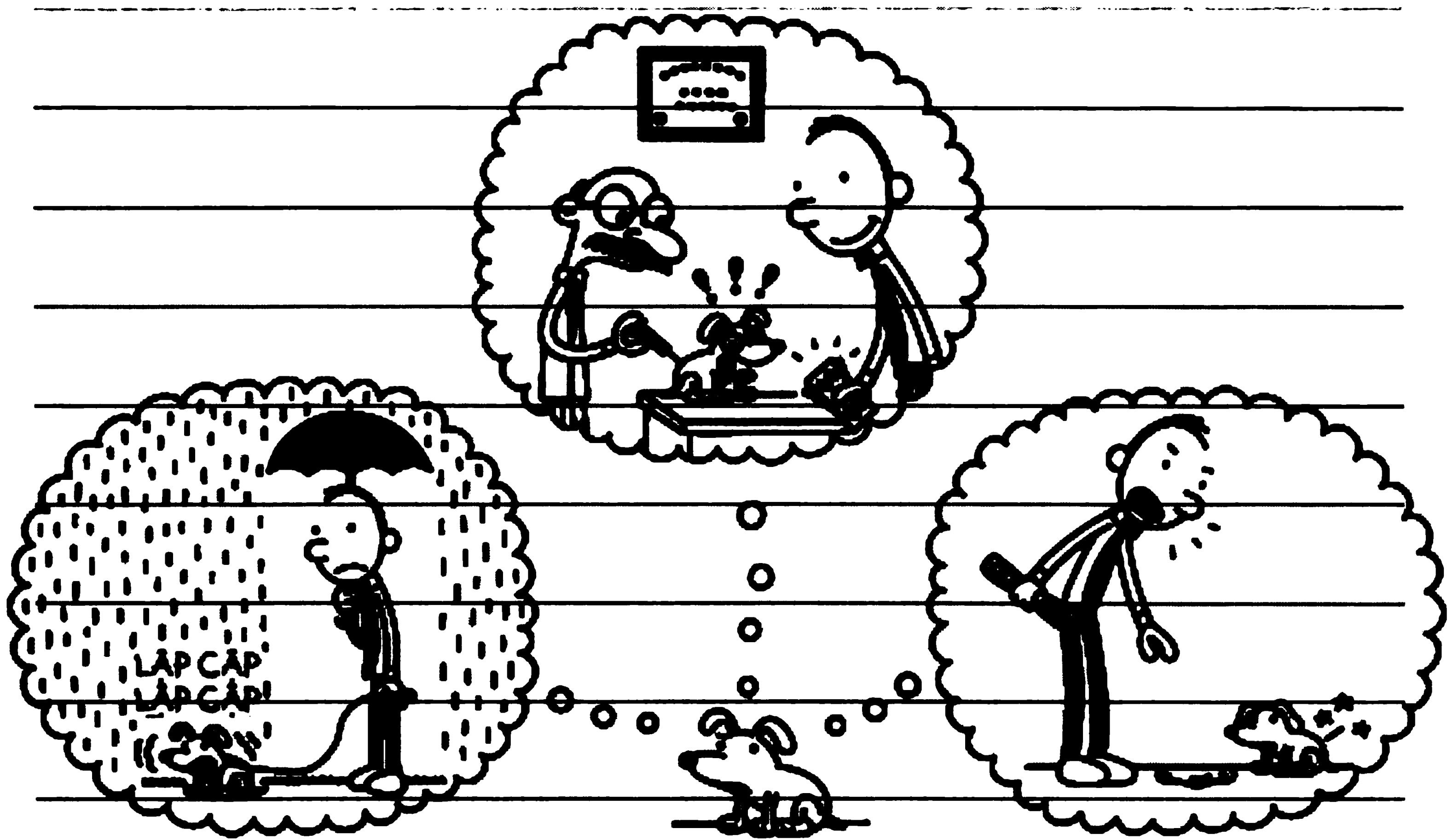
Bạn có biết là bố luôn than phiền việc tôi nằm ườn cả ngày như thế nào không? Cung Yêu còn tệ hơn tôi gấp hai lần nhưng bố vẫn yêu nó **ĐIÊN CUỒNG**.

Dù sao, tôi cũng không nghĩ rằng con chó cảm nhận được tình yêu ấy. Bố luôn tìm cách để con chó tặng bố một nụ hôn lên mũi, nhưng Cung Yêu không bao giờ chịu làm điều đó.

Tôi có thể hiểu tại sao con chó không thích bố.

Chỉ có một người duy nhất con chó thực sự thích là mẹ, dù mẹ chẳng cần tốn tí công sức nào để gây sự chú ý. Và tôi có thể khẳng định điều đó bắt đầu khiến bố khó chịu.

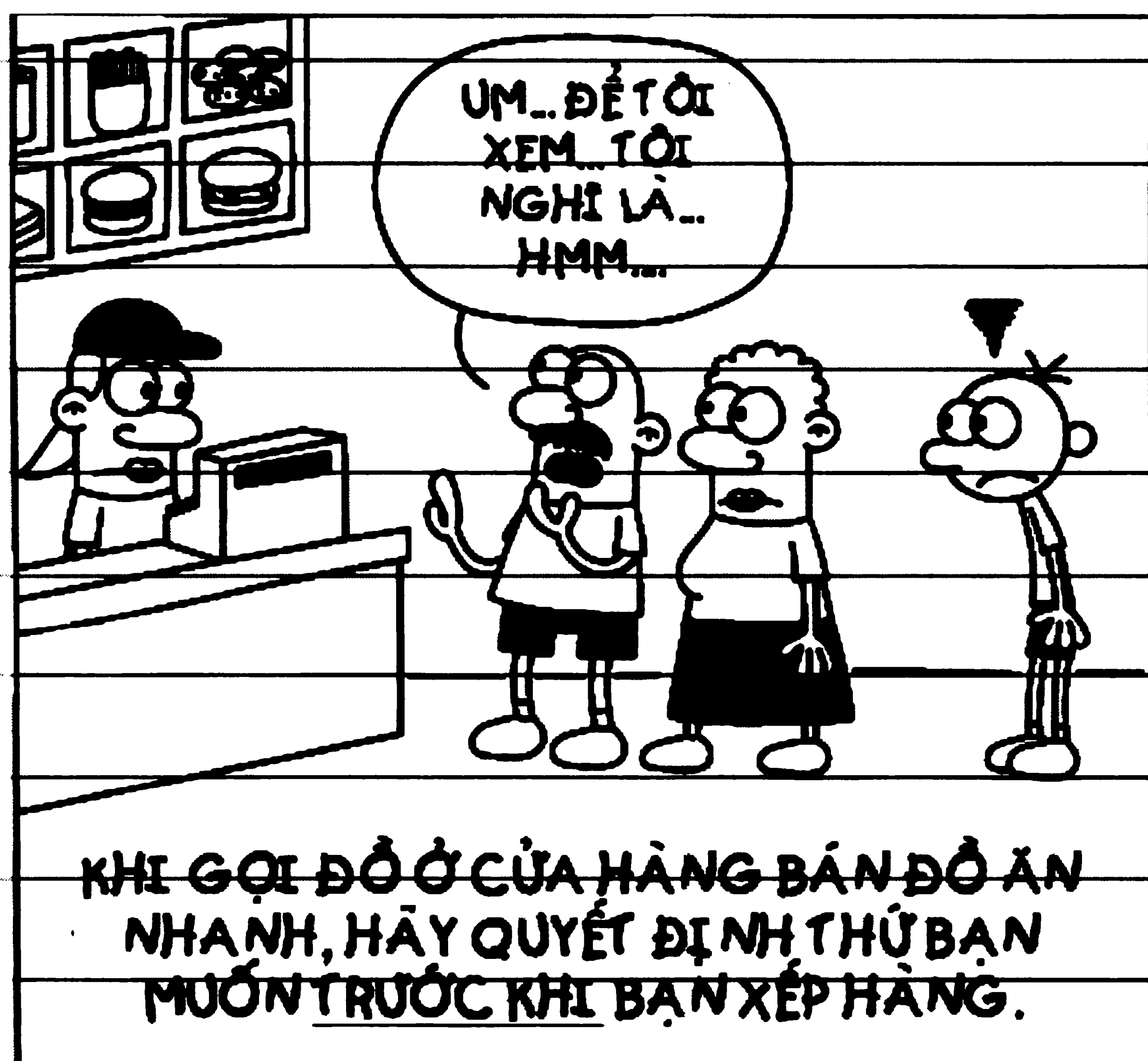

Tôi nghĩ Cung Yêu chỉ là loại đàn ông ưa nịnh đầm. Nên tôi cho rằng đó là điểm tương đồng nữa của chúng tôi.

THÁNG BẢY

Thứ bảy

Tối qua, tôi tiếp tục sáng tác một truyện tranh mới để thay thế "Li'l Cutie". Tôi biết sẽ có rất nhiều người cạnh tranh cho vị trí đang bị bỏ trống này, vì vậy tôi muốn tác phẩm của mình phải thật độc đáo và xuất sắc. Truyện của tôi có tên là "Này, mọi người!" nó thuộc thể loại pha trộn giữa tranh biếm họa và lời khuyên răn. Tôi dùng truyện này để giúp cả thế giới tốt đẹp hơn, hay ít nhất cũng làm cho nơi tôi sống tốt hơn.

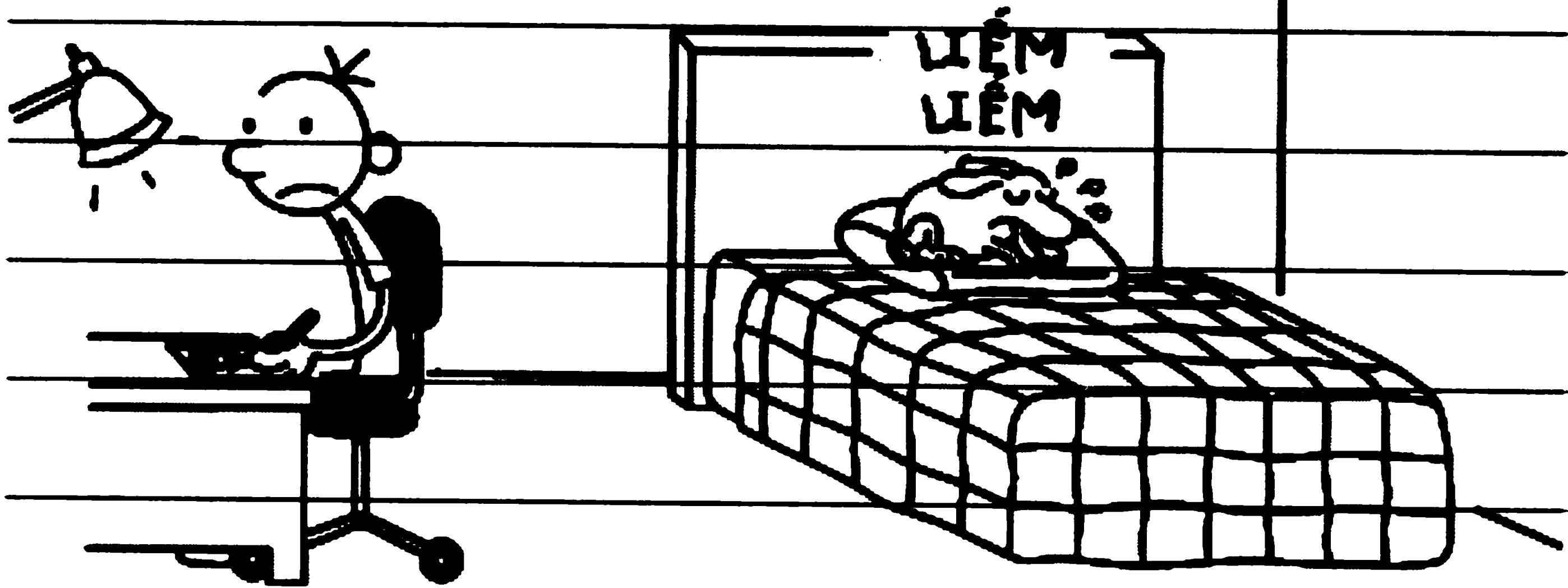

Tôi biết là bố có đọc truyện tranh nên tôi có thể viết vài điều nhảm vào bố.

Đêm qua, tôi cố gắng sáng tác loạt truyện tranh nhưng Cung Yêu khiến tôi phát điên và không thể tập trung được.

Trong lúc tôi đang vẽ, con chó nằm chiêm trệ trên chiếc gối của tôi để liếm chân và đuôi và nó thực sự say mê với việc đó.

Bất cứ khi nào Cung Yêu làm cái việc yêu thích đó, tôi đều phải nhớ phải thật sạch cái gối của mình trước khi đi ngủ. Tối qua, tôi đã quên mất điều quan trọng đó, và khi nằm xuống, đầu tôi đã dính trọn đồng nước dãi của Cung Yêu.

Nhắc đến chuyện liếm, Cung Yêu cuối cùng cũng chịu hôn bố vào tối qua. Nhưng có lẽ là do bố phả ra mùi

khoai tây chiên, và tôi nghĩ rằng loài chó bị hấp dẫn một cách vô thức với mùi đó.

Tôi không đủ can đảm để nói với bố rằng Cung Yêu vừa mới dành nửa giờ để liếm đuôi trên cái gối của tôi.

Dù sao, đêm nay tôi hi vọng mình có thể viết thêm một vài mẫu truyện cười vì ngày mai tôi không có thời gian. Mai là Quốc Khánh, và mẹ bắt cả nhà đến bể bơi thành phố.

Tôi đã cố gắng để thoát khỏi chuyện này vì tôi muốn trải qua một mùa hè mà không phải đi qua bể tắm trắng của những gã "vô duyên". Nhưng tôi biết mẹ vẫn luôn hy vọng có một ngày gia đình hoàn hảo trong kì nghỉ hè này, nên sẽ thật vô ích nếu cố đấu tranh với mẹ.

Thứ hai

Lễ Quốc khánh bắt đầu khá khó khăn với tôi. Khi đến bể bơi, tôi đã cố gắng băng qua phòng thay đồ nhanh nhất có thể. Nhưng những gã đang tắm thực sự muốn bắt chuyện, và kế hoạch của tôi không dễ dàng gì thực hiện được.

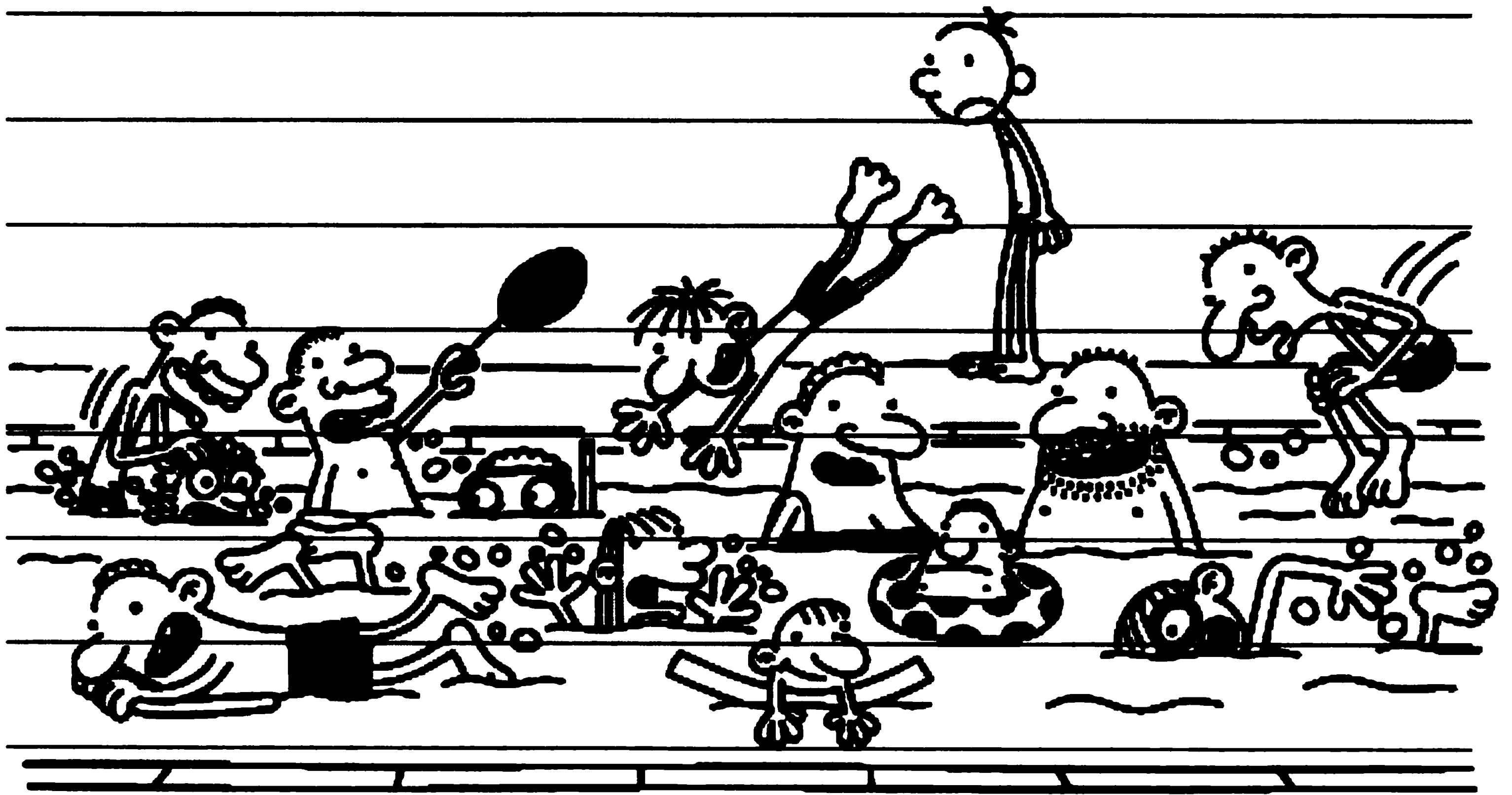
Sau đó mẹ nói đã bỏ quên kính râm trong xe, vì vậy tôi LẠI phải đi qua khu vực tắm tráng để đến bãi đỗ xe. Tôi đeo kính của mẹ khi quay lại để thể hiện rõ là tôi không quan tâm đến cuộc trò chuyện, nhưng điều đó không đem lại kết quả như mong đợi.

Nói một cách nghiêm túc, tôi ước gì những người đàn ông to xác này tắm ở nhà trước khi đến bể bơi. Bởi vì một khi bạn đã nhìn thấy những người như vậy, bạn sẽ không bao giờ muốn gặp họ thêm lần nữa.

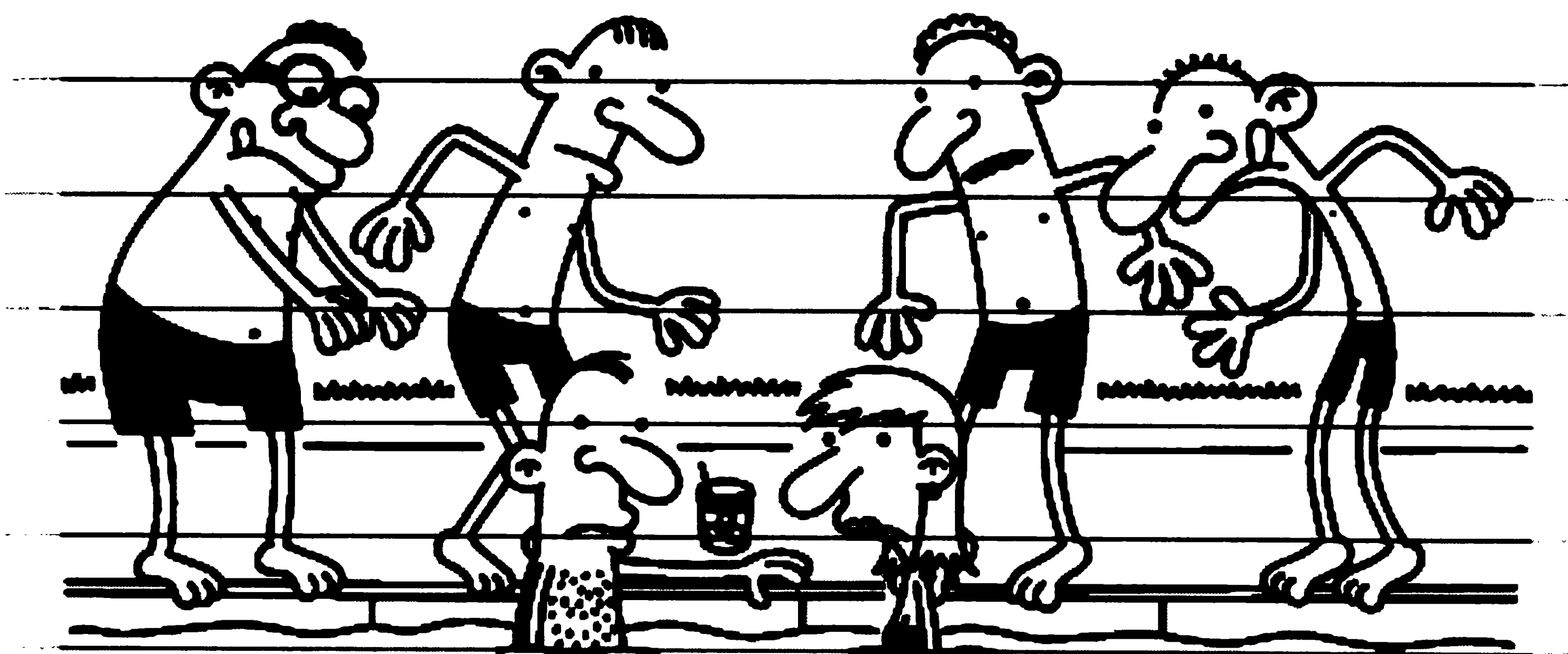

Sau khi vất vả thoát khỏi phòng thay đồ, mọi thứ cũng không khả quan hơn. Quang cảnh chẳng khác gì trong trí nhớ của tôi, thậm trí còn đông hơn thế. Tôi đoán là mọi người đều có ý tưởng đón Lễ Quốc Khánh ở bể bơi.

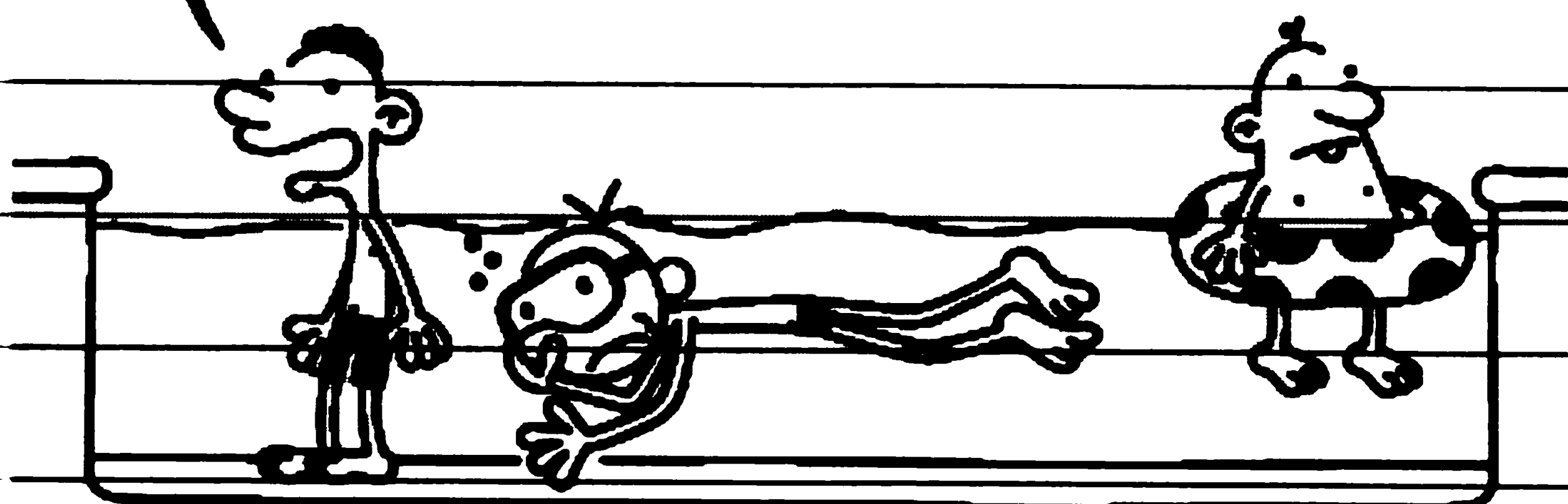
Thời gian duy nhất hồ bơi được giải phóng là khi đội cứu hộ thổi còi báo hiệu mười lăm phút nghỉ đã đến và tất cả bọn trẻ đều phải ra khỏi hồ nước.

Tôi nghĩ ý nghĩa sâu xa của việc nghỉ giải lao này là để cho người lớn có một chút thời gian thư giãn tại bể bơi, nhưng tôi không biết họ sẽ thư giãn như thế nào với ba trăm đứa trẻ đang châu chực sẵn để lao xuống bể.

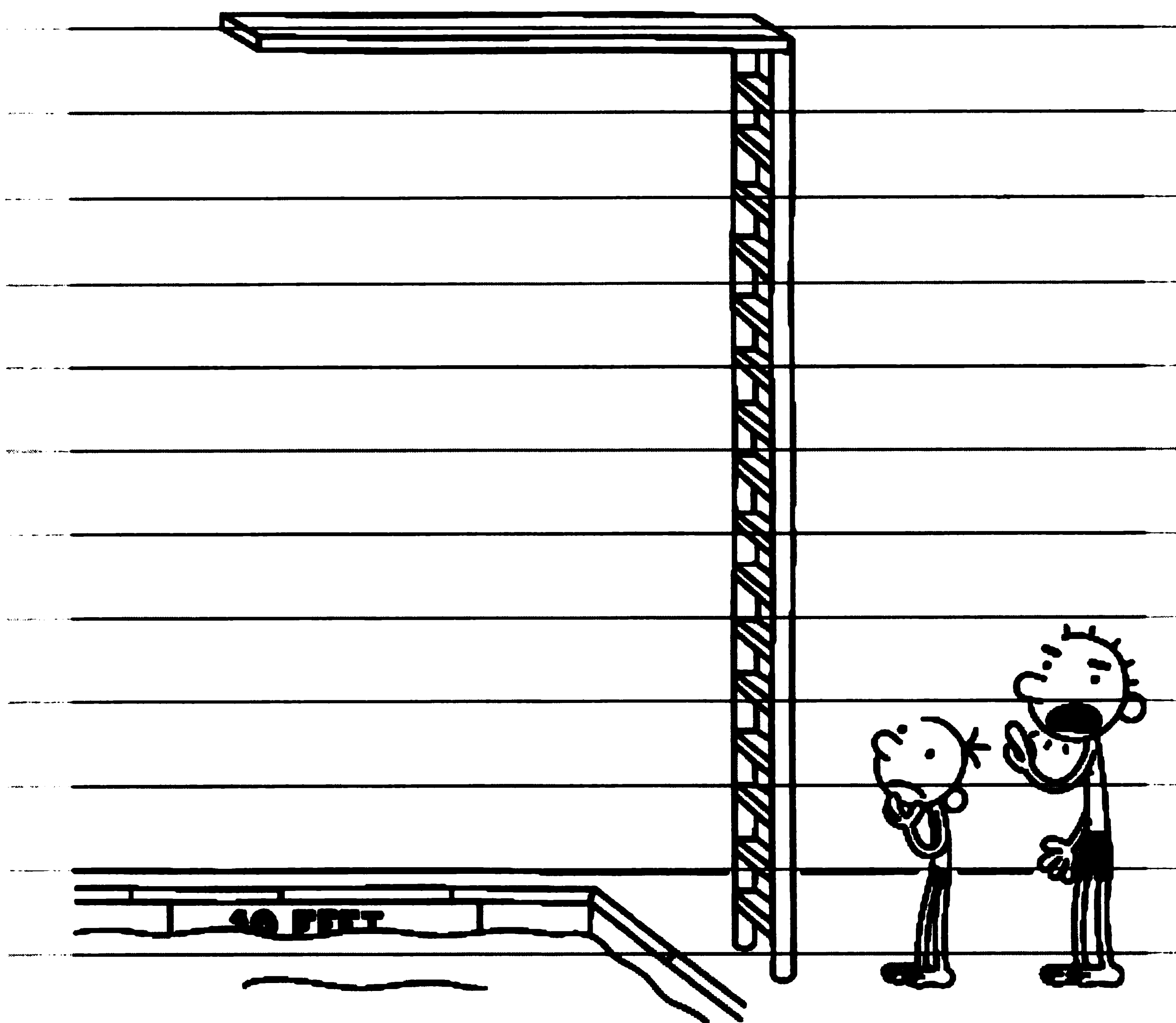
Khi còn nhỏ tôi chỉ bơi ở bể bơi dành cho trẻ em trong mười lăm phút nghỉ, nhưng đó là trước khi tôi biết điều gì thực sự diễn ra ở đó.

MẸ ƠI, CON
ĐANG ĐI TIÊU!

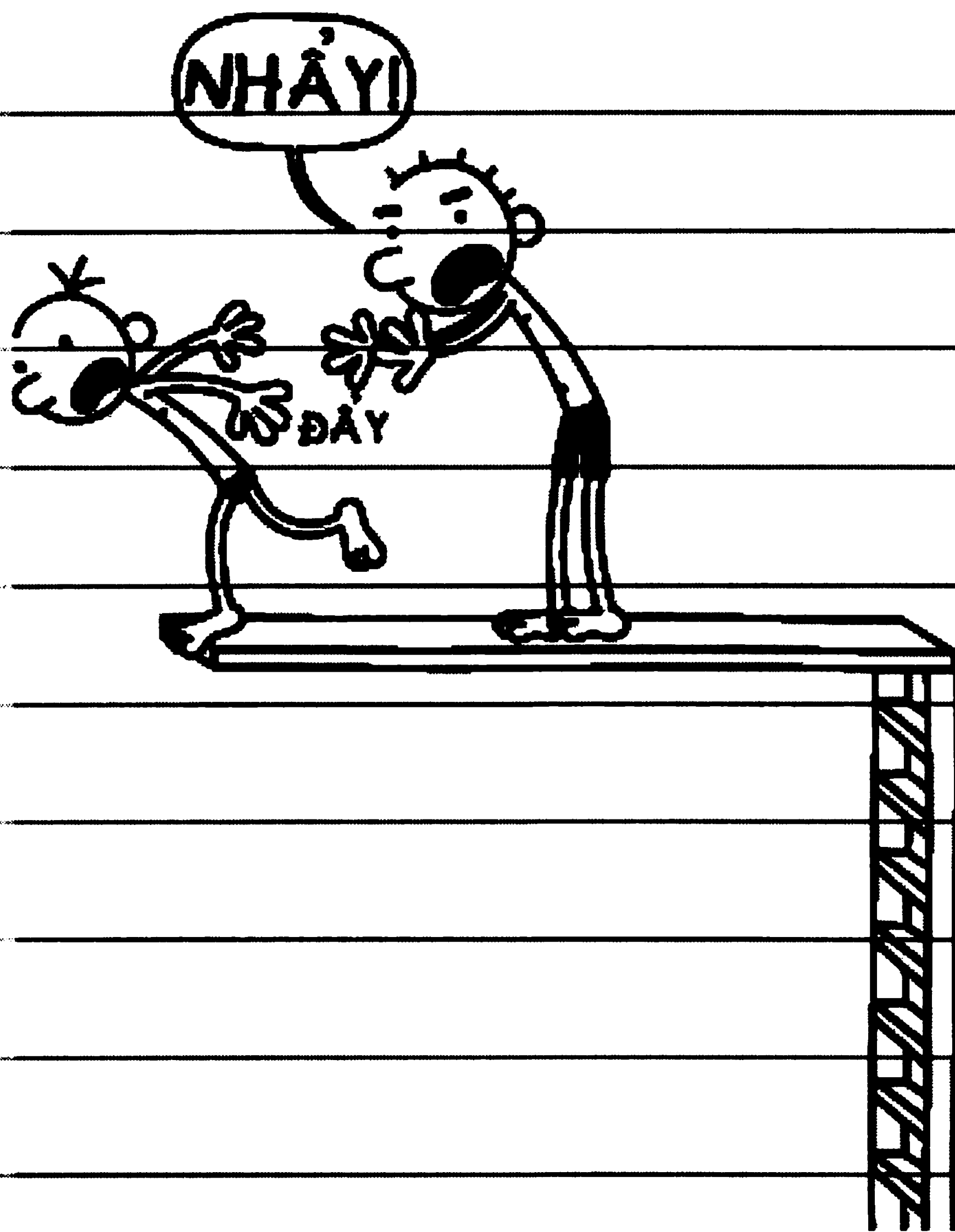
Khu vực duy nhất không nhốn nháo hỗn loạn của bể bơi là chỗ sâu nhất ở cuối bể, và đó là nơi bạn có thể lặn được. Nhưng tôi đã không bơi ở chỗ ấy từ hồi tôi tám tuổi, sau khi Rodrick thách tôi nhảy từ trên cầu cao xuống.

Rodrick luôn cố dụ dỗ tôi nhảy từ cái cầu cao chót vót đó nhưng nó thực sự là nỗi sợ hãi của tôi. Rodrick nói tôi sẽ không bao giờ trở thành người đàn ông đích thực nên không chinh phục được nỗi sợ hãi của mình.

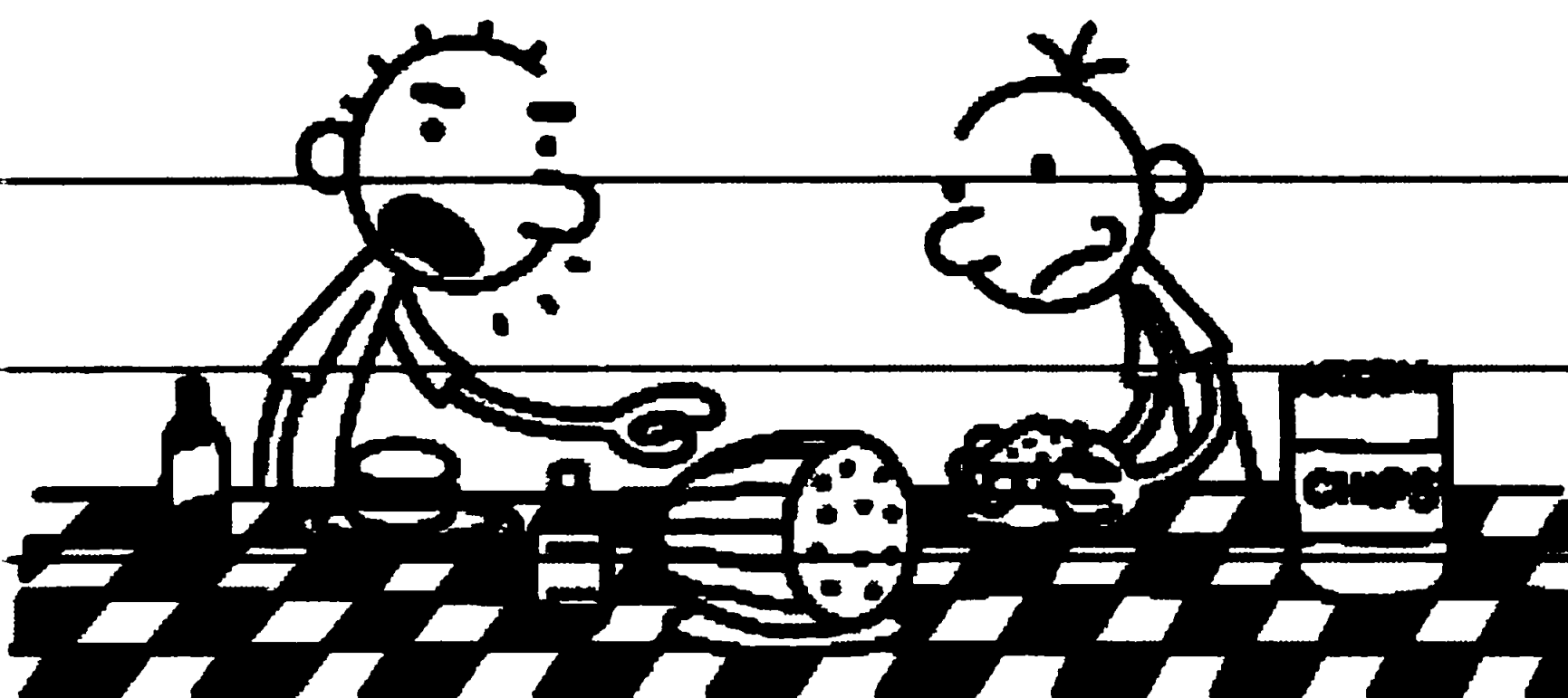
Một hôm Rodrick bảo tôi rằng có một chú hề ở trên cầu nhảy đang phát đồ chơi miễn phí, và điều đó đã thu hút tôi.

Nhưng lúc tôi nhận ra đó chỉ là trò lừa đảo của Rodrick thì đã quá muộn.

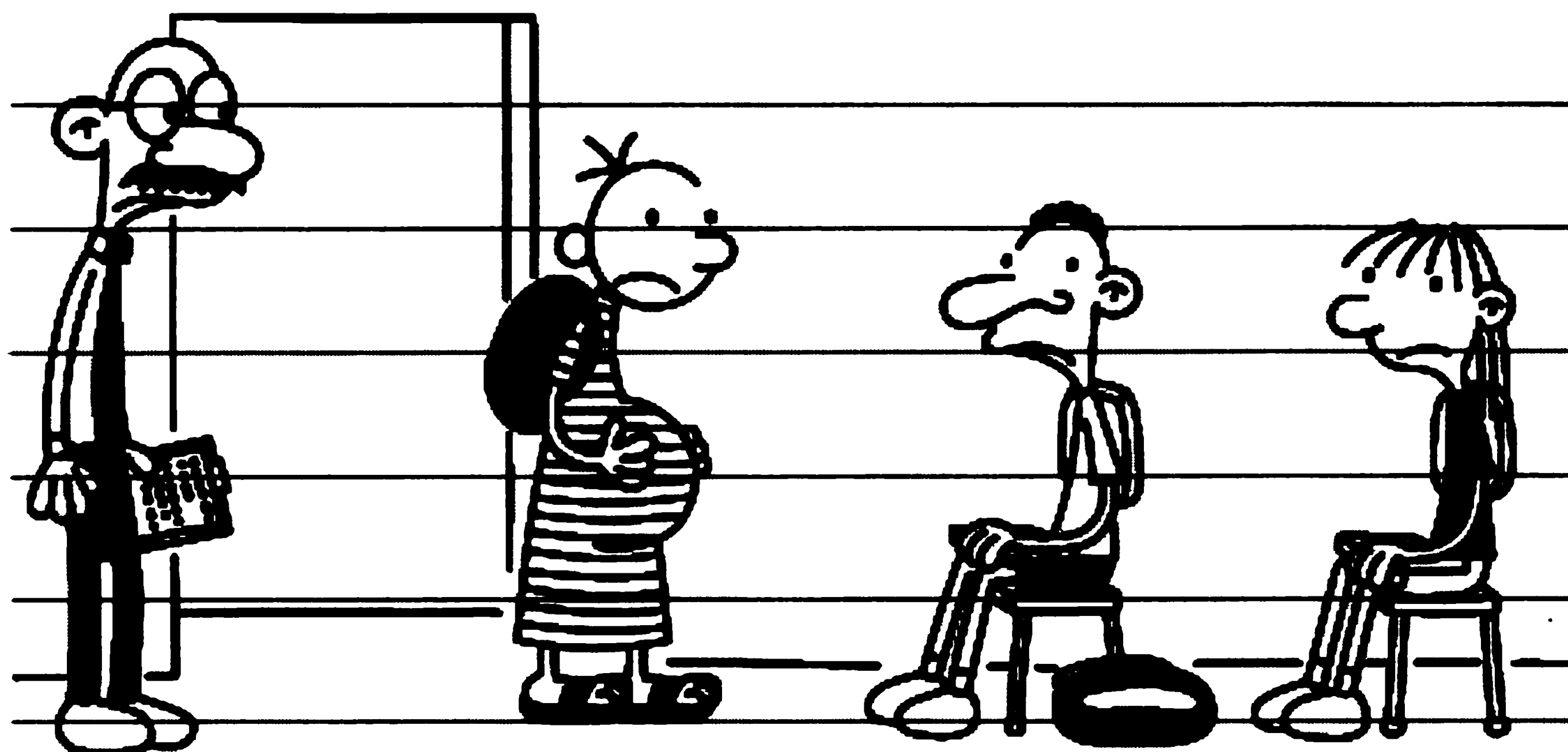

Dù sao thì hôm nay mẹ cũng đưa tất cả mọi người đến khu cắm trại vì chúng tôi sẽ được nhận dưa hấu miễn phí ở đó.

Nhưng tôi cũng sợ dưa hấu. Rodrick luôn nói với tôi rằng nếu ăn cả hạt thì một quả dưa hấu sẽ lớn lên trong bụng.

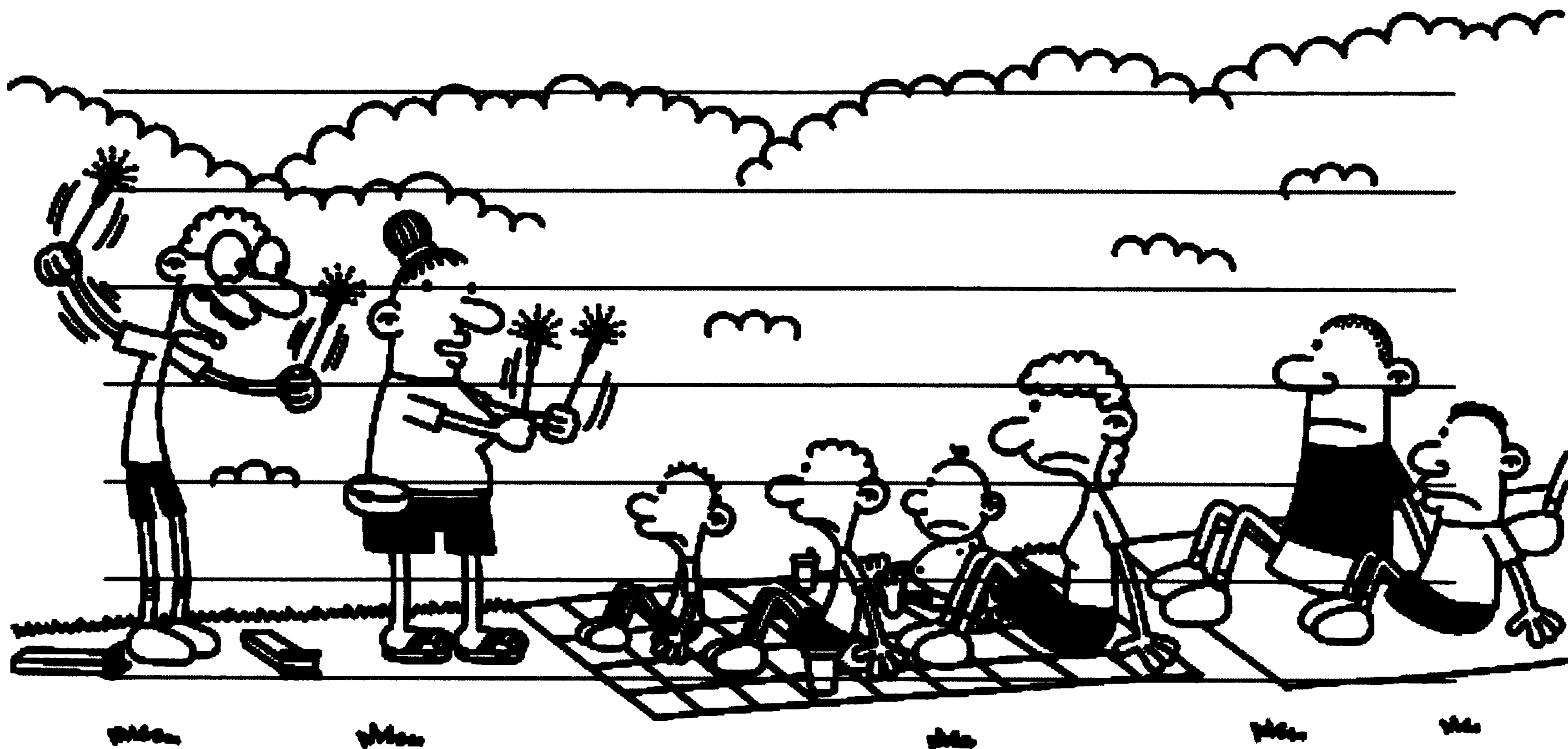

Tôi không biết những điều anh ta nói có đáng tin hay không, nhưng chỉ còn hai tháng nữa là bắt đầu năm học mới nên tôi sẽ không mạo hiểm.

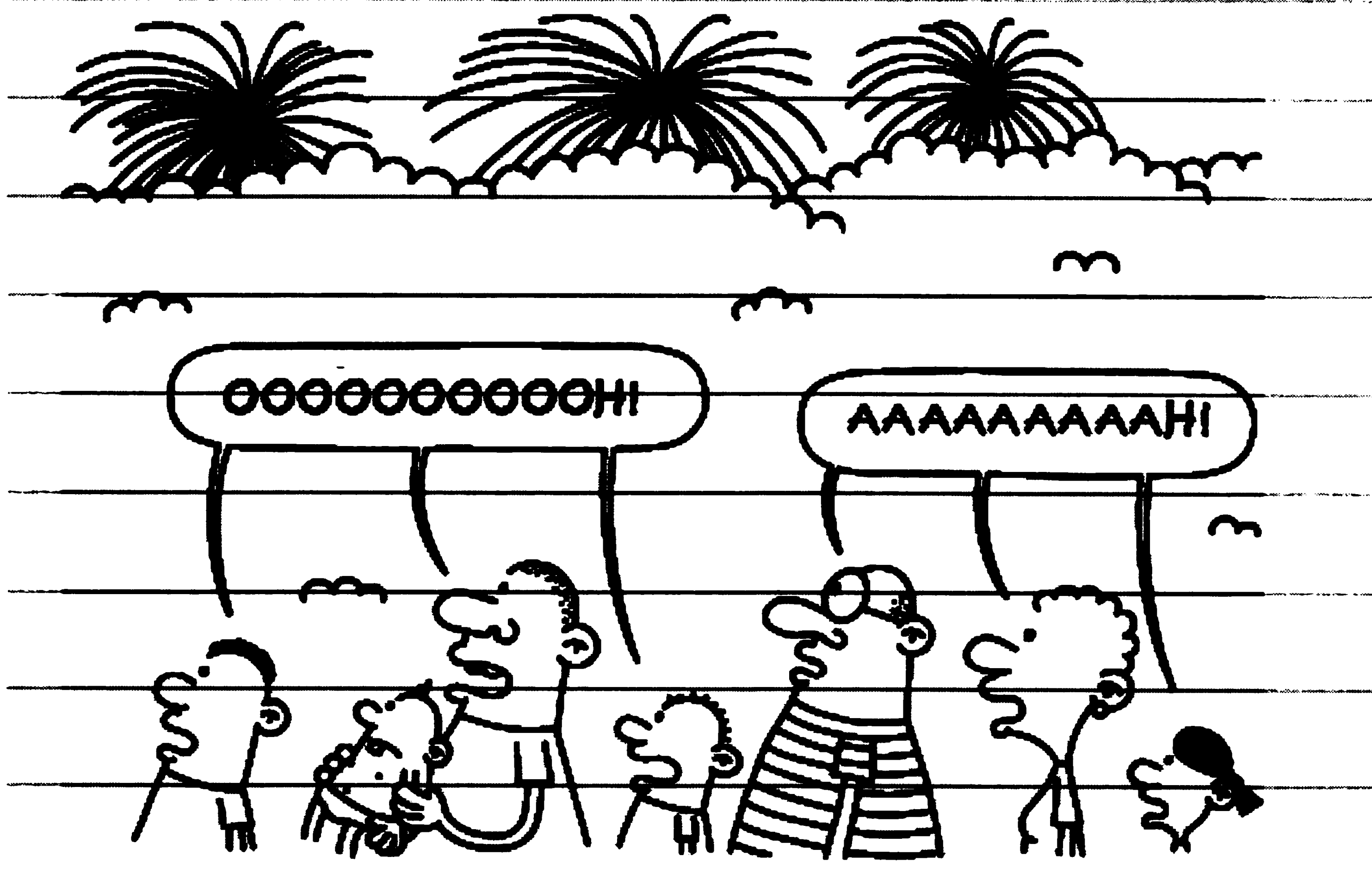

Khi trời bắt đầu tối, mọi người mang chăn ra bãi cỏ để xem bắn pháo hoa. Chúng tôi nhìn chăm chú lên bầu trời một lúc lâu, nhưng chẳng có điều gì xảy ra.

Sau đó, có người thông báo trên loa rằng chương trình bắn pháo hoa đã bị hủy bỏ vì ban tổ chức đã để quên pháo hoa ở ngoài suốt trận mưa đêm qua và chúng đã bị ngâm nước. Vài đứa trẻ trẻ con bắt đầu khóc, vì vậy có một cặp đôi đã thử tạo ra một buổi biểu diễn pháo hoa của riêng mình.

Thật may mắn, các câu lạc bộ ngoài trời đã bắt đầu bắn pháo hoa ngay sau đó. Hơi khó để ngắm nhìn pháo hoa vì bị cây che khuất, nhưng tại thời điểm hiện tại tôi không nghĩ mọi người thực sự quan tâm đến vấn đề đó.

Thứ ba

Sáng nay, khi tôi đang ngồi ở bàn ăn xem qua các trang truyện tranh và tôi đã nhìn thấy thứ khiến tôi đánh đổ hết hộp ngũ cốc.

Đó là một đoạn quảng cáo hai trang về chiến dịch giảm giá nhân dịp năm học mới sắp bắt đầu ngay chỗ mà bất kỳ đứa trẻ nào cũng có thể nhìn thấy nó.

CHUẨN BỊ CHO NĂM HỌC MỚI

Mua ngay kẻo hết!

Giảm giá: quần, áo len cổ chữ V, quần áo vải thô, váy xếp li, áo khoác, và nhiều, nhiều nữa!

CHỈ CÓ Ở MORTIE

Tất cả đều giảm giá **50%**

Tôi không thể tin được rằng nó thực sự HỢP PHÁP khi đăng một cái quảng cáo cho năm học mới trước đó tới hai tháng. Bất cứ ai tạo ra cái quảng cáo chết tiệt này đều thật sự không thích trẻ con.

Tôi chắc chắn cái quảng cáo giảm giá cho năm học mới sẽ được phát tán khắp mọi nơi, và bạn cũng biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, mẹ sẽ bắt tôi thu xếp thời gian để đi mua sắm quần áo. Và với mẹ, việc mua sắm đó sẽ mất cả ngày.

Vì thế tôi hỏi mẹ liệu bố có thể đưa tôi đi mua quần áo thay mẹ được không, và mẹ đã đồng ý. Tôi nghĩ rằng mẹ đã nhìn thấy đây là cơ hội hiếm có để gắn kết tình cảm bố-con.

Nhưng tôi nói với bố rằng bố có thể đi mà không có tôi và bố sẽ chọn bất cứ cái gì bố muốn.

ĐÓ là một quyết định cực ngu ngốc của tôi vì bố đã mua tất cả ở siêu thị thuốc.

Trước khi tôi nhìn thấy cái quảng cáo đó, ngày hôm nay của tôi cũng đã đủ đen đủi lắm rồi. Sáng nay, trời lại tiếp tục mưa nên Cung Yêu đã cố chui vào chăn của tôi sau khi bố lôi nó ra ngoài.

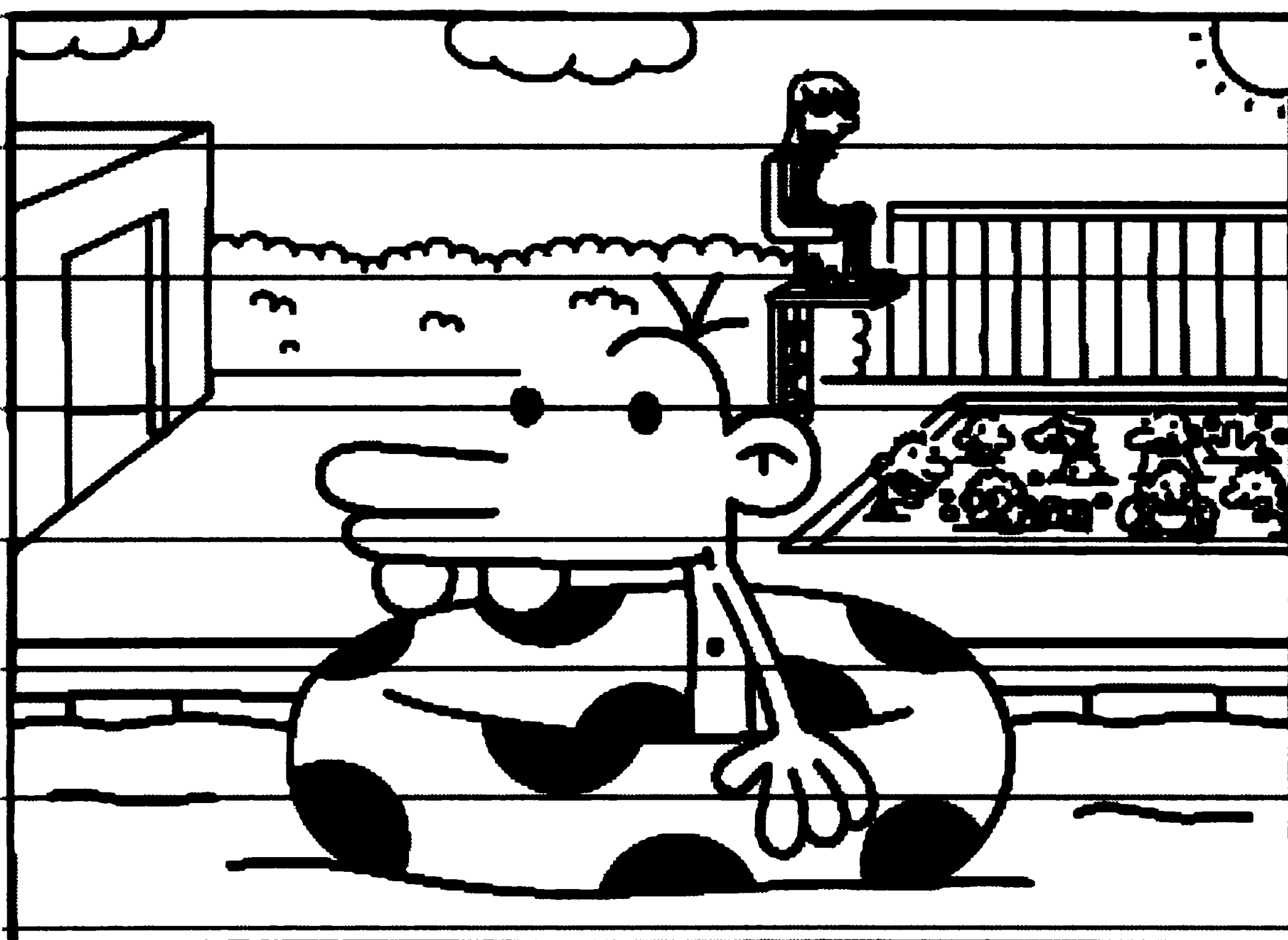
Nhưng tôi đoán chắc mình đã có chút sợ hãi trong cuộc chơi lần này, vì con chó đã thấy một khoảng trống giữa tấm chăn và giường nên tìm mọi cách để chui vào trong chăn.

Và tôi cho bạn biết, không có gì đáng sợ hơn việc bị mắc kẹt dưới chăn mà không mặc gì ngoài quần lót với một con chó ướt sũng.

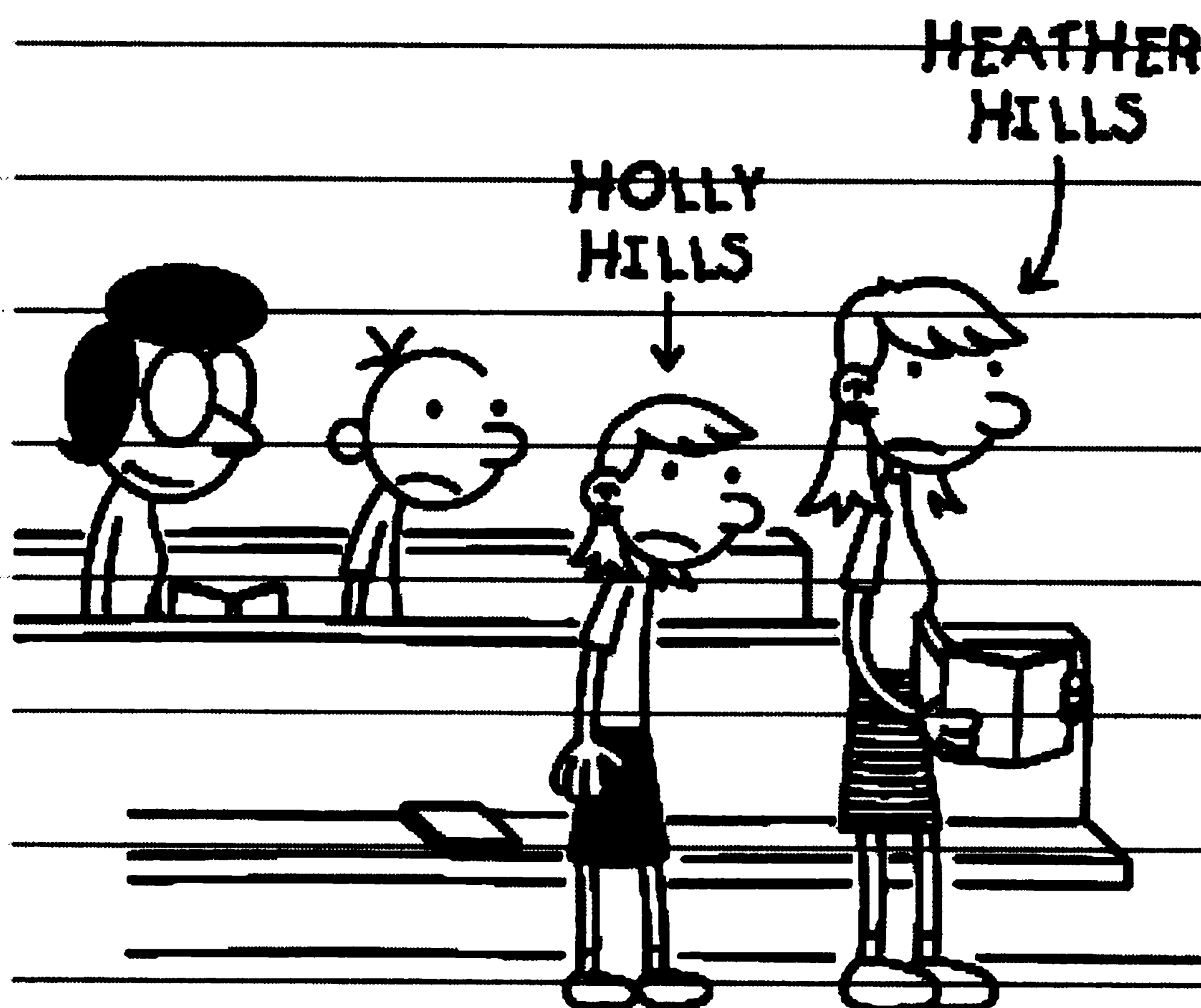
Tôi đang phát ốm vì con chó và đoạn quảng cáo giảm giá cho năm học mới thì ngày hôm đó, mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi. Mẹ đã rửa những tấm ảnh chụp hôm Quốc khánh và để nó trên bàn ăn.

Trong một tấm ảnh, bạn có thể nhìn thấy người cứu hộ ở phía sau Manny. Hơi khó để nhận ra đó là ai, nhưng tôi chắc chắn người cứu hộ đó là Heather Hills.

Bể bơi hôm qua rất đông khiến tôi không chú ý đến những người cứu hộ. Và nếu đó thực sự LÀ Heather Hills, tôi không thể tin được là mình đã không nhìn thấy cô ấy.

Heather Hills là chị gái của Holly Hills - một trong những cô nàng đáng yêu nhất lớp tôi. Nhưng Heather học CẤP III, một khoảng cách khá lớn so với cấp II.

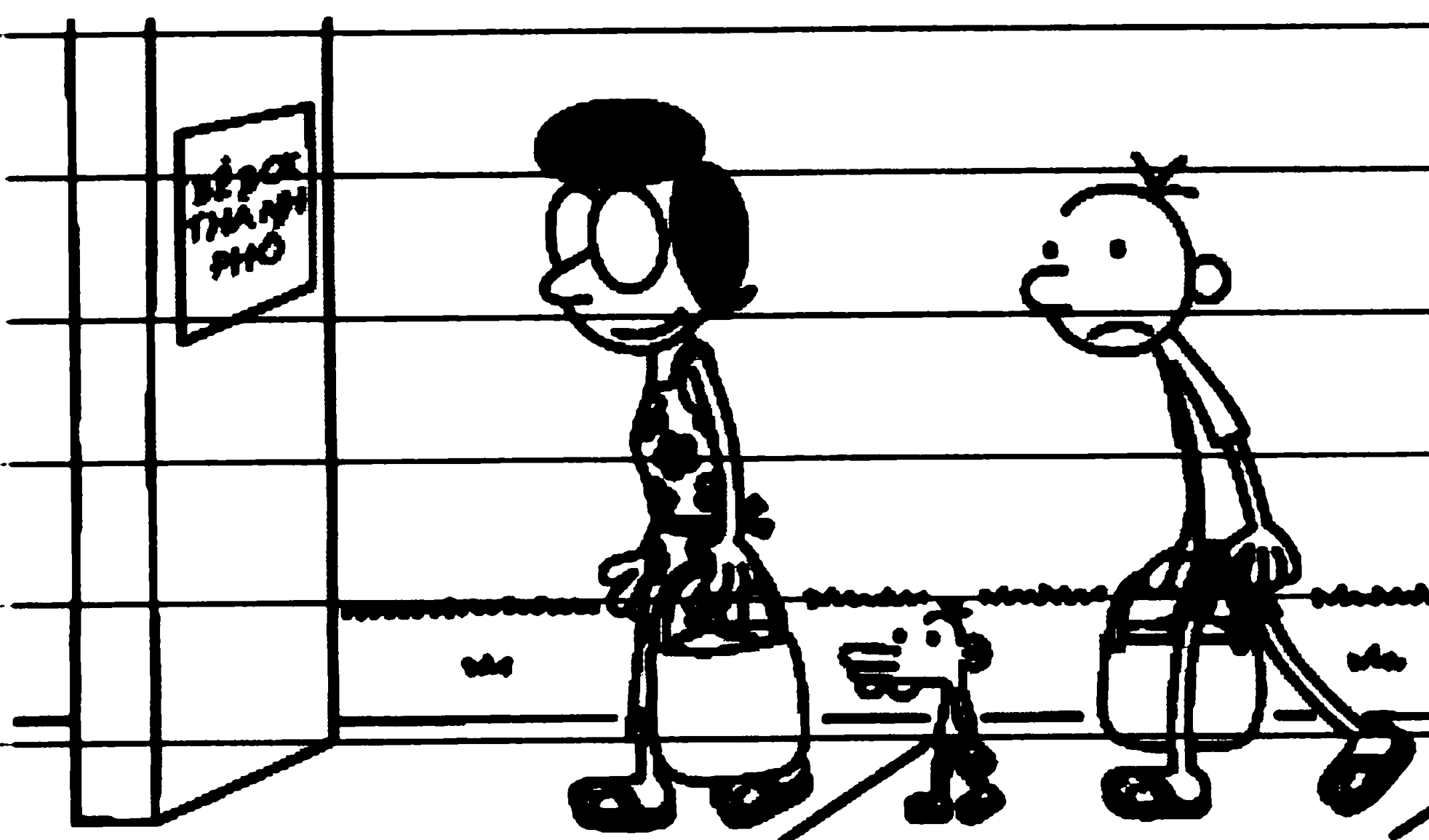
Chuyện về Heather Hills đã làm thay đổi mọi định kiến của tôi về bể bơi thành phố. Thực tế, tôi bắt đầu suy nghĩ lại về toàn bộ MÙA HÈ của mình. Con chó đã làm hỏng những niềm vui tại nhà của tôi, và tôi nhận ra rằng nếu tôi không nhanh chóng làm điều gì đó, tôi sẽ không có bất kỳ kỉ niệm hay ho nào để nói về kỳ nghỉ của mình cả.

Vì thế bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ có một tác phong hoàn toàn mới. Và hy vọng khi quay trở lại trường học, tôi sẽ có cô bạn gái học cấp III.

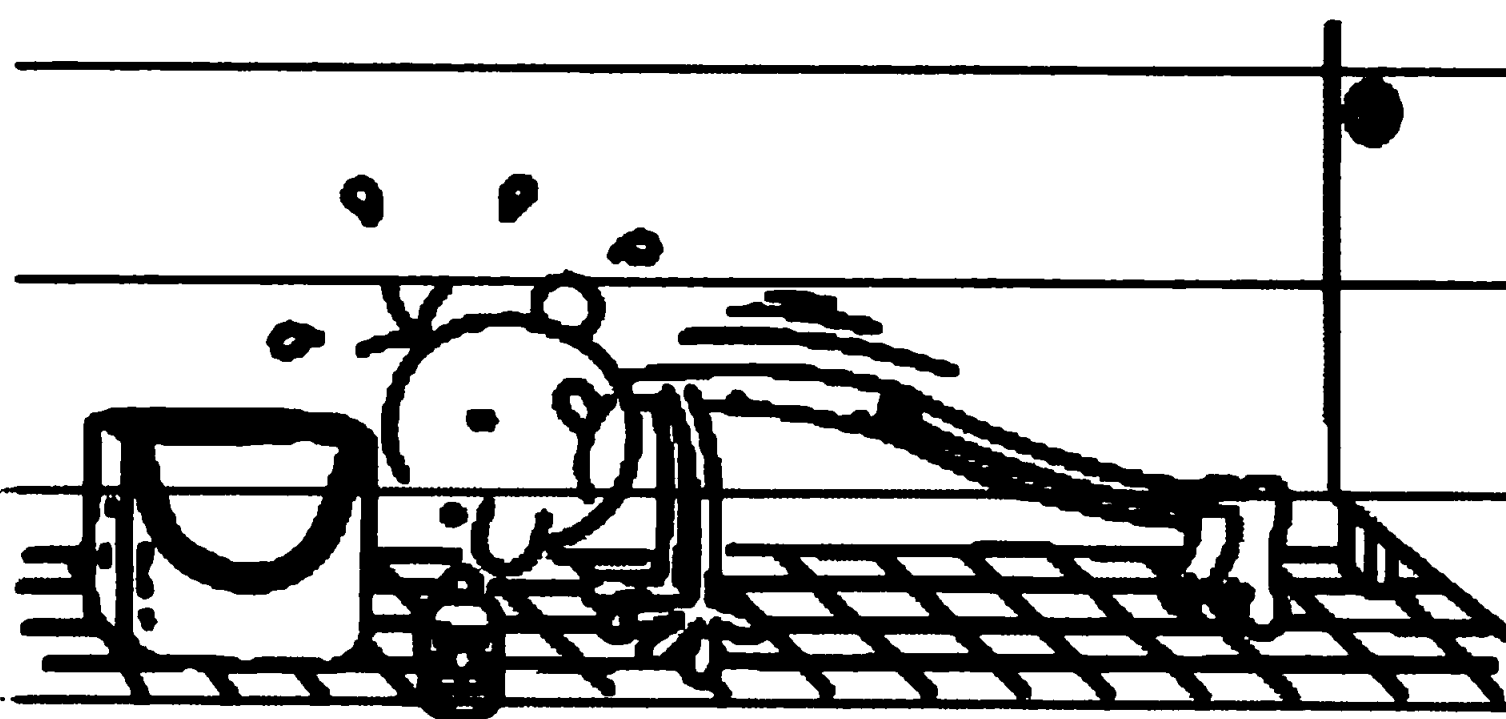
Thứ tư

Hôm nay, mẹ thực sự rất vui khi tôi hăng hái tới bể bơi cùng mẹ và Manny, mẹ nói mẹ rất hạnh diện vì cuối cùng tôi đã đặt gia đình lên trên các trò chơi điện tử. Tôi không đề cập đến Heather Hills với mẹ, vì tôi không muốn mẹ xen vào chuyện tình cảm riêng tư của tôi.

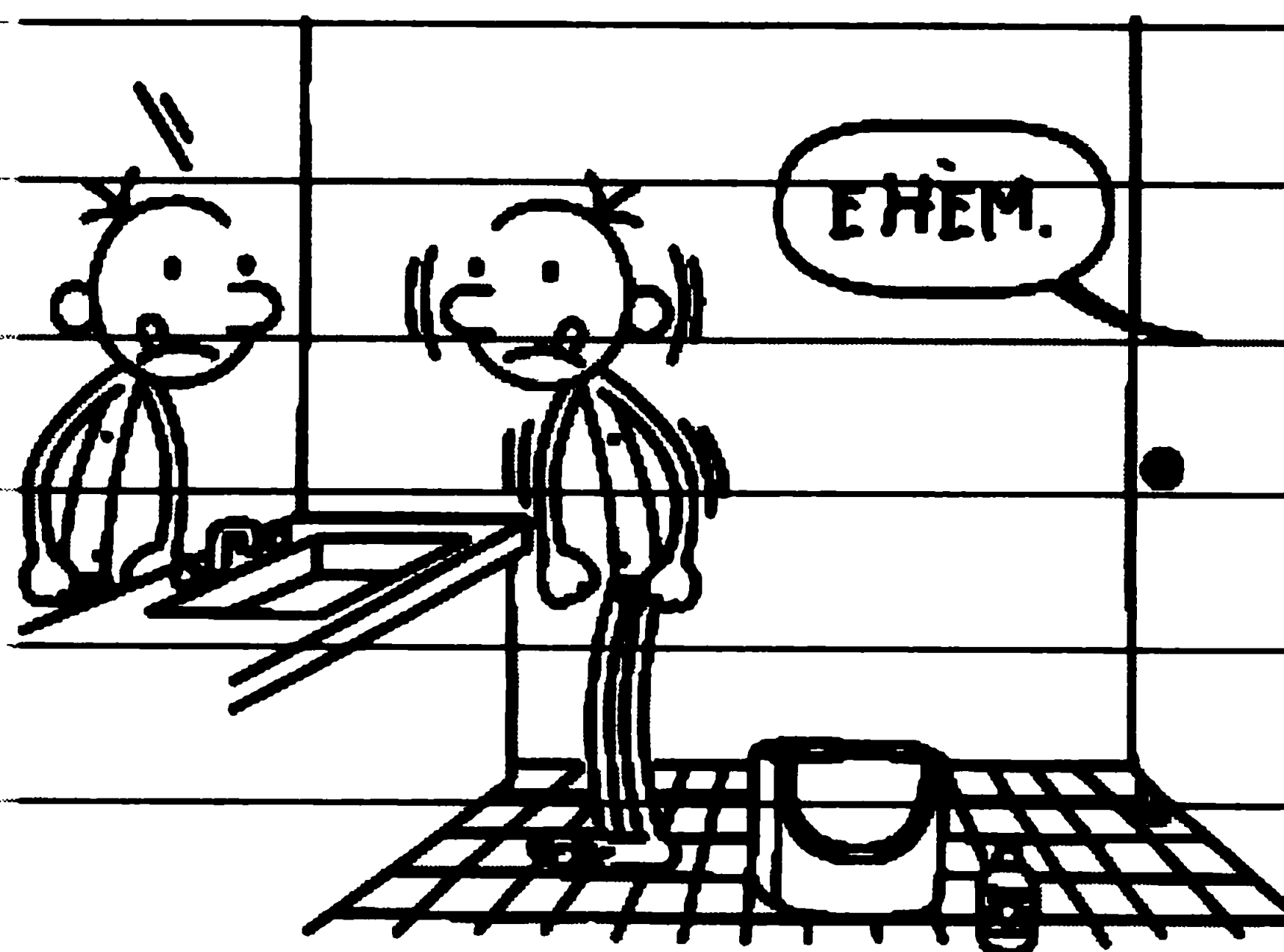

Khi chúng tôi đến nơi, tôi chỉ muốn lao ngay đến khu bể bơi để xem Heather Hills có đang làm nhiệm vụ không. Nhưng sau đó tôi nhận ra rằng tôi cần chuẩn bị tốt hơn trong trường hợp gặp cô ấy.

Vì vậy tôi tự tách ra và chui vào trong phòng tắm để thoa kem làm rám nắng lên người. Sau đó tôi thực hiện một loạt các động tác hít đất và gập người để làm cho các cơ bắp nổi lên.

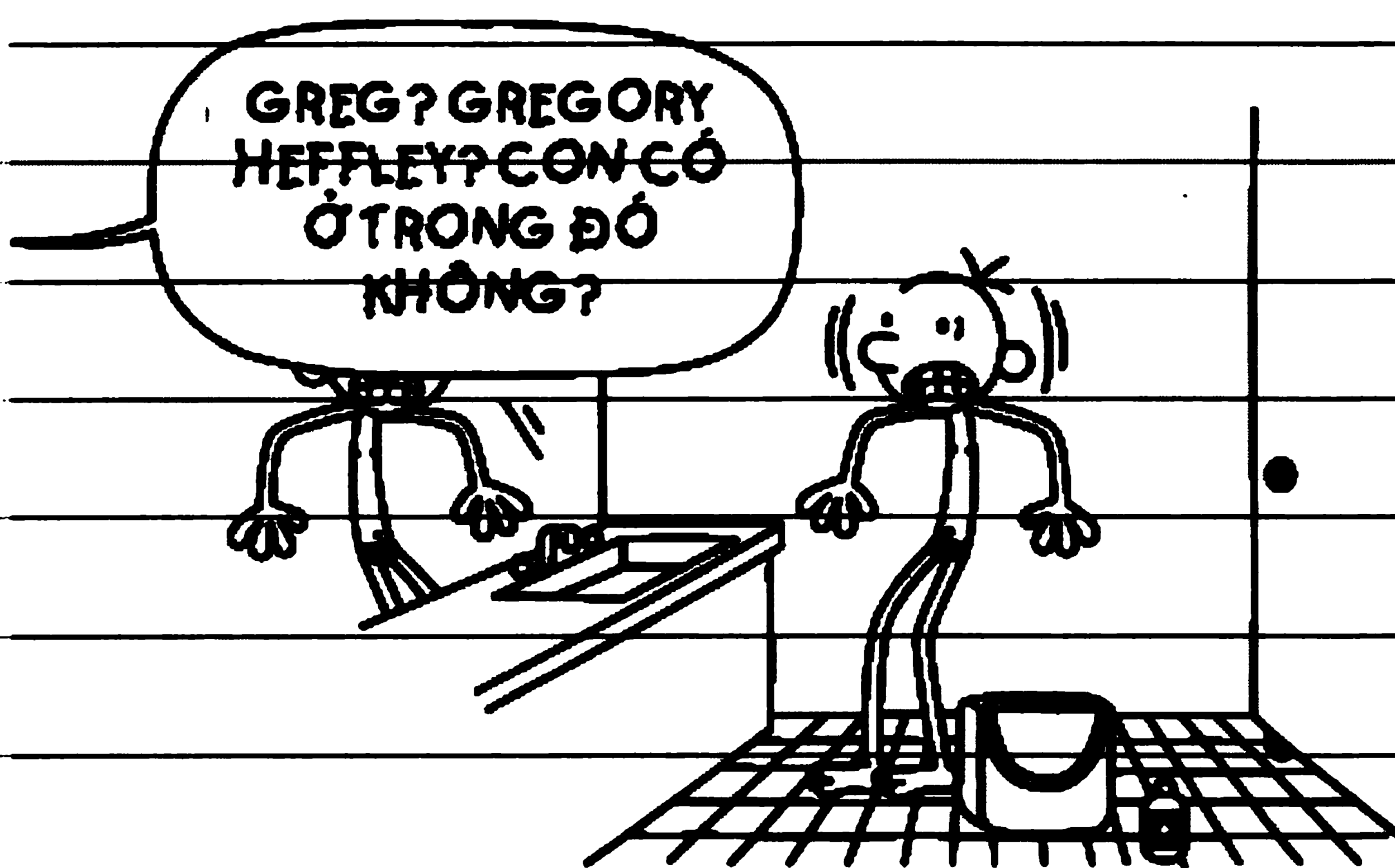

Có lẽ tôi đã ở trong đó khoảng mười lăm phút. Tôi ngắm nghía mình trong gương cho đến khi nghe thấy tiếng của ai đó.

Tiếng động đó khiến tôi cảm thấy đôi chút xấu hổ vì có người đã chứng kiến toàn bộ thời gian tôi uốn éo trước gương. Và nếu người đó không có mục đích giống TÔI, anh ta đã không ở lì trong đó cho đến khi giải quyết xong vấn đề riêng tư.

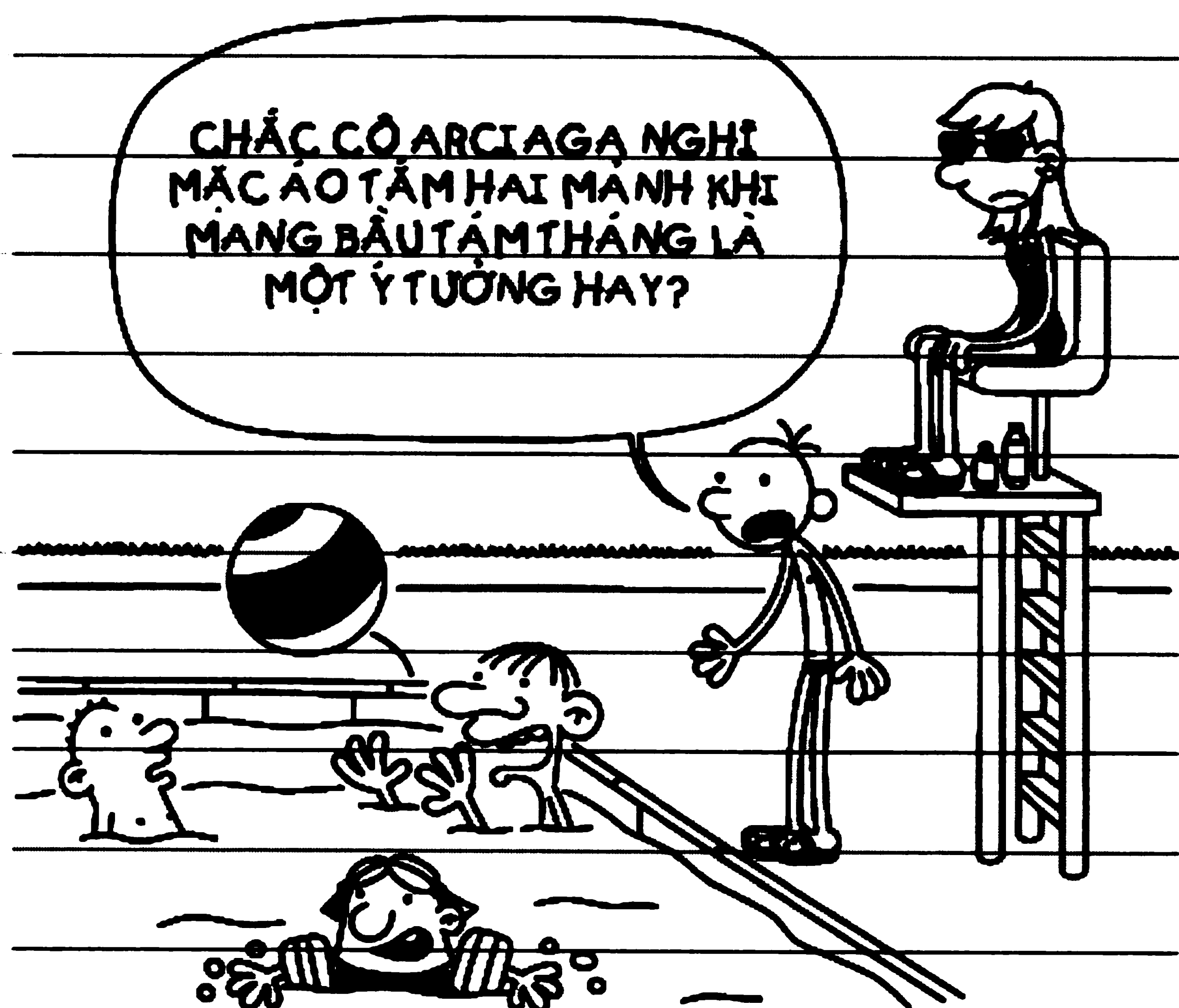
Tôi nghĩ người ở trong buồng thay đồ không thể thấy mặt của tôi, vì vậy ít nhất anh ta cũng không biết tôi là ai. Khi tôi chuẩn bị lạng lẽ biến khỏi phòng tắm thì mẹ cất tiếng gọi:

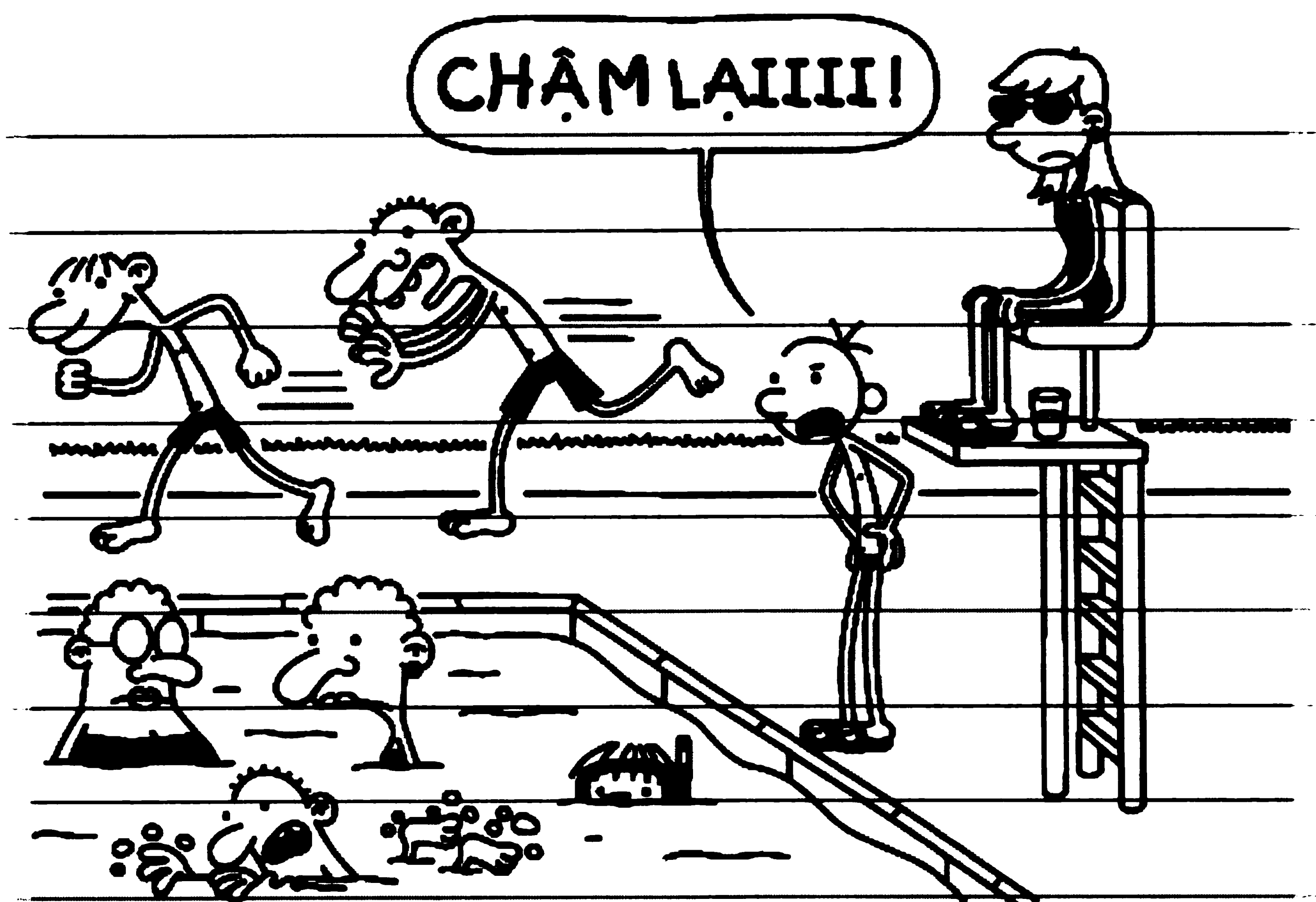
Mẹ muốn biết tôi làm gì mà lâu như vậy và tại sao trông tôi rất «bong bầy», nhưng tôi đang bận tìm kiếm cô gái trong mộng và lướt qua chỗ nhân viên cứu hộ xem liệu Heather Hills có ở đó không.

Và chắc chắn, kia là cô ấy. Tôi tiến về phía Heather Hills và đứng bên dưới ghế của cô ấy.

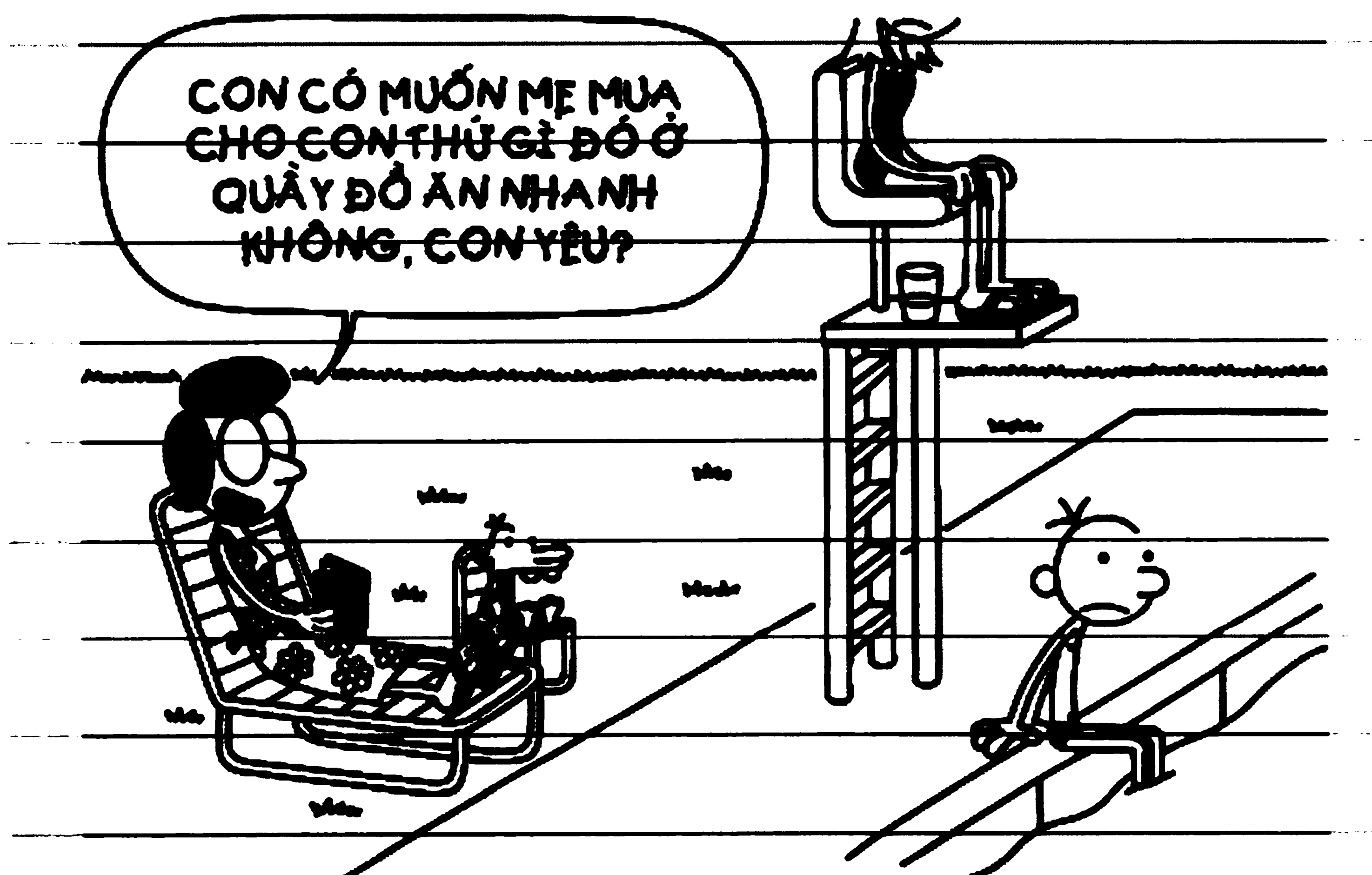
Thình thoảng tôi lại nói vài câu dí dỏm, tôi nghĩ tôi đã gây được ấn tượng với Heather Hills.

Bất cứ lúc nào Heather có vẻ như muốn lấy thêm nước vào cốc, tôi lại sẵn sàng rót cho cô ấy. Và tôi để ý khi những đứa trẻ khác làm gì sai, tôi sẽ nhắc nhở chúng để Heather được rảnh rang.

Mỗi khi Heather thay đổi vị trí giám sát, tôi luôn bám đuôi cô ấy đến điểm tiếp theo. Và cứ sau bốn lần cô ấy đổi vị trí, tôi lại phải ngồi trước mặt mẹ. Và bạn biết đấy, thật không dễ để tạo ấn tượng với bạn gái khi mẹ bạn chỉ ngồi cách bạn có năm bước chân.

Tôi hy vọng Heather biết rằng tôi sẽ làm **BẤT CỬ ĐIỀU** Gì cho cô ấy. Nếu cô ấy muốn ai đó thoa kem chống nắng trên lưng hay lau khô người cho cô ấy sau khi ngâm mình trong bể bơi, tôi chính là người đàn ông hoàn hảo để làm việc đó.

Về cơ bản tôi luôn bên cạnh Heather cho đến khi tôi buộc phải đi. Trên đường về nhà tôi đã nghĩ rằng nếu thời gian còn lại của kì nghỉ đều trôi qua như ngày hôm nay, đó SẼ là điều thú vị nhất trong mùa hè, giống như mẹ mong muốn. Tóm lại, điều duy nhất có thể làm hỏng mọi thứ bây giờ là bàn tay bùn ngu ngốc. Tôi chắc chắn nó sẽ xuất hiện đúng thời điểm xấu và phá hỏng tất cả mọi thứ.

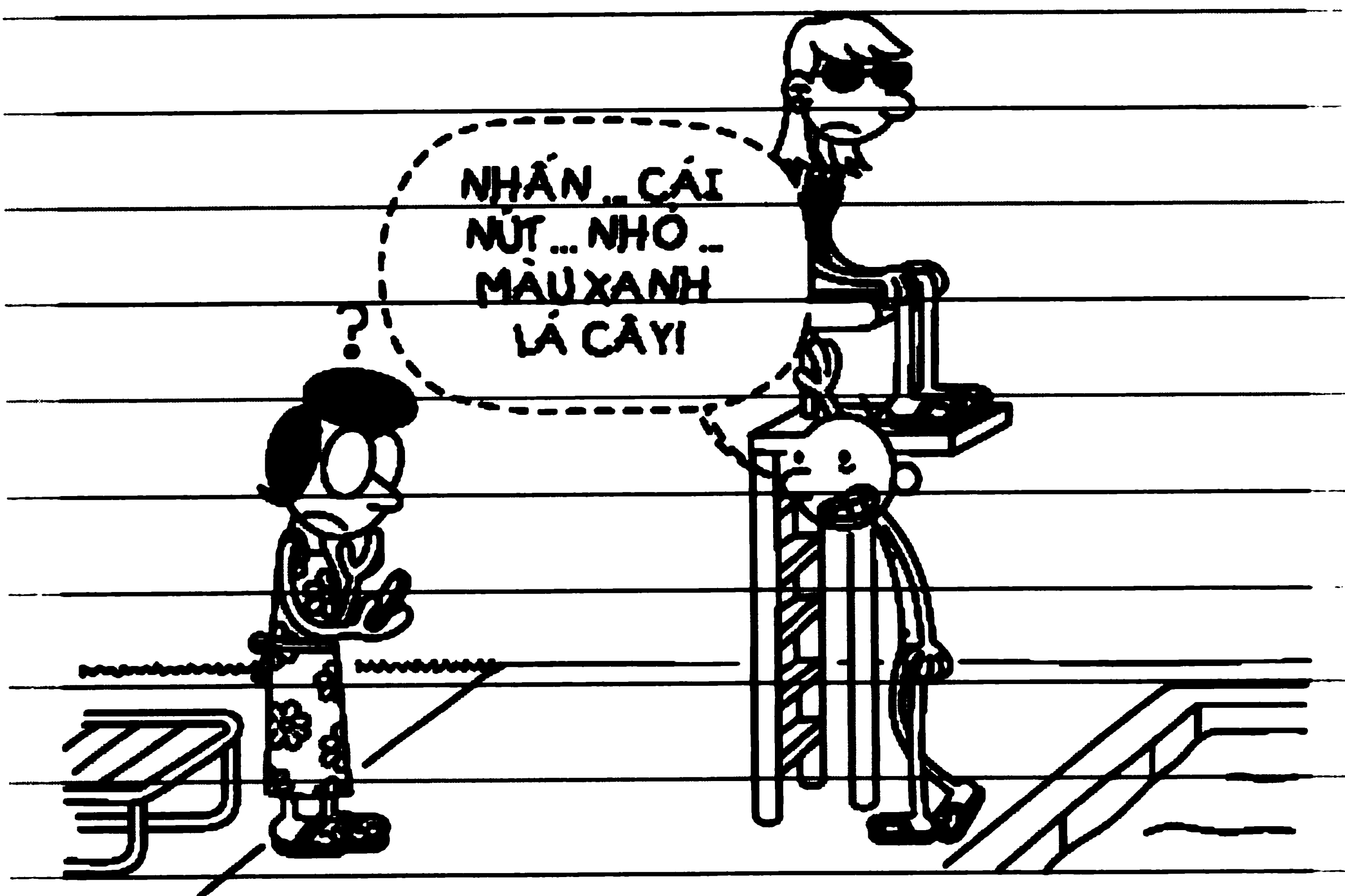

Thứ tư

Suốt tuần qua, ngày nào tôi cũng leo đèo theo Heather.

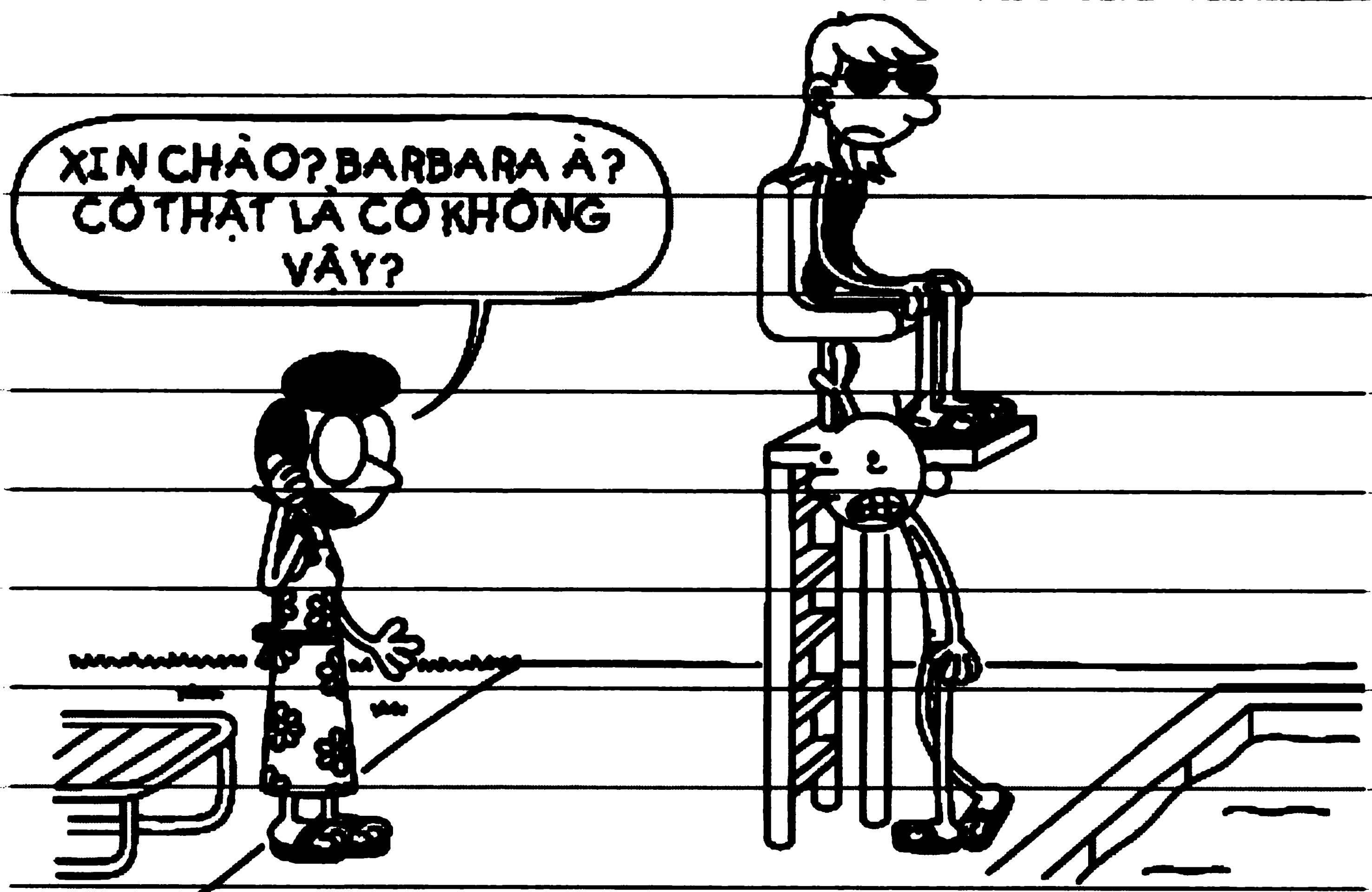
Tôi chợt nhận ra một điều là, bọn bạn ở trường sẽ không tin khi tôi kể với chúng về mối quan hệ giữa tôi với Heather, vì vậy tôi đã nhờ mẹ chụp cho tôi một bức hình khi tôi đang đứng cạnh chiếc ghế cứu hộ.

Mẹ không mang theo máy ảnh, nên mẹ phải dùng chiếc di động thay thế. Nhưng mẹ lại không biết cách chụp ảnh như thế nào, và kết quả là tôi đã đứng đó một lúc lâu như một thằng ngốc.

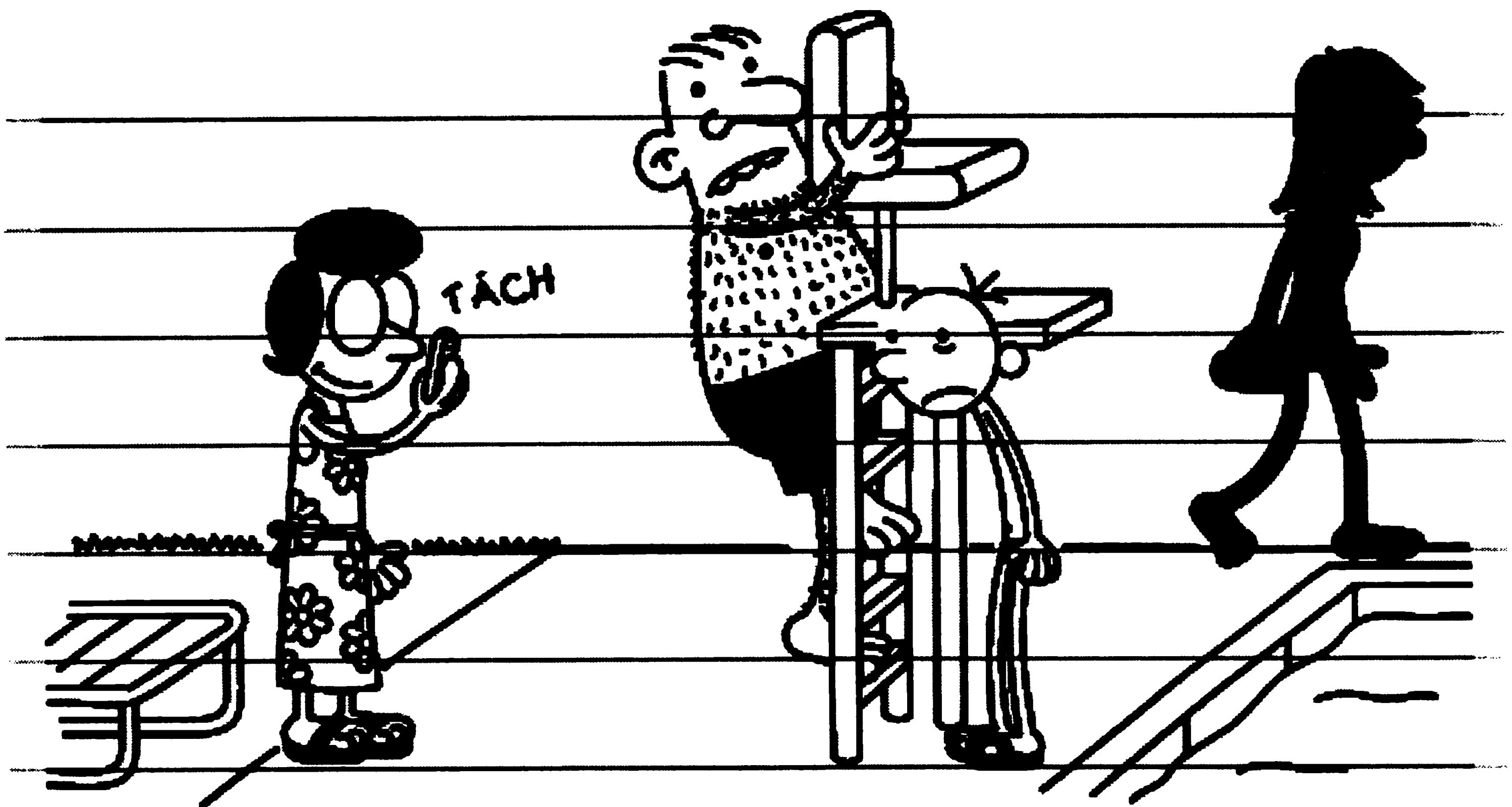

Cuối cùng tôi cũng hướng dẫn cho mẹ cách nhấn cái nút bên phải để chụp hình, nhưng kết quả là nhân vật chính trong ảnh không phải là tôi mà là mẹ. Bạn thấy đấy, đó chính là lý do vì sao tôi luôn nói: với người lớn, công nghệ là một sự uổng phí.

Tôi bảo mẹ chỉnh lại hướng camera của điện thoại về phía tôi, nhưng đúng lúc đó điện thoại reo và mẹ trả lời nó.

Mẹ nói chuyện khoảng năm phút, và khi mẹ vừa buôn điện thoại xong thì Heather cũng chuyển sang vị trí khác. Nhưng điều đó không ngăn được việc mẹ tiếp tục chụp ảnh.

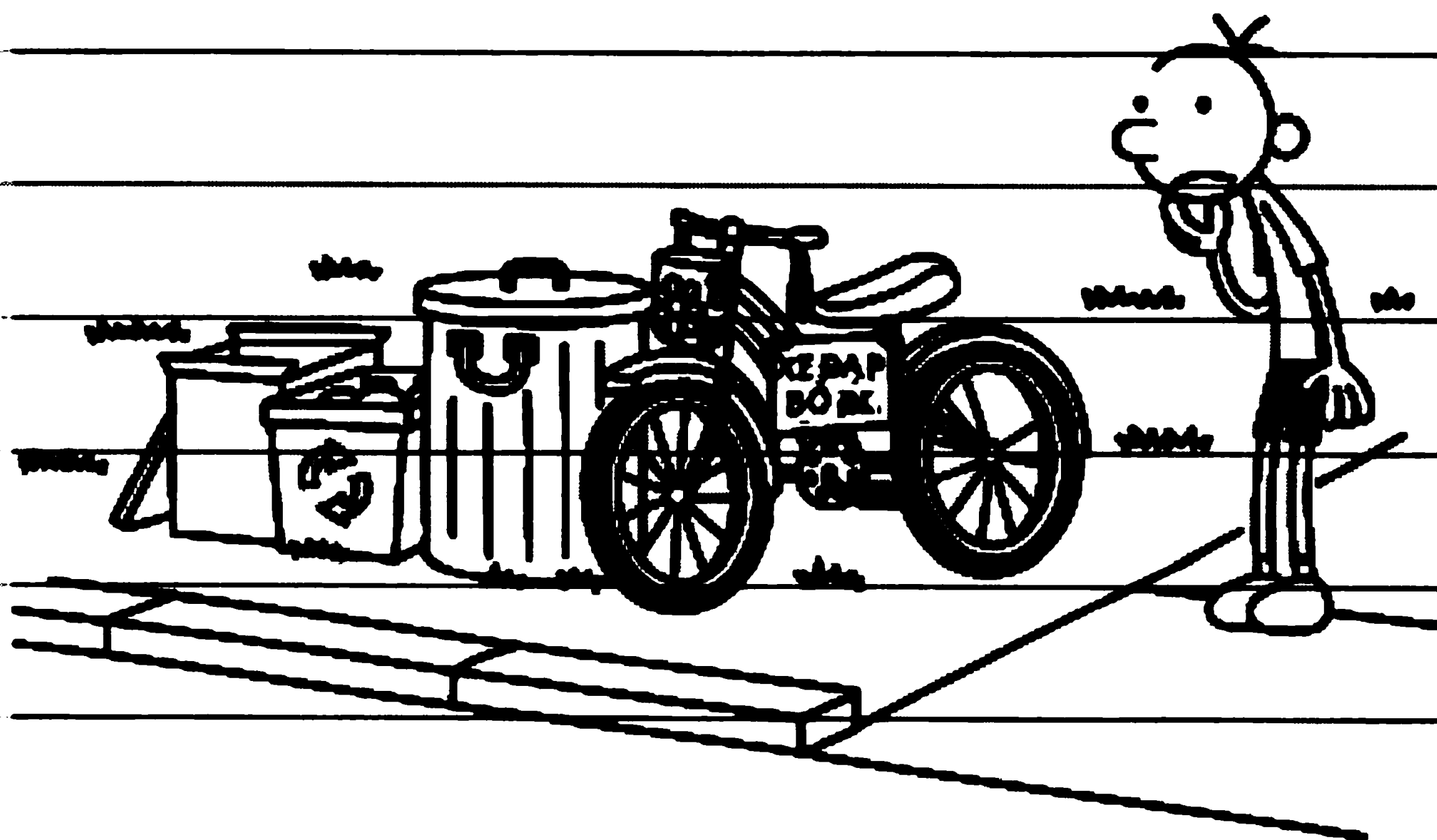
Thứ sáu

Việc nhờ mẹ đưa tôi đến bể bơi bắt đầu trở nên nan giải. Mẹ không muốn ngày nào cũng đến bể bơi, và nếu ĐI thì mẹ chỉ ở lại đó vài giờ.

Tôi thích được ở bể bơi từ lúc nó mở cửa cho đến khi đóng cửa để tôi có thật nhiều thời gian ở bên Heather. Tôi không thể nhờ Rodrick chở tôi tới bể bơi trên chiếc xe tải cũ rích của anh ta vì Rodrick luôn bắt tôi ngồi phía sau, và ở đó thì chẳng có chỗ nào để có thể đặt mông xuống cả.

Tôi nhận ra rằng tôi cần phải có phương tiện của RIÊNG MÌNH, và thật may tôi đã tìm ra giải pháp ngày hôm qua.

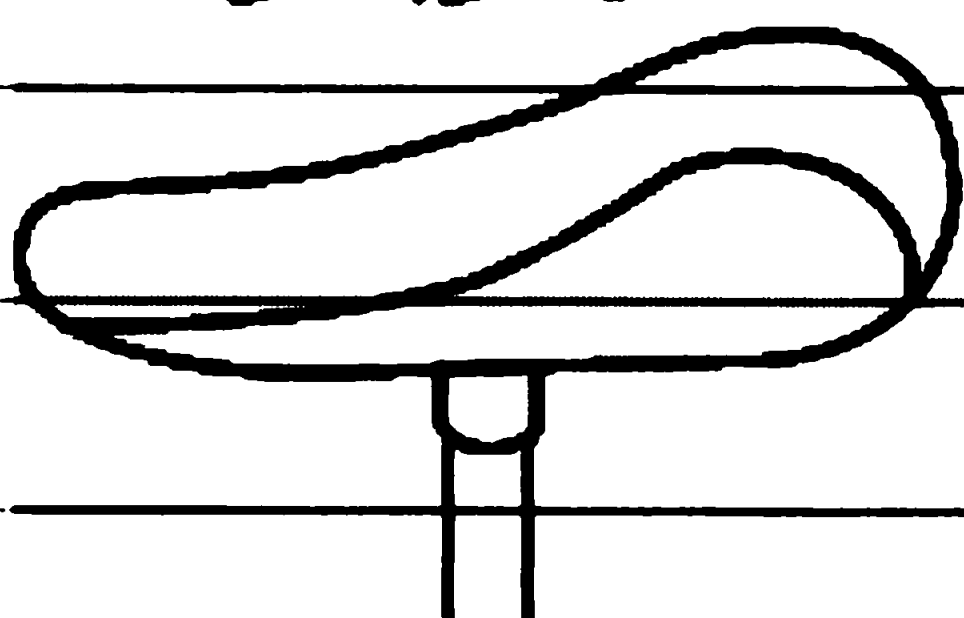
Một trong những người hàng xóm của tôi đã vút một chiếc xe đạp ở lề đường, và tôi đã lấy nó trước khi có bất cứ người nào khác có cơ hội.

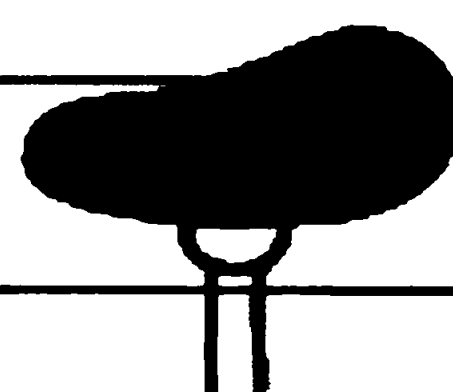
Tôi đạp xe về nhà và cất nó trong ga-ra. Khi nhìn thấy, bố nói ngay đó là một «chiếc xe đạp nữ» và tôi sẽ tìm cách để giải quyết vấn đề hóc búa này.

Nhưng tôi nói cho bạn biết ít nhất hai lý do tại sao một chiếc xe đạp nữ lại tốt hơn chiếc xe đạp nam. Thứ nhất, chiếc xe đạp nữ có cái yên to và êm ái, và điều đó thực sự quan trọng khi bạn đạp xe trong bộ quần áo bơi.

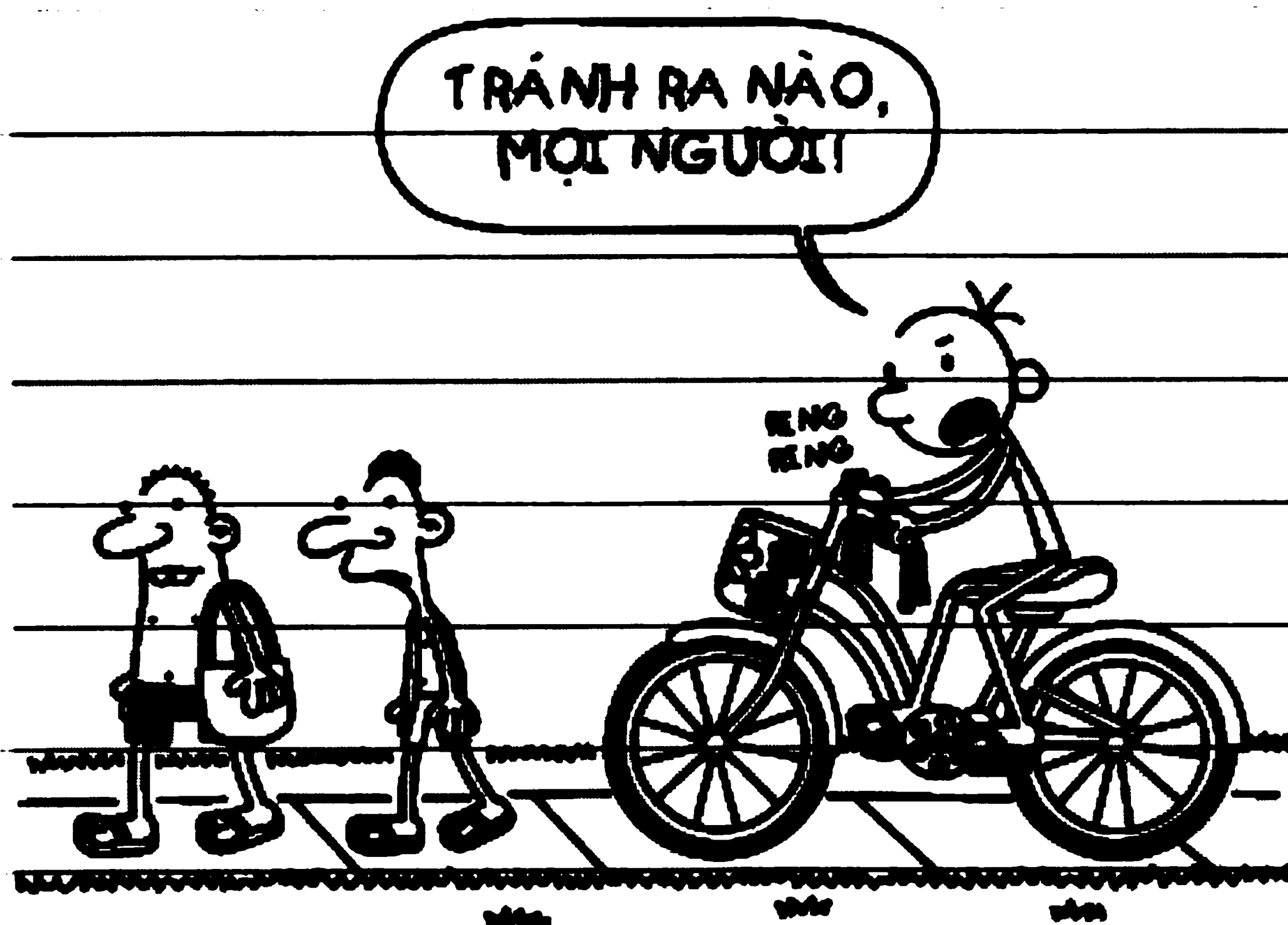
YÊN XE NỮ

YÊN XE NAM

Và thứ hai, xe đạp nữ còn có cái giỏ xe xinh xắn gắn phía trước ghi đông, nên nó rất thích hợp để mang theo các trò chơi điện tử và dầu làm rám nắng. Hơn nữa, chiếc xe đạp của tôi còn có cả một cái chuông, và điều này THỰC SỰ rất có ích.

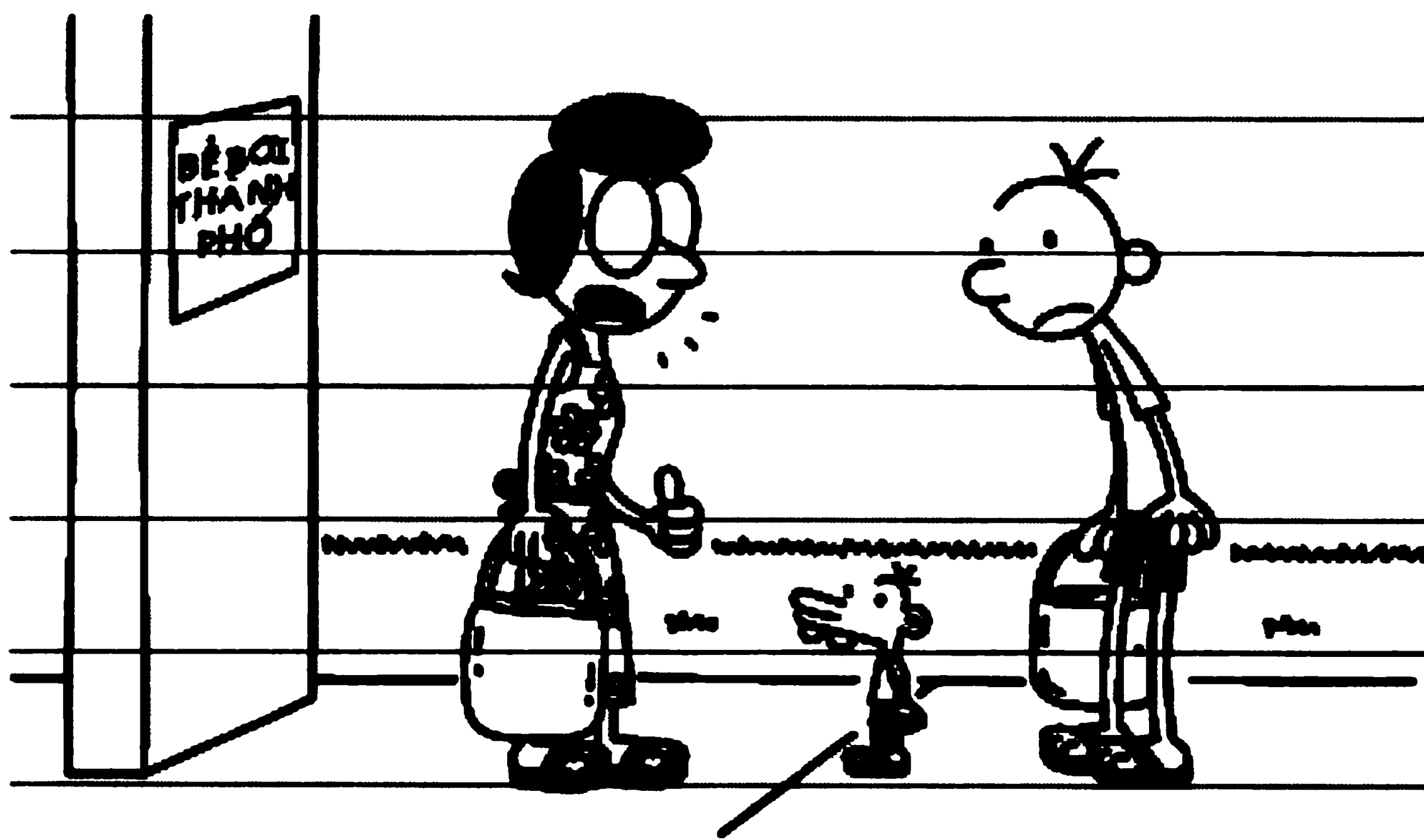

Thứ hai

Tôi nghĩ lẽ ra mình cần phải biết rằng một chiếc xe đạp đã bị «thải hồi» ra đồng rác thì sẽ không dùng được lâu.

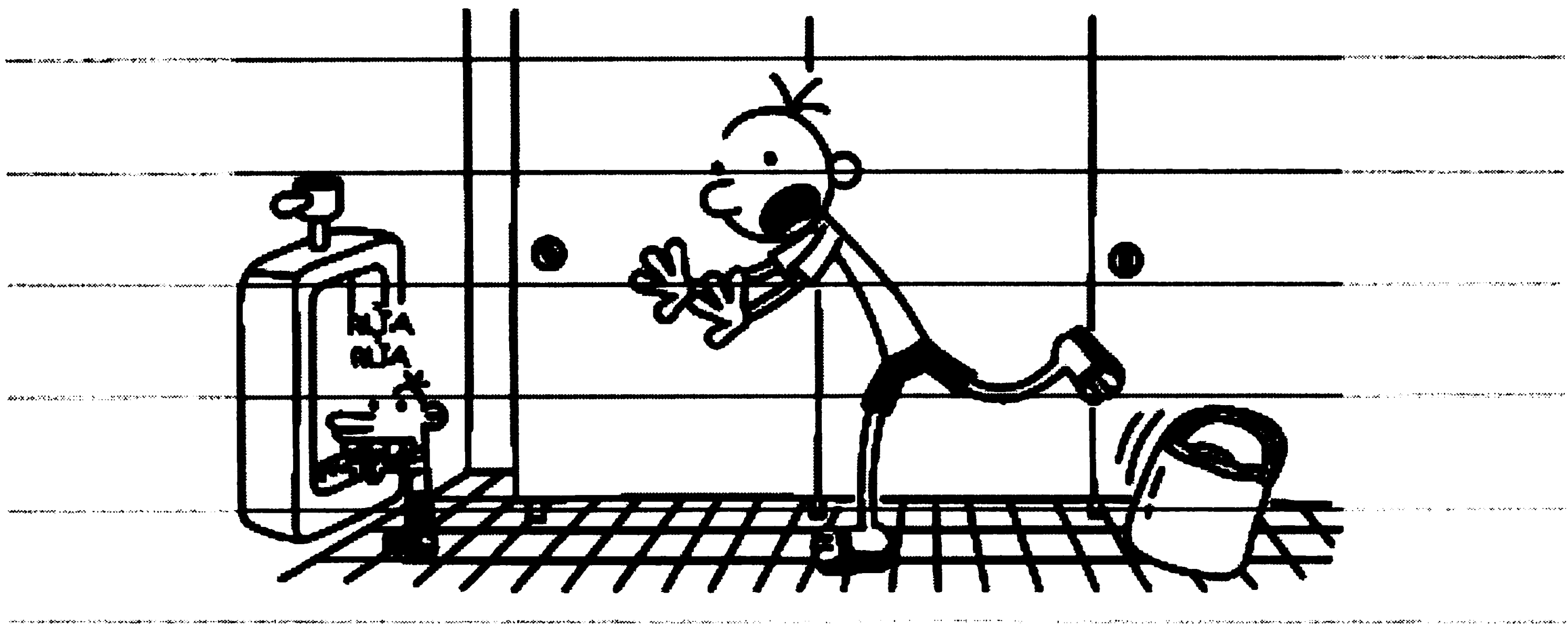
Hôm qua, lúc tôi đạp xe về nhà từ bể bơi, chiếc xe đạp bắt đầu lung lay, rồi bánh trước rơi ra. Vì thế hôm nay tôi buộc phải nhờ mẹ đưa đến bể bơi.

Khi chúng tôi đến đó, mẹ bảo tôi phải đưa Manny đi cùng vào phòng thay đồ. Mẹ nói rằng Manny quá lớn để vào phòng thay đồ nữ cùng với mẹ, vì vậy tôi đoán cách bố trí phòng tắm bên đó cũng giống như phòng dành cho nam.

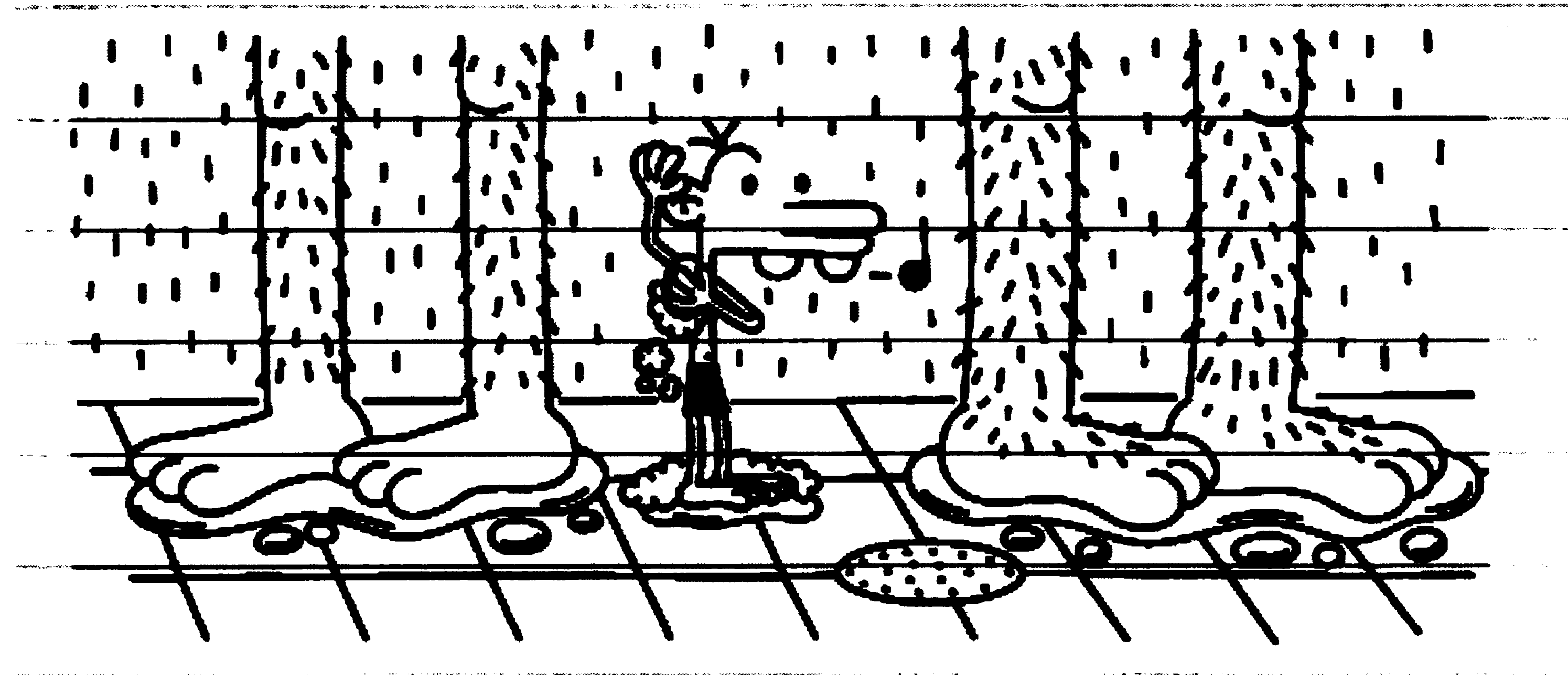

Bình thường chỉ cần khoảng năm giây để Manny đi từ phòng thay đồ ra chỗ khác, nhưng hôm nay nó đã mất đến mười mấy phút để làm việc đó.

Manny luôn đi theo mẹ, nên chắc là nó chưa bao giờ ở trong phòng tắm dành cho nam. Nó thực sự tò mò và muốn khám phá tất cả mọi thứ xung quanh. Có lúc tôi phải ngăn nó rửa tay trong bồn cầu vì nó tưởng đó là bồn rửa tay.

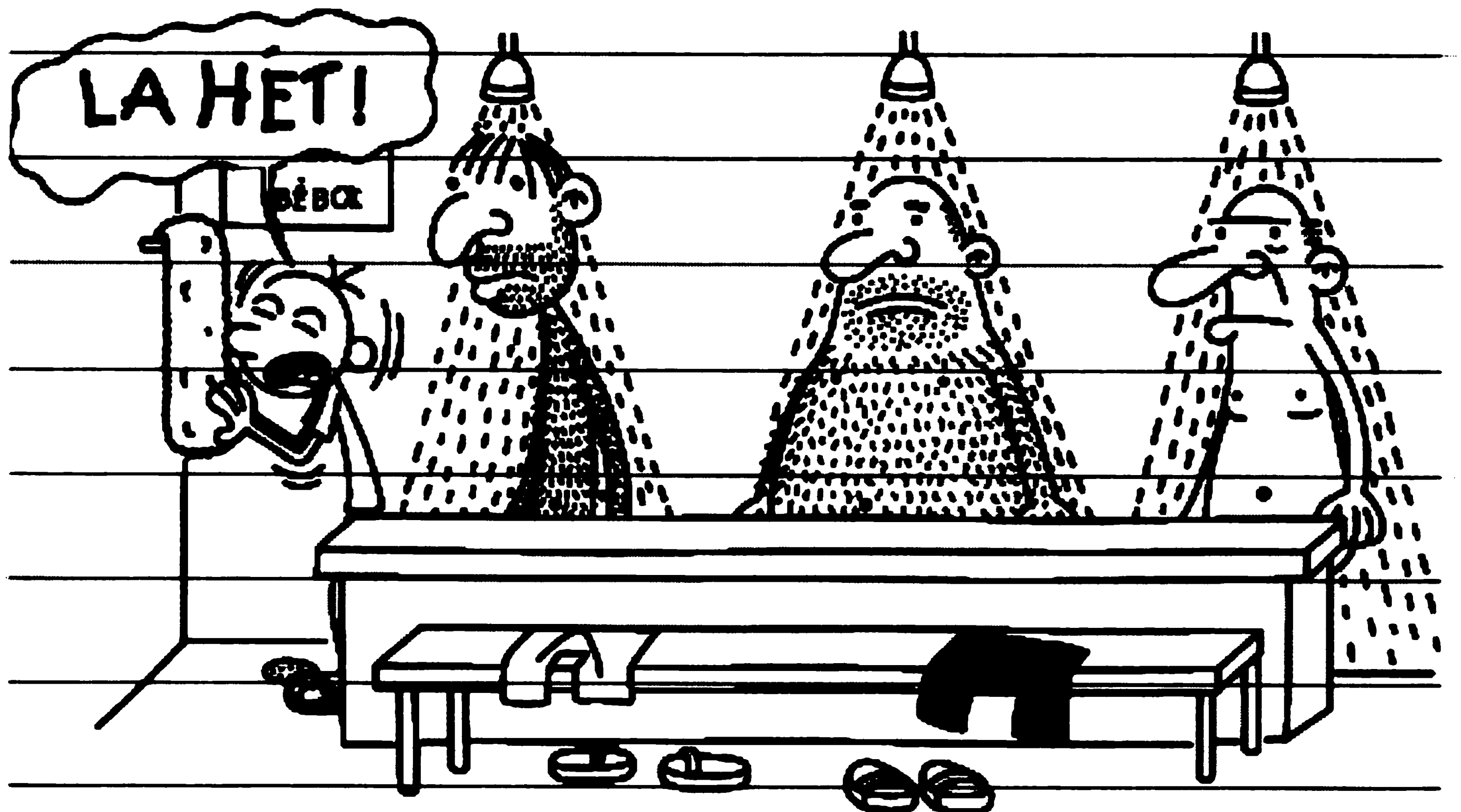

Tôi không muốn Manny phải đi bộ qua khu vực tắm trắng và nhìn thấy những thứ kinh dị mà tôi đã phải trải qua. Vì vậy tôi đã lấy chiếc khăn tắm trong túi của mình và trùm lên mắt của Manny khi chúng tôi đi bộ qua chỗ vòi hoa sen của mấy gã lớn tuổi. Nhưng chỉ hai giây trong khi tôi lấy chiếc khăn của mình ra, Manny đã mất hút. Và bạn sẽ không bao giờ tưởng tượng được nơi nó đến.

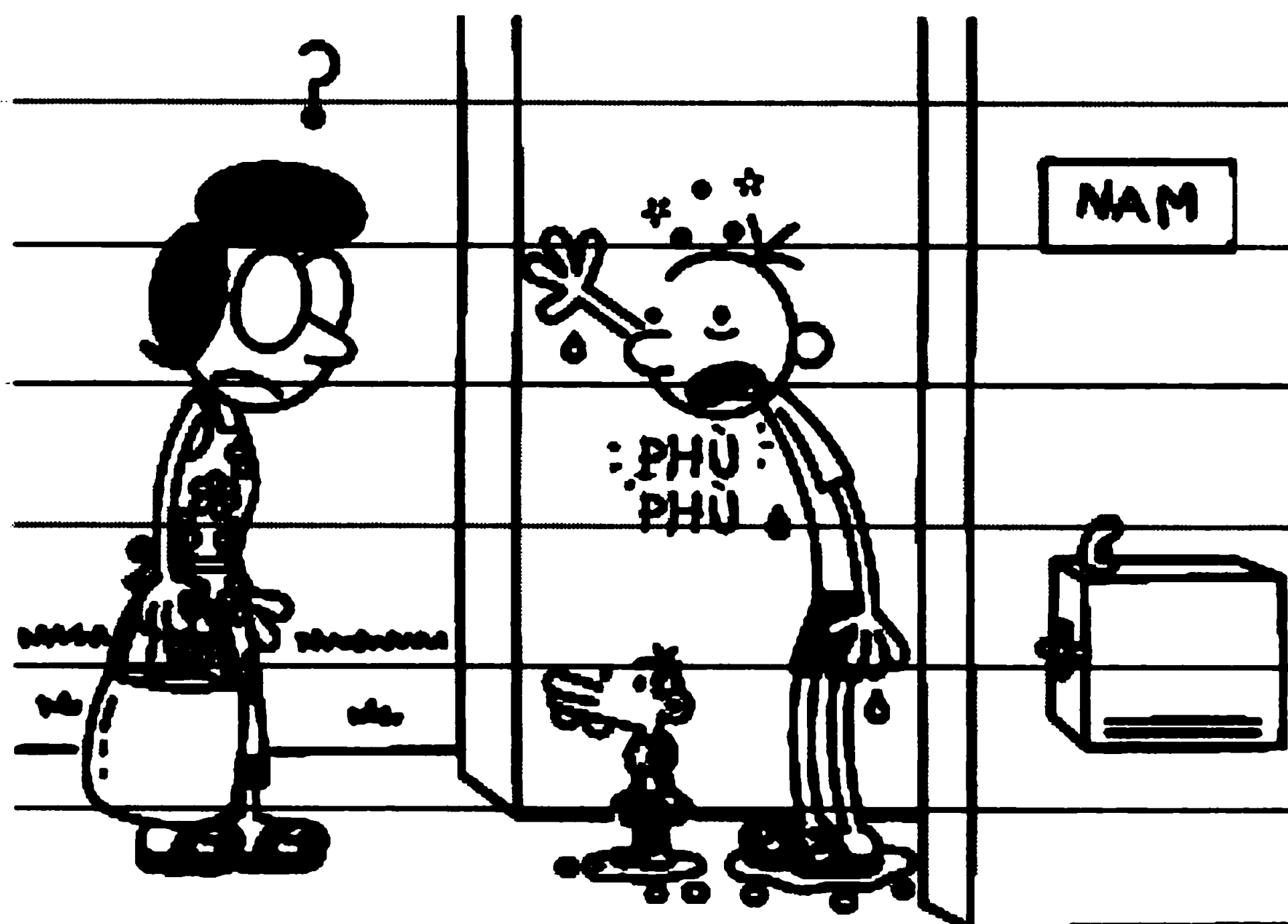
Tôi biết mình phải giải cứu cho Manny, do đó tôi cố gắng nhắm mắt chặt nhất có thể và lao vào cứu nó.

Tôi đã thực sự lo lắng về việc sẽ chạm phải một trong những gã đang tắm, và trong tích tắc, lo lắng ấy của tôi đã thành sự thật.

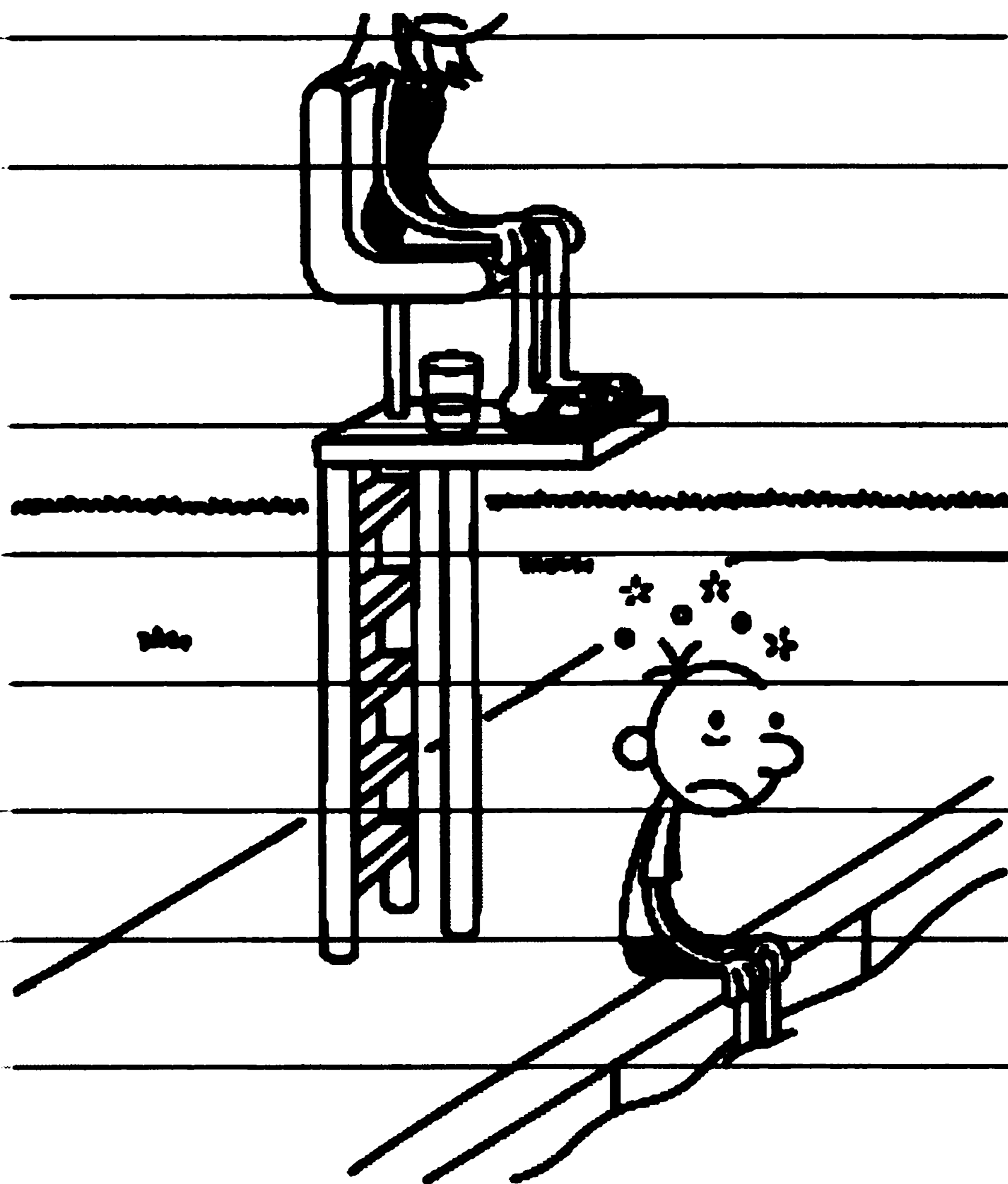

Tôi buộc phải mở mắt để tìm Manny, và sau đó tôi túm lấy nó và đi ra ngoài nhanh nhất có thể.

Khi chúng tôi đã ở bên ngoài, Manny trông có vẻ ổn, nhưng tôi không nghĩ tôi sẽ hoàn toàn hồi phục sau trải nghiệm kinh khủng đó.

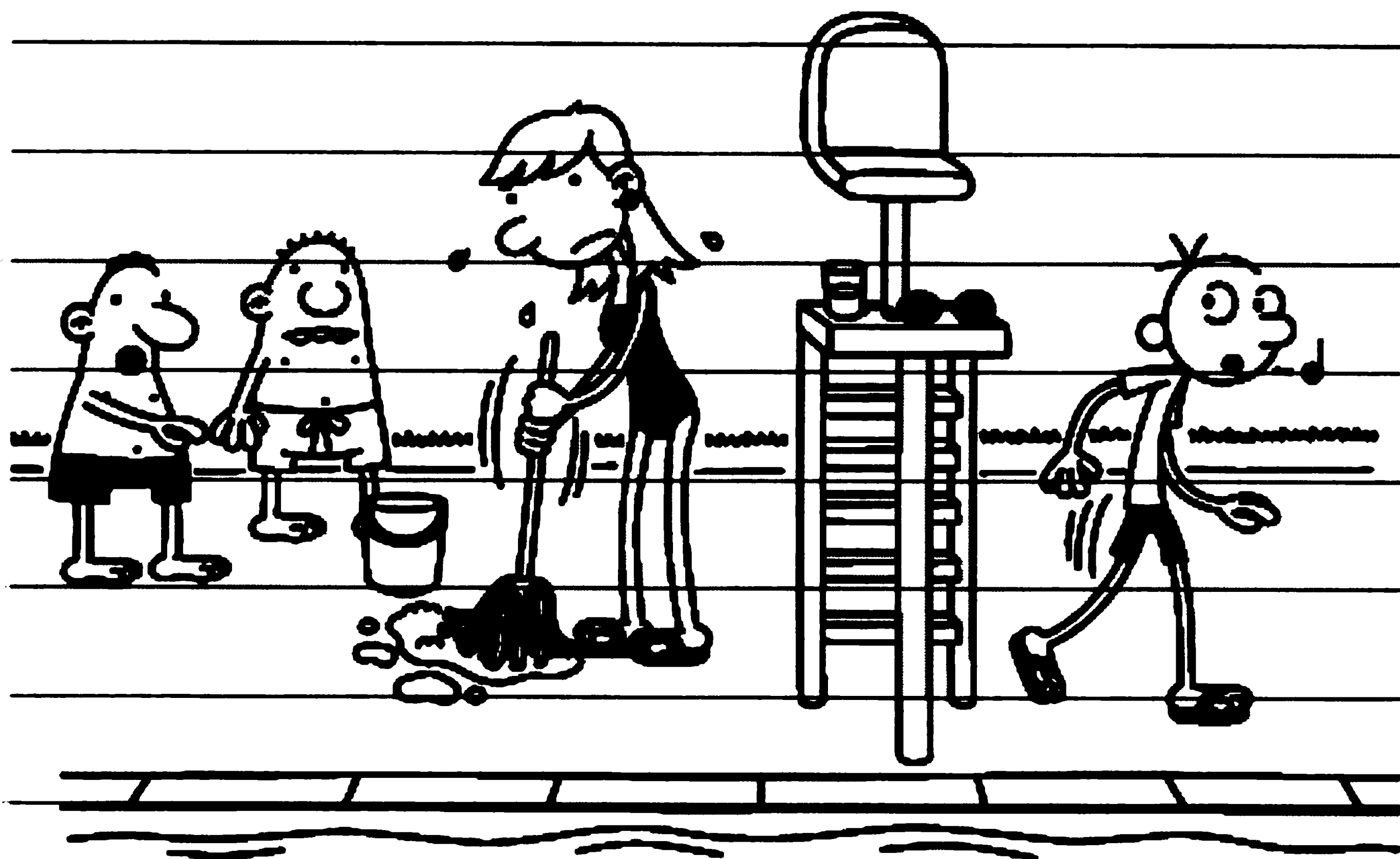
Tôi thấy có phần loạng choạng khi ngồi bên dưới ghế cứu hộ của Heather. Sau đó tôi bắt đầu hít thật sâu để trấn tĩnh lại.

Năm phút sau, có một đứa trẻ chắc hẳn là đã ăn quá nhiều kem nên đã nôn ngay phía sau của Heather. Cô ấy quay lại rồi nhìn xuống như thể đang mong chờ tôi làm điều gì đó. Tôi nghĩ việc dọn dẹp đống lộn xộn đó là một hành động đầy ga lăng nhưng nó thực sự vượt quá cái gọi là trách nhiệm của tôi.

Dù sao, gần đây tôi đã suy nghĩ rất nhiều, và tôi nhận ra rằng mình cần làm cho mùa hè lãng mạn này nguội lạnh đi chút ít.

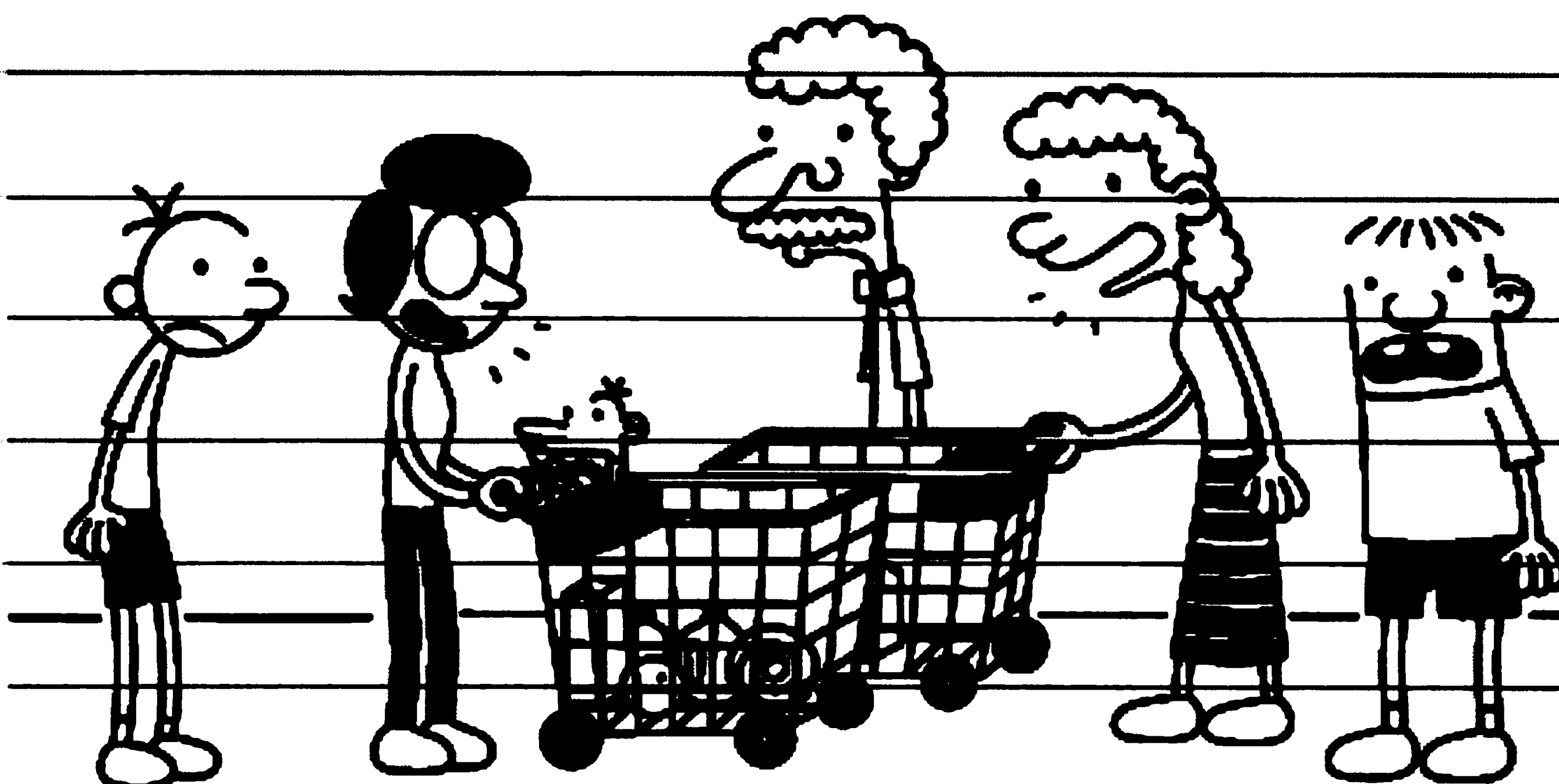
Hơn nữa, sang năm Heather sẽ vào đại học, và những mối quan hệ đường dài như vậy rất khó có thể phát triển được.

THÁNG TÁM

Thứ ba

Hôm nay, chúng tôi đã gặp gia đình Jeffersons tại siêu thị. Tôi và Rowley đã không nói chuyện với nhau hơn một tháng, nên tình huống này thật sự khó xử.

Cô Jefferson nói họ đi mua đồ cho chuyến đi biển vào tuần tới. Điều đó không khác gì đang chọc tức tôi vì đó là nơi gia đình TÔI từng dự định sẽ đến trong mùa hè này. Nhưng sau đó bà Jefferson đã nói vài điều khiến tôi như người chết vớ được cọc.

Bác Jefferson có vẻ không "hài lòng" lắm với ý tưởng đó, nhưng trước khi bác ấy có thể nói mẹ đã lên tiếng.

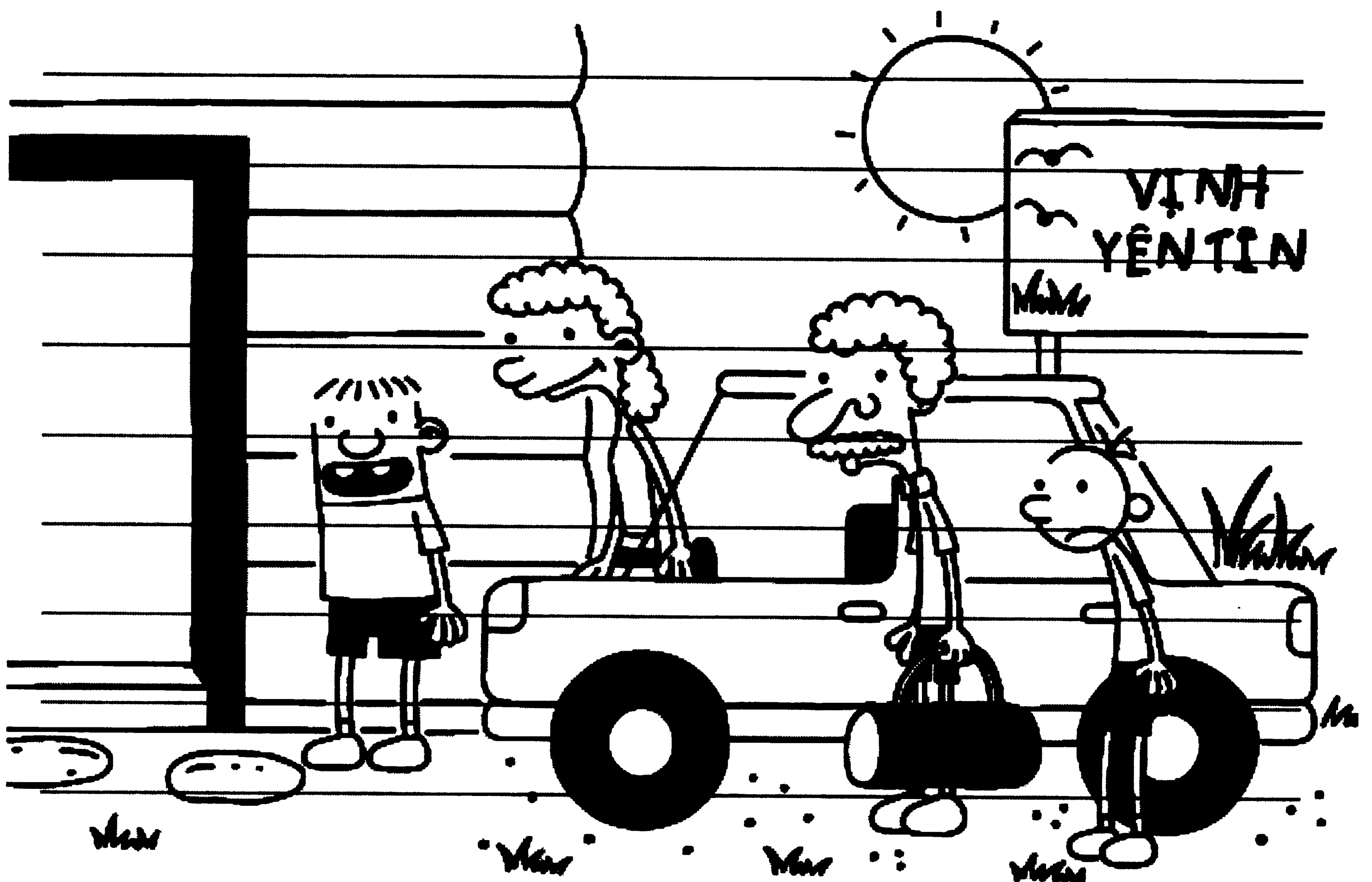

Có điều gì đó rất đáng ngờ về toàn bộ chuyện này. Tôi đoán có vẻ như nó được dàn dựng, và mẹ với cô Jefferson đã hùn vào để tôi với Rowley quay trở lại với nhau.

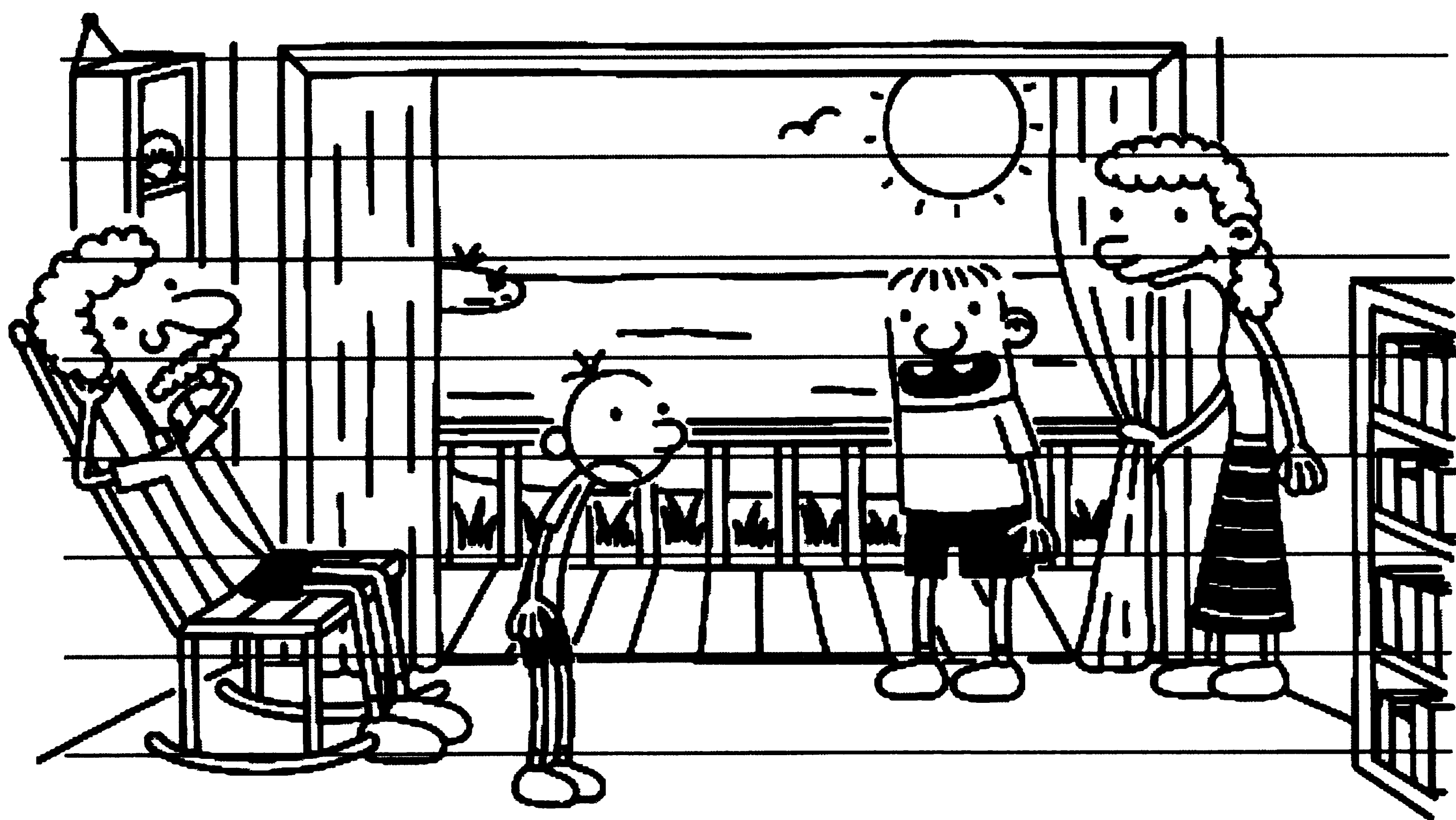
Tin tôi đi, Rowley là người CUỐI CÙNG tôi muốn chơi cùng cả một tuần. Nhưng sau đó tôi nhận ra rằng nếu tôi tới bãi biển cùng gia đình Jeffersons, tôi sẽ có cơ hội được đi RUNG SỢ NGƯỜI. Như vậy mùa hè của tôi sẽ không bị phá hỏng sau tất cả những chuyện vừa rồi.

Thứ hai

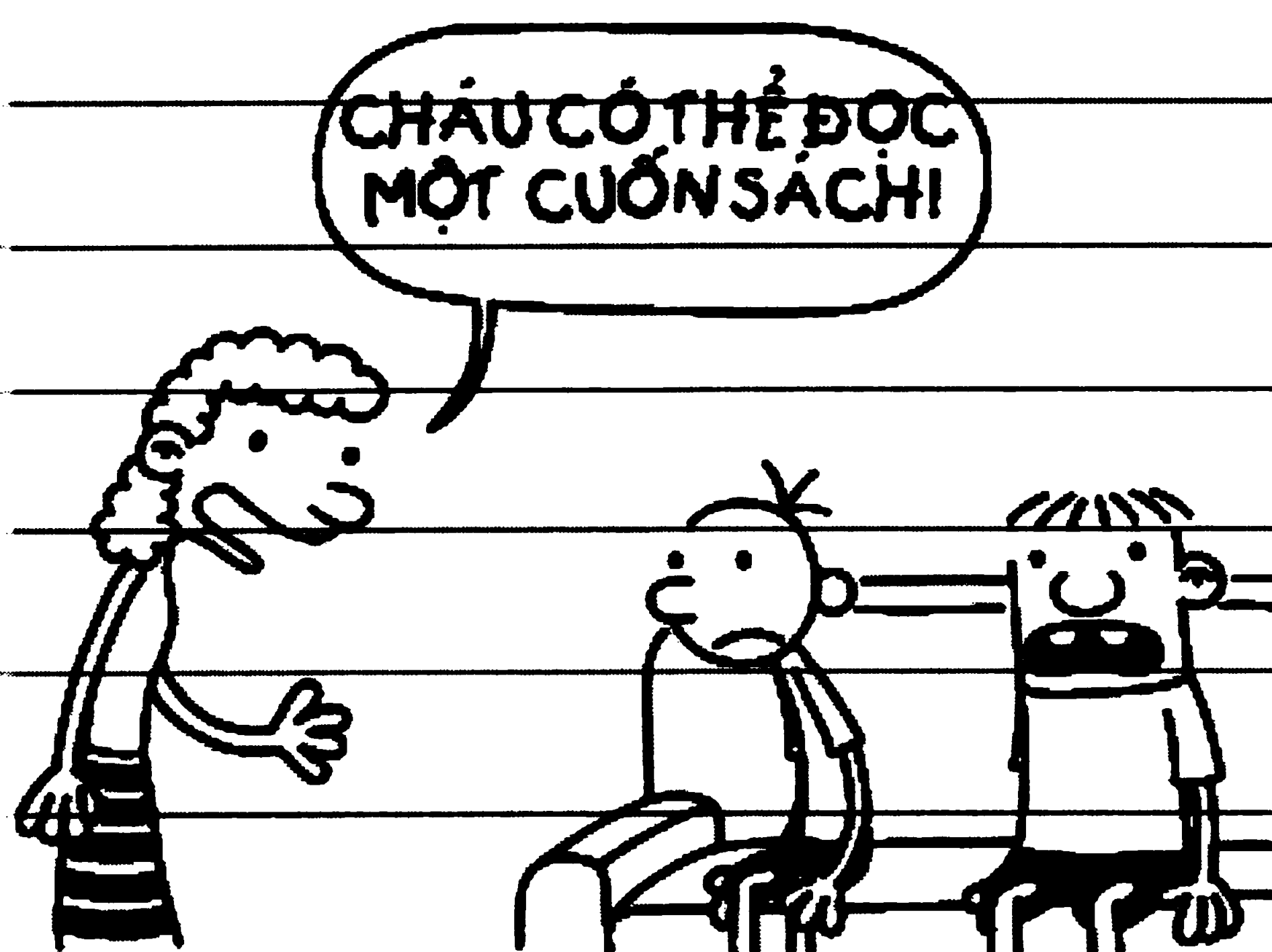
Tôi biết mình đã sai lầm về chuyến đi này khi nhìn thấy nơi tôi sẽ nghỉ.

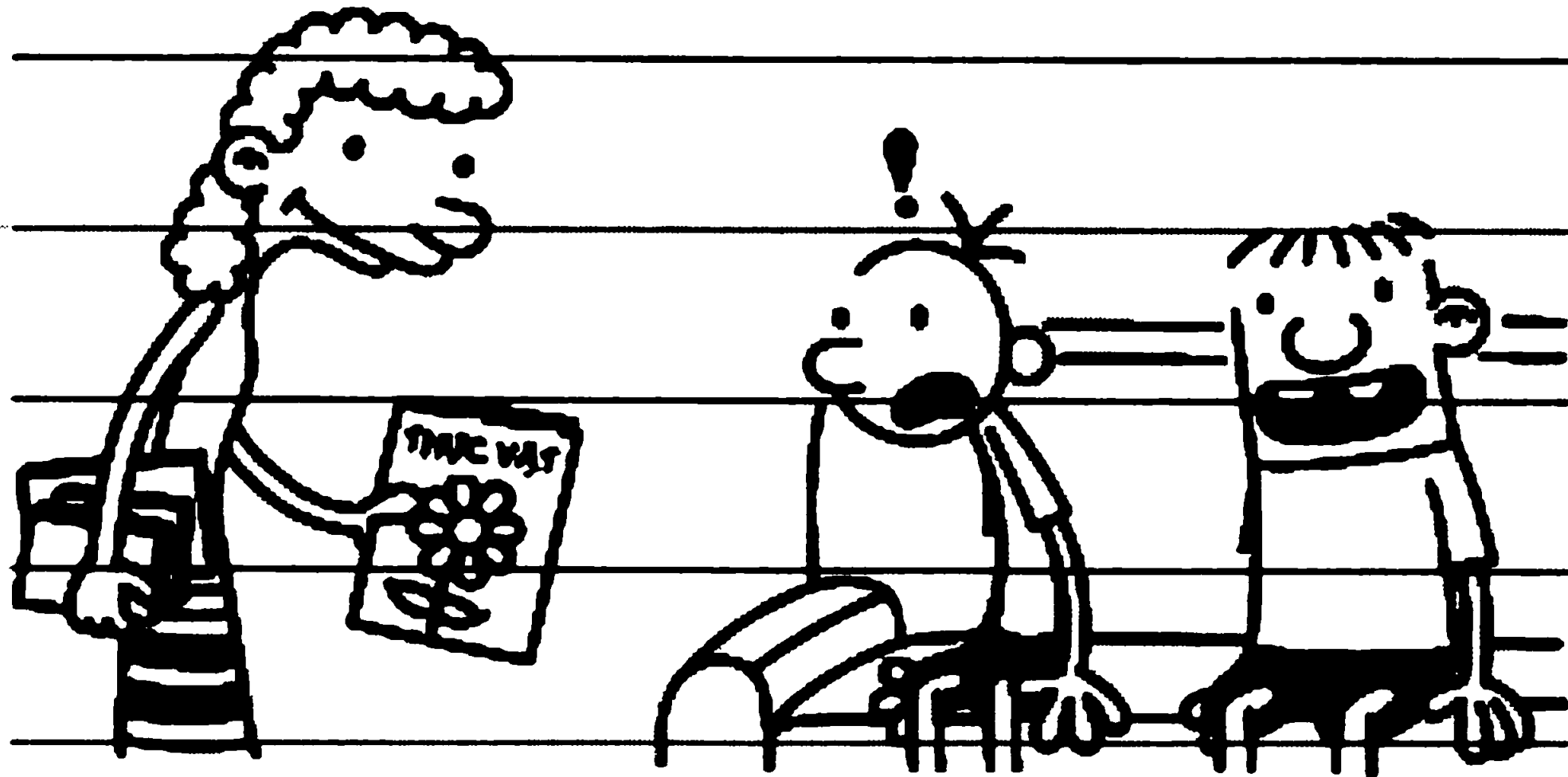
Gia đình tôi luôn thuê một căn hộ trong khu cao tầng ngay gần lối đi dọc bãi biển, nhưng nơi gia đình Jeffrsons đang ở lại là một ngôi nhà gỗ nhỏ cách bãi biển khoảng năm dặm. Khi vào trong ngôi nhà, tôi phát hiện ra trong đó không có ti vi hay máy tính cũng như BẤT CỨ CÁI GÌ có màn hình trên đó cả.

Khi tôi thắc mắc chúng tôi phải làm gì để giải trí, cô Jefferson nói-

Tôi nghĩ rằng câu trả lời đó thật thú vị, và tôi đã nói với Rowley rằng mẹ nó khá vui tính. Nhưng chỉ một giây sau đó cô ấy đã quay lại với một đồng tài liệu để đọc.

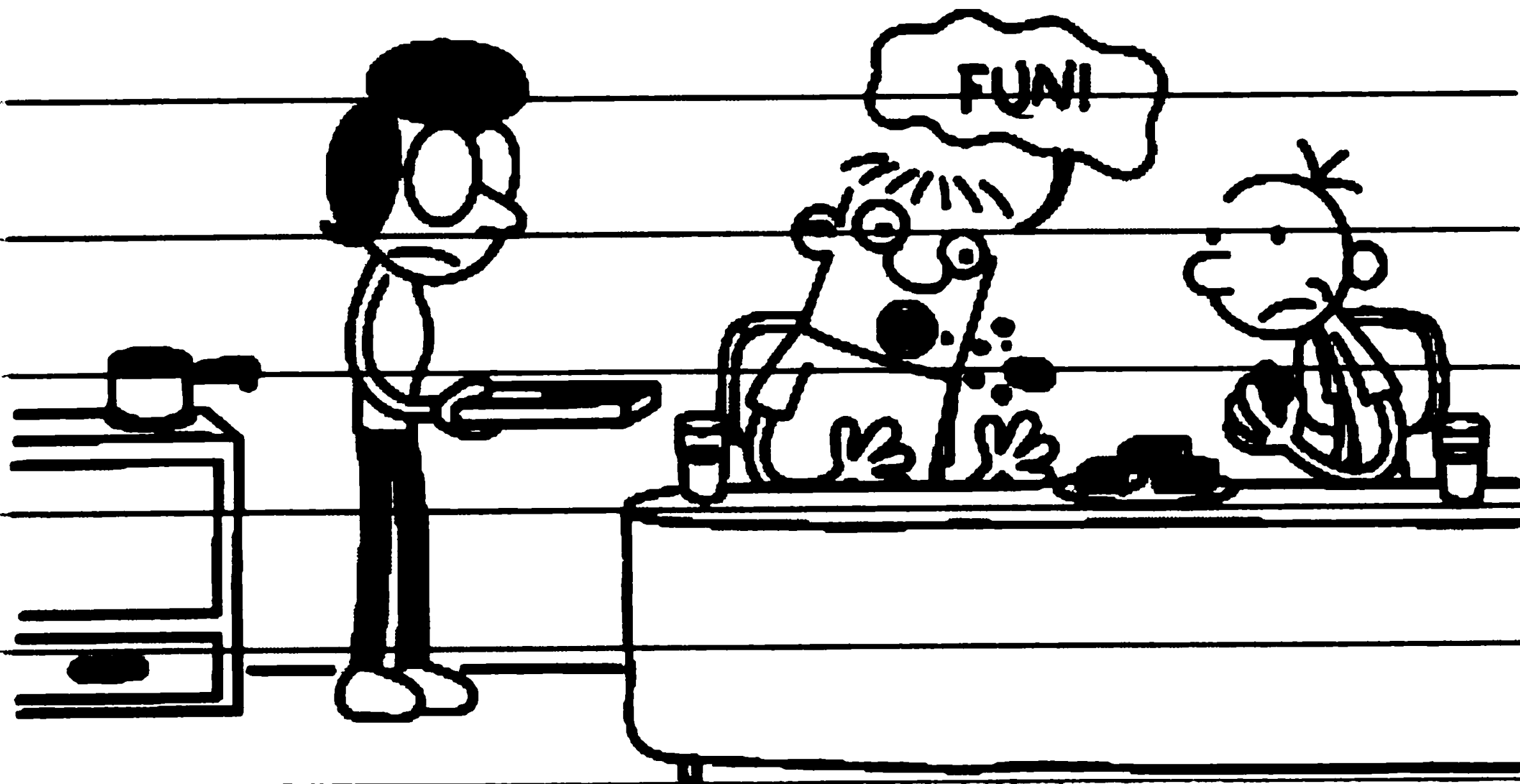

Và điều này càng CHỨNG TỎ rằng mẹ đã lên kế hoạch ngay từ ban đầu.

Cả ba người nhà Jeffersons ngồi đọc sách cho đến khi tới giờ ăn. Bữa tối rất TUYỆT, nhưng món tráng miệng thật kinh khủng. Cô Jefferson thuộc tuýp các bà mẹ bí mật đưa các loại thức ăn dinh dưỡng vào món tráng miệng của bạn, và bánh sôcôla hạnh nhân của cô ấy chỉ toàn rau dền.

Tôi không nghĩ đó là một ý tưởng hay khi nghiền nhỏ rau và biến nó thành bữa tráng miệng của bọn trẻ con, vì sau đó, chúng sẽ không bao giờ biết mùi vị thực sự của đồ ăn.

Lần đầu tiên mà Rowley ăn bánh sôcôla hạnh nhân là ở nhà tôi, và tin tôi đi, chuyện đó không được thú vị lắm.

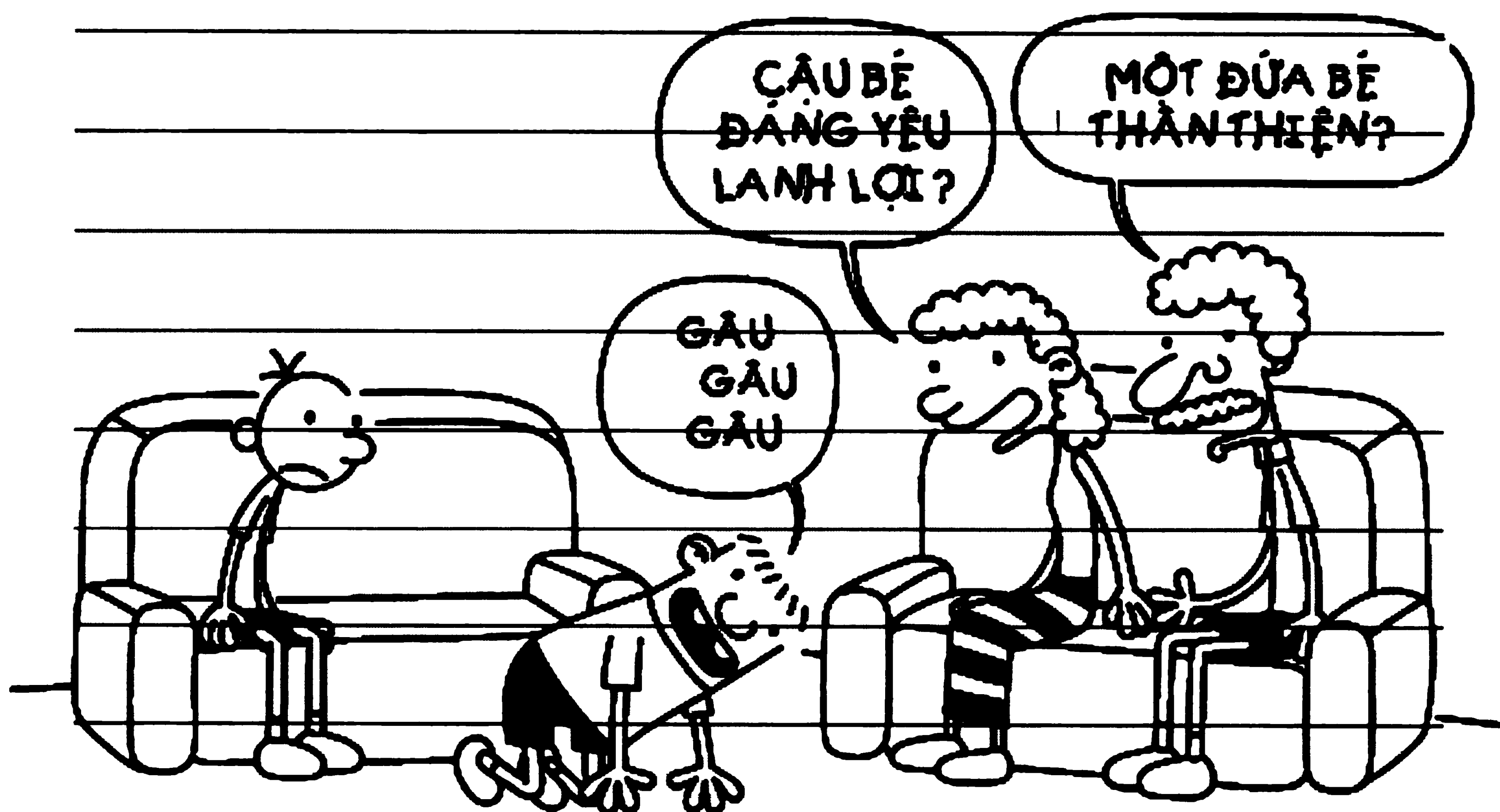

Sau bữa tối cô Jefferson gọi tất cả chúng tôi vào phòng khách để chơi trò chơi. Tôi đã hy vọng chúng tôi sẽ chơi một trò gì đó bình thường như chơi bài, nhưng gia đình Jeffersons có những ý tưởng thú vị của riêng họ.

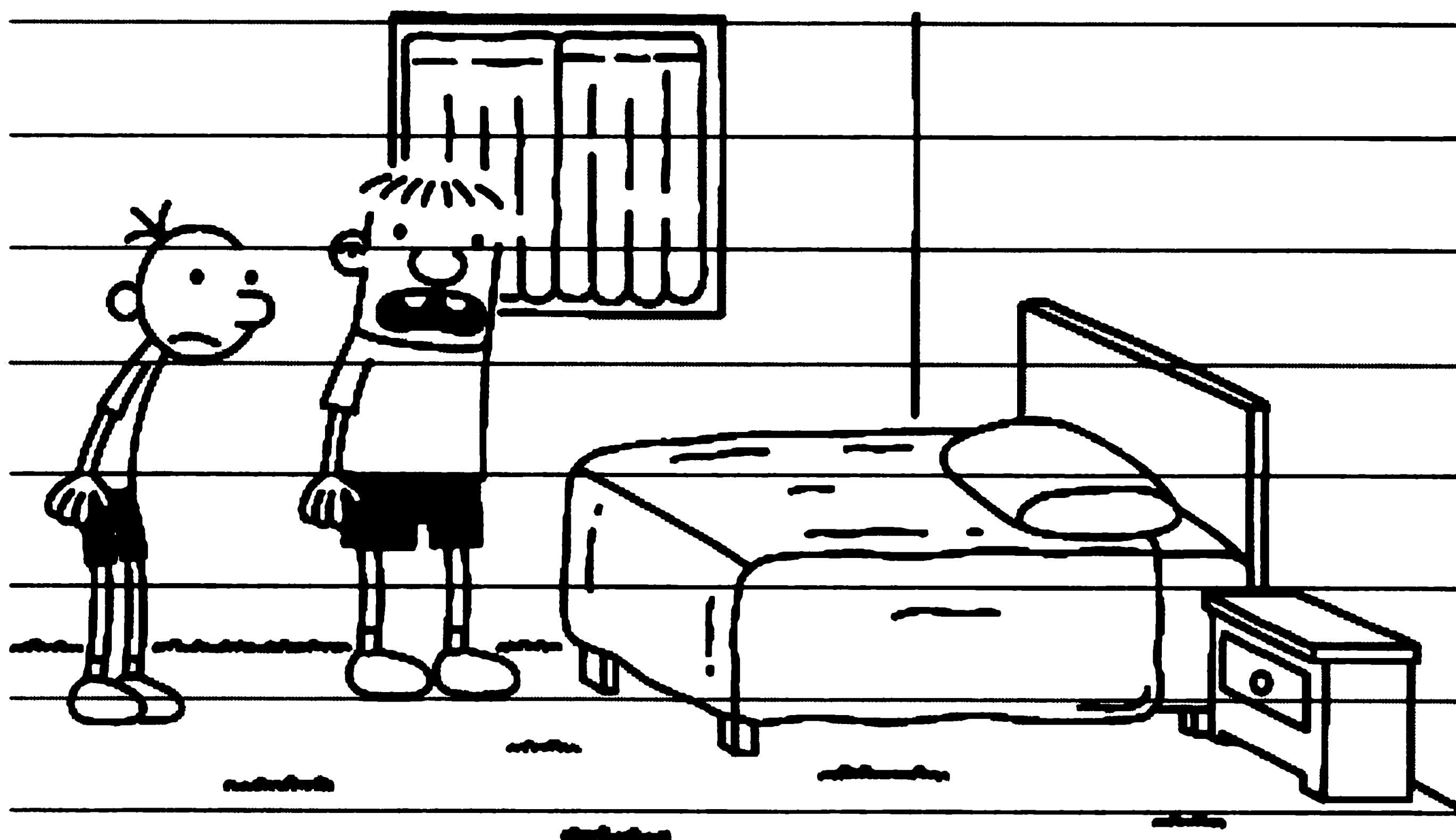
Họ chơi một trò chơi có tên "tôi yêu bạn bởi vì", và khi đến lượt tôi, tôi đã bỏ lượt chơi của mình.

Sau đó chúng tôi chơi trò bắt chước, và khi đến lượt Rowley, nó là một con chó.

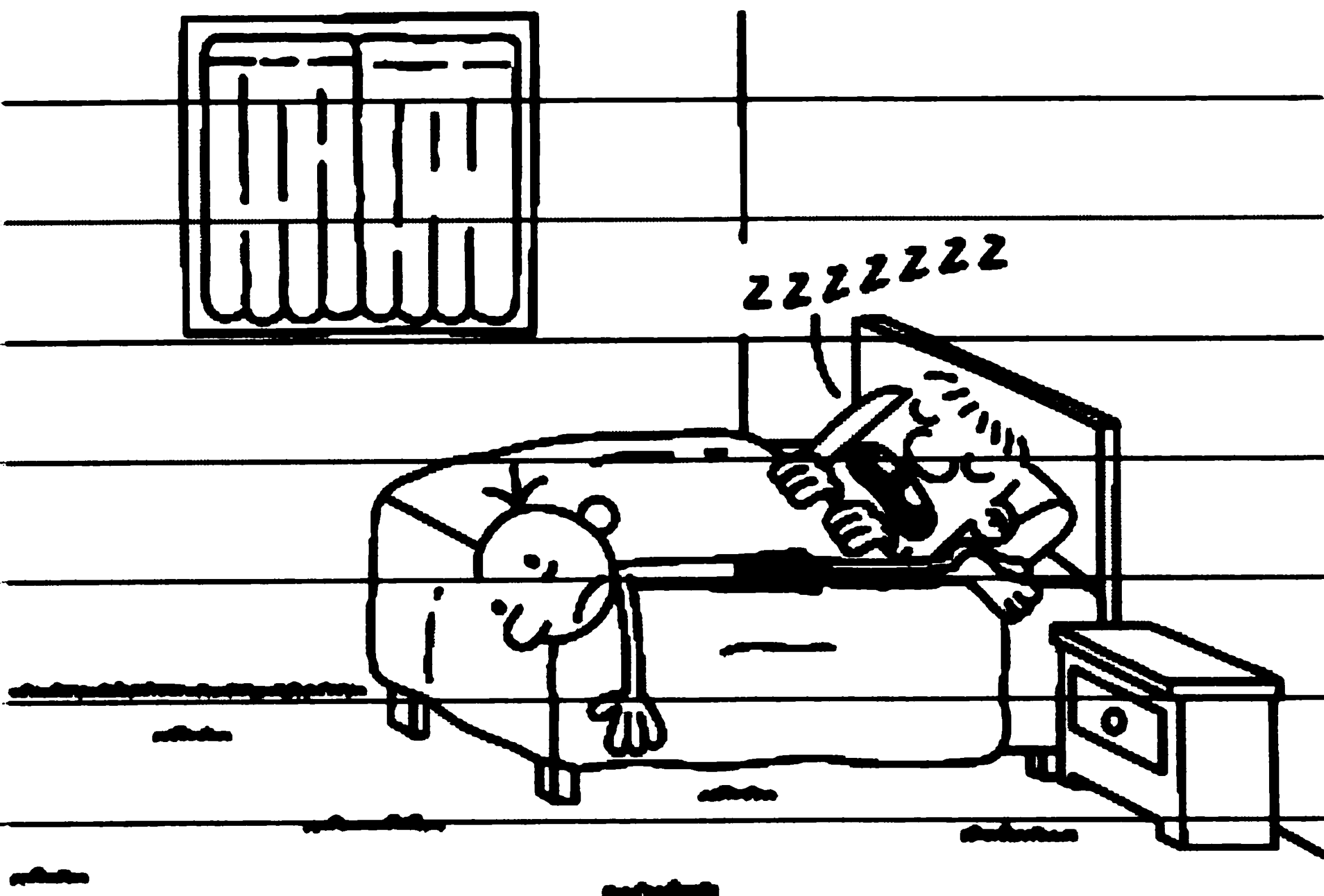

Khoảng 9 giờ, bác Jefferson thông báo đã đến giờ đi ngủ. Lúc đó tôi mới phát hiện ra rằng ngủ trong ngôi nhà gỗ của gia đình Jeffersons còn tệ hơn các trò giải trí của họ.

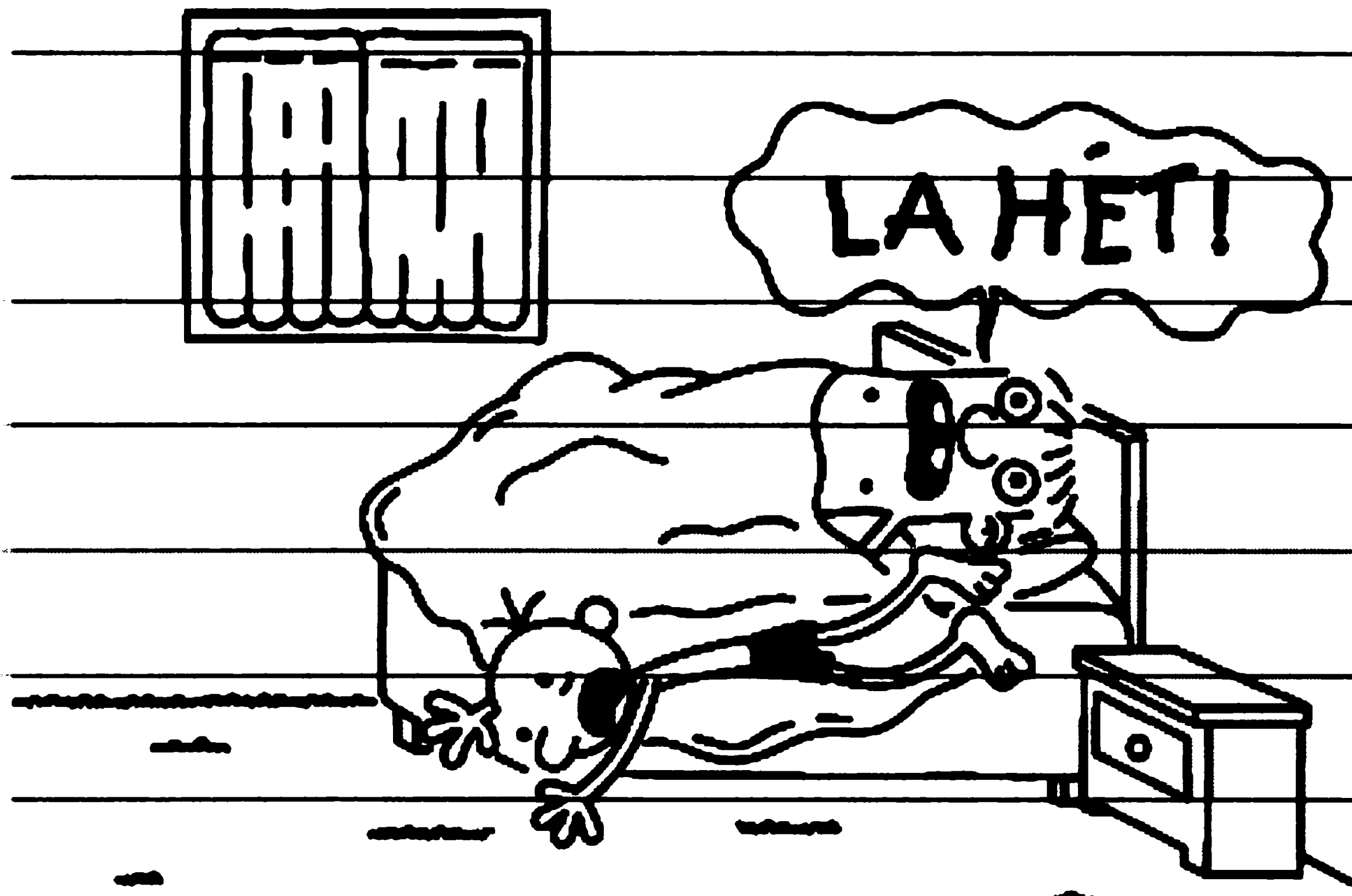
Ở đó chỉ có duy nhất một chiếc giường, nên tôi nói với Rowley chúng tôi sẽ tung đồng xu để xác định người ngủ trên giường và người phải ngủ trên sàn nhà.

Nhưng Rowley đã kiểm tra kỹ tấm thảm lông vừa rậm vừa cứng và nó đã quyết định sẽ không mạo hiểm. Tôi cũng quyết định mình không dại gì mà ngủ trên sàn nhà. Vì thế tôi đã lên giường nằm với Rowley và nằm cách xa nó nhất có thể.

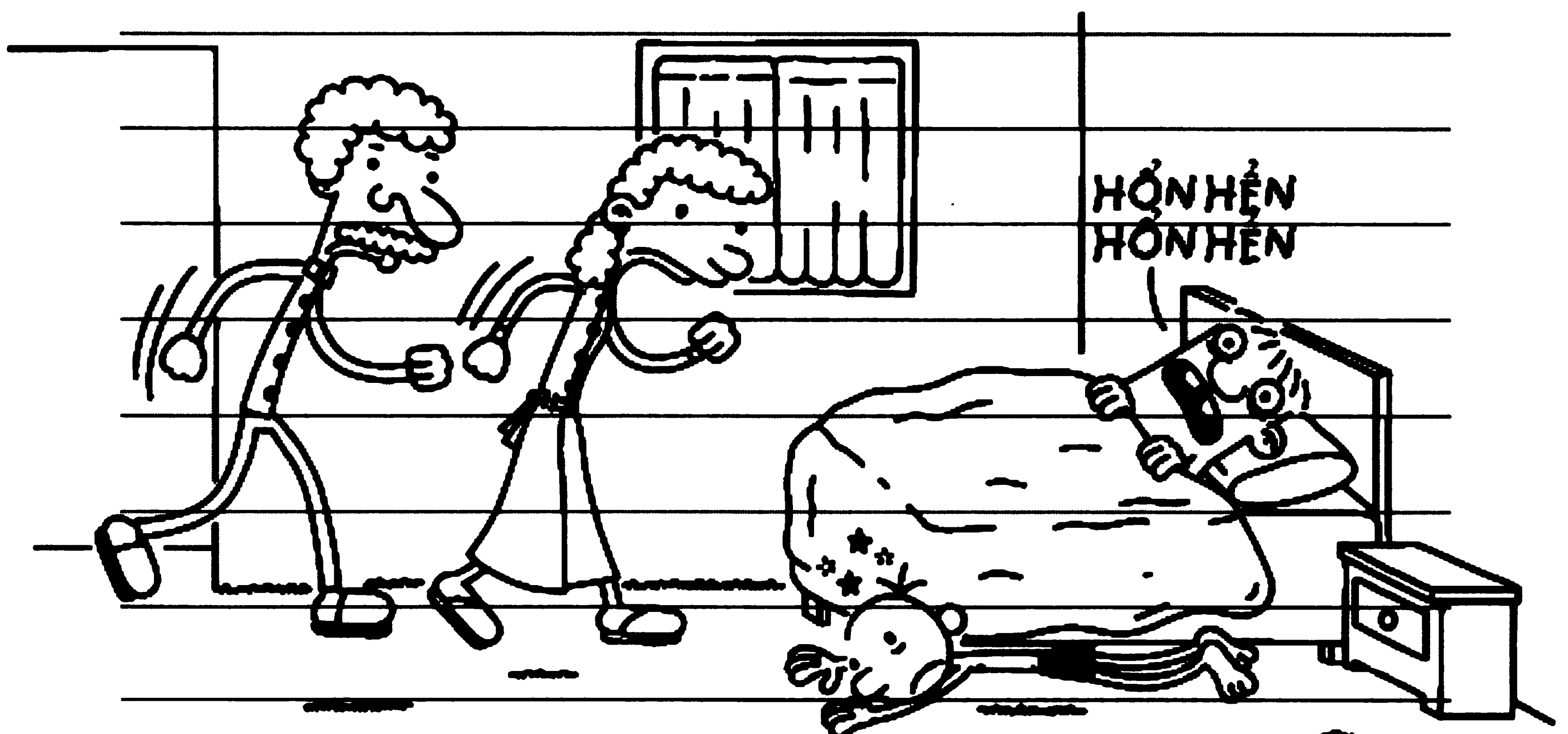

Vừa đặt mình xuống Rowley đã ngáy ngay lập tức, nhưng tôi gặp chút rắc rối để ngủ với một nửa cơ thể treo lơ lửng ở ngoài giường. Cuối cùng, tôi cũng chìm vào giấc ngủ cho đến khi Rowley la hét như bị ai đó tấn công.

Trong khoảnh khắc đó tôi đã nghĩ bàn tay bùn cuối cùng cũng tìm đến chúng tôi.

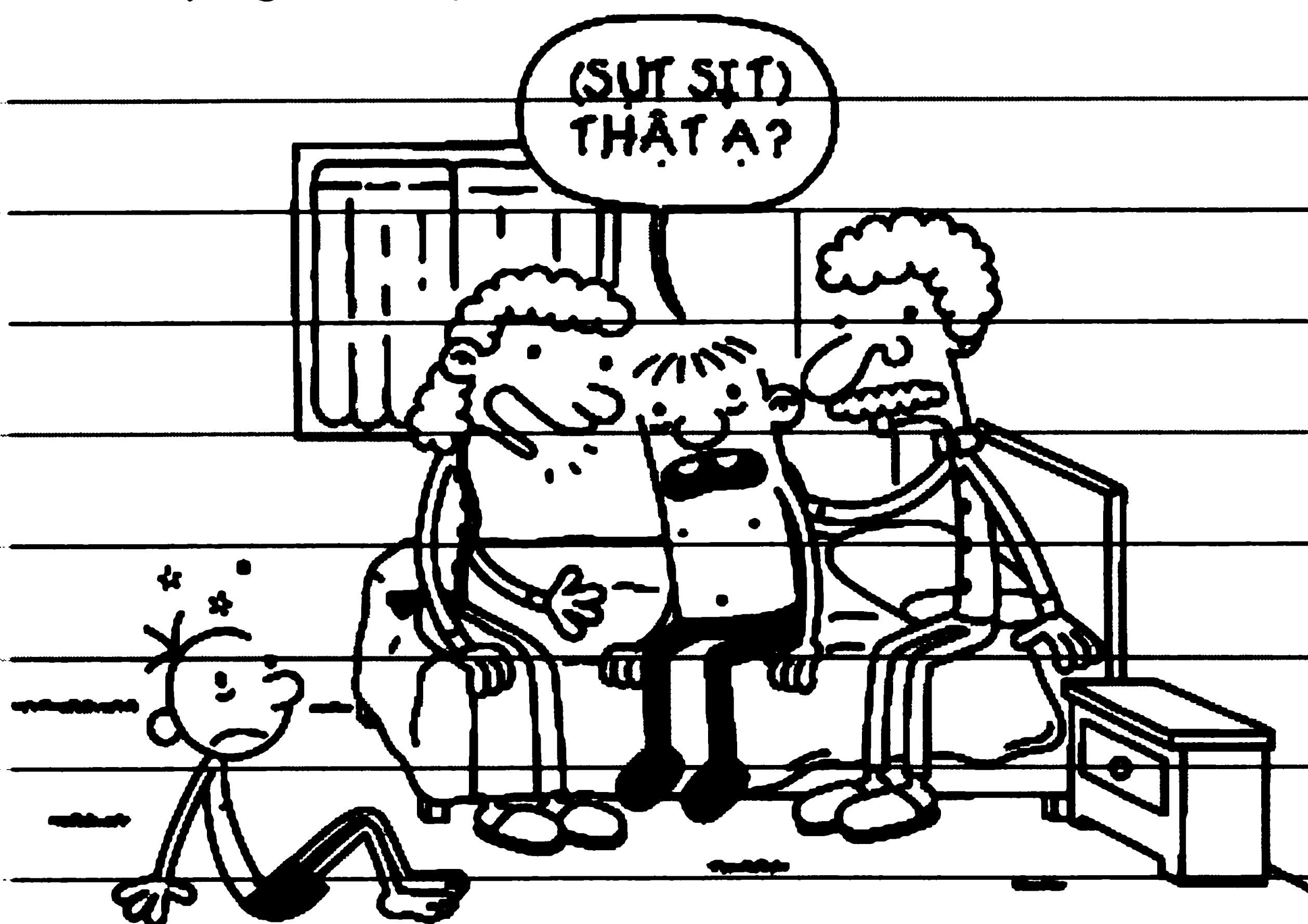

Bố mẹ Rowley lập tức chạy sang để xem điều gì đã xảy ra.

Rowley nói nó gặp ác mộng rằng có một con gà nấp bên dưới chỗ nằm của nó.

Vì vậy bố mẹ Rowley phải mất hai mươi phút làm cho nó bình tĩnh trở lại và bảo với nó rằng đó chỉ là một con ác mộng và thực sự không có con gà nào hết.

Không một ai bận tâm đến việc kiểm tra xem mặt tôi có bị làm sao sau khi rơi khỏi giường.

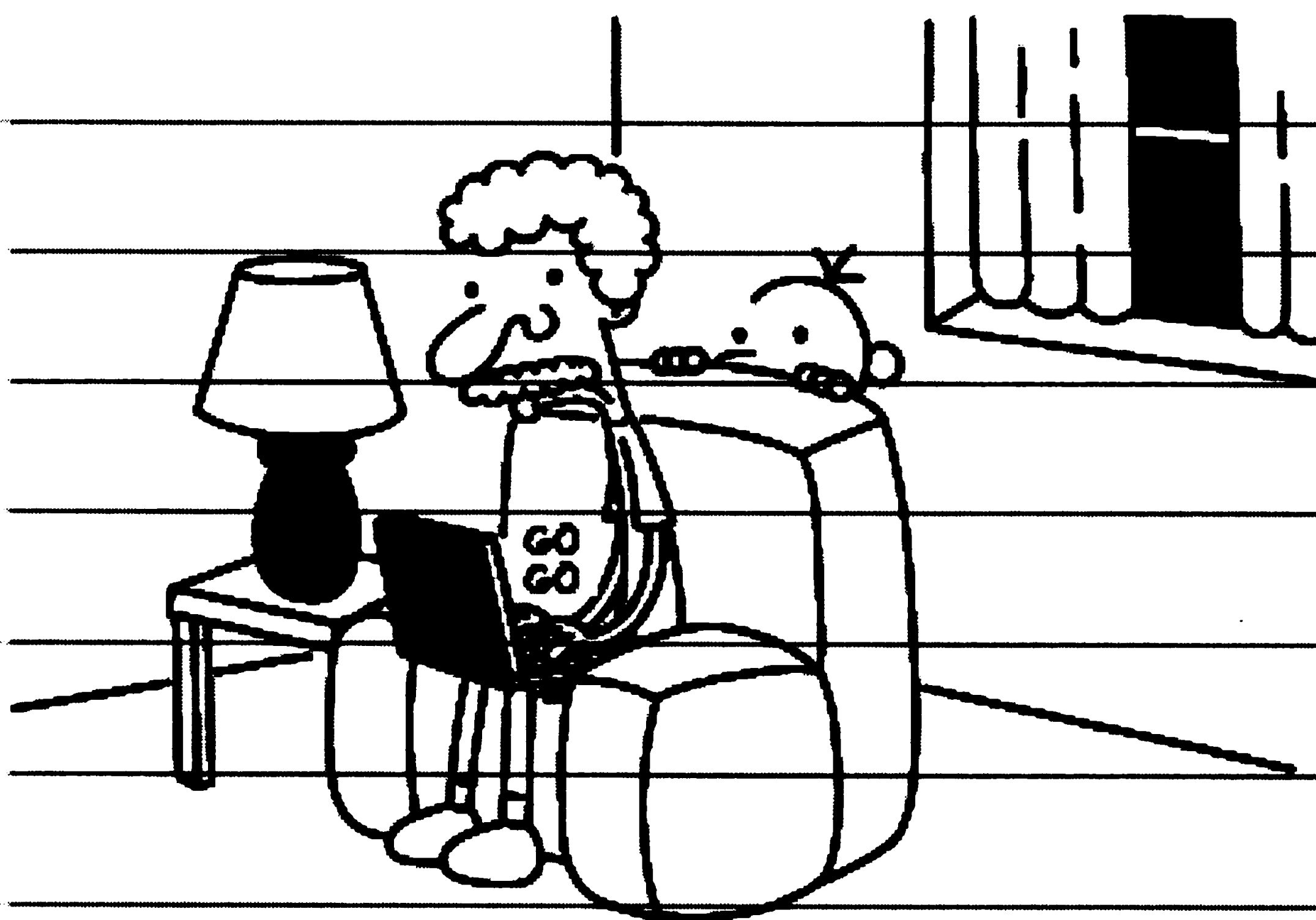
Rowley đã quyết định sẽ ngủ trong phòng bố mẹ nó, điều này thật tuyệt với tôi. Bởi vì không có Rowley và giấc mơ con gà vớ vẩn của nó làm phiền, tôi đã có một đêm thật ngon giấc.

Thư từ

Tôi đã bị mắc kẹt trong ngôi nhà gỗ buồn tẻ đó suốt ba ngày, và nó khiến tôi bắt đầu mất khả năng kiểm soát bản thân mình.

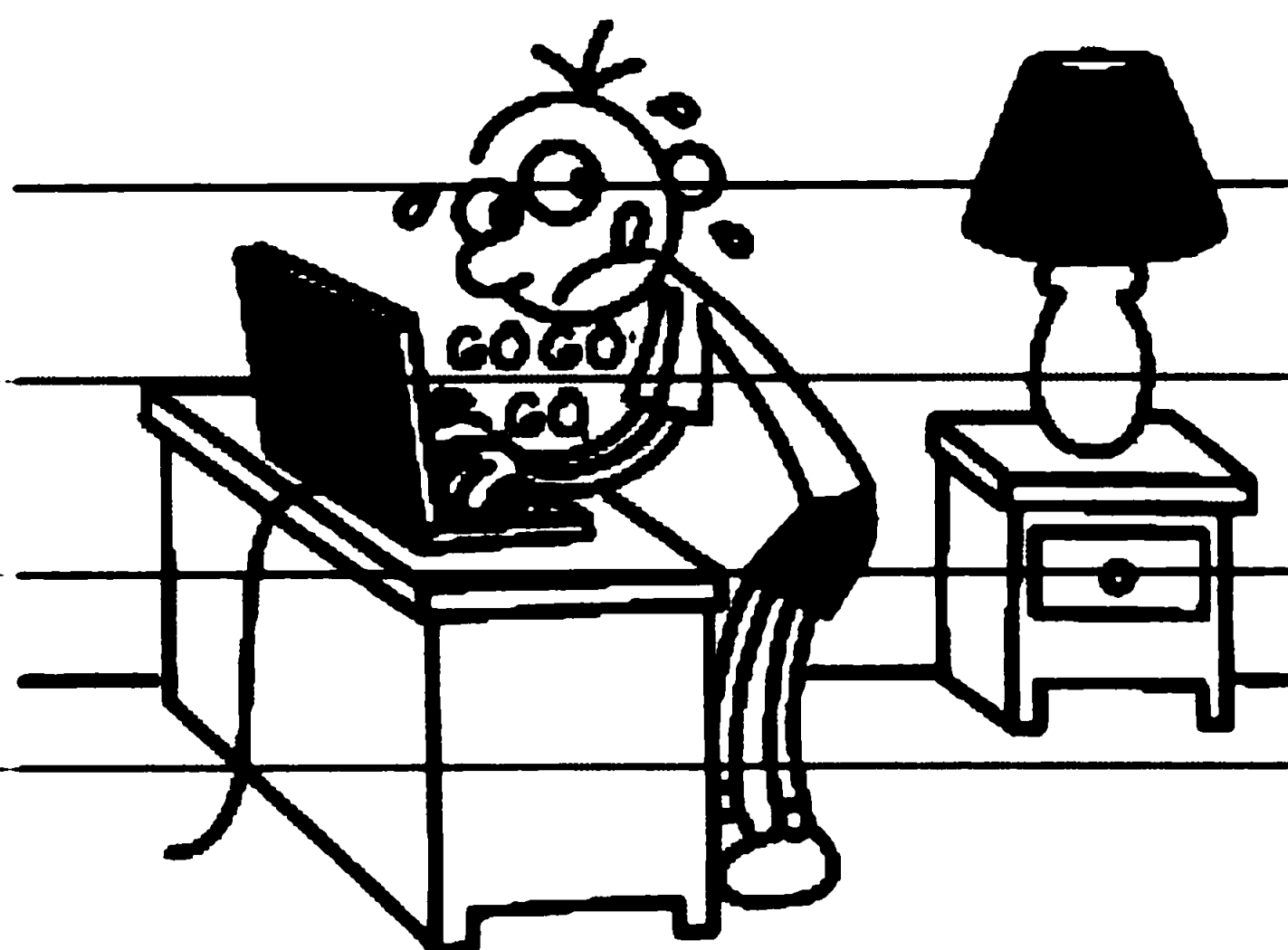
Tôi tìm mọi cách để gia đình Jefferson đưa chúng tôi đến lối đi lát ván dọc bãi biển, nhưng họ nói ở đây quá "ồn ào".

Tôi chưa bao giờ đi đâu đó dài ngày mà thiếu ti vi hay máy vi tính hoặc trò chơi điện tử, và tôi bắt đầu rơi vào trạng thái tuyệt vọng. Khi bác Jefferson làm việc muộn trên máy tính xách tay của ông ấy, tôi trốn ở tầng dưới và rình ông ấy để có cơ hội được tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Tôi đã vài lần xin bác Jefferson cho tôi sử dụng máy tính xách tay, nhưng bác ấy nói đó là "máy tính dành cho công việc" và bác ấy không muốn bị xáo trộn bất cứ thứ gì. Tối qua, sức chịu đựng của tôi đã đến giới hạn và tôi quyết định làm một việc mạo hiểm.

Khi bác Jefferson vào phòng tắm, tôi đã chớp ngay cơ hội của mình.

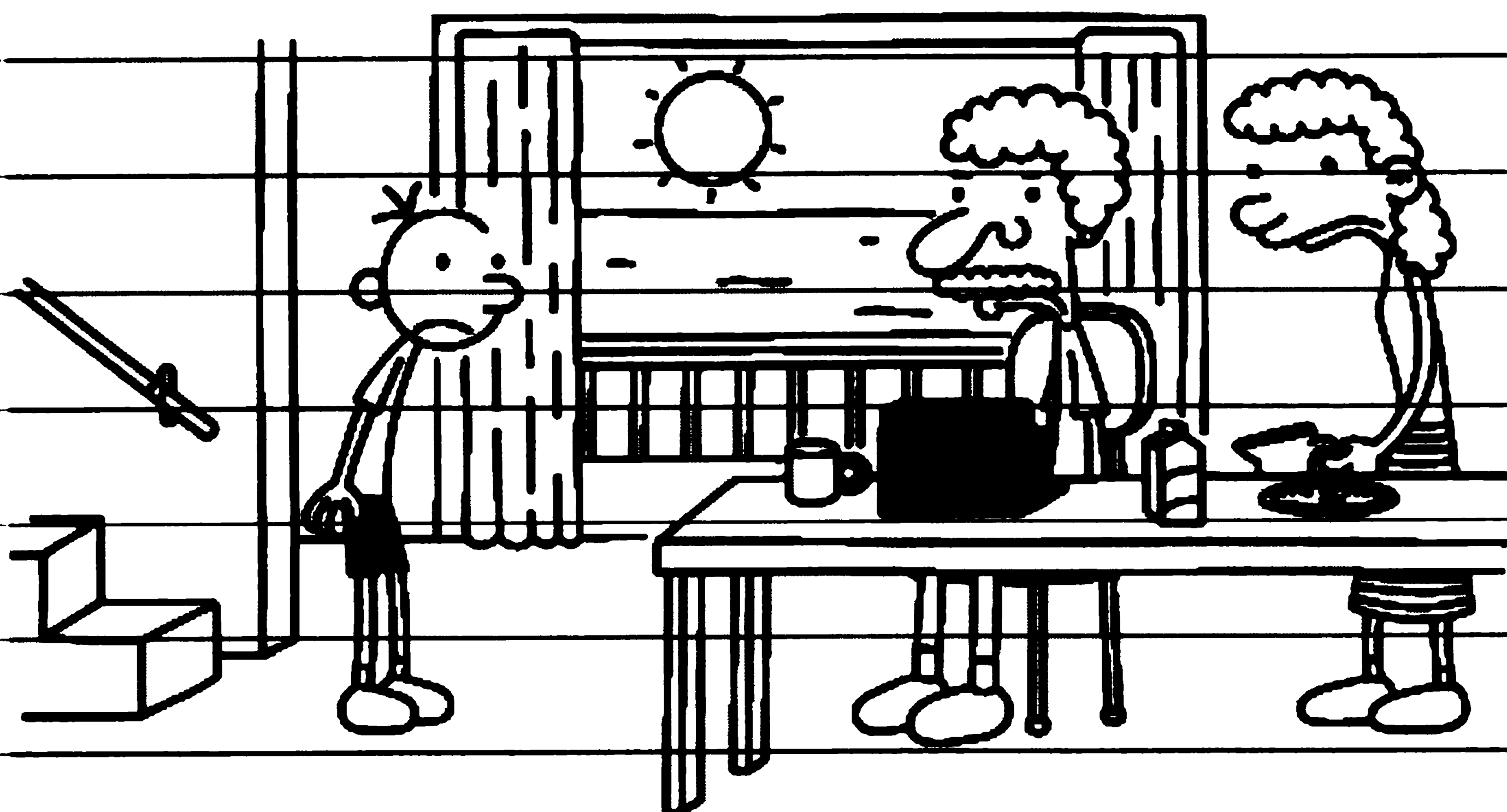

Tôi gõ một bức thư nhanh nhất có thể để gửi email cho mẹ rồi chạy lên cầu thang và lên giường nằm.

NGƯỜI NHẬN: Heffley, Susan
TIÊU ĐỀ: KHẨN CẤP

GIÚP, GIÚP CON THOÁT KHỎI ĐÂY,
MỌI NGƯỜI LÀM CON PHÁT ĐIỆN RỒI

Sáng nay khi tôi xuống tầng dưới để dùng bữa sáng, bác Jefferson có vẻ không vui khi nhìn thấy tôi.

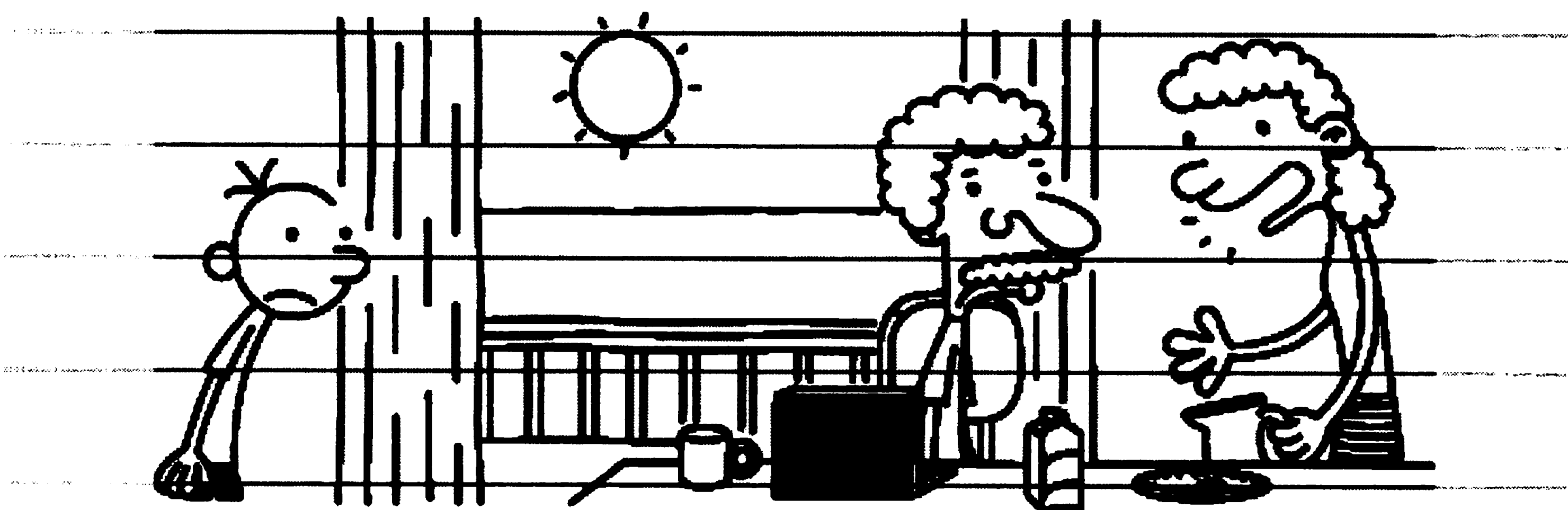
Hoá ra tôi đã gửi email bằng địa chỉ của bác Jefferson, và mẹ đã trả lời lại.

NGƯỜI NHẬN: Jefferson, Robert
TIÊU ĐỀ: RE: KHAN CẤP

Kỳ nghỉ gia đình có thể là một sự thử thách!
Gregory đã xử lý không đúng mục đích phải không?

- Susan

Tôi nghĩ bố Rowley sẽ mắng tôi tể tât về việc gửi email cầu cứu. Nhưng bác ấy đã không nói bất cứ điều gì. Sau đó cô Jefferson nói chúng tôi có thể đến bãi biển chiều nay và chơi ở đó một đến hai tiếng.

Tuyệt, đó là tất cả những gì tôi đã yêu cầu. Một vài tiếng là tất cả những gì tôi thực sự cần.

Nếu tôi có thể đi xe RUNG SỌ NGƯỜI một lần, tôi sẽ

cảm thấy không bị lãng phí thời gian khi tham gia chuyến đi này.

Thứ sáu

Tôi trở về nhà từ bãi biển sớm hai ngày, và nếu bạn muốn biết lý do vì sao, đó là một câu chuyện dài.

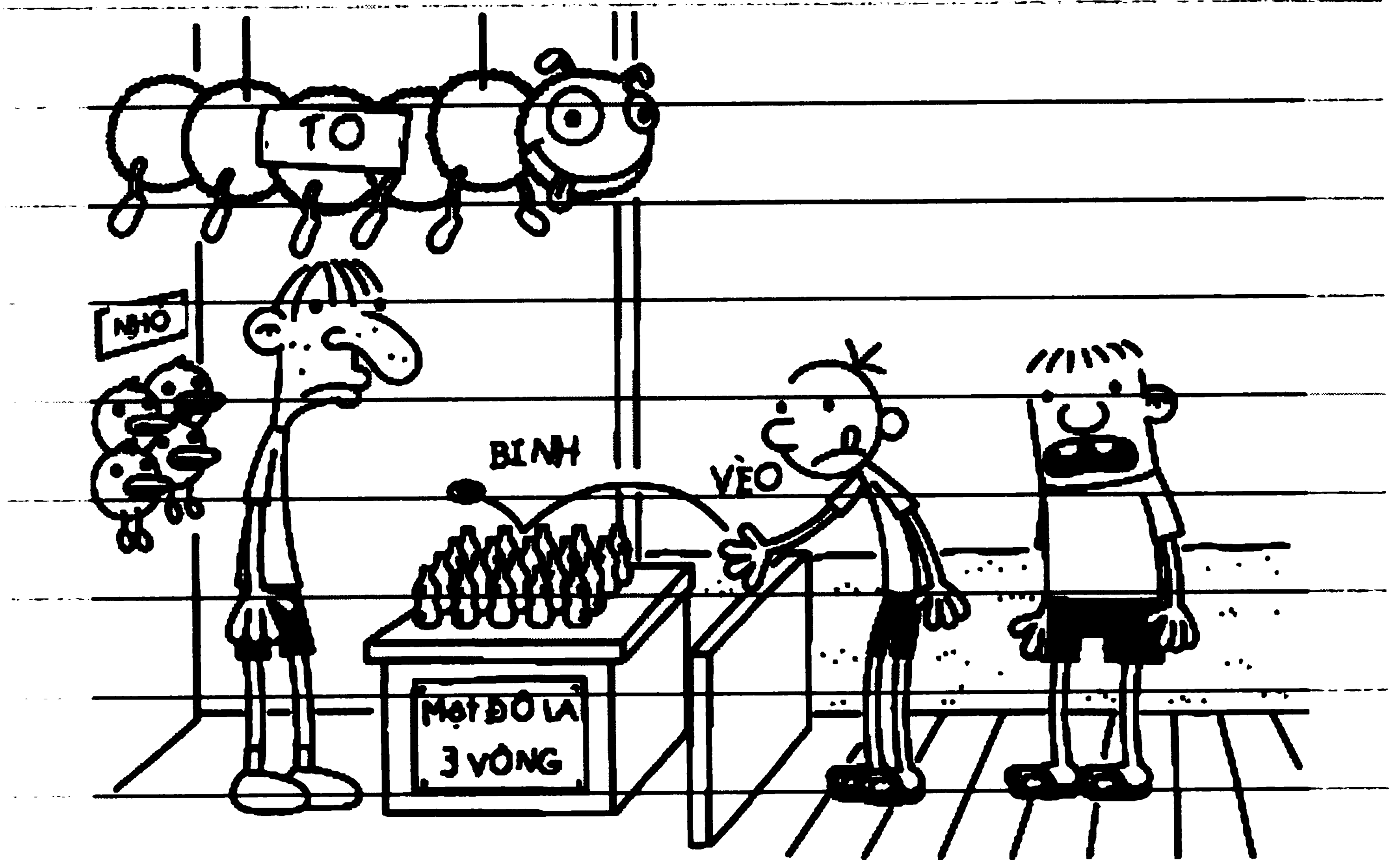
Gia đình Jeffersons đã cho tôi và Rowley đến bãi biển vào chiều hôm qua. Tôi muốn đi xe Rung Sọ Người ngay lập tức, nhưng phải xếp hàng chờ rất lâu, nên tôi quyết định sẽ mua ít đồ ăn và quay lại sau.

Chúng tôi đã mua kem, nhưng bác Jefferson chỉ đặt duy nhất một cái ốc quế cho bốn người chúng tôi chia nhau.

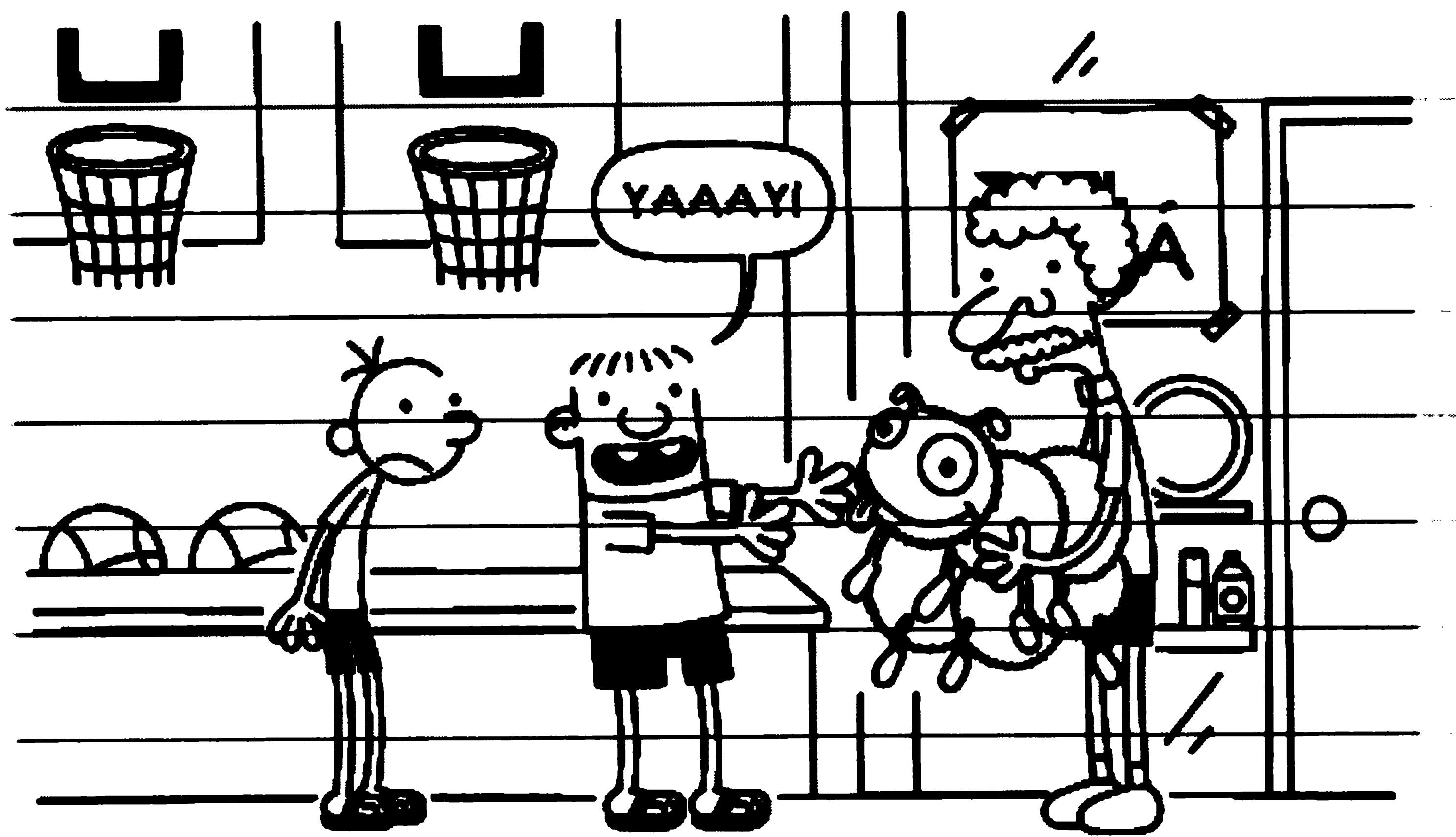

Mẹ đã đưa cho tôi ba mươi đôla cho chuyến đi biển, và tôi đã tiêu mất hai mươi trong số đó vào lễ hội trò chơi.

Tôi đang cố gắng để thắng được một con sâu bướm nhồi bông khổng lồ, nhưng tôi nghĩ họ đã gian lận để bạn không thể thắng được.

Rowley đứng yên quan sát tôi tiêu phí hai mươi đô la vào trò chơi, và sau đó nó đòi bố mua cho một con sâu bướm khổng lồ GIỐNG HẾT ở cửa hàng bên cạnh. Và điều thực sự khó chịu là nó chỉ phải trả mười đô cho con bướm ấy.

Tôi nghĩ bác Jefferson đã mắc phải một sai lầm lớn với hành động đó. Bây giờ Rowley tưởng nó là người chiến thắng mặc dù thực tế thì không phải vậy.

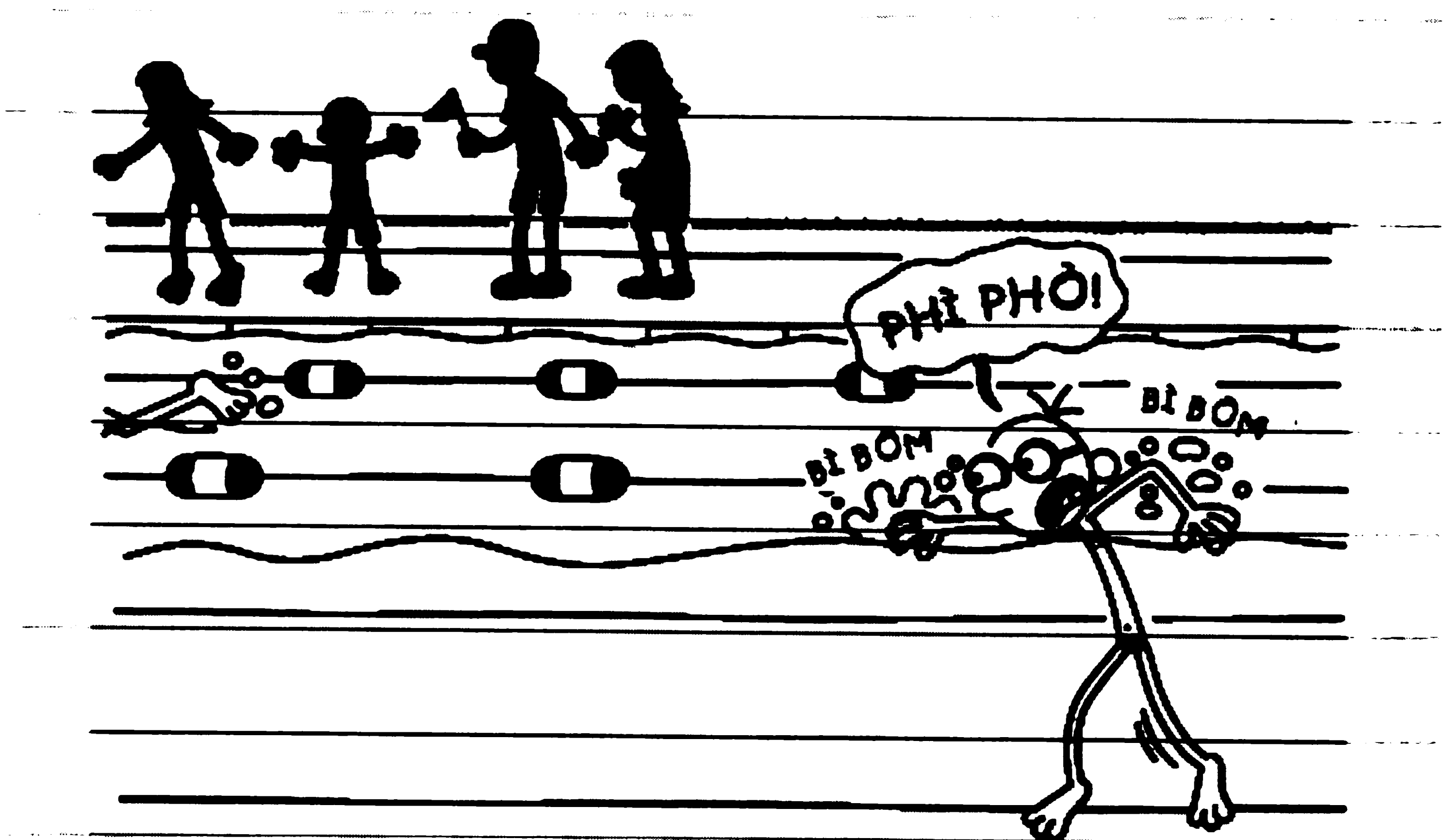
Tôi đã có bài học xương máu về điều đó. Năm ngoái khi tôi được vào đội bơi lội, họ đã tổ chức cuộc thi đặc biệt và mời tôi đến tham dự vào Chủ nhật.

Khi đến đó, tôi nhận ra không có ai là người bơi GIỎI ở đây cả. Nó đơn giản chỉ là cuộc thi dành cho những đứa chưa bao giờ được nhận dải ruy băng chiến thắng.

Lúc đầu tôi cũng thấy khá hài lòng, vì tôi nghĩ rằng mình có thể dễ dàng dành CHIẾN THẮNG.

Tuy nhiên, tôi đã bơi không tốt. Nội dung thi của tôi là 100 mét tự do, và tôi đã kiệt sức đến nỗi gần như ĐI BỘ ở lượt bơi cuối cùng.

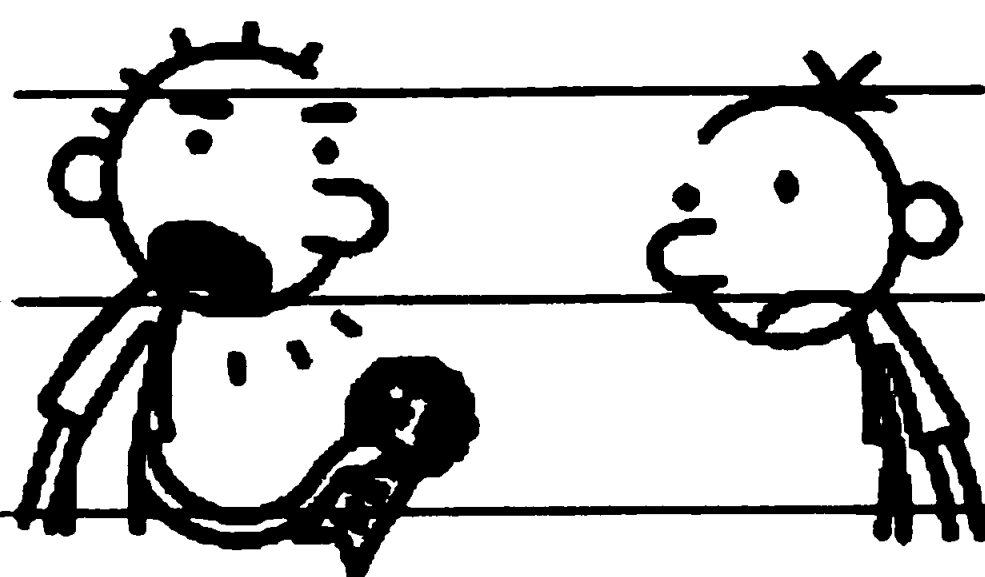
Nhưng các trọng tài đã không loại tôi ra. Và vào cuối buổi, tôi đã nhận được dải ruy băng đầu tiên, đó là của bố mẹ trao cho tôi.

Thật ra, TẤT CẢ MỌI NGƯỜI đều dành dải ruy băng đầu tiên một cách dễ dàng, thậm chí cả Tommy Lam, đứa đã bơi ngửa và không dùng kỹ thuật.

Khi trở về nhà, tôi đã rất bối rối. Nhưng khi nhìn thấy dải ruy băng vô địch đầu tiên của tôi, Rodrick đã bật mí cho tôi một bí mật động trời.

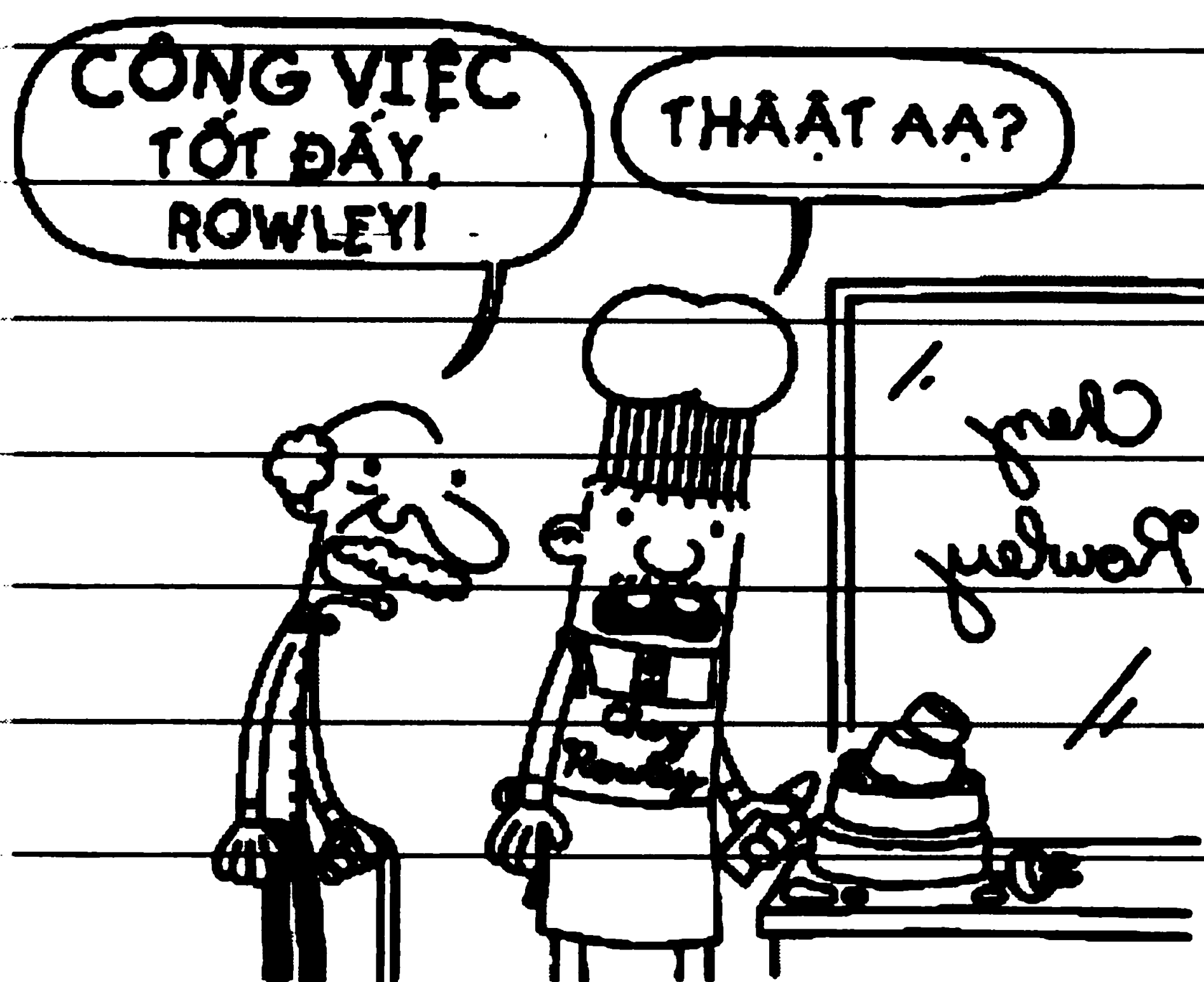
Rodrick nói rằng cuộc thi vô địch chỉ là một âm mưu được tạo ra bởi các bậc cha mẹ muốn cho con họ có được cảm giác của những kẻ chiến thắng.

Tôi đoán các bậc phụ huynh nghĩ rằng việc tạo ra dải ruy băng vô địch trong cuộc thi là một đặc ân cho những đứa trẻ của họ, nhưng nếu bạn hỏi tôi, tôi nghĩ điều này chỉ mang lại những điều phiền toái mà thôi.

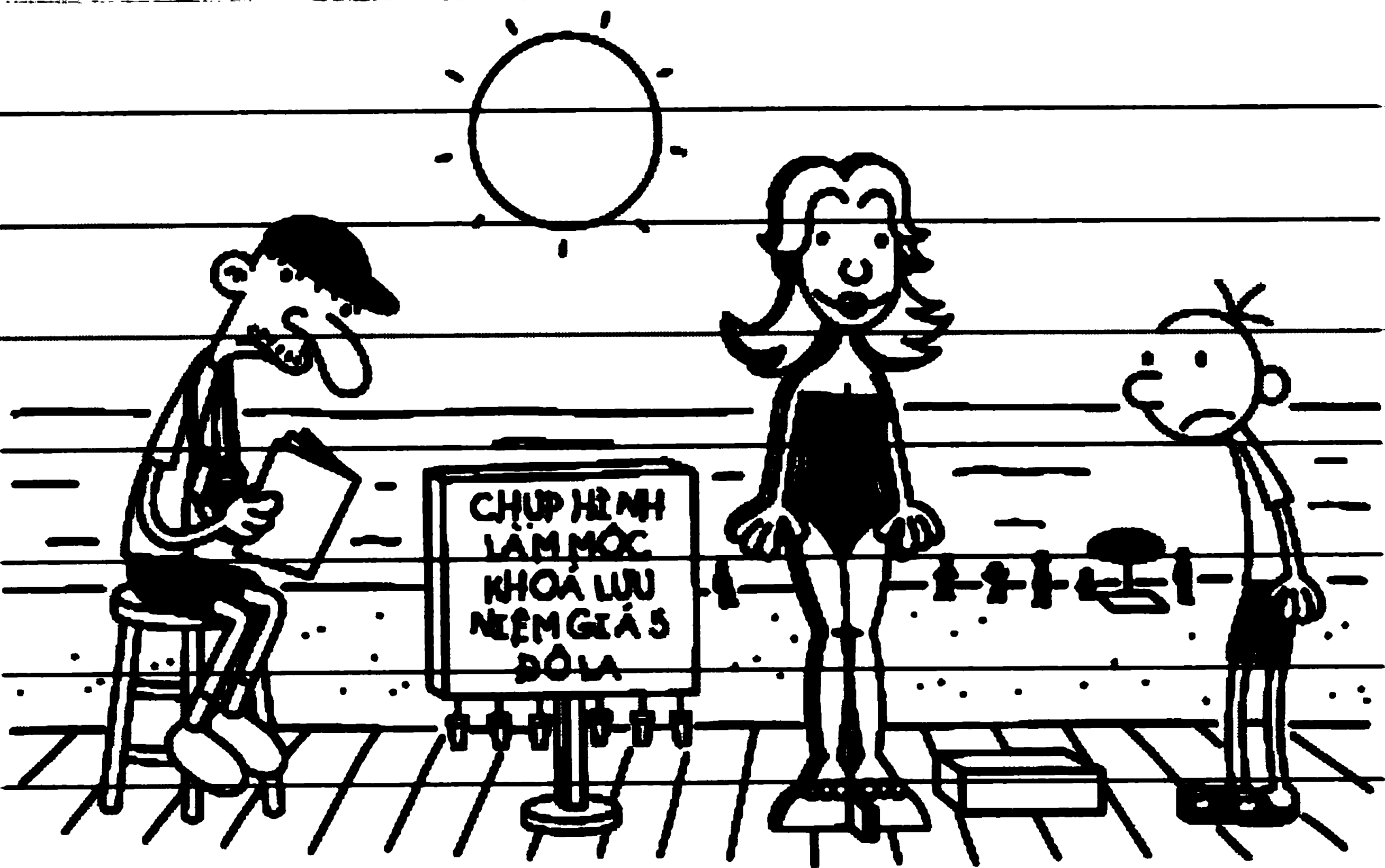
Tôi vẫn nhớ khi được gọi vào đội bóng chày nhi đồng, tất cả mọi người đều cổ vũ kể cả khi tôi đánh trượt ra ngoài. Một năm sau đó, trong trận bóng chày ở trường cấp II, tất cả đồng đội cũng như các bậc phụ huynh đã la ó ầm ĩ đòi đuổi tôi ra khỏi sân nếu tôi đánh trượt.

Tóm lại là, nếu bố mẹ của Rowley muốn nó cảm thấy hài lòng với bản thân, họ không nên làm điều đó bây giờ - khi nó còn là một đứa trẻ. Họ cần nghiêm khắc hơn trên tất cả chặng đường mà nó phải đi qua.

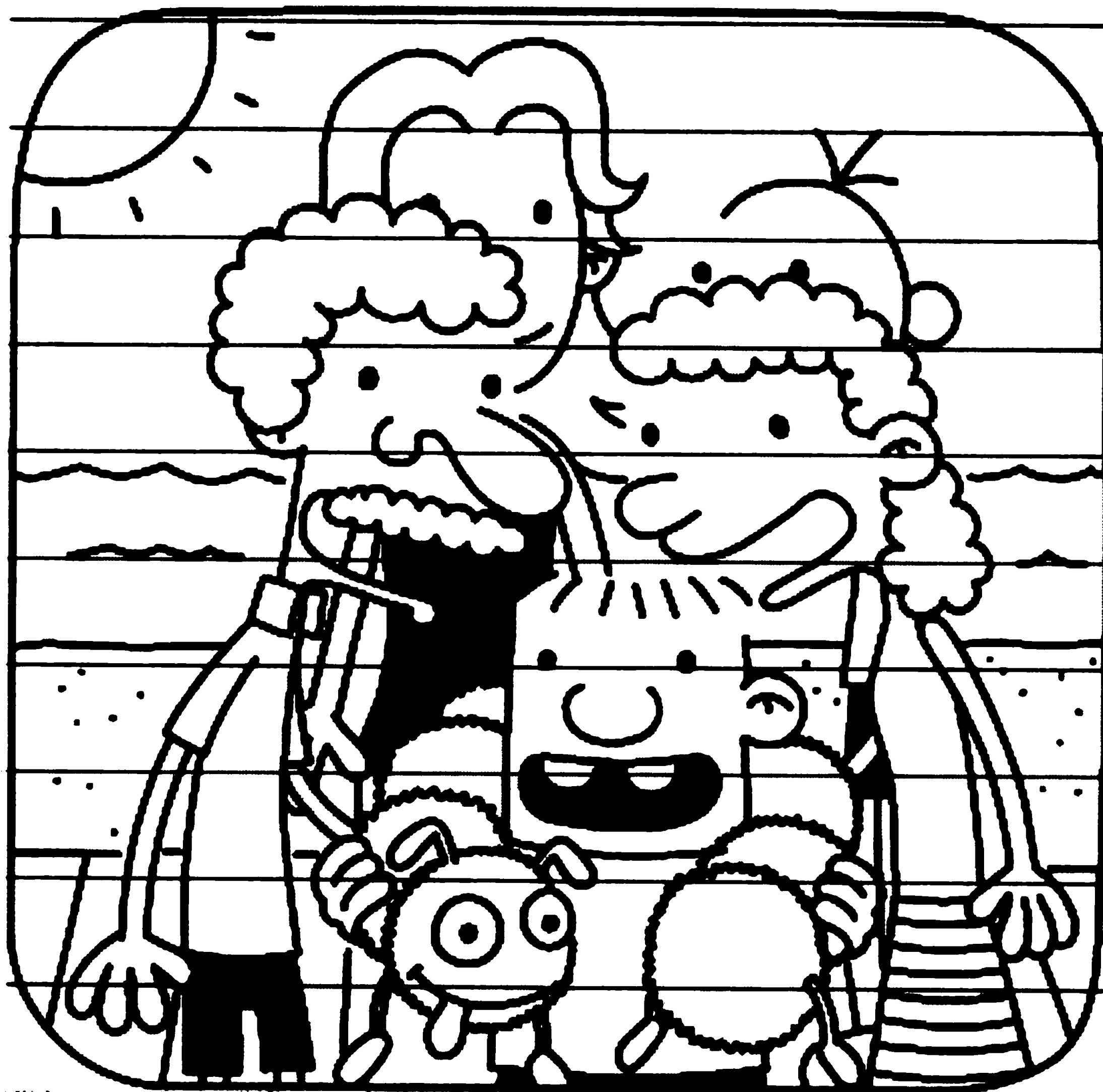
Sau chuyện về con sâu bướm chúng tôi đi bộ xuống lối đi lót ván dọc bãi biển, xếp hàng chờ chơi Rung Sọ Người. Sau đó tôi nhìn thấy một thứ khiến tôi chú ý.

Đó chính là cô gái trong bức ảnh ở móc đeo chìa khoá của Rodrick. Nhưng có điều: cô ấy không phải là người thật. Cô ấy là hình nộm được CẮT TỪ BÌA CAT-TON.

Tôi thấy mình giống như một thằng ngốc khi nghĩ rằng đó là một cô gái thực sự. Sau đó, tôi nhận ra mình có thể mua một chiếc móc chìa khoá cho RIÊNG MÌNH và gây ấn tượng với tất cả bọn con trai ở trường. Thậm chí tôi có thể kiếm tiền bằng cách tính phí khi cho bọn chúng xem nó.

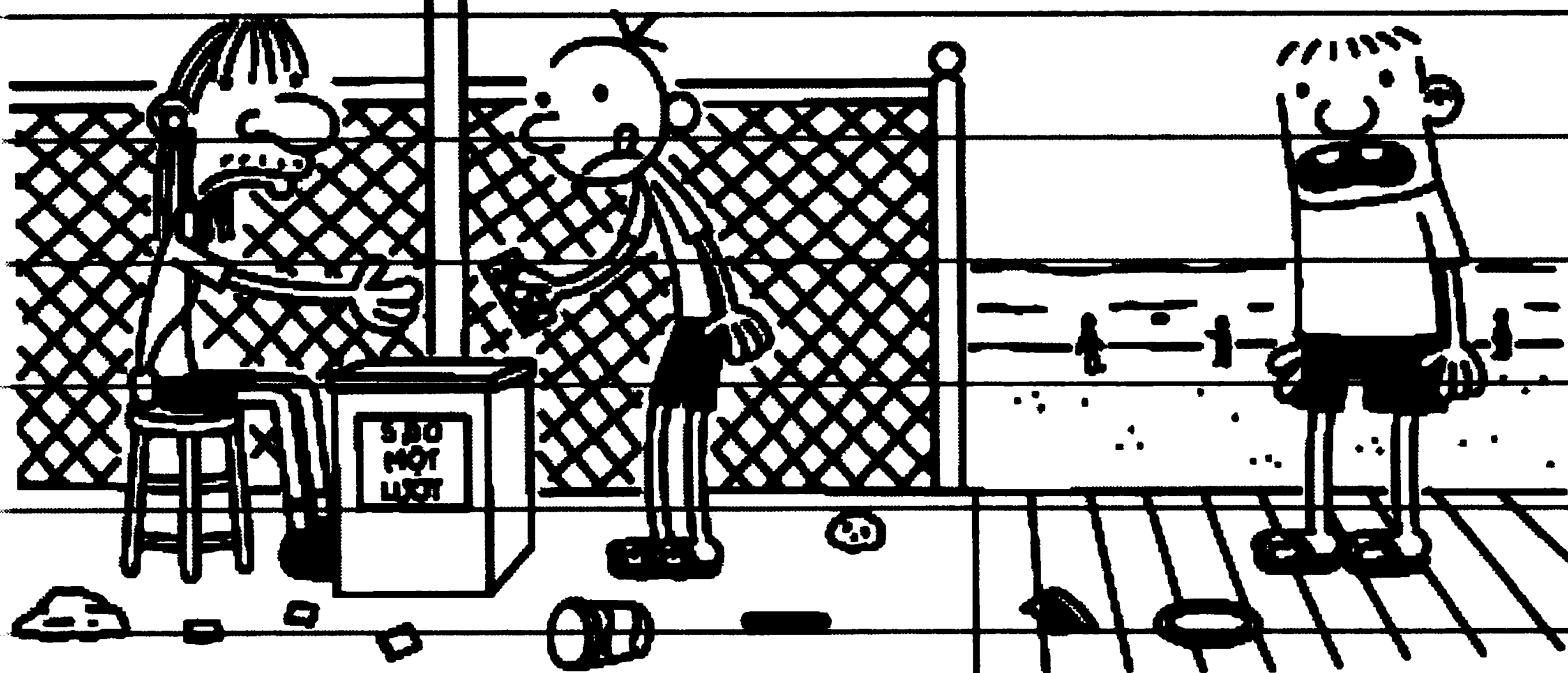
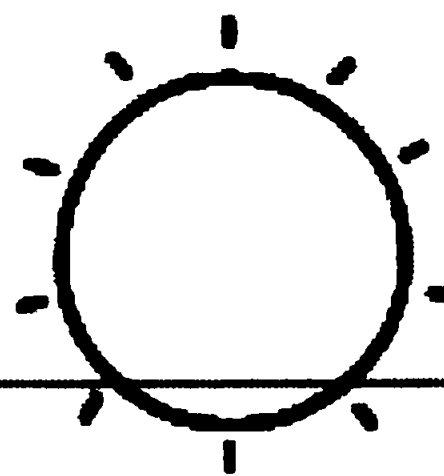
Tôi đã trả năm đô cho tấm ảnh. Nhưng không may, cả gia đình Jeffersons đã có mặt trong bức ảnh đó cùng VỚI tôi, nên bây giờ móc chìa khoá kỉ niệm của tôi chỉ là vô dụng.

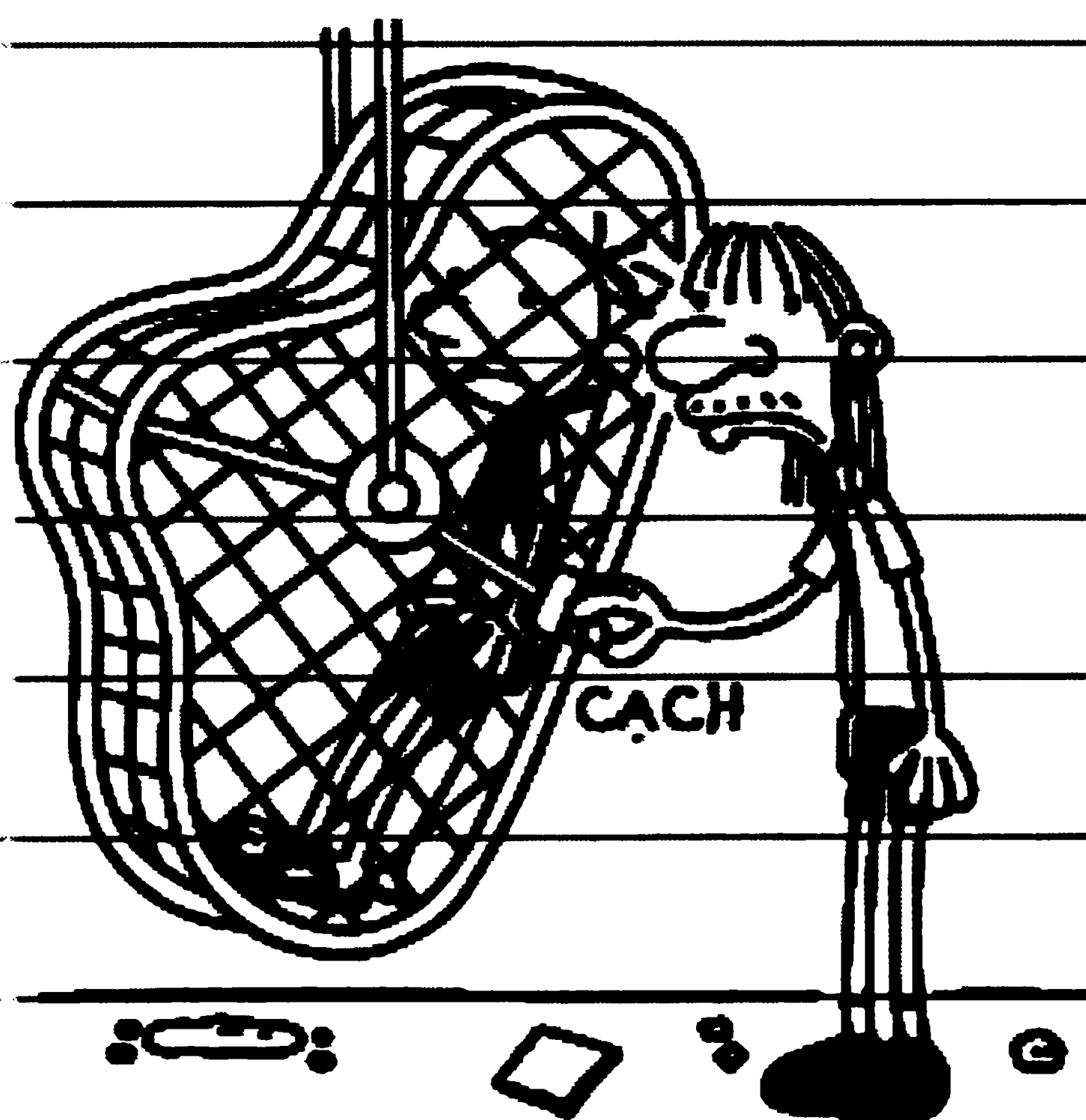
Tôi gần như phát điên, nhưng tôi đã quên tất cả khi thấy chỉ còn vài người xếp hàng chờ đi Rung Sọ Người. Tôi chạy đến để đi xe và sử dụng năm đô cuối cùng trả tiền vé.

Tôi nghĩ Rowley đứng ở ngay sau tôi, nhưng nó đã lùi lại khoảng mười bước chân. Tôi đoán thằng nhát gan đó đã quá sợ hãi để tiếp tục đi.

KEK

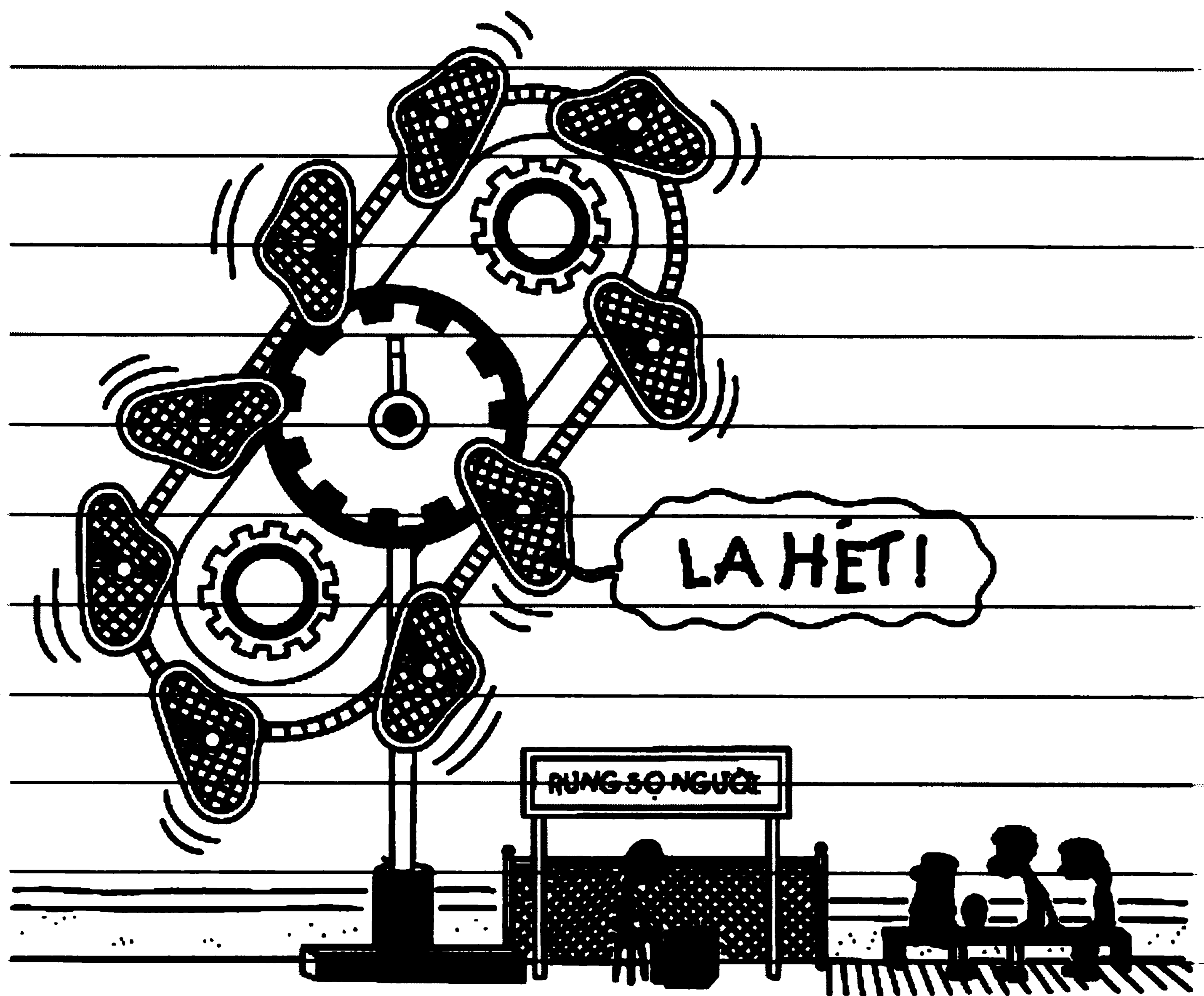
Chỉ một giây sau, tôi mới bắt đầu suy nghĩ cho bản thân mình, nhưng đã quá muộn. Sau khi người điều khiển xe thắt dây an toàn cho tôi, anh ta khoá lồng lại và tôi biết rằng mình không còn cơ hội để rút lui.

Tôi ước gì mình đã dành thời gian để xem Rung Sọ Người thực sự đã LÀM gì đối với một người, vì tôi sẽ không bao giờ leo lên cỗ máy góm ghiếc này nếu tôi biết rõ hơn về nó.

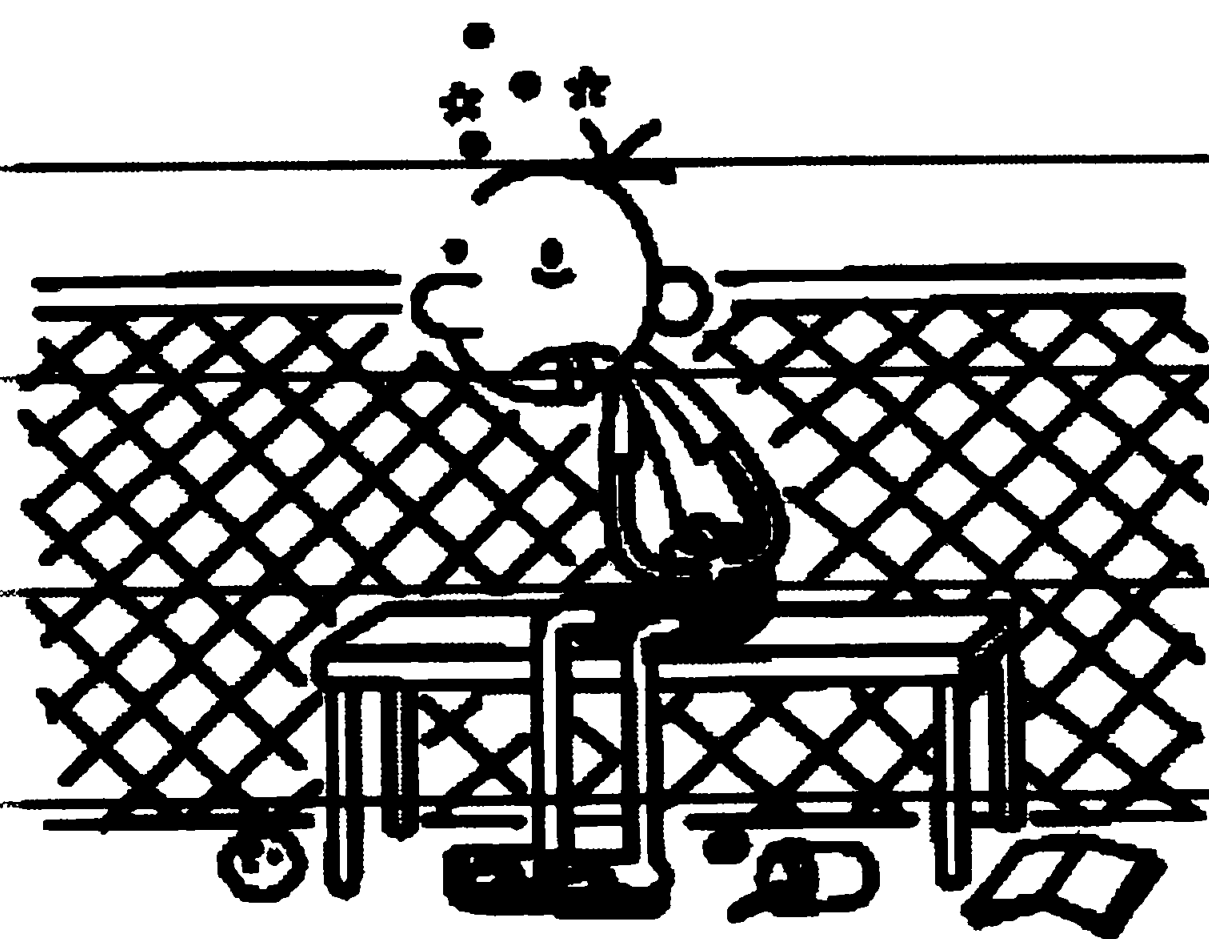
Nó lộn lên lộn xuống cả triệu lần rồi ném bạn thẳng xuống đất, khi đó mặt bạn chỉ cách mặt đất khoảng sáu inch. Sau đó nó lại quay bạn ngược lên trời một lần nữa.

Và trong suốt thời gian đó, bạn bị nhốt trong cái lồng ọp ẹp với tất cả những cái chốt như sắp long ra. Tôi cố gắng kêu một ai đó dừng ngay trò chơi này lại nhưng vì tiếng kim loại kêu ầm ầm khiến không ai có thể nghe thấy tôi.

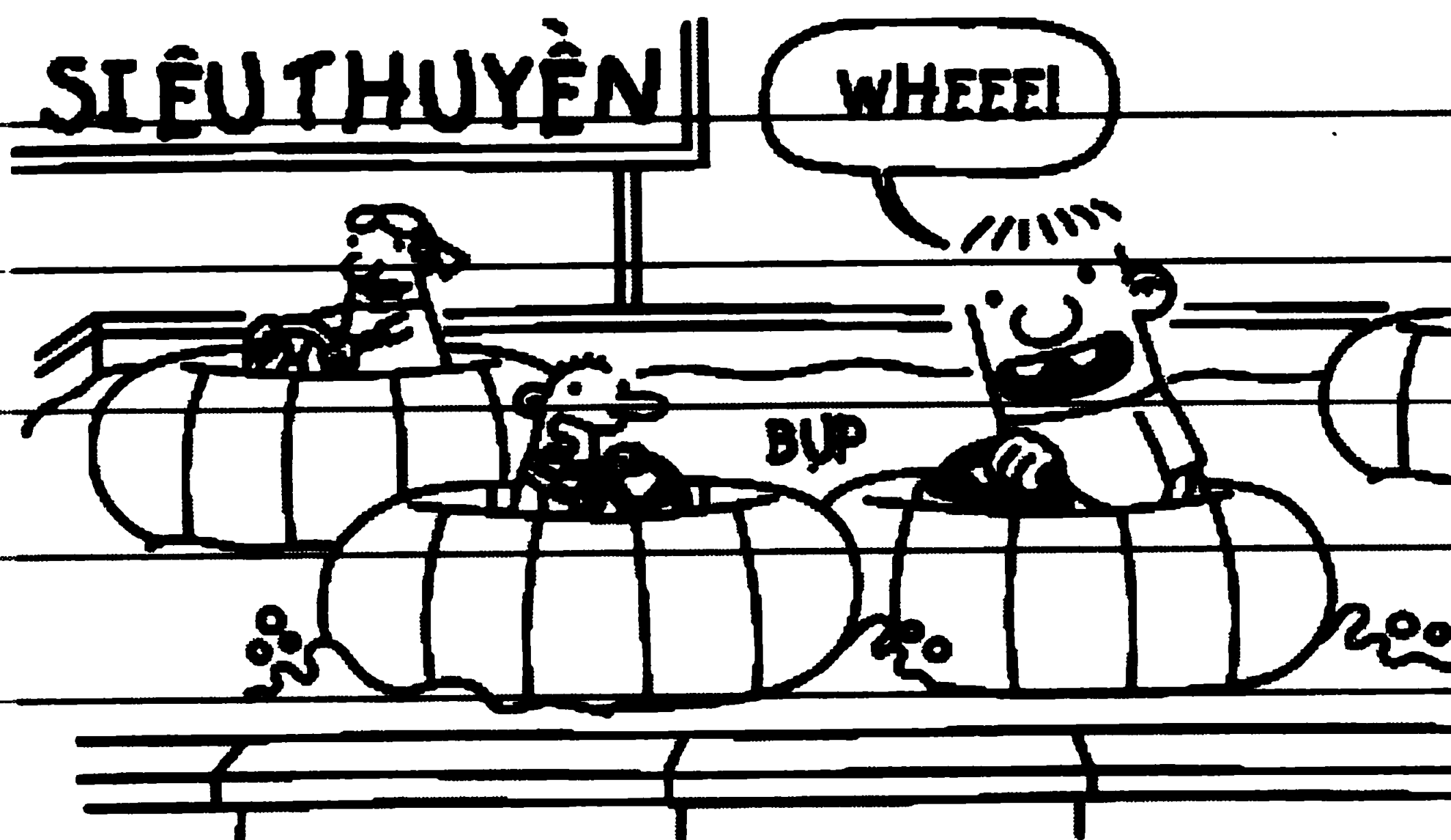

Trong cuộc đời mình, tôi chưa bao giờ cảm thấy buồn nôn nhiều như thế này. Và tôi phải nói rằng, tôi thậm chí còn tiêu tụy hơn cả khi đưa Manny ra khỏi khu vực tắm trắng của bể bơi thành phố. Nếu đây là những điều cần thiết để trở thành người «đàn ông đích thực», tôi chắc chắn là mình chưa sẵn sàng.

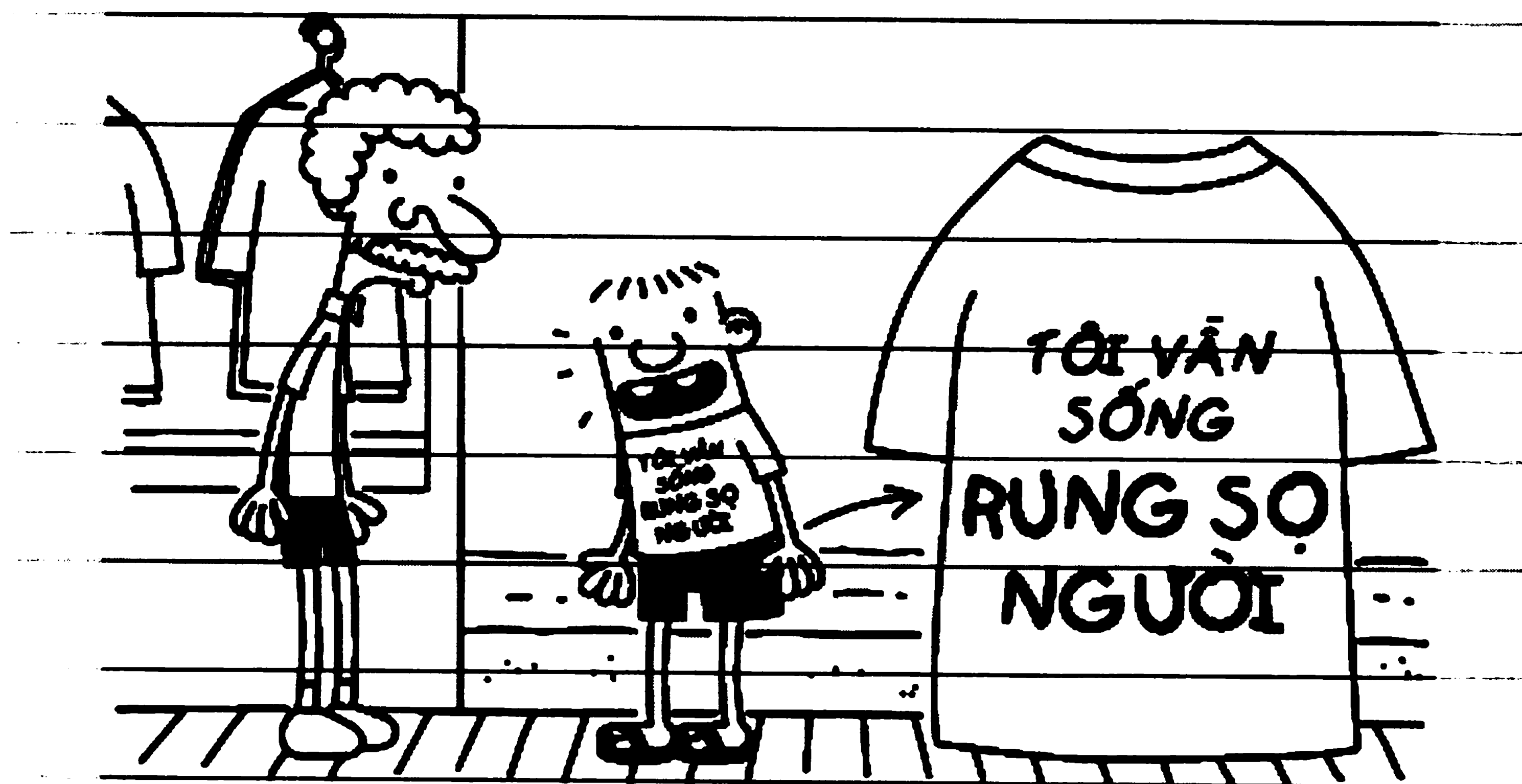
Khi vòng xe cuối cùng kết thúc, tôi chỉ có thể lê từng bước. Do đó, tôi ngồi xuống ghế và chờ cho mặt đường ngừng quay.

Tôi ngồi đấy một lúc lâu và cố gắng để không nôn ra, trong khi Rowley đang cười trên thứ chạy còn nhanh hơn cả nó.

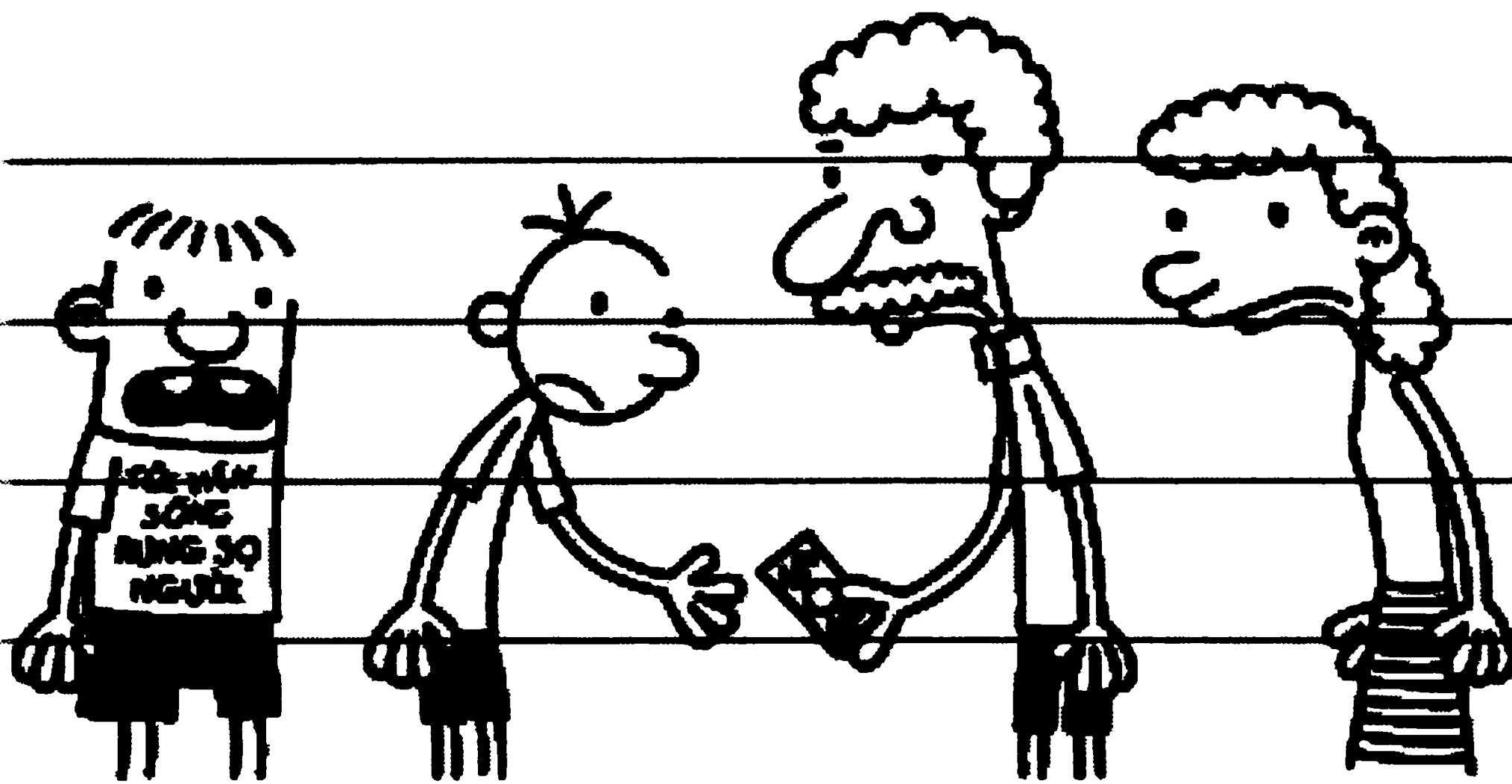
Sau khi Rowley chơi trò thú nhún xong, bố nó mua cho nó một quả bóng boppy và một cái áo ở cửa hàng lưu niệm.

Sau nửa tiếng, cuối cùng thì tôi cũng cố gắng đứng dậy để đi chơi loanh quanh. Nhưng khi tôi còn xoay xở với đôi chân của mình, bác Jefferson nói đã đến lúc phải về.

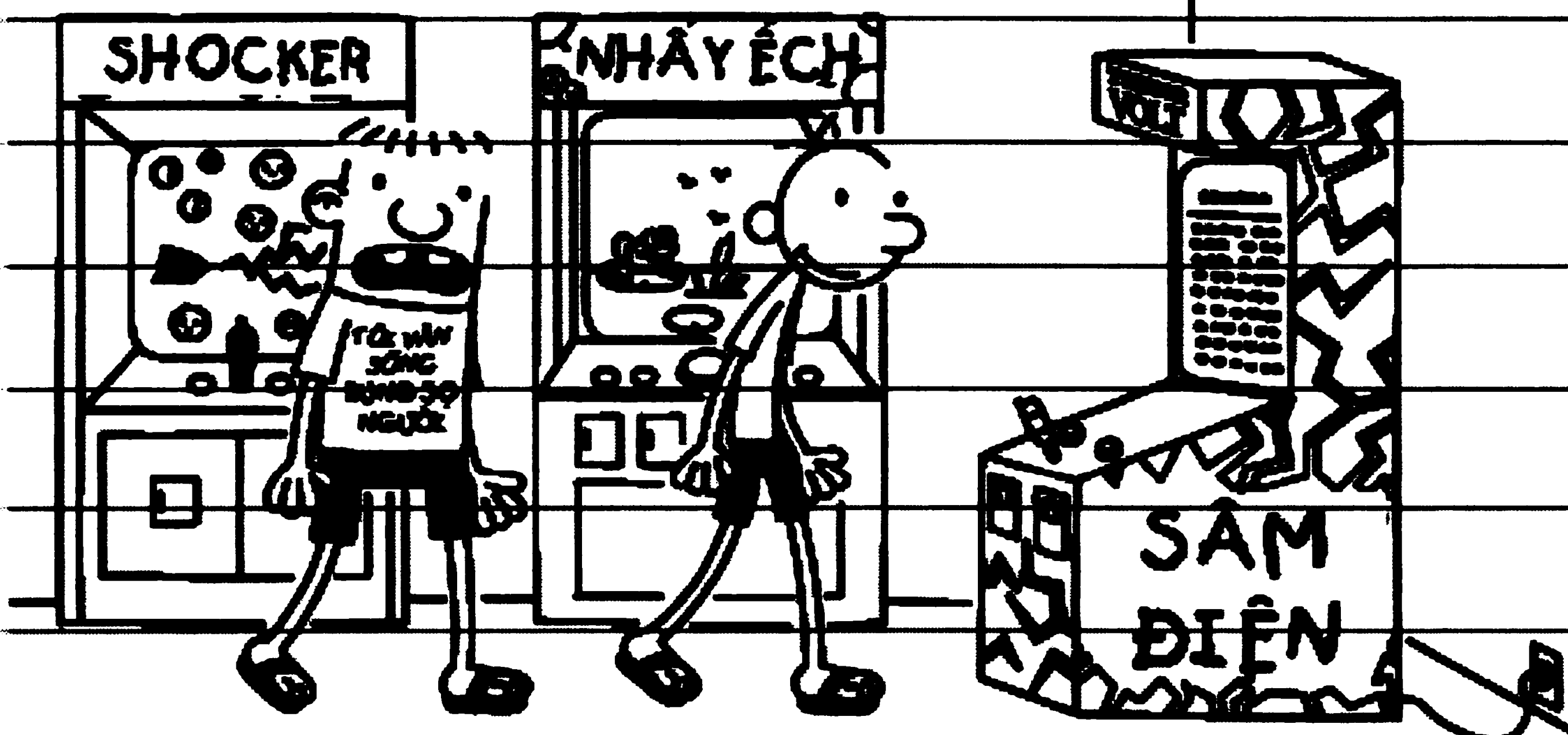
Tôi hỏi bác ấy liệu chúng tôi có thể chơi vài trò trong khu điện tử không, và bác ấy đã đồng ý dù thái độ không được vui vẻ cho lắm.

Tôi đã tiêu sạch số tiền mẹ cho nên quyết định mượn bố Rowley hai mươi đô la. Nhưng tất cả những gì bác ấy sẵn sàng đưa cho tôi là một đô la.

Tôi đoán khu điện tử quá ồn ào với bố mẹ Rowley, nên họ không muốn vào bên trong. Họ bảo chúng tôi tự vào và 10 phút sau sẽ gặp nhau ở ngoài.

Tôi đi ra phía sau của khu điện tử, nơi họ có trò chơi với tên gọi là Sấm Điện. Tôi đã tiêu năm mươi đô la cho trò chơi này vào năm ngoái, và có được một số điểm rất cao. Tôi muốn Rowley nhìn thấy tên tôi ở danh sách đầu bảng, vì tôi muốn cho nó thấy một chiến thắng thực sự mà không cần đến sự trợ giúp của người khác.

Tuyệt! tên của tôi vẫn còn đứng đầu danh sách, những người mà có điểm cao TIẾP THEO chắc hẳn phải rất ganh tỵ vì không thể đánh bại được tôi.

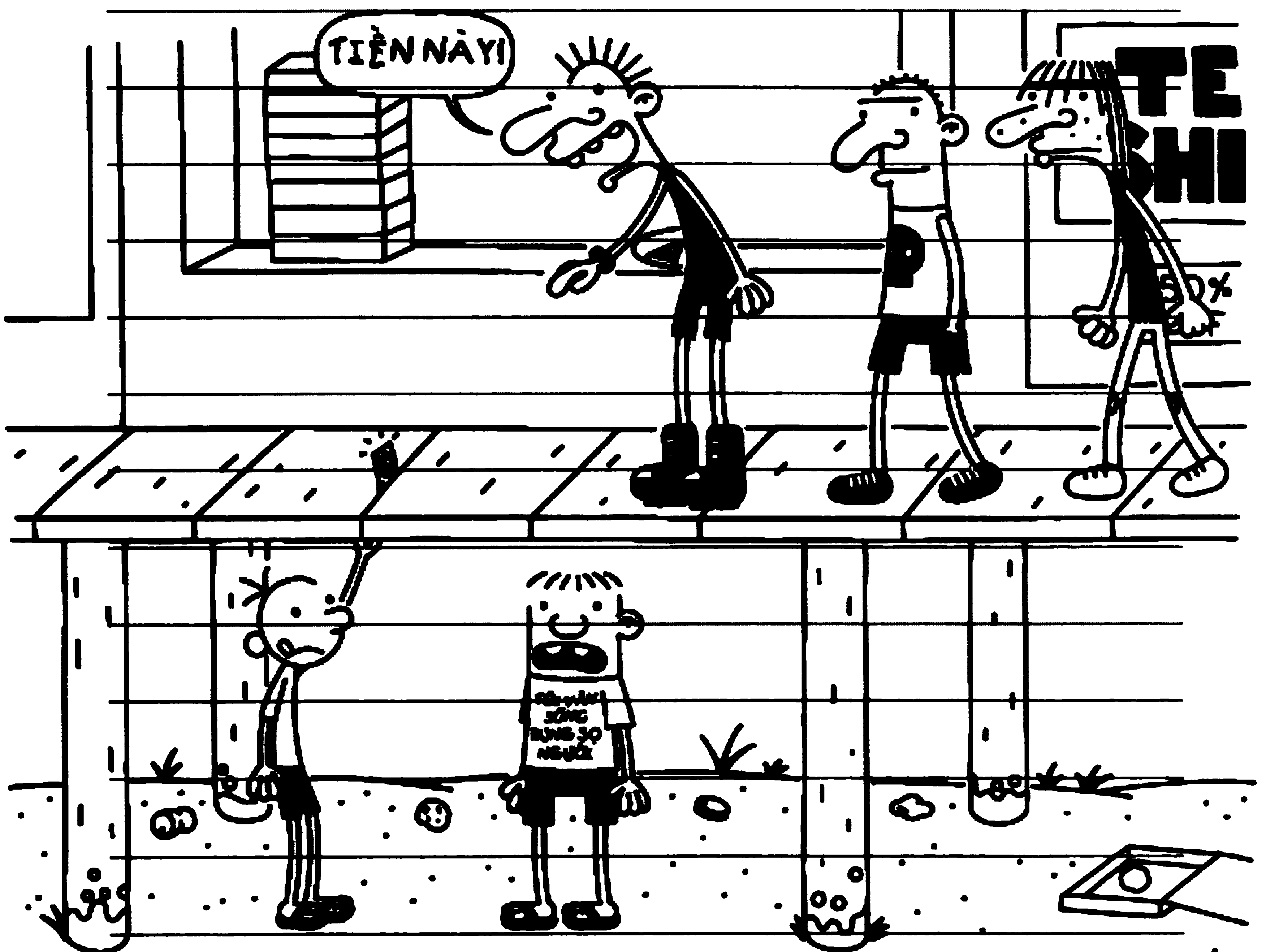
ĐIỂM CAO	
1. GREG HEFFLEY.....	25320
2. IS AN IDIOT.....	25310
3. JARHEAD 71.....	24200
4. RECKLESS.....	22100
5. CRAVEN1.....	21500
6. POKECHIMP88.....	21250
7. WILD DOG.....	21200
8. ZIPPY.....	20300
9. SNARL CARL.....	20100
10. LEIGHANDREW	19250

Tôi rút phích điện của máy trò chơi để thử xem có xóa sạch được danh sách kỷ lục về điểm số ấy không, nhưng nó đã được lưu vào bộ nhớ mãi mãi.

Tôi quyết định sẽ tiêu tiền vào một trò chơi khác, nhưng sau đó tôi nhớ tới mảnh khoé mà Rodrick từng nhắc đến, và tôi nhận ra rằng hai đứa có thể kéo dài thêm thời gian sử dụng tờ đô la này.

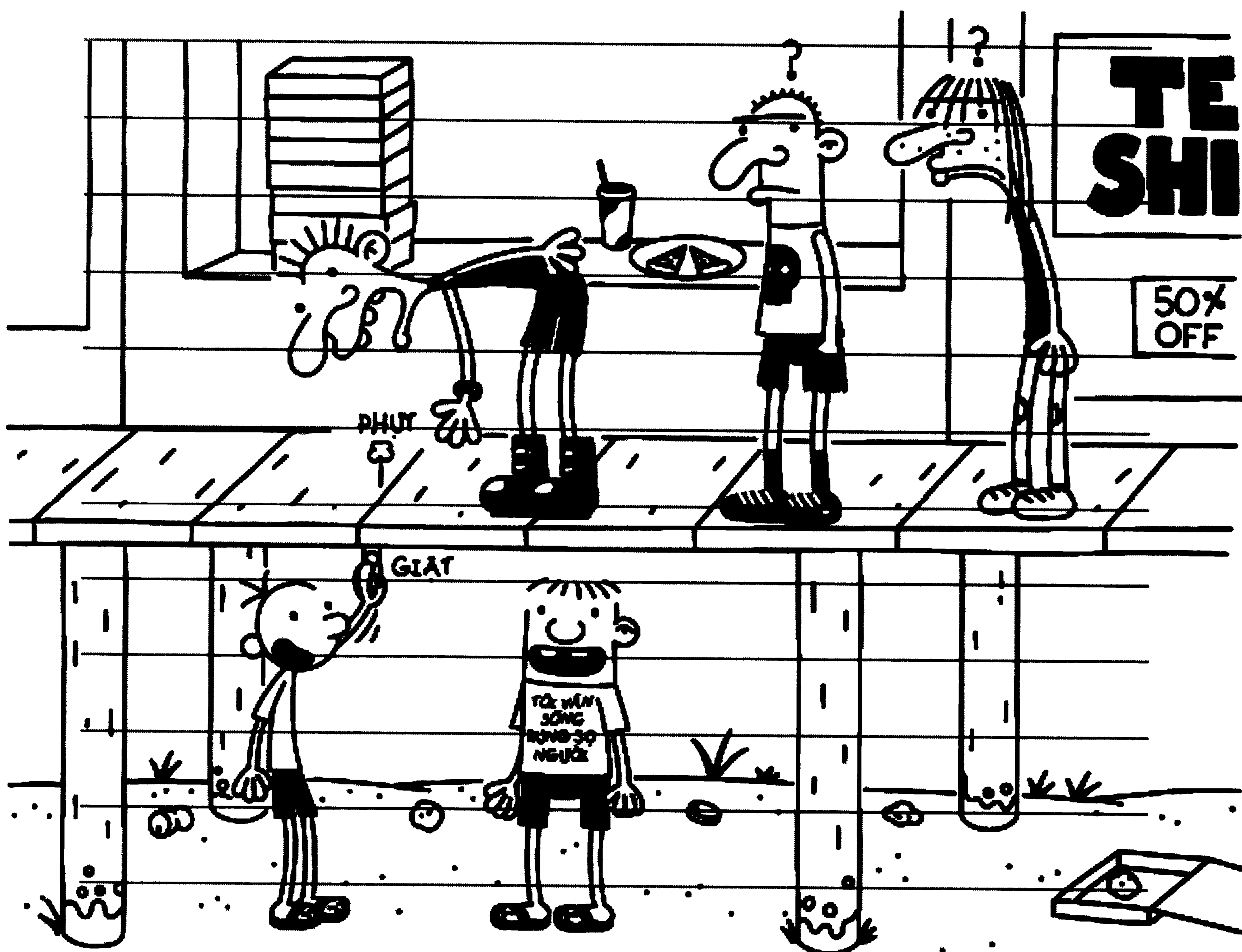
Tôi và Rowley đi tản bộ trên cây cầu lát gỗ dọc bãi biển. Sau đó tôi đẩy tờ một đô la của tôi vào khe hở giữa những tấm ván và chờ nạn nhân đầu tiên của mình.

Cuối cùng, một gã choai choai phát hiện ra đồng đô la kẹt ở trên tấm ván.

Khi anh ta nhặt nó, tôi nhanh tay kéo tờ tiền xuống vào đúng những giây cuối cùng.

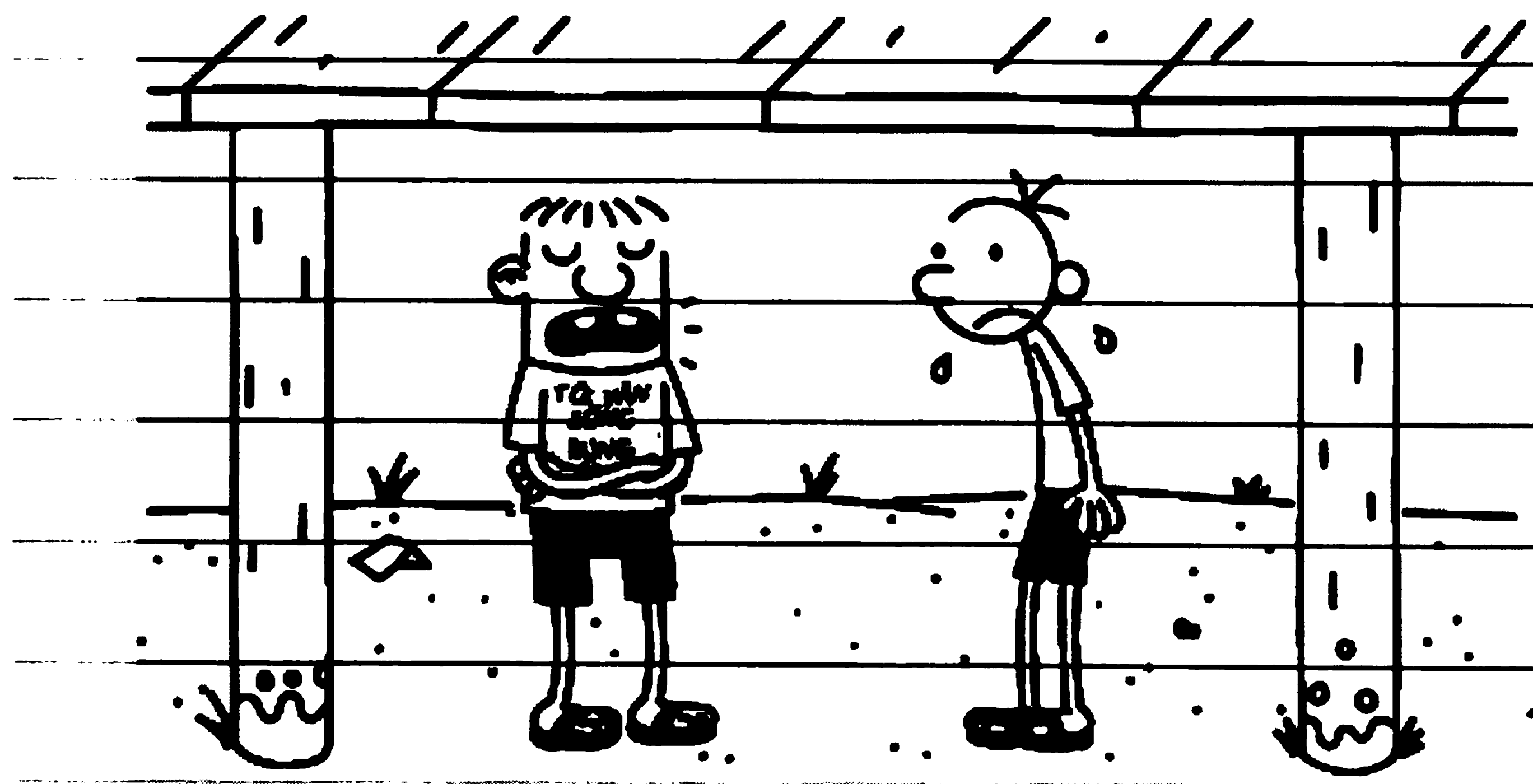
Tôi phải cảm ơn Rodrick, vì trò đùa này rất thú vị.

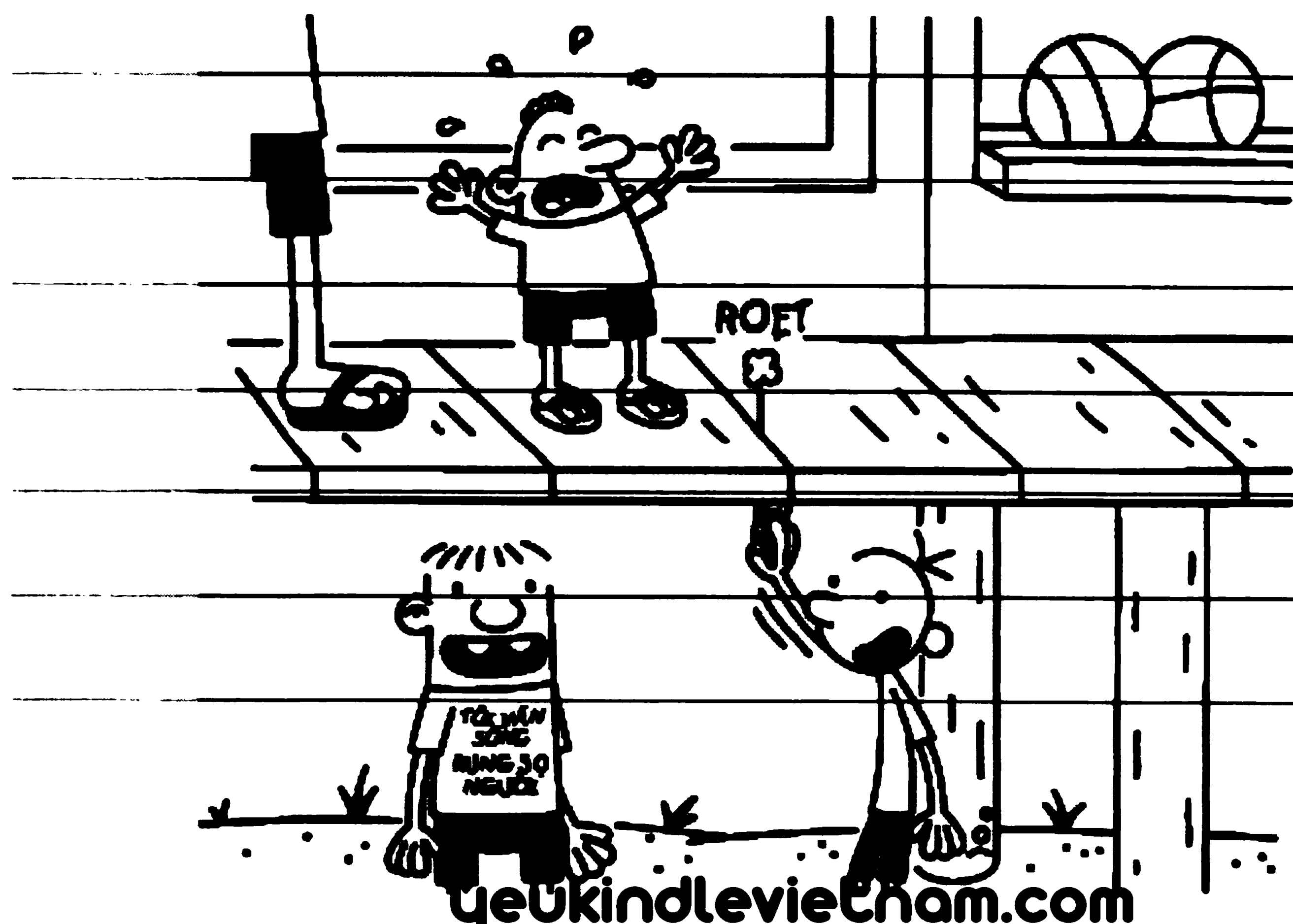
Tuy nhiên, mấy gã choai choai bị chúng tôi chơi khăm không mấy vui vẻ, và bọn họ đã đuổi theo chúng tôi. Tôi và Rowley chạy thực mạng và chỉ dừng lại khi chắc chắn thoát được những gã đó.

Nhưng tôi VẪN không cảm thấy an toàn. Tôi đề nghị Rowley biểu diễn cho tôi xem một vài động tác karate nó đã học để có thể xử lý những gã kia nếu bọn chúng tìm thấy hai đứa.

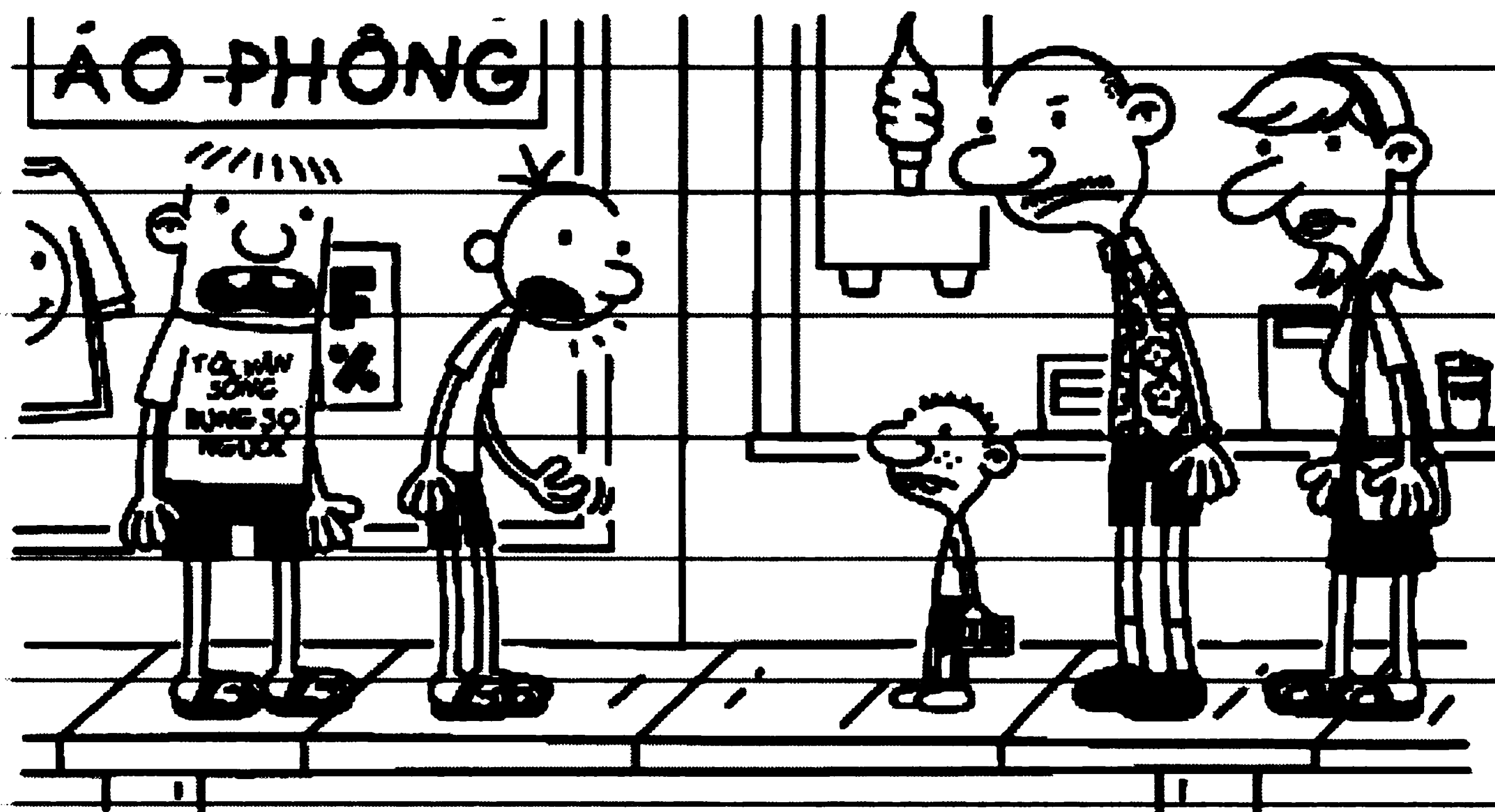
Nhưng Rowley nói một đứa đạt đai vàng karate như nó không thể biểu diễn trước một người không đai như tôi.

Chúng tôi đã trốn ở đó thêm một lúc và rất may là không thấy bóng dáng bọn choai choai kia đâu nữa. Khi đó hai đứa mới nhận ra là mình đang ở khu vực dành cho Trẻ em và thế là có hàng tá đứa đã trở thành nạn nhân của trò chơi khăm này. Và chúng tôi được chứng kiến các phản ứng thú vị hơn NHIỀU so với bọn choai choai kia.

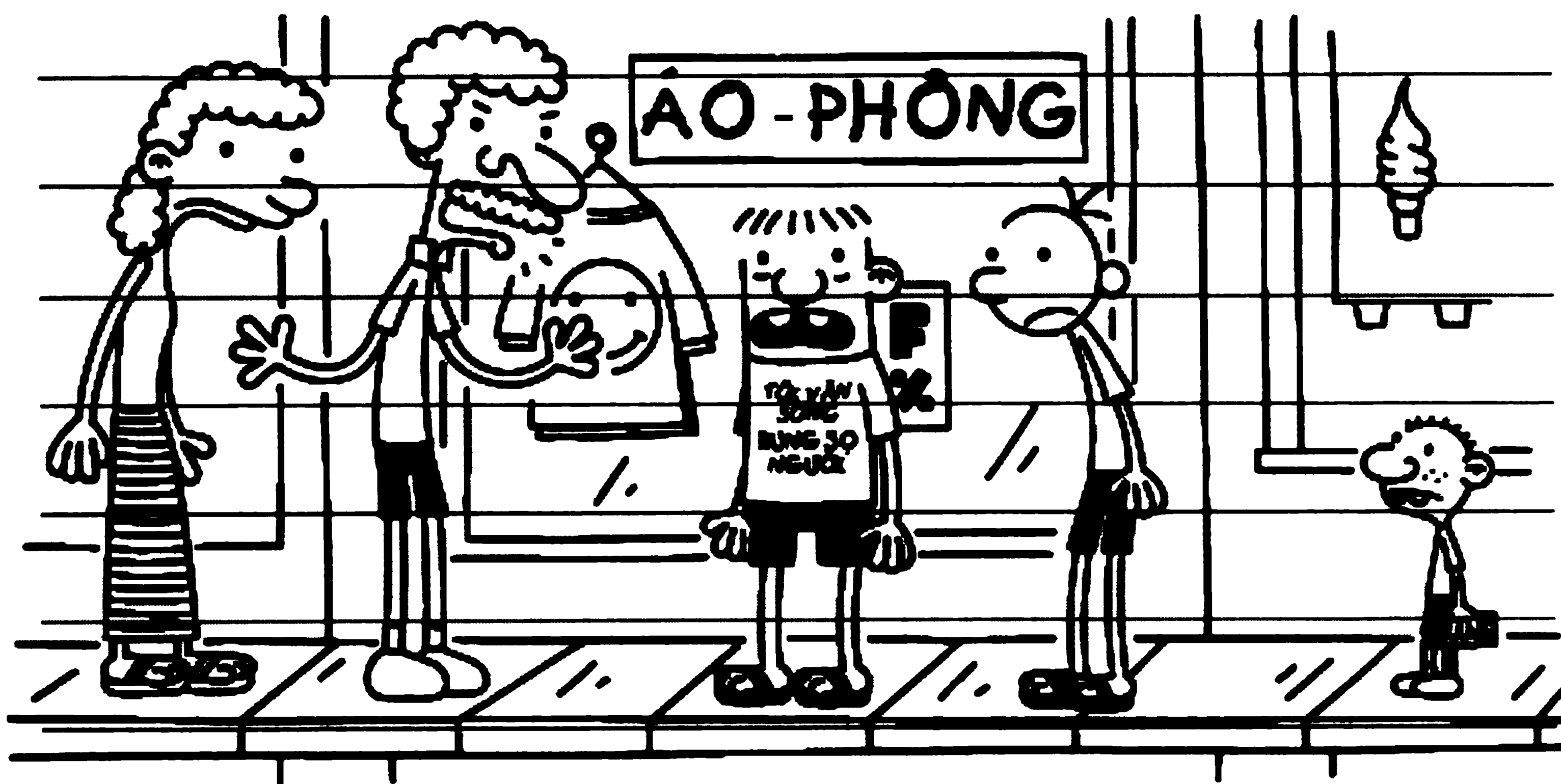
Nhưng có một thằng nhóc phản xạ rất nhanh, và nó đã cướp được tờ tiền trước khi tôi kịp kéo xuống bên dưới. Vì vậy tôi và Rowley phải trèo lên và năn nỉ nó trả lại tiền.

Dù hai chúng tôi nói gậy cả lưỡi, thằng nhóc con đó vẫn không hề lay chuyển. Tôi thậm chí đã kể nể tình cảnh đáng thương của mình nhưng thằng bé VẪN nhất định không chịu trả lại tiền cho tôi.

Khi tôi hết kiên nhẫn với thằng bé đáng ghét đó thì bố mẹ Rowley xuất hiện. Khởi nói là tôi đã mừng đến thế nào vì nếu có AI ĐÓ có thể thuyết phục được thằng bé thì đó chính là bác Jefferson.

Nhưng bác Jefferson đang rất bực mình, ý tôi là THỰC SỰ bực mình. Bác ấy nói rằng hai vợ chồng họ đã phải rất vất vả tìm chúng tôi khắp nơi suốt cả tiếng đồng hồ vừa. Thậm chí họ còn báo với cảnh sát là chúng tôi đã mất tích.

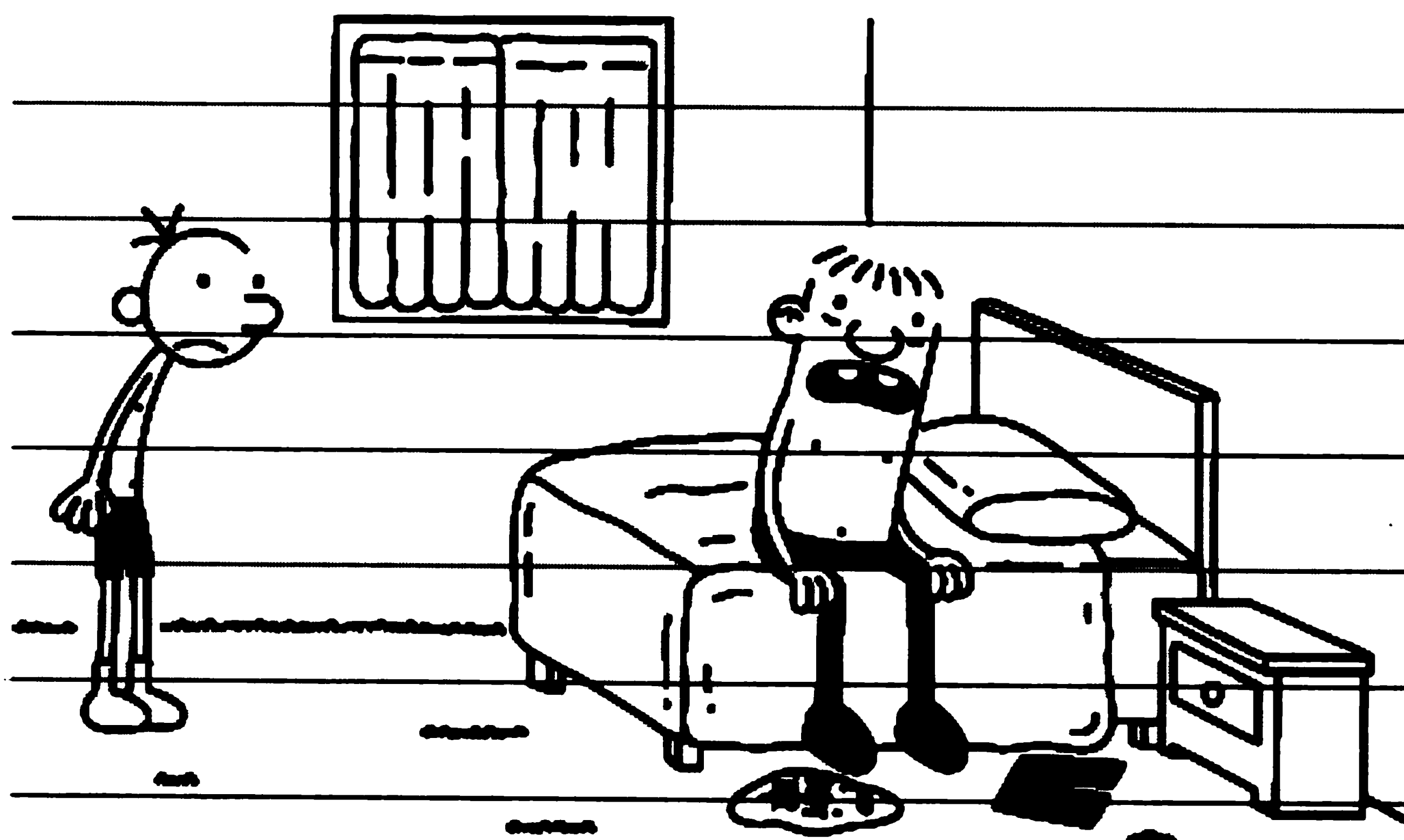

Sau đó, bác ấy bắt chúng tôi phải lên xe đi về ngay lập tức. Nhưng khi qua khu vực trò chơi, tôi đã định năn nỉ bác Jefferson rằng hãy cho tôi vay thêm một đô la nữa bởi vì tôi thực sự không có cơ hội để tiêu số tiền ông ấy đã đưa.

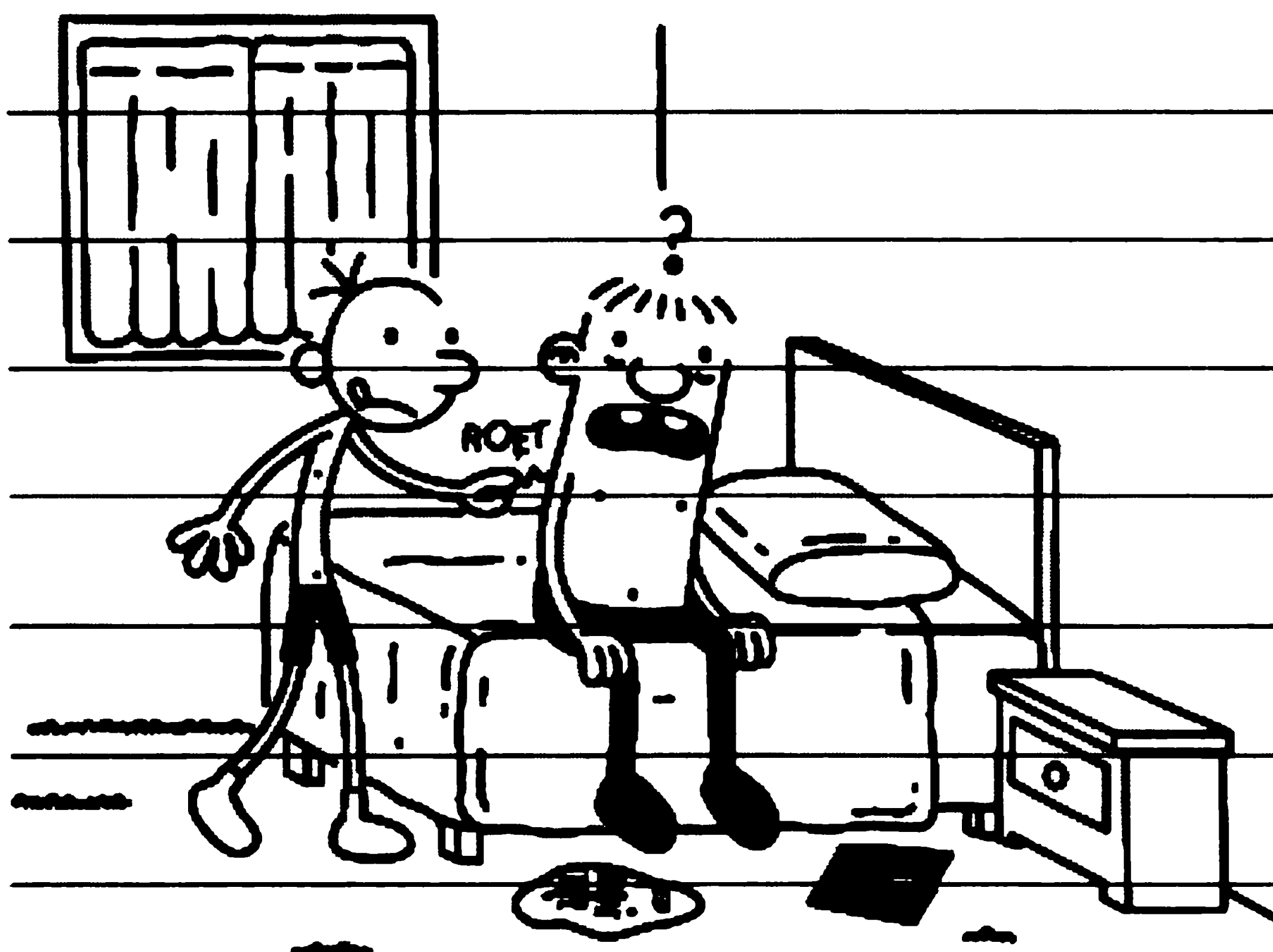
Nhưng tôi nghĩ mình không nên hỏi điều đó lúc này vì bác ấy đưa chúng tôi ra xe mà không nói bất cứ một lời nào.

Khi chúng tôi về đến nhà nghỉ, bố Rowley bắt chúng tôi lên thẳng phòng. Điều đó thật khó chịu vì chưa đến 8 giờ và bên ngoài vẫn còn đang nhộn nhịp.

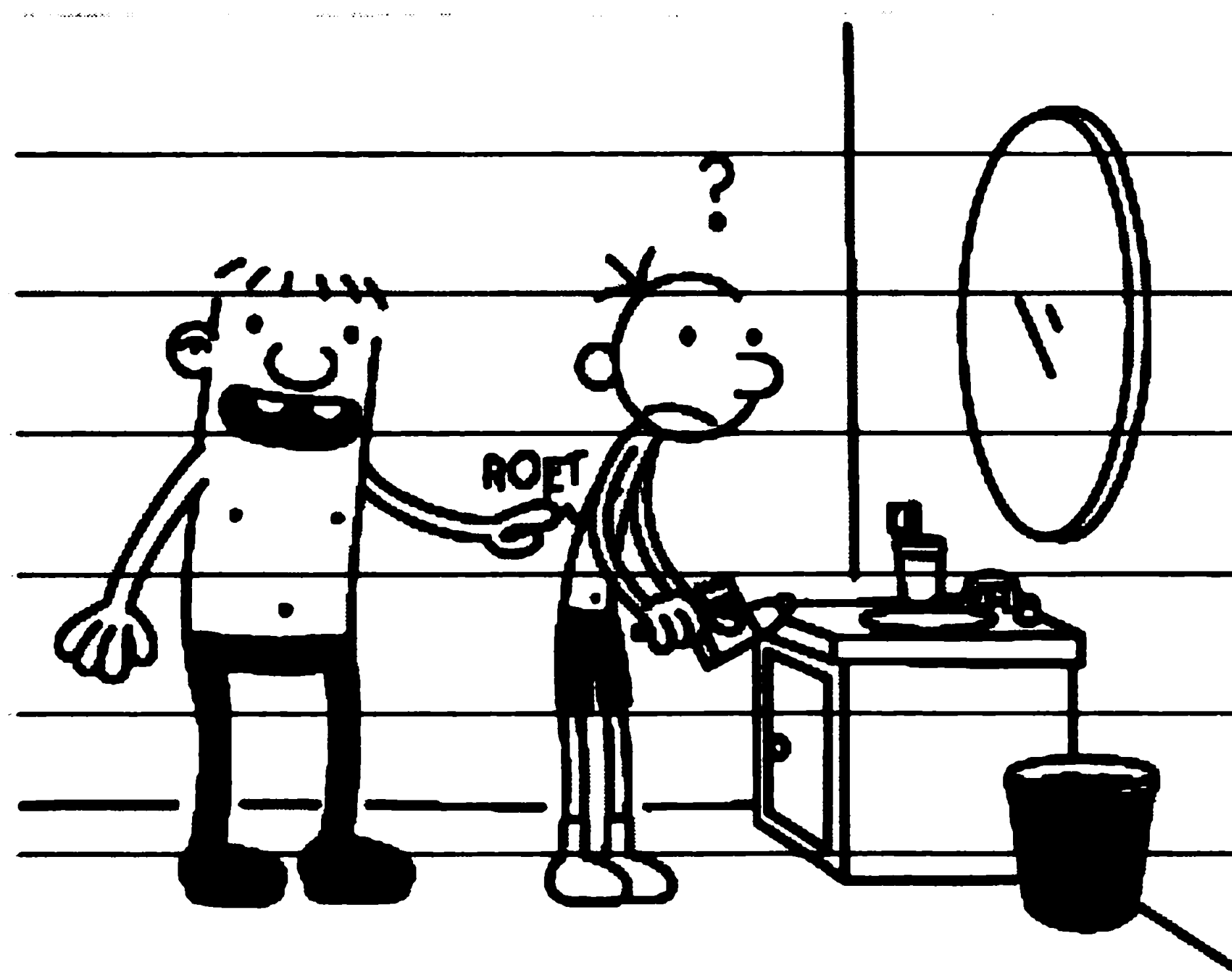
Bác Jefferson bắt chúng tôi phải đi ngủ và nói rằng không muốn nghe bất cứ tiếng động nào của hai đứa cho đến sáng mai. Rowley đón nhận chuyện đó với tâm trạng nặng nề. Từ những hành động của Rowley, tôi không nghĩ rằng trước đây nó đã từng có vấn đề với bố nó.

Tôi quyết định phải làm gì đó để giúp cho tâm trạng của nó khá hơn. Tôi nhún nhảy trên tấm thảm một lúc lâu rồi dí bàn tay tích điện vào người Rowley nhằm chọc cho nó cười.

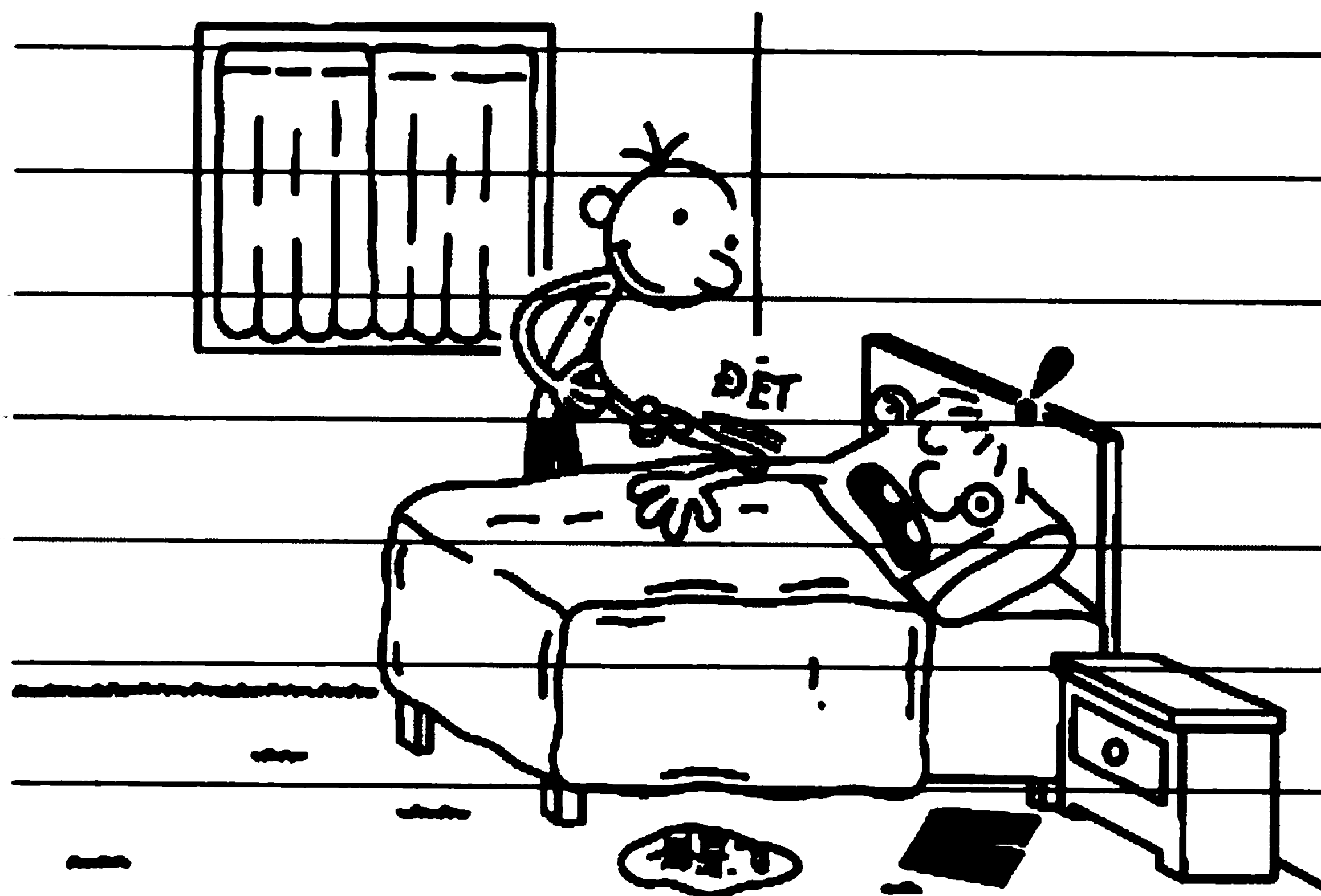

Điều đó có vẻ đã khiến Rowley tỉnh ra. Nó đi vòng tròn khoảng 5 phút cọ chân nó lên tấm thảm, và sau đó lấy tay dỉ vào lưng tôi trong khi tôi đang đánh răng.

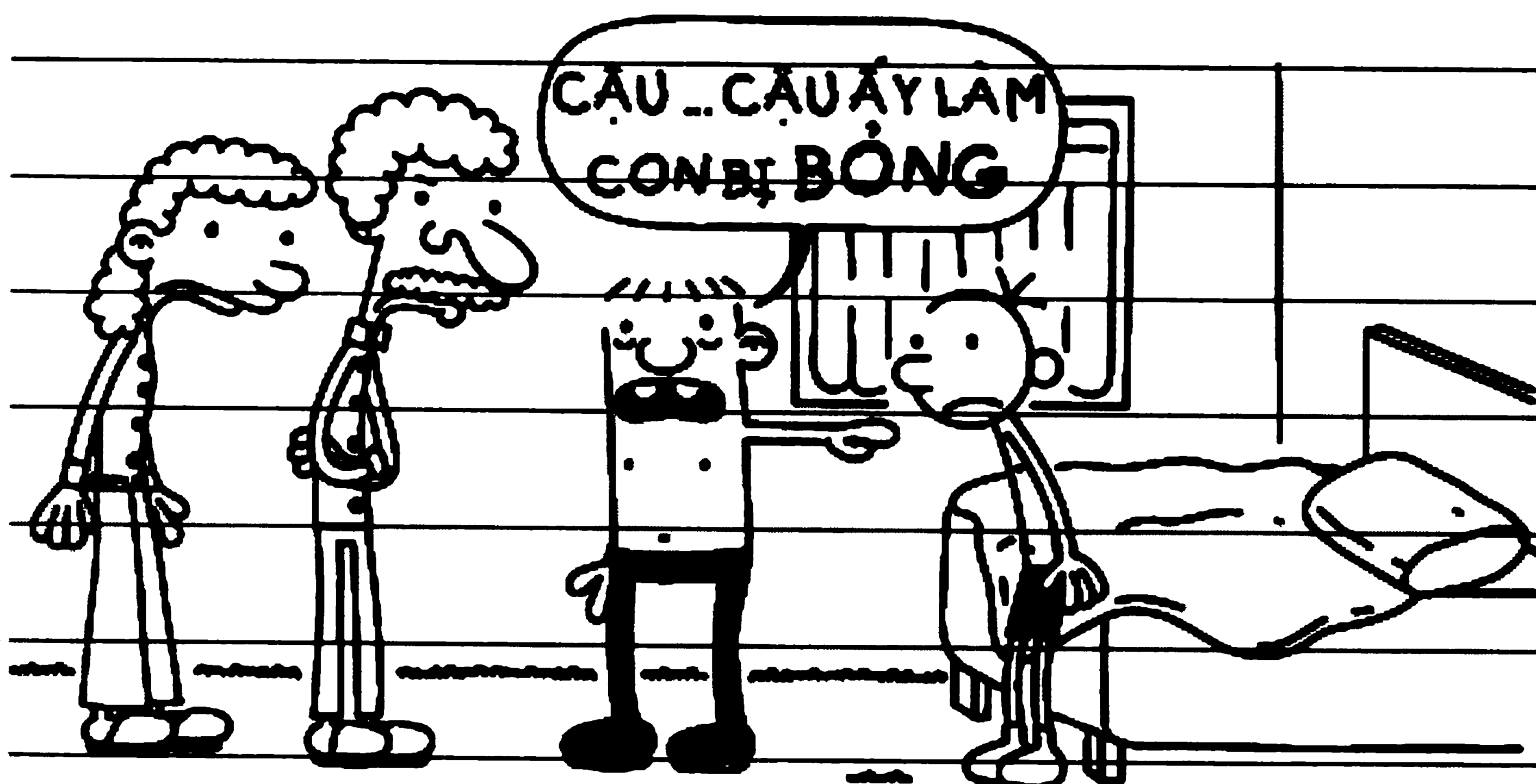

Tôi không thể khoanh tay đứng nhìn cách chơi khăm vớ vẩn ấy của Rowley. Khi nó lên giường đi ngủ tôi đã lấy quả bóng nảy và kéo căng nó ra đằng sau rồi thả mạnh ra.

Nếu tôi được làm lại một lần nữa, có lẽ tôi sẽ không kéo mạnh như thế.

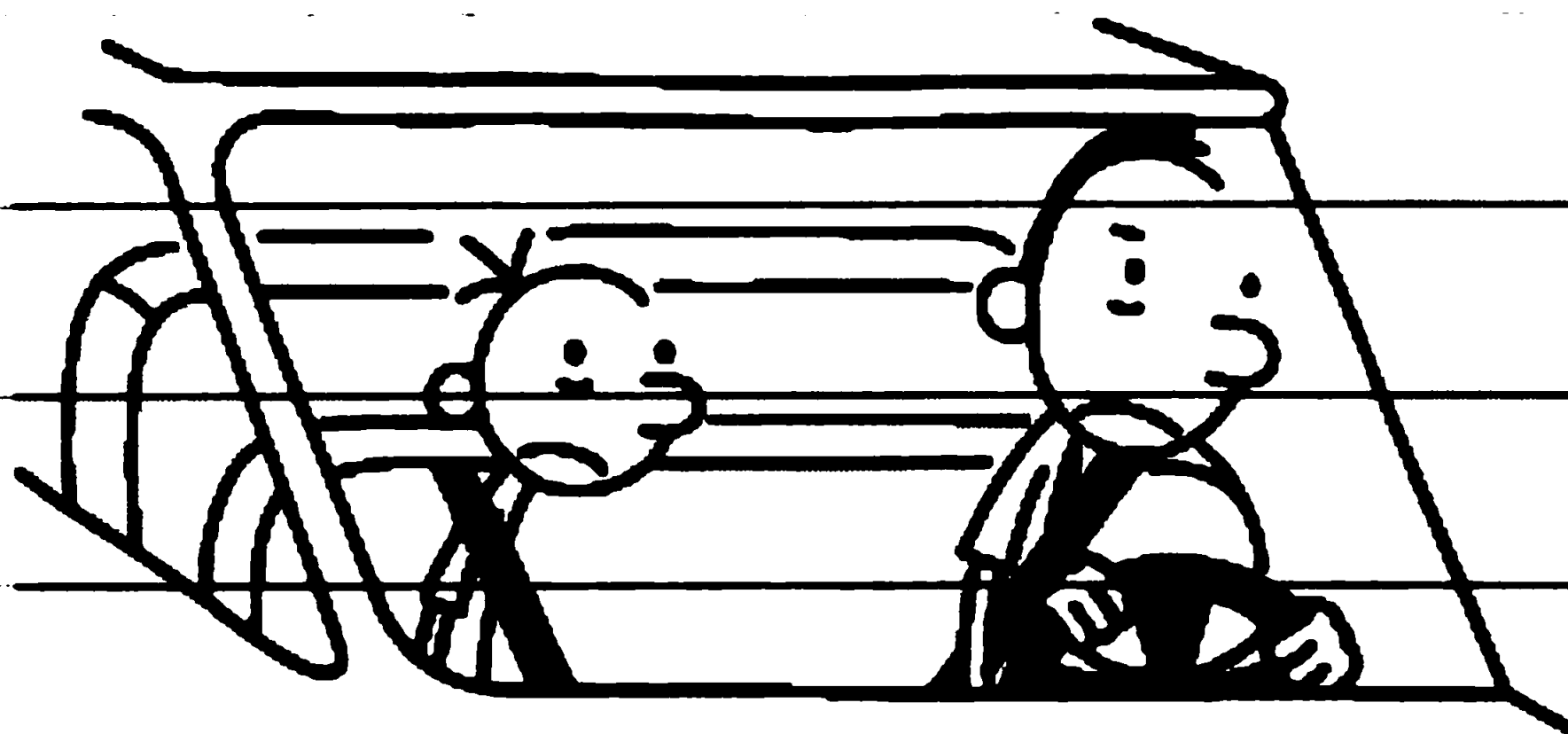

Khi Rowely nhìn thấy một vết đỏ trên tay, nó đã gào lên và tôi biết điều đó sẽ gây nên sự chú ý. Đúng như tôi đoán, chỉ 5 giây sau, bố mẹ nó đã có mặt.

Tôi đã cố gắng giải thích rằng vết đỏ đó là do dây chun gây ra nhưng nó có vẻ như không thuyết phục được bố mẹ R.

Họ gọi điện cho bố mẹ tôi và hai tiếng sau bố đã có mặt ở nhà nghỉ để đưa tôi về nhà.

Thứ hai

Bố đã rất giận vì phải lái xe suốt 4 tiếng đồng hồ chỉ để đưa tôi về nhà. Nhưng mẹ lại tỏ ra không khó chịu chút nào. Mẹ nói rằng mối liên hệ giữa tôi và Rowley thêm bền chặt sau những trò đùa như thế và mẹ rất mừng khi hai đứa lại là bạn của nhau.

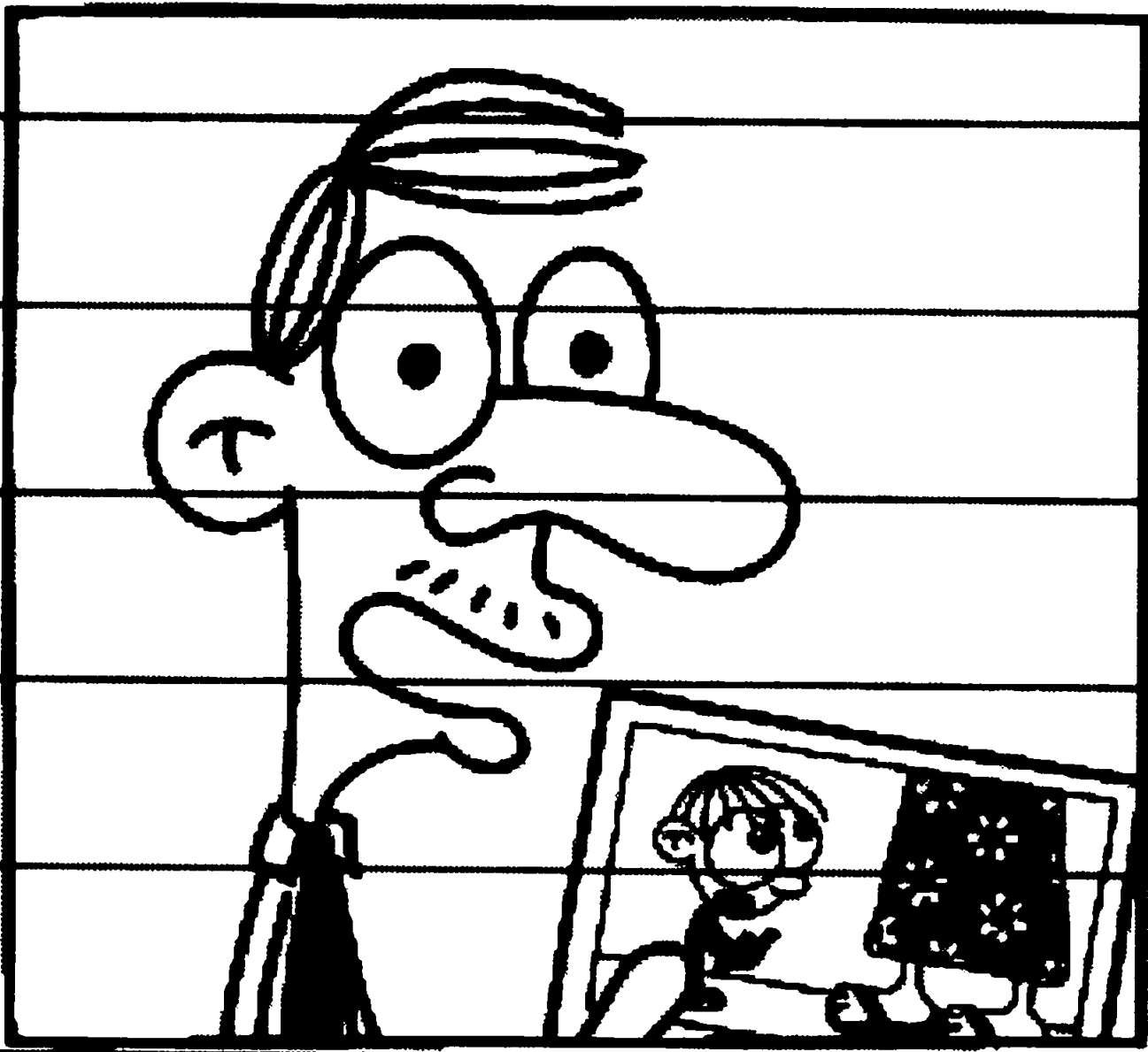

Nhưng bố vẫn thấy bức mình và phải nói rằng quan hệ của hai bố con trở nên nguội lạnh từ khi chúng tôi trở về từ nhà nghỉ. Mẹ cố gắng tìm cách hàn gắn mối quan hệ của hai bố con khi đề nghị chúng tôi đi xem phim với nhau, nhưng tôi nghĩ điều tốt nhất cho bố và tôi lúc này là tránh nhau càng xa càng tốt.

Tôi nghĩ tâm trạng không vui của bố sẽ còn kéo dài nhưng tôi chỉ là một phần nguyên nhân trong đó. Khi mở tờ báo hôm nay, tôi thấy trong mục Văn học-Nghệ thuật có đăng:

Nghệ thuật

Tiếp tục đăng seri truyện tranh được yêu thích

Tyler Post sẽ viết truyện tranh LFI Cutie mỗi phần đầu tiên sẽ được đăng trên báo từ Chủ nhật tuần tới.

"LFI Cutie" sẽ được sáng tác tiếp bởi con trai của tác giả

Một sự kế thừa tuyệt vời, Tyler Post, con trai của tác giả truyện tranh biếm họa "LFI Cutie" Bob Post, sẽ cầm bút và thực hiện tiếp kế hoạch truyện tranh "một trang" dài kỳ của cha mình.

Thật ra trước đây tôi không có việc làm hay bất cứ một kế hoạch lớn nào, rồi đến một ngày tôi tự hỏi, "Sáng tác truyện tranh khá đến mức nào?" Tyler, người đàn ông 32 tuổi vẫn đang sống cùng với cha mình chia sẻ. Và nhiều người tin rằng đó chính là cơ sở cho các nhân vật của LFI Cutie.

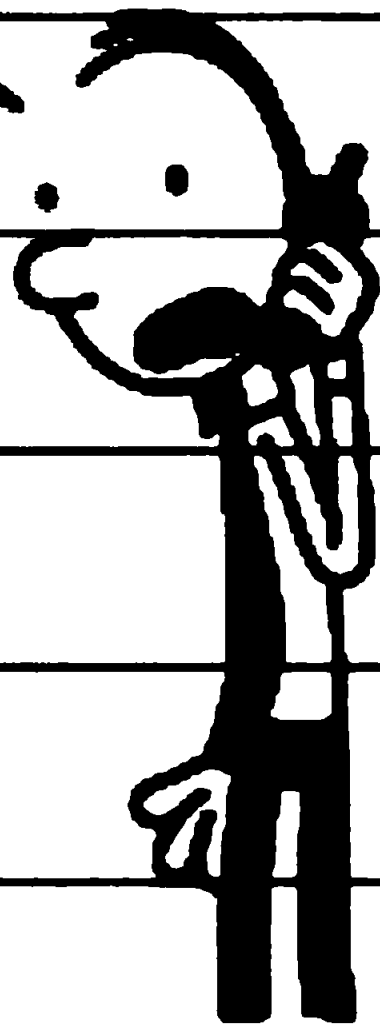
Gặp lại CUTIE, trang A2

Tin tức liên quan: Hấp một
những người sống ở tòa Tháp
Leisure, trang A3

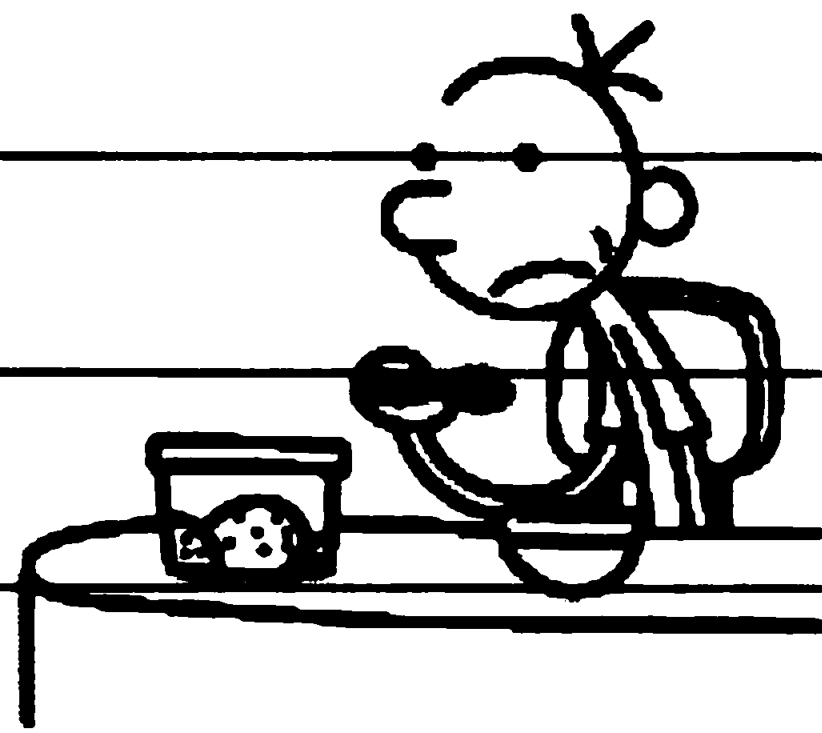
Tối qua, bố đã vào phòng và nói chuyện với tôi, đây là lần đầu tiên trong 3 ngày qua bố con tôi nói chuyện với nhau. Bố nói bố muốn tôi sẽ đi cùng bố vào Chủ nhật và tất nhiên, tôi đồng ý.

Sau đó, tôi thấy bố nói chuyện qua điện thoại với ai đó có vẻ rất bí mật.

CHẮC RỒI...TÔI SẼ ĐỂ ĐỦ THỨC
ĂN VÀ NƯỚC UỐNG CHO NÓ
TRONG VÒNG MỘT TUẦN.

0

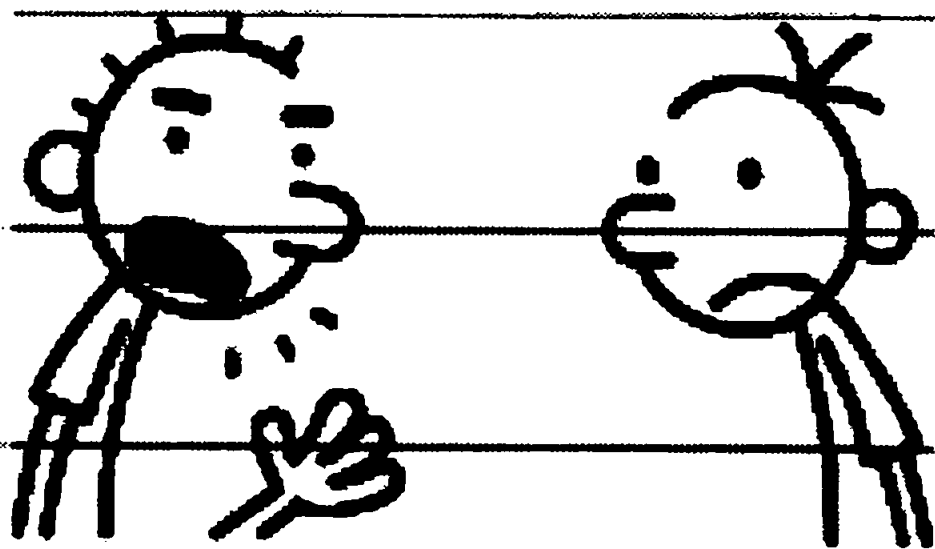

Sau đó tôi hỏi bố xem bố có định đưa tôi đến một nơi nào đó đặc biệt vào Chủ nhật không, dường như việc đó làm cho bố cảm thấy không thoải mái. Bố trả lời là không, nhưng bố không nhìn thẳng vào mắt tôi.

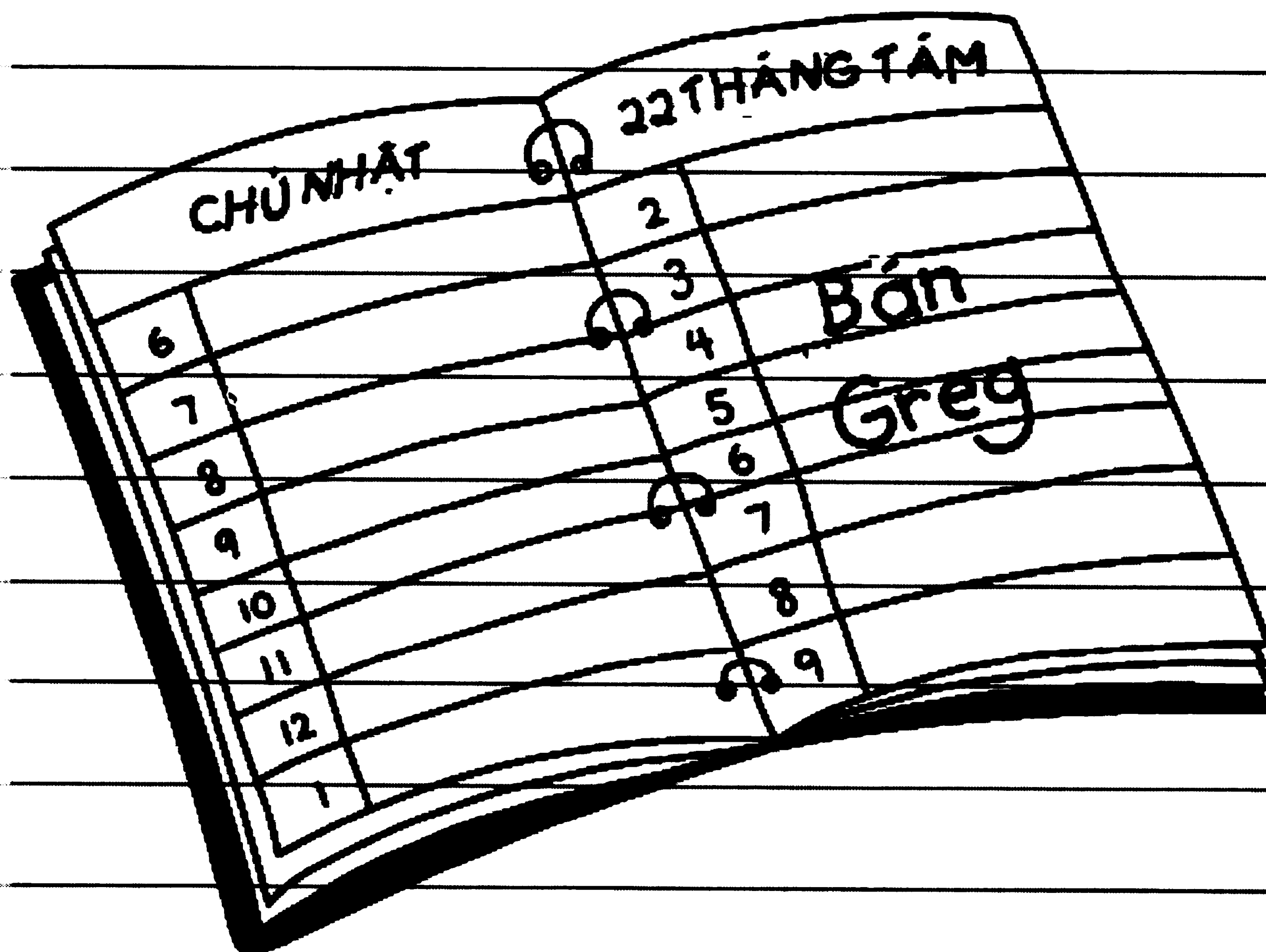
Điều đó mách bảo tôi rằng bố đang không nói thật và tôi bắt đầu thấy thực sự lo lắng. Trước đây, bố từng đưa tôi đến trường quân sự và từ đó tôi không dám trái lời bố nữa.

Tôi lo đến mức không biết phải làm gì nên đã hỏi Rodrick xem có cách nào biết được ý định của bố không. Rodrick nói sẽ suy nghĩ về việc đó, một lúc sau anh ta đã tới phòng tôi và đóng sập cửa lại.

Rodrick nói rằng Bố bực vì những gì tôi đã làm với Rowley đến mức bố muốn từ bỏ tôi.

Tôi không chắc là mình có nên tin Rodrick không vì anh ta không bao giờ nói thật 100%. Nhưng Rodrick nói rằng nếu tôi không tin thì có thể kiểm tra trong lịch làm việc của bố. Tôi quyết định đến phòng làm việc của bố và mở quyển sổ ghi lịch làm việc đến ngày Chủ nhật và đây là cái mà tôi tìm thấy:

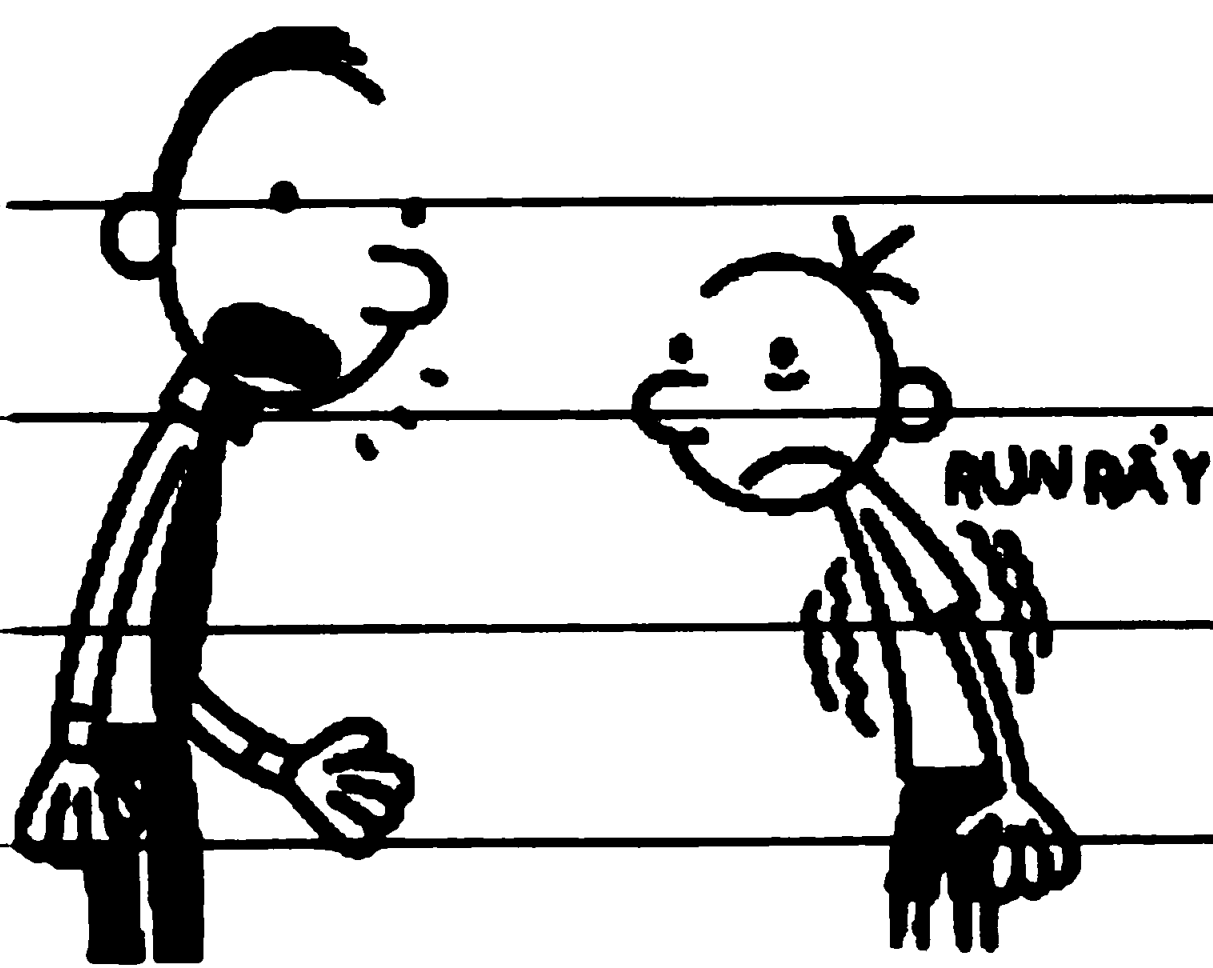

Tôi chắc chắn là Rodrick đang lừa tôi, bởi vì chữ viết ở trong quyển sổ rất giống với chữ của anh ta. Nhưng bố thuộc tuýt người rất khó đoán trước vì thế tôi phải chờ đến Chủ nhật mới biết được chính xác chuyện gì sẽ xảy ra.

Chủ nhật

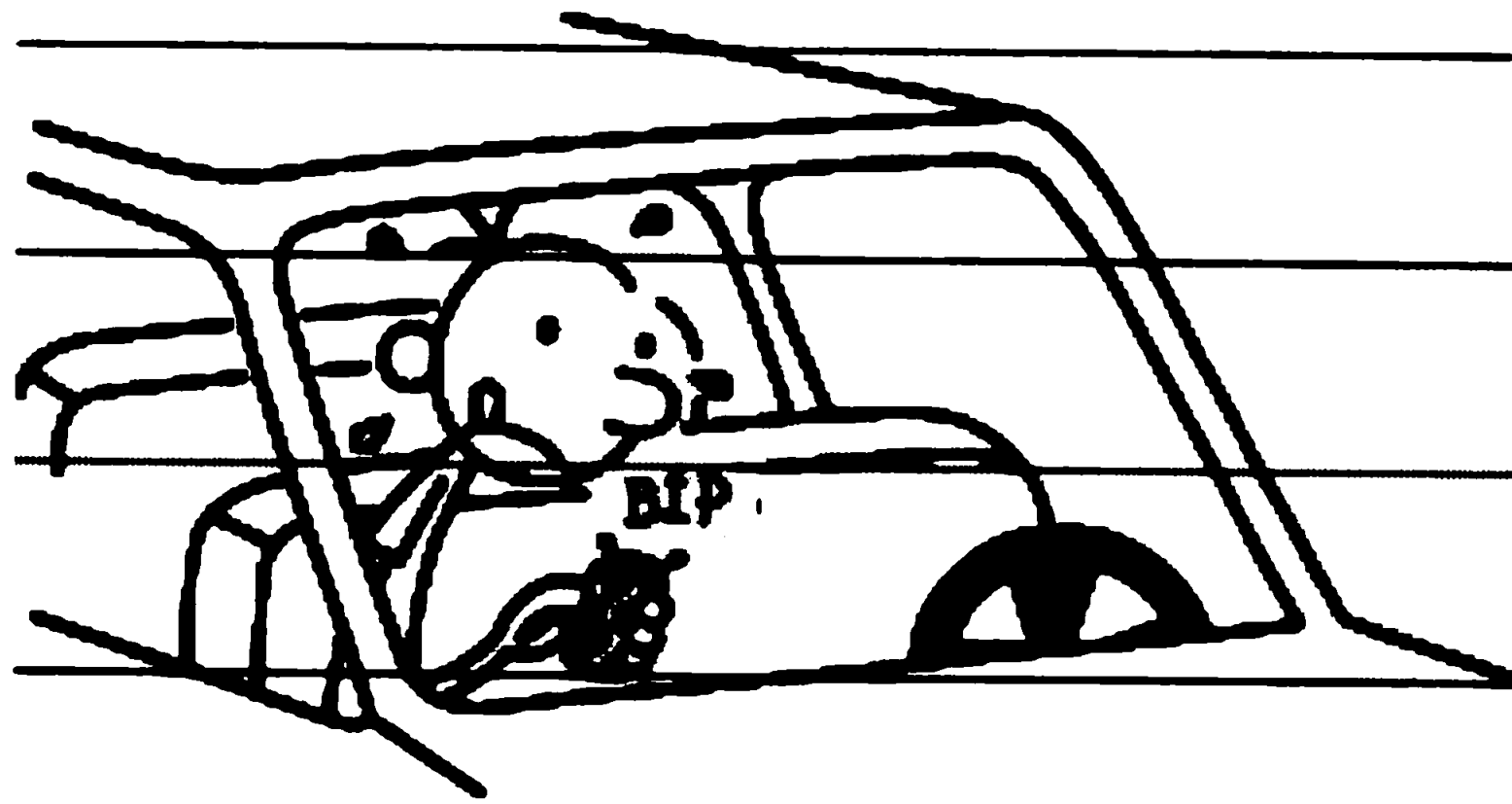
Tin tốt lành là hôm nay bố không bán hoặc cho tôi đi làm con nuôi. Nhưng tin xấu là nó có thể trở thành hiện thực vào một ngày nào đó.

Khoảng 10 giờ sáng, bố bảo tôi lên xe ô tô vì bố muốn đưa tôi vào thành phố. Khi tôi hỏi để làm gì, bố đã đáp đó là một sự "bất ngờ".

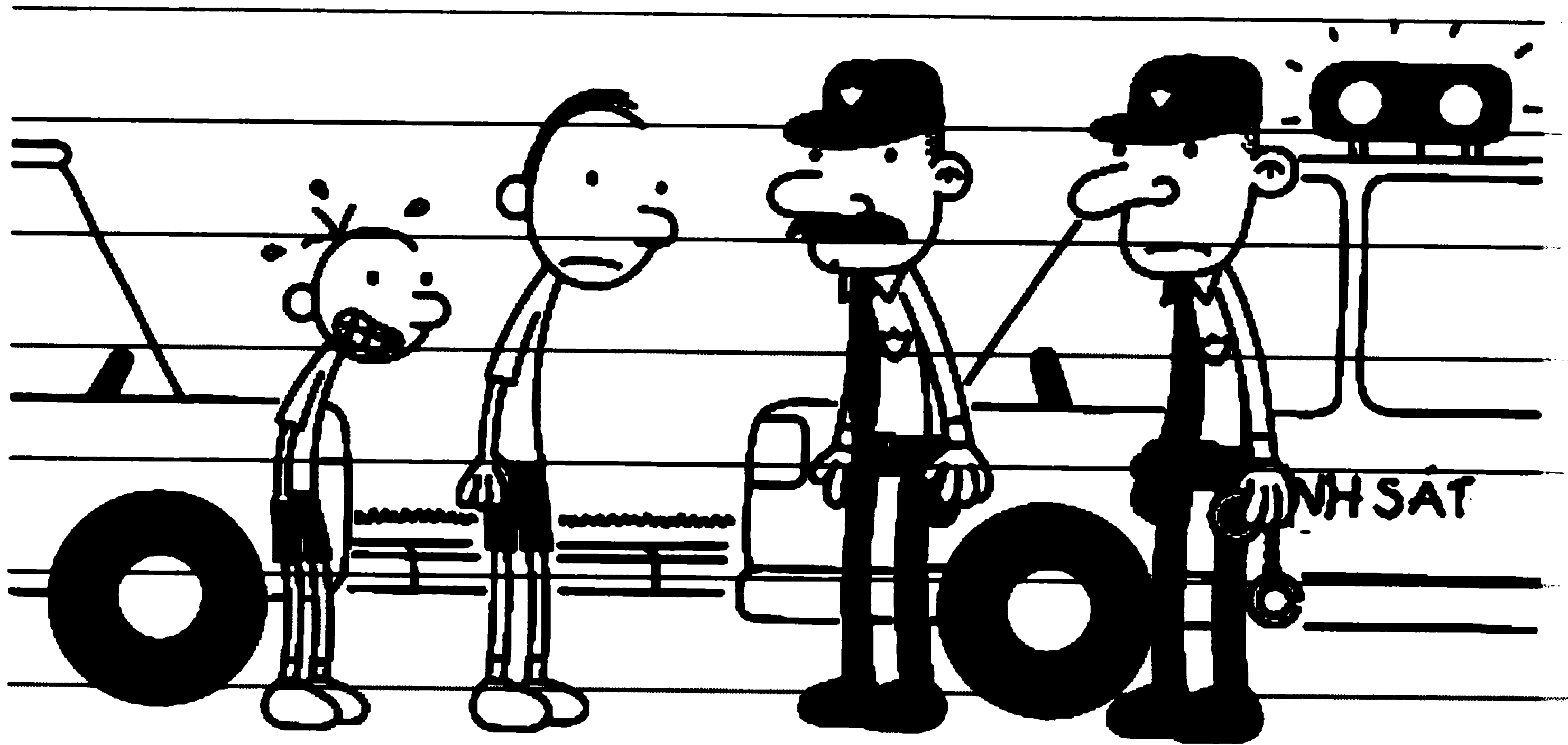

Trên đường đi, chúng tôi đã ghé vào đồ xăng và khi bố đánh dấu trên bản đồ, tôi biết rằng đích đến sẽ là 1200 phố Bayside.

Tôi cảm thấy thực sự tuyệt vọng và lần đầu tiên trong đời, tôi quyết định sử dụng chiếc điện thoại "Bọ Rùa".

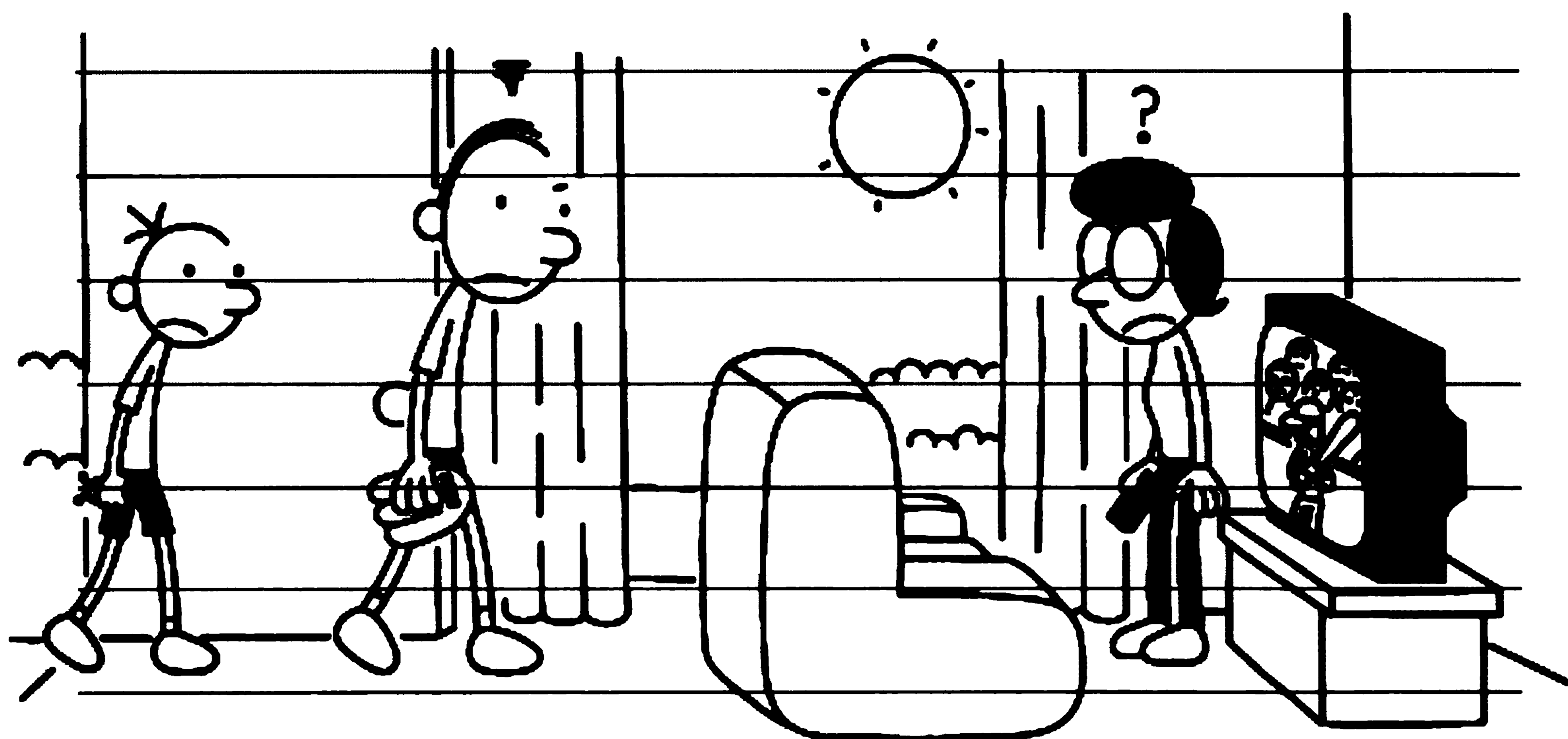

Tôi hoàn thành cuộc gọi quan trọng đó ngay trước khi bố quay lại xe và chúng tôi thẳng tiến vào trung tâm thành phố. Tôi ước gì mình đã nhìn bản đồ kỹ hơn vì khi đến phố Bayside, tôi phát hiện ra rằng đó là sân vận động bóng chày. Nhưng mọi chuyện đã quá muộn.

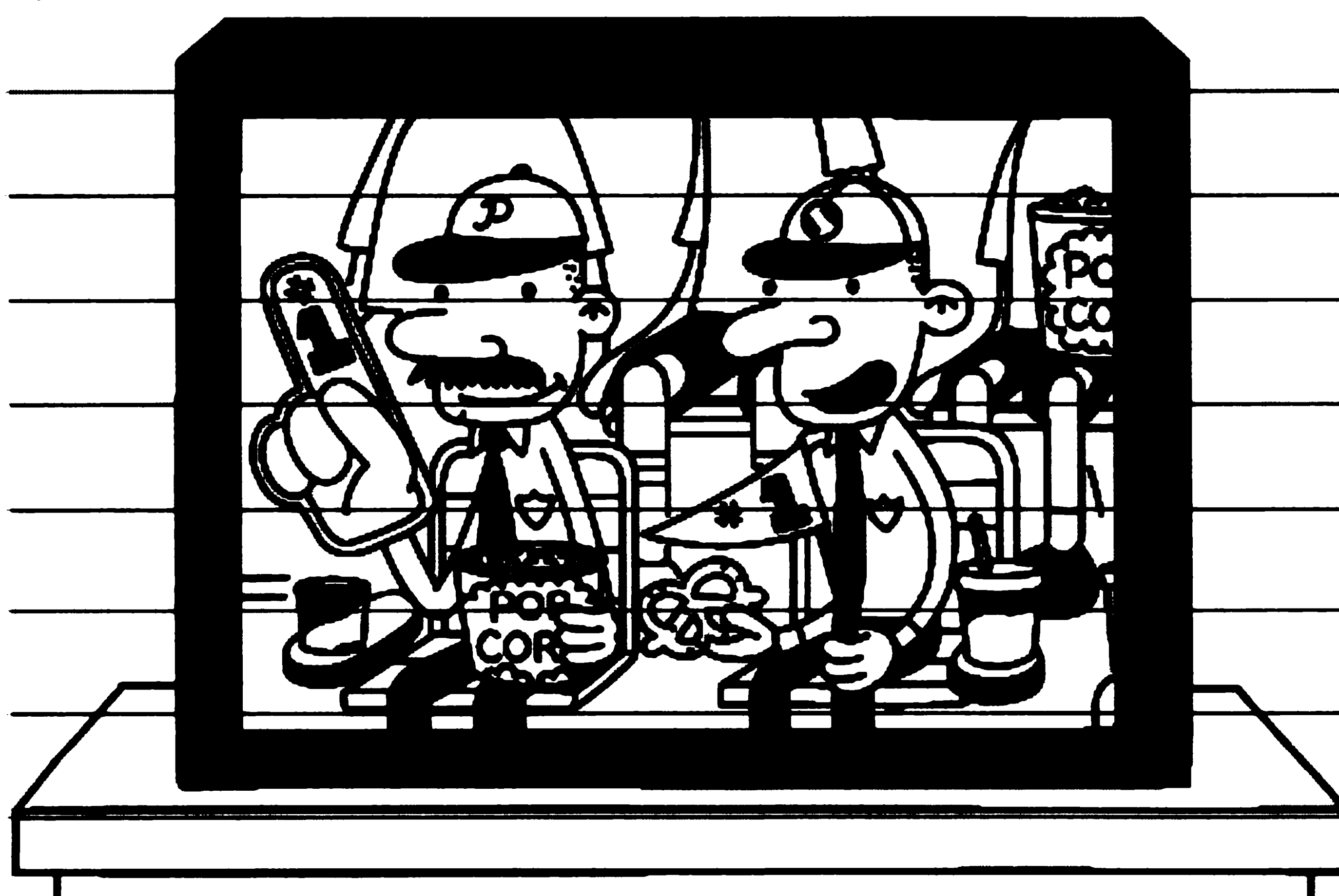

Mẹ đã đưa cho bố đôi vé xem bóng chày để tạo cơ hội hàn gắn mối quan hệ bố con và bố đã cố gắng tạo nên điều "bất ngờ".

Nhưng bố đã mất rất nhiều thời gian để giải thích tất cả với cảnh sát. Khi mọi chuyện rõ ràng, bố không còn tâm trạng để xem trận đấu bóng chày nữa và đưa tôi về nhà.

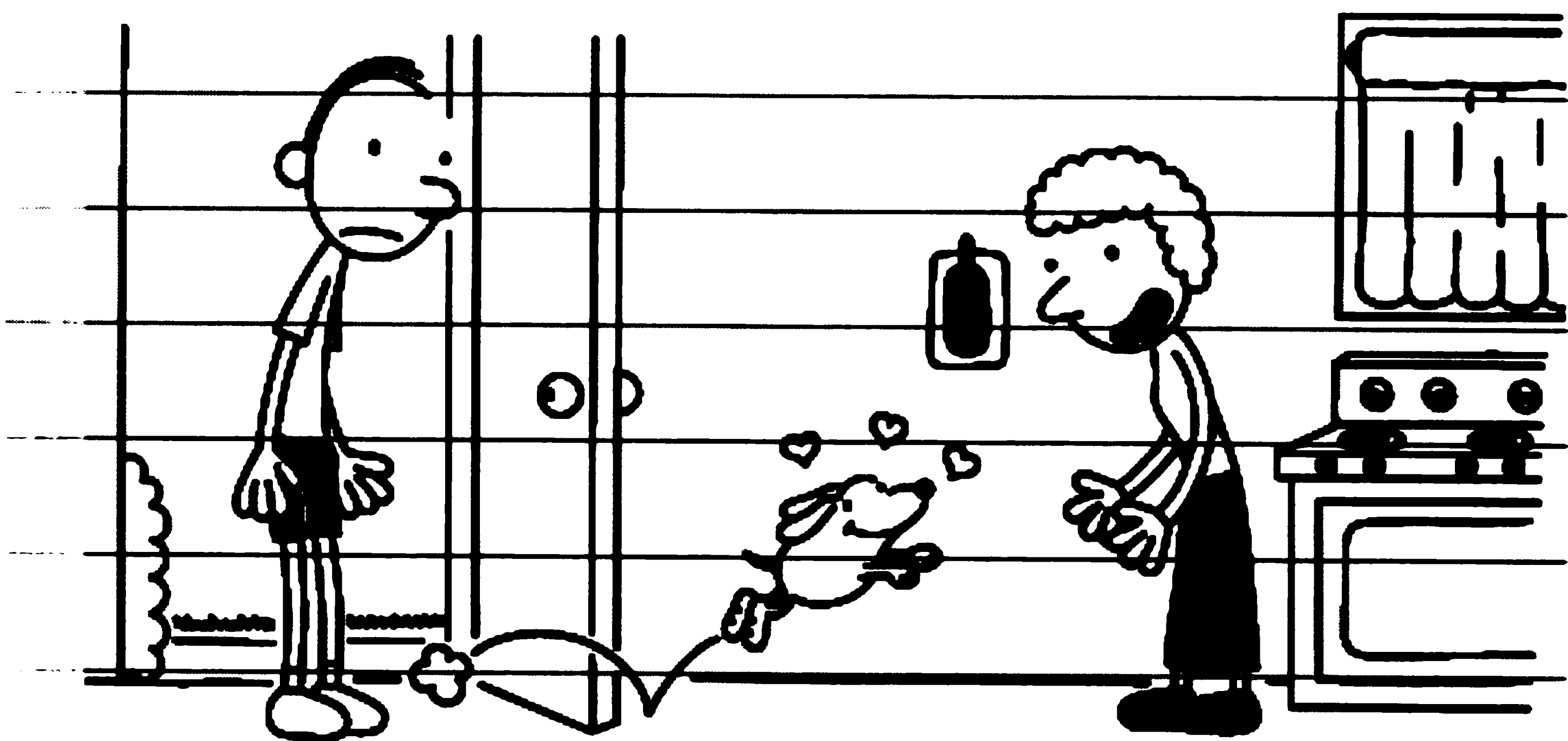
Tôi cảm thấy rất tệ vì vé mà mẹ mua cho chúng tôi là hàng thứ 3, và đối với tôi chúng có giá trị như là vận mệnh của tôi.

Thứ ba

Cuối cùng, tôi cũng phát hiện ra cuộc điện thoại của bố hôm trước là nói chuyện với Bà ngoại, và nội dung là về Cung Yêu chứ không phải là tôi.

Bố Mẹ đã quyết định giao Cung Yêu cho Bà ngoại và hai người sẽ đưa nó sang nhà Bà vào tối Chủ nhật. Nói một cách thật lòng, tôi không nghĩ là sẽ có người nhớ nó.

Từ hôm đó, bố mẹ không nói chuyện với nhau một câu nào và tôi thì đang tìm kiếm một cơ hội để được ra khỏi nhà. Tôi đã tìm được một cơ hội rất tốt ngày hôm qua. Trên tivi có phát một đoạn quảng cáo về chuỗi cửa hàng Game Hut, nơi tôi đã mua rất nhiều trò chơi.

Họ đang tổ chức một cuộc thi tại các cửa hàng khu vực nhằm chọn được người tham gia cuộc thi toàn quốc. Và người chiến thắng trong CUỘC THI ĐÓ sẽ được thưởng một triệu đô la.

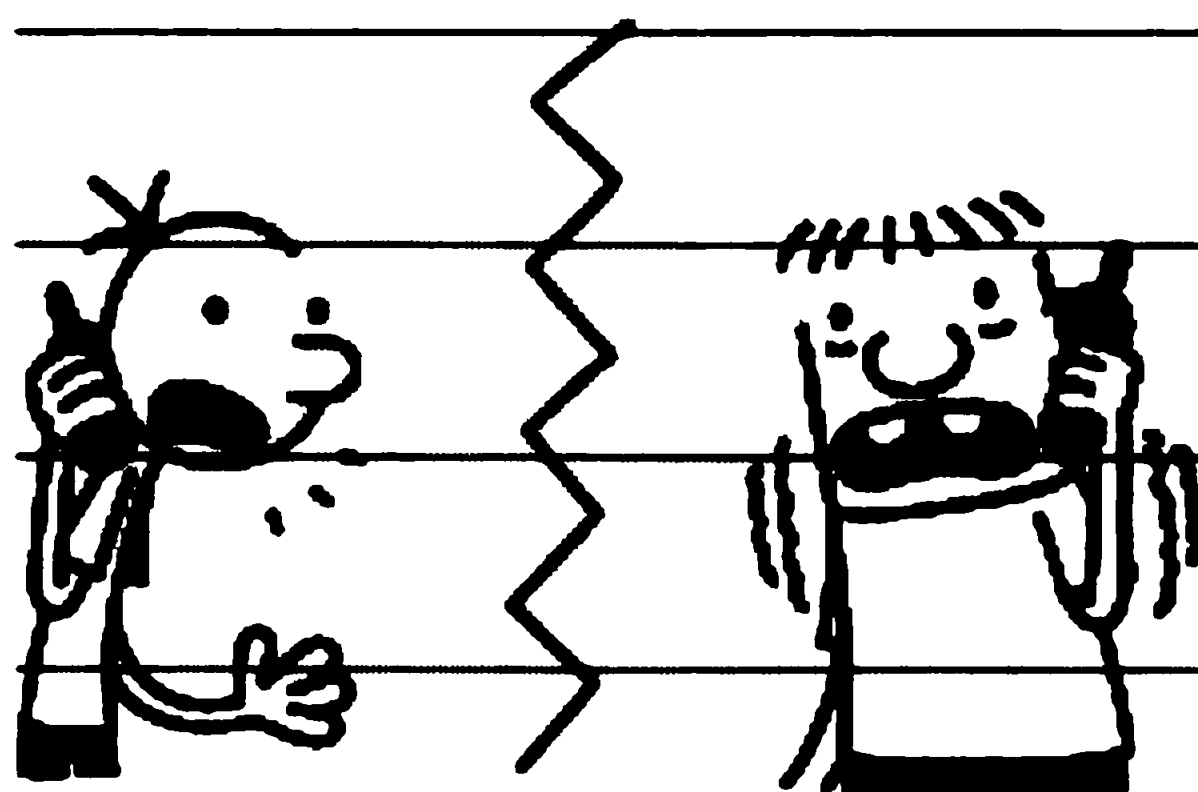
Cuộc thi tại cửa hàng khu vực nhà tôi sẽ diễn ra vào thứ Bảy. Tôi đoán chắc sẽ có rất nhiều người hào hứng tham gia vì vậy tôi sẽ đi thật sớm để chắc chắn rằng mình có một vị trí tốt trong hàng người dài lê thê đó.

Tôi đã học lỏm được một cách từ Rodrick. Bất cứ khi nào muốn mua vé xem hoà nhạc, anh ta đều cắm trại cả đêm ngoài khu vực bán vé. Và nhờ đó mà anh ta đã gặp được Bill, giọng ca chính của ban nhạc BỈ M T O.

Rowley và bố nó thường xuyên đi cắm trại với nhau nên tôi biết là nó có một cái lều. Tôi đã gọi cho Rowley và thuyết phục nó về cuộc thi cùng giải thưởng kéch xù.

Nhưng nghe giọng Rowley qua điện thoại có vẻ bất an. Chắc nó lo sợ rằng tôi có năng lượng điện siêu cấp hay một thứ gì đó tương tự, và cách duy nhất làm nó bình tĩnh trở lại là phải hứa sẽ không sử dụng những trò đùa như trước với Rowley nữa.

Sau khi đã trấn tĩnh lại, Rowley vẫn không hào hứng với ý tưởng cắm trại qua đêm vì bố mẹ nó đã cấm nó không được giao du với tôi trong suốt thời gian còn lại của mùa hè.

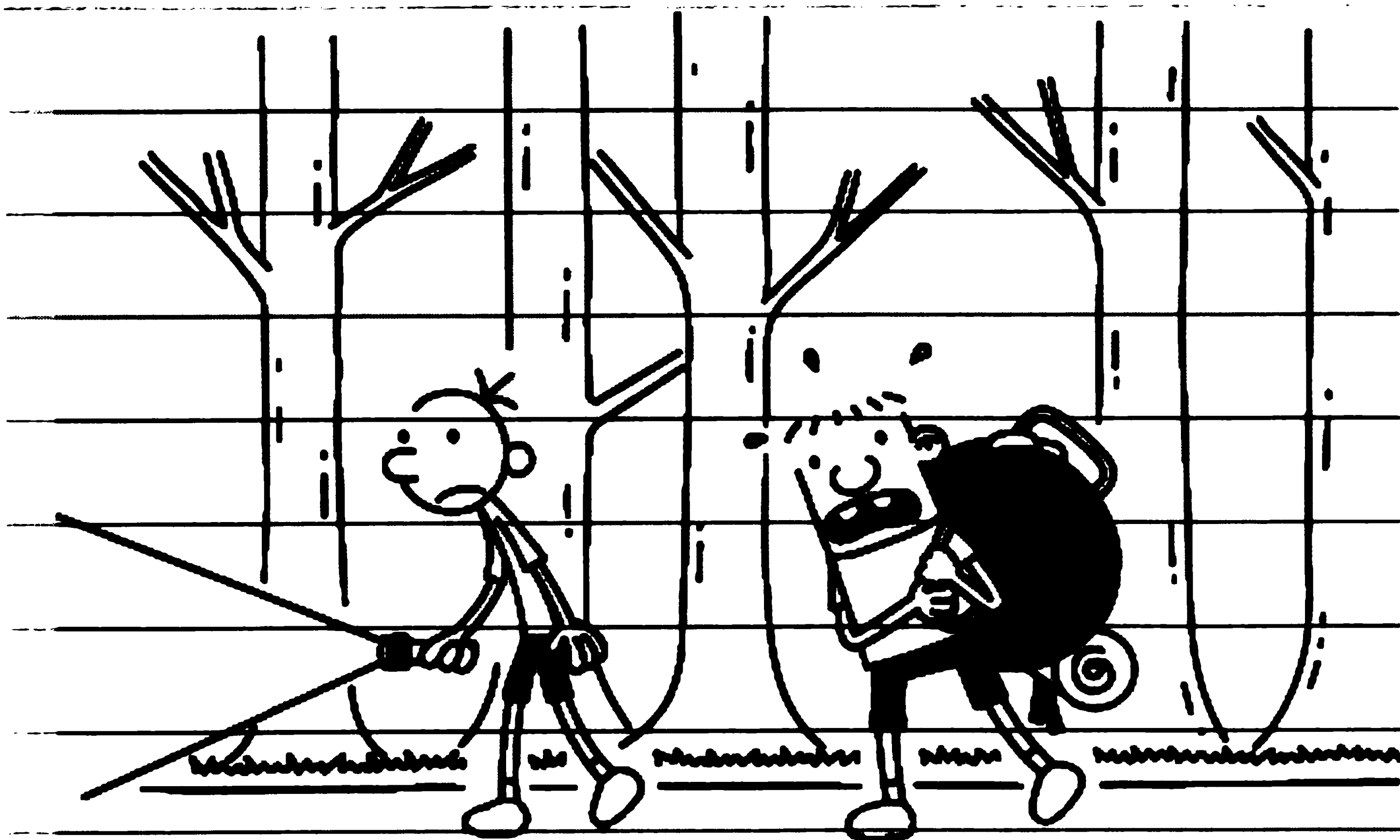
Điều đó không nằm ngoài suy đoán của tôi nhưng tôi đã có một kế hoạch rất hoàn hảo. Tôi sẽ xin bố mẹ cho qua đêm ở nhà Rowley, còn nó sẽ nói với bố mẹ sang nhà Collin.

Rowley vẫn chưa xuôi lắm nên tôi đành phải lấy hộp kẹo gấu dẻo để dụ nó. Và nó đã bị mua chuộc dễ dàng như thế.

Thứ bảy

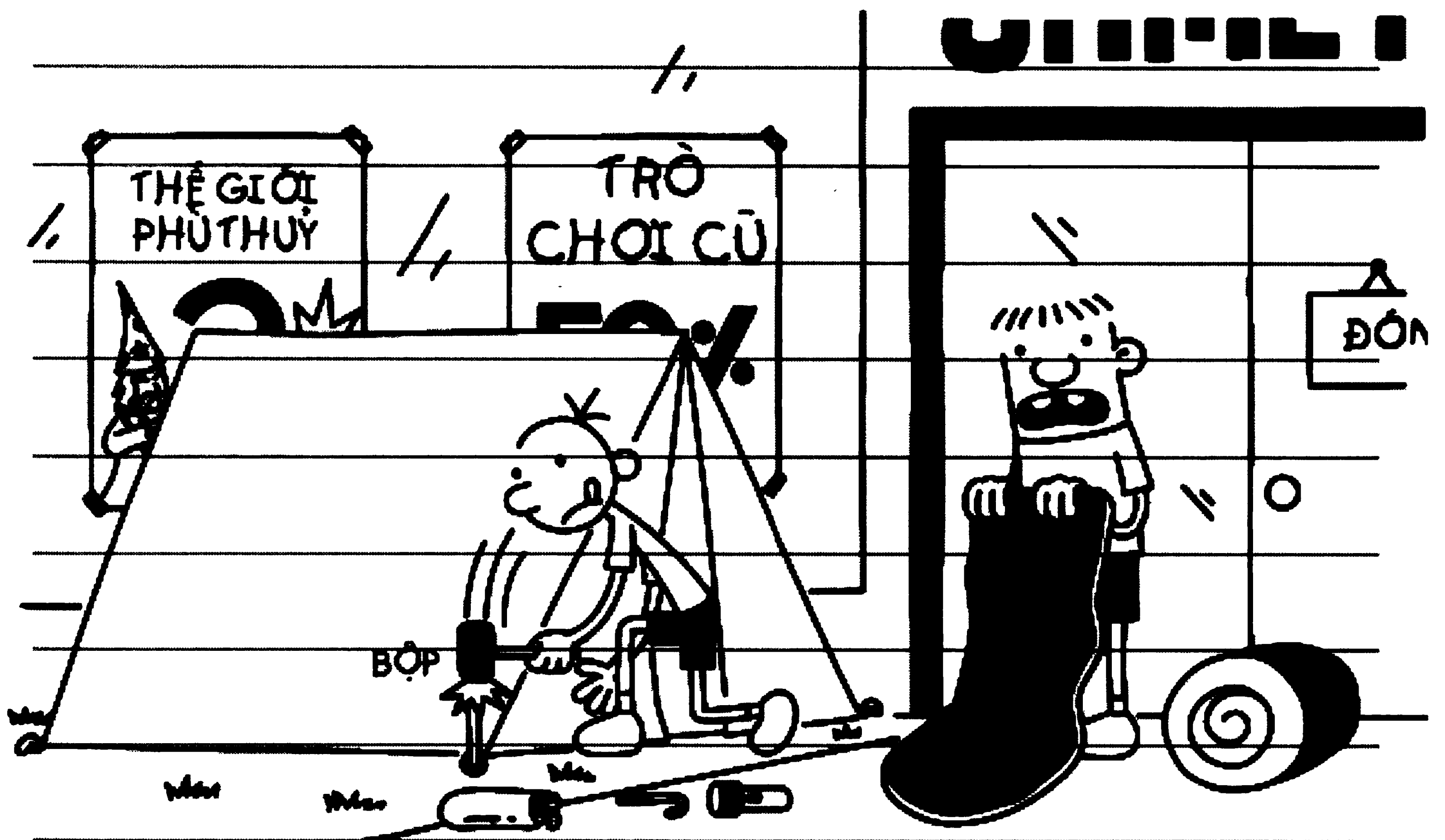
Vào 9 giờ tối qua, chúng tôi đã gặp nhau trên đồi. Rowley mang theo các dụng cụ cần thiết để cắm trại và túi ngủ, còn tôi mang theo đèn pin và vài thanh sôcôla.

Tôi chưa có kẹo gấu dẻo nhưng đã hứa với Rowley là sẽ mua cho nó ngay khi có cơ hội.

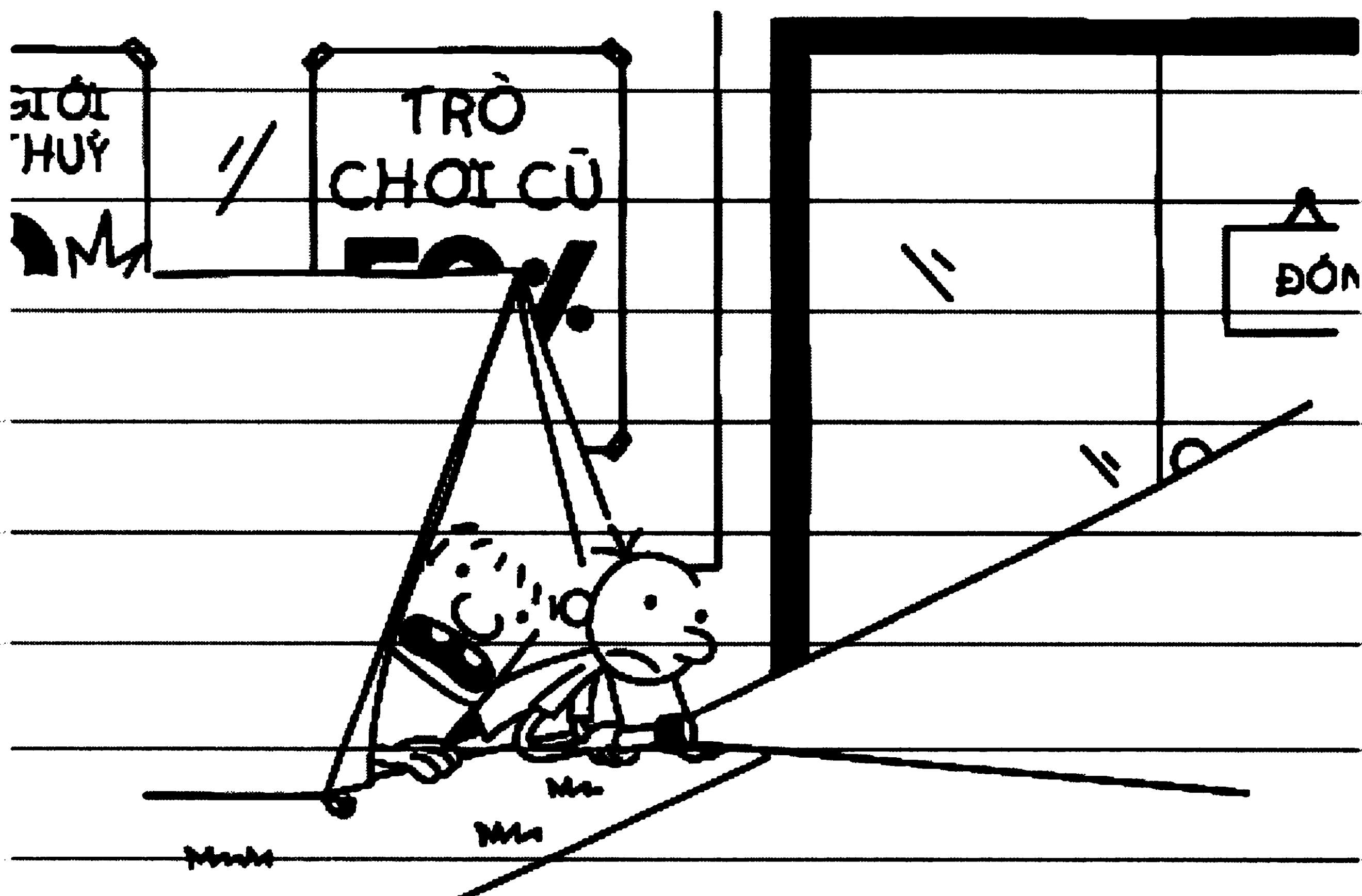

Khi tới Game Hut, tôi không thể tin được vào vận may của mình khi chỉ có tôi và Rowley.

Chúng tôi nhanh chóng cắm trại trước cửa hàng trước khi có ai đó cướp lấy vị trí này.

Sau đó, chúng tôi căng mắt canh chừng cửa hàng để chắc chắn không có ai chen lên trước.

Tôi cho rằng cách tốt nhất để giữ chỗ là phải chia nhau ngủ. Tôi đã rất tử tế khi quyết định sẽ cho Rowley

ngủ trước rồi mới đến lượt mình. Nhưng khi phiên canh gác của tôi kết thúc, tôi gọi Rowley dậy nhưng chỉ được 5 giây nó lại lăn ra ngủ tiếp khiến tôi rất bực mình. Tôi đã dựng nó dậy và nói rằng chúng tôi cần phải đề cao cảnh giác.

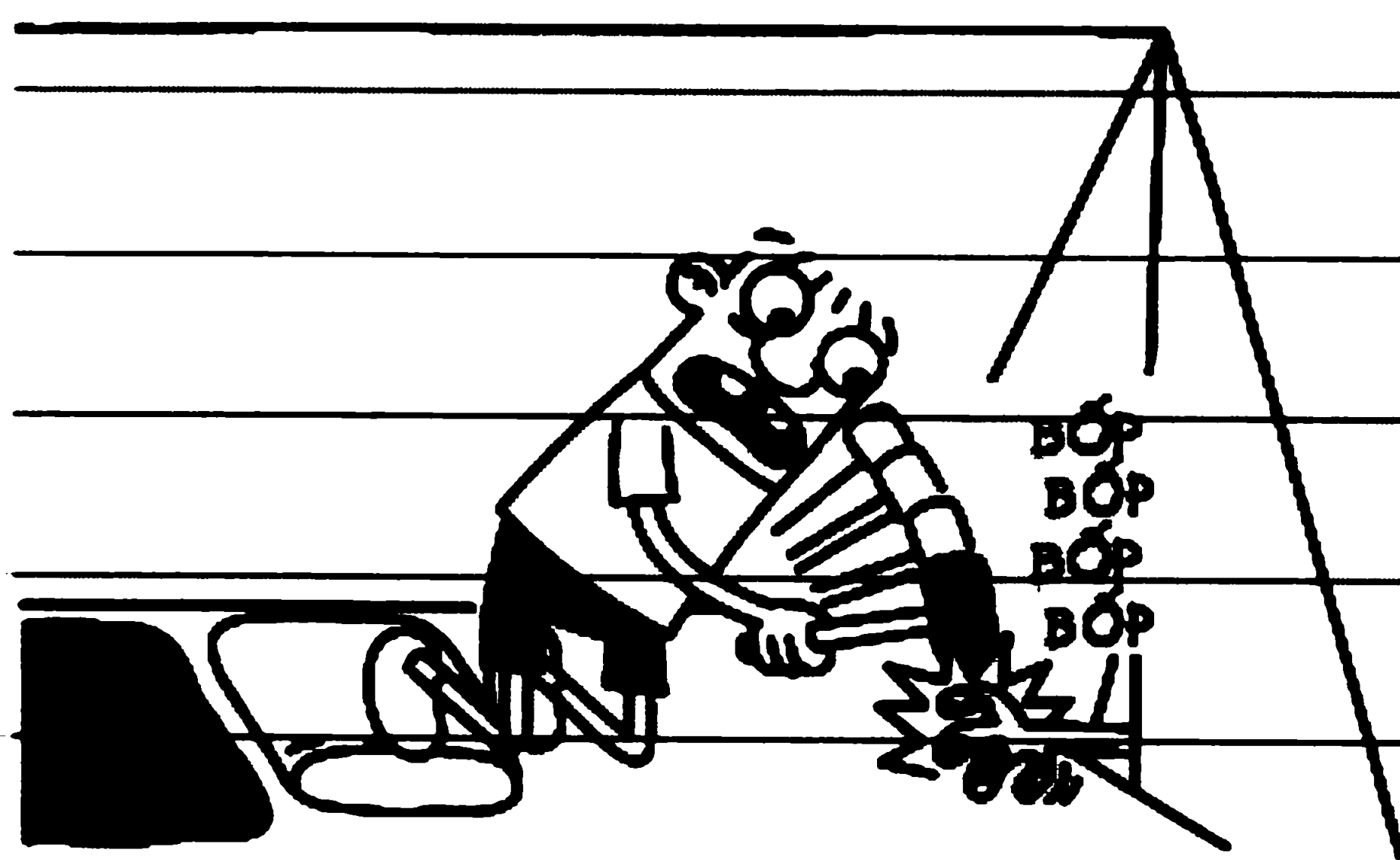
Nhưng Rowley lúc này thậm chí còn chẳng thêm quan tâm đến việc bảo vệ bản thân nó nữa.

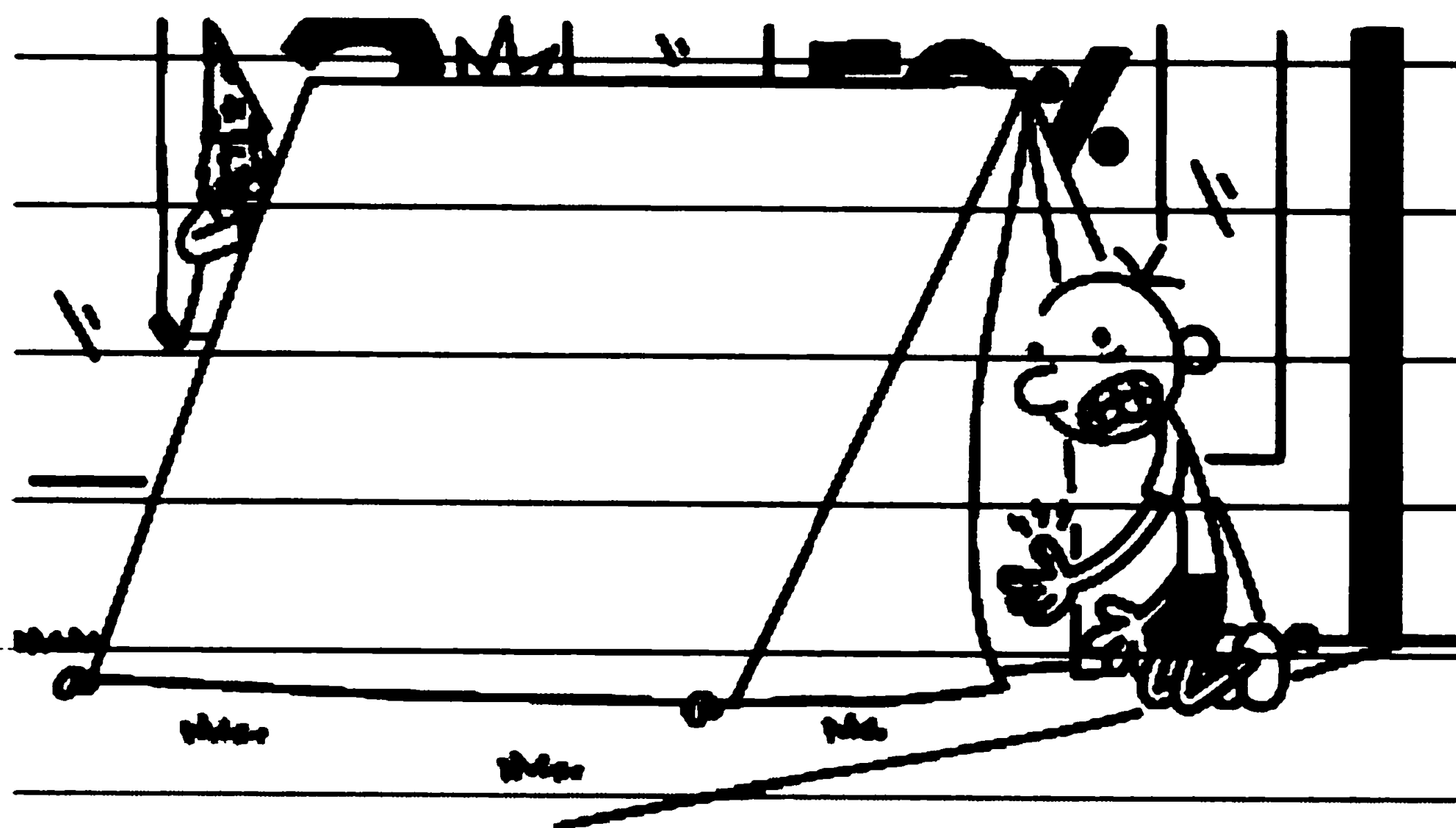
Tôi quyết định CHÍNH MÌNH phải có trách nhiệm để không ai qua mặt được chúng tôi nên đã thức cả đêm. Đến khoảng 9 giờ sáng, tôi bắt đầu gặp vấn đề về việc giữ cho mắt không bị nhắm lại, và tôi đã phải ăn hết cả hai thanh sôcôla mang theo để không bị thiếp đi.

Khi sôcôla dính đầy ra tay, tôi chợt nảy ra một ý tưởng hay ho. Tôi ra khỏi lều, thò tay vào bên trong và bắt

chước động tác bò của con nhện. Tôi nghĩ sẽ rất vui khi Rowley tưởng đó là bàn tay bùn. Tôi không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào phát ra từ trong lều nên định ninh rằng Rowley vẫn đang ngủ say. Nhưng trước khi tôi có cơ hội để kiểm tra điều đó, tôi đã lĩnh trọn hàng chục nhát búa.

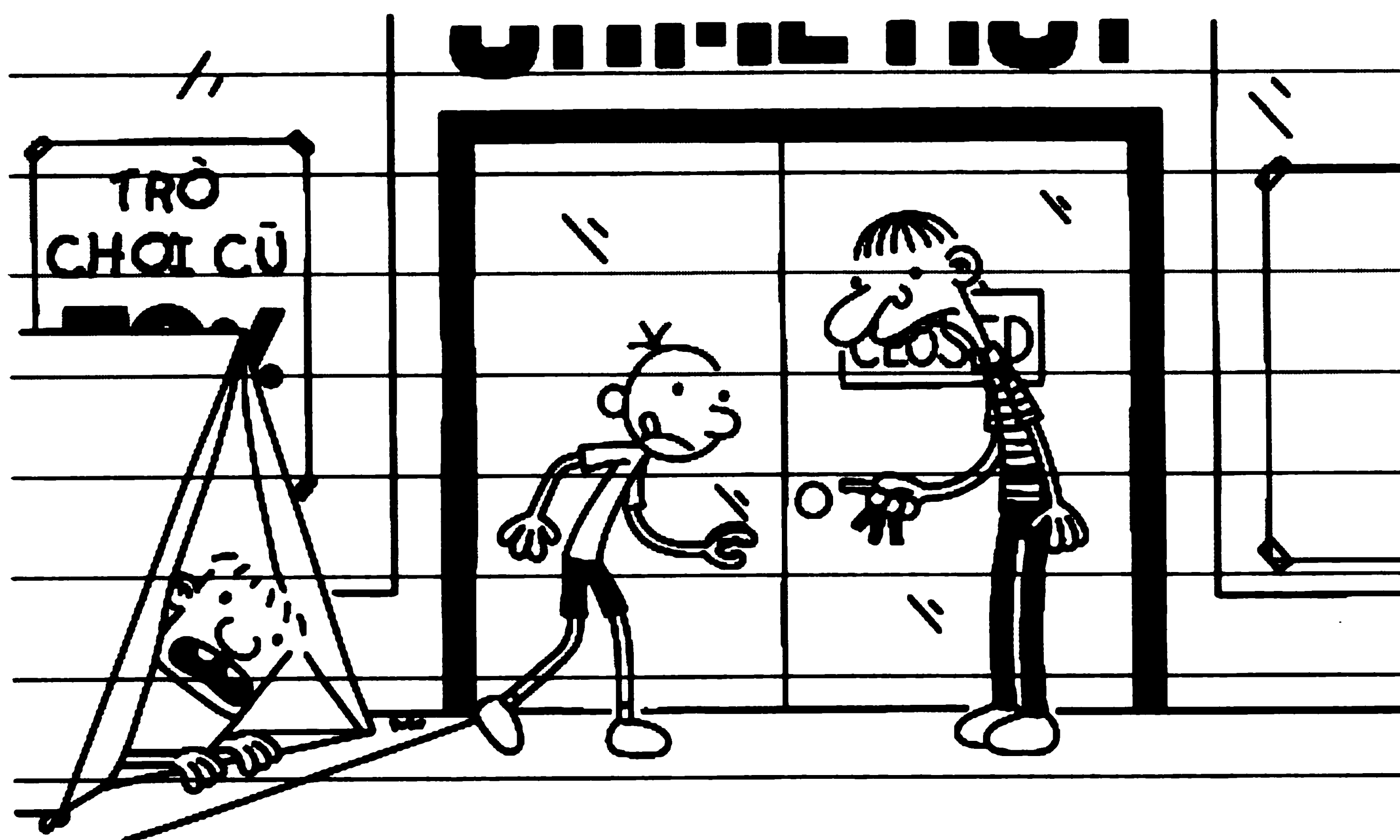
Tôi vội rút tay lại và choáng váng khi thấy các ngón tay của mình bắt đầu chuyển sang màu tím.

Tôi đã ra sức mắng mỏ Rowley. Không chỉ vì nó đã thô bạo đóng dấu lên tay tôi mà còn vì nó khăng khăng cho rằng đó là cách duy nhất để tiêu diệt bàn tay bùn.

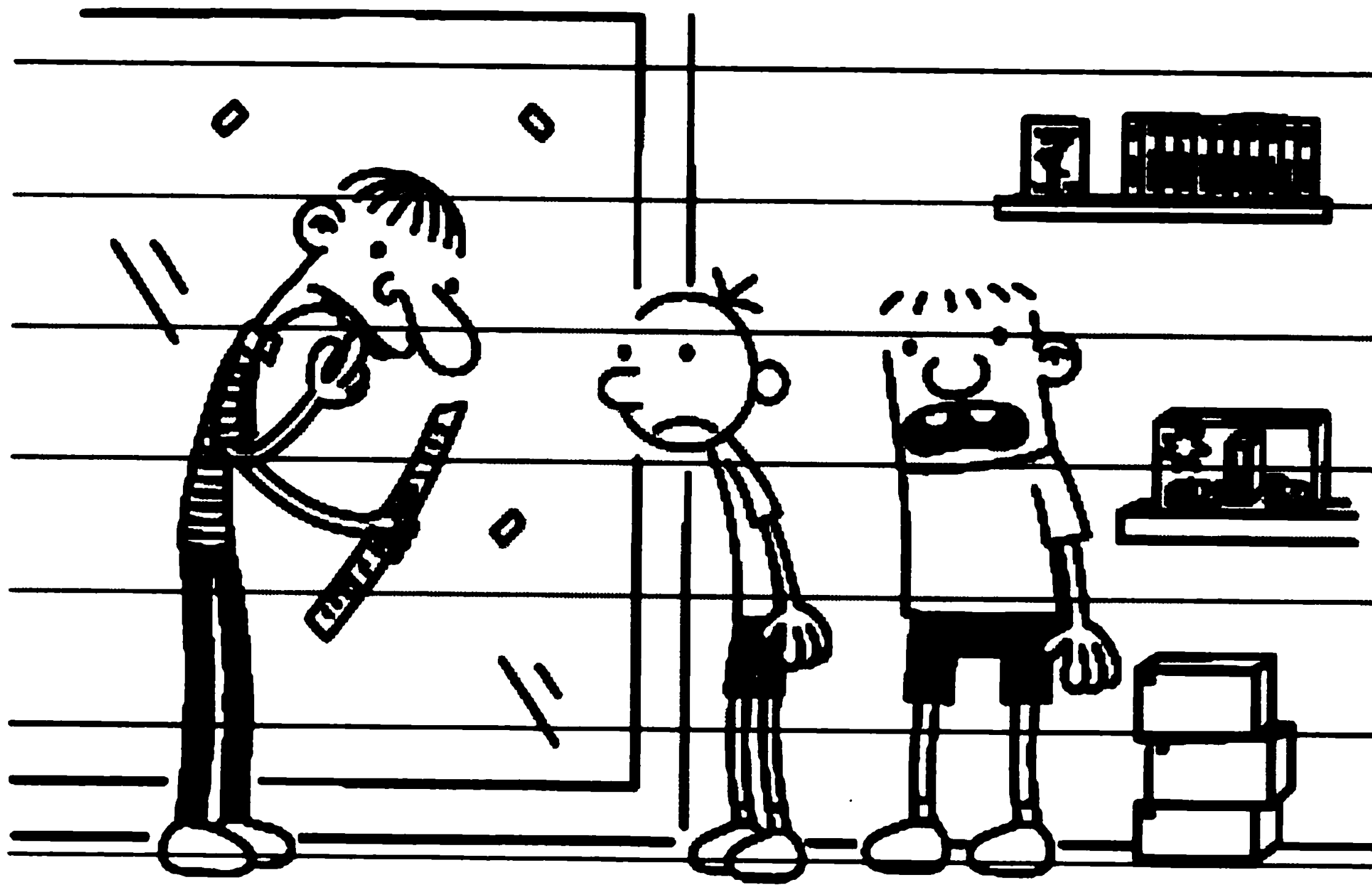
Ngay cả thằng đàn cũng biết rằng chỉ có lửa hoặc axit mới tiêu diệt được bàn tay bùn, đập búa chỉ làm cho nó điên thêm mà thôi.

Tôi đang định cho Rowley một bài học nhưng đúng lúc đó Game Hut mở cửa. Tôi cố gắng quên đi những ngón tay đang đau điếng để tập trung vào lý do mà chúng tôi đã đến đây.

Người quản lý Game Hut muốn biết lý do vì sao mà chúng tôi lại cắm trại trước cửa cửa hàng của họ, vì vậy tôi nói với anh ta rằng chúng tôi ở đây là để tham gia cuộc thi. Nhưng anh ta thậm chí còn chẳng biết tôi đang nói về vấn đề gì.

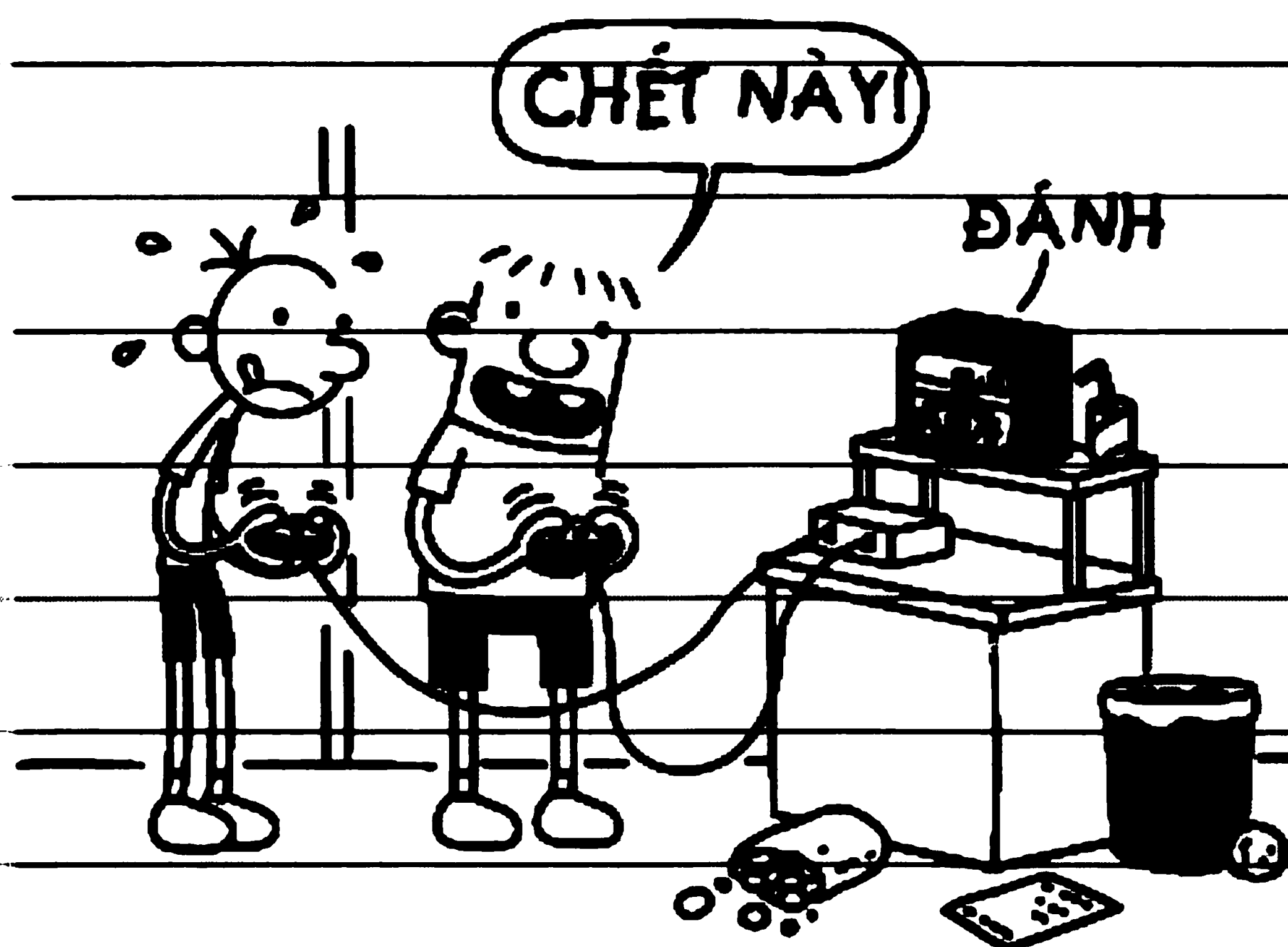
Vì thế tôi phải gỡ tấm poster quảng cáo trên cửa sổ của cửa hàng cho anh ta xem.

Người quản lý nói rằng họ không hề chuẩn bị cho cuộc thi nhưng vì chỉ có hai người tham gia nên chúng tôi có thể trở thành đối thủ của nhau ở phòng game phía sau cửa hàng.

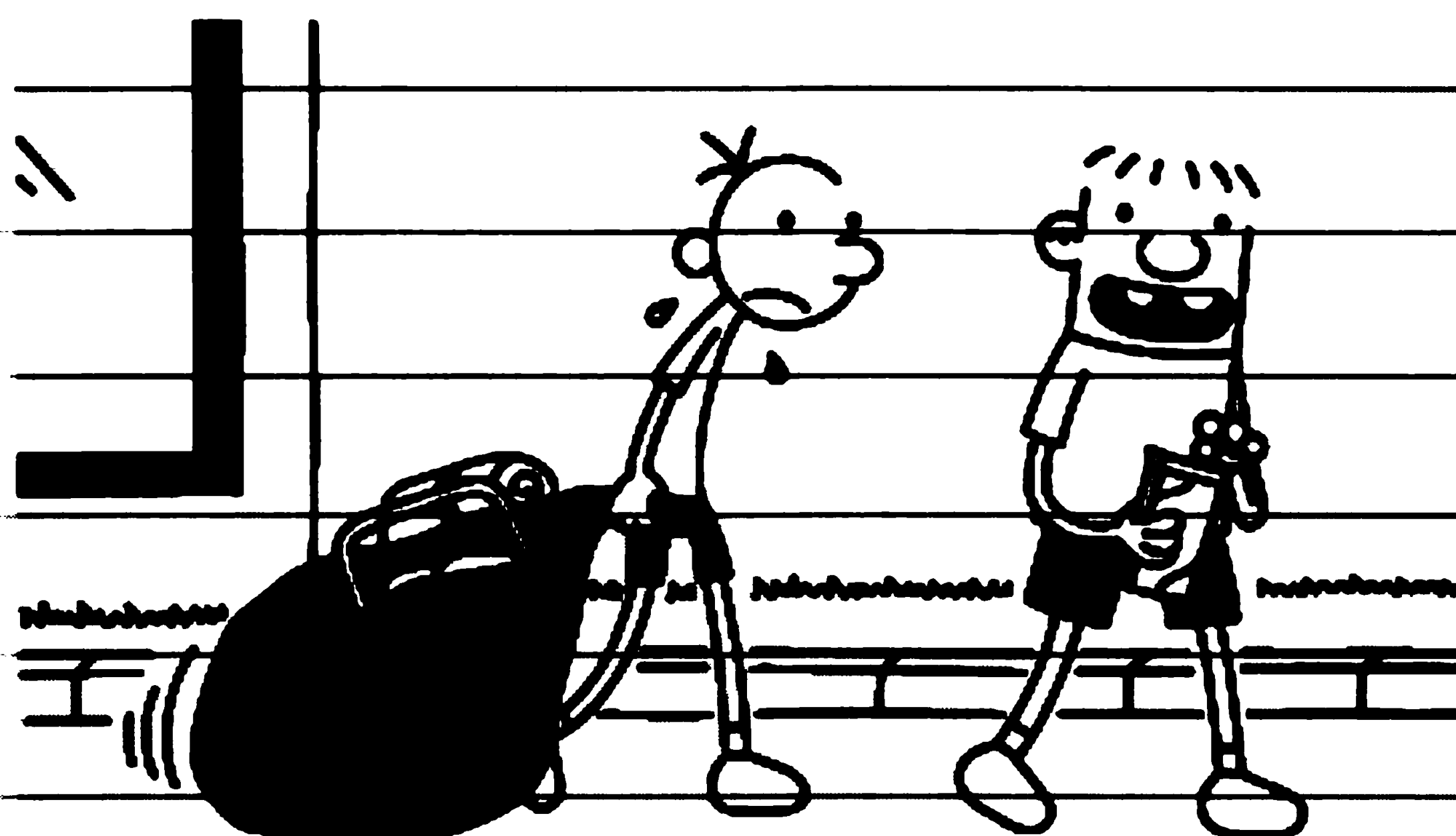
Mặc dù hơi khó chịu nhưng tôi nhanh chóng nhận ra rằng tất cả những gì tôi cần phải làm chỉ là thắng được Rowley. Khi người quản lý của hàng chuẩn bị cho trận đấu sinh tử bằng game Cuộc chiến Phù thủy, tôi đã cảm thấy đôi chút có lỗi với Rowley vì tôi là một cao thủ của game này. Nhưng khi bắt đầu cuộc thi, tôi mới nhận ra rằng những ngón tay đau buốt của mình không thể điều khiển được các nút trên tay cầm của máy chơi game.

Tất cả những gì tôi có thể làm được là chạy vòng quanh trong khi Rowley bắn tôi lia lịa.

Sau khi Rowley thắng tôi với tỷ số 15-0, người quản lý tuyên bố nó là người thắng cuộc và nó có hai lựa chọn: một là sẽ tham dự cuộc thi quốc gia, hai là nhận một hộp socola nhân nhô khô.

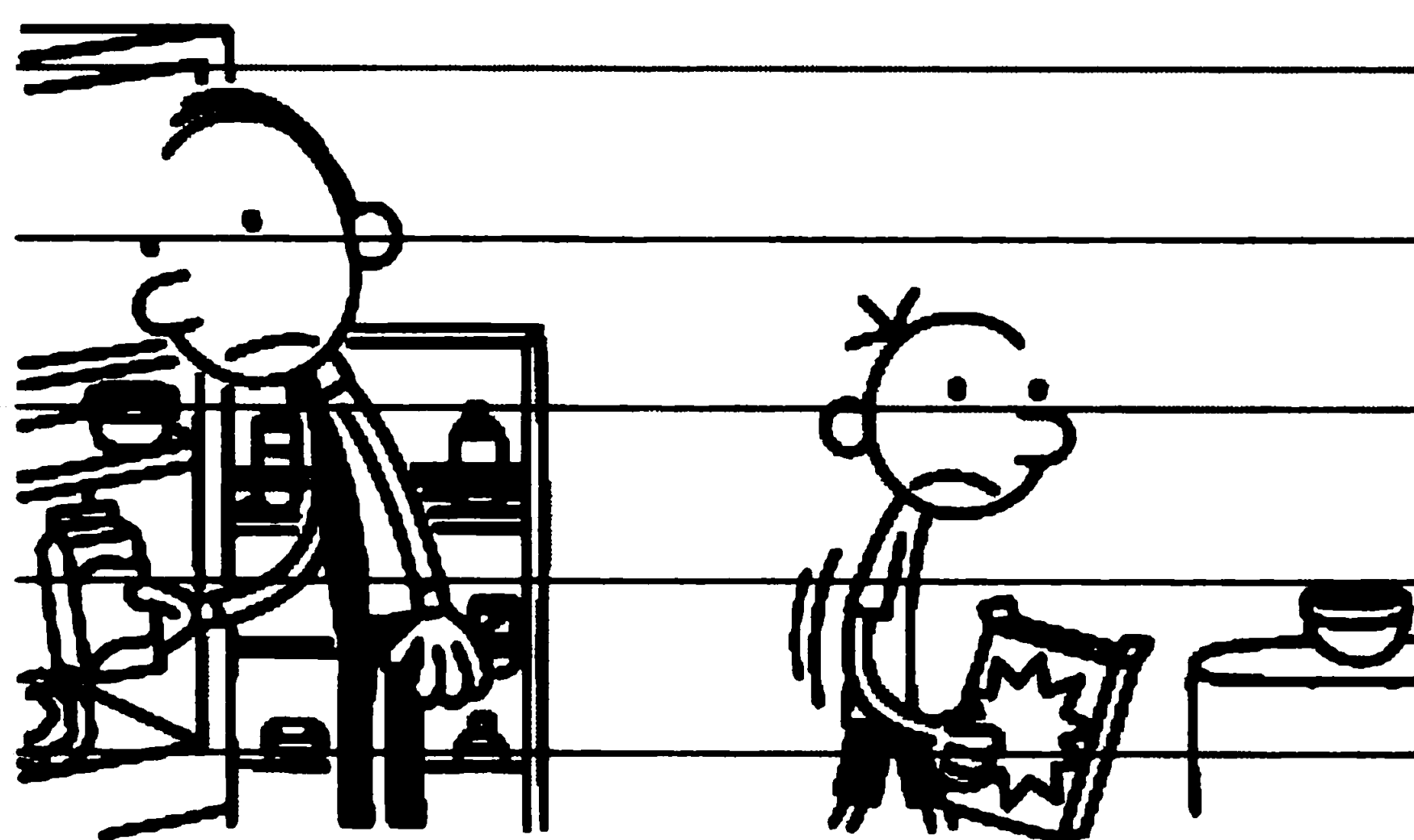
Tôi đoán là bạn cũng biết Rowley chọn phần thưởng gì rồi đấy!

Chủ nhật

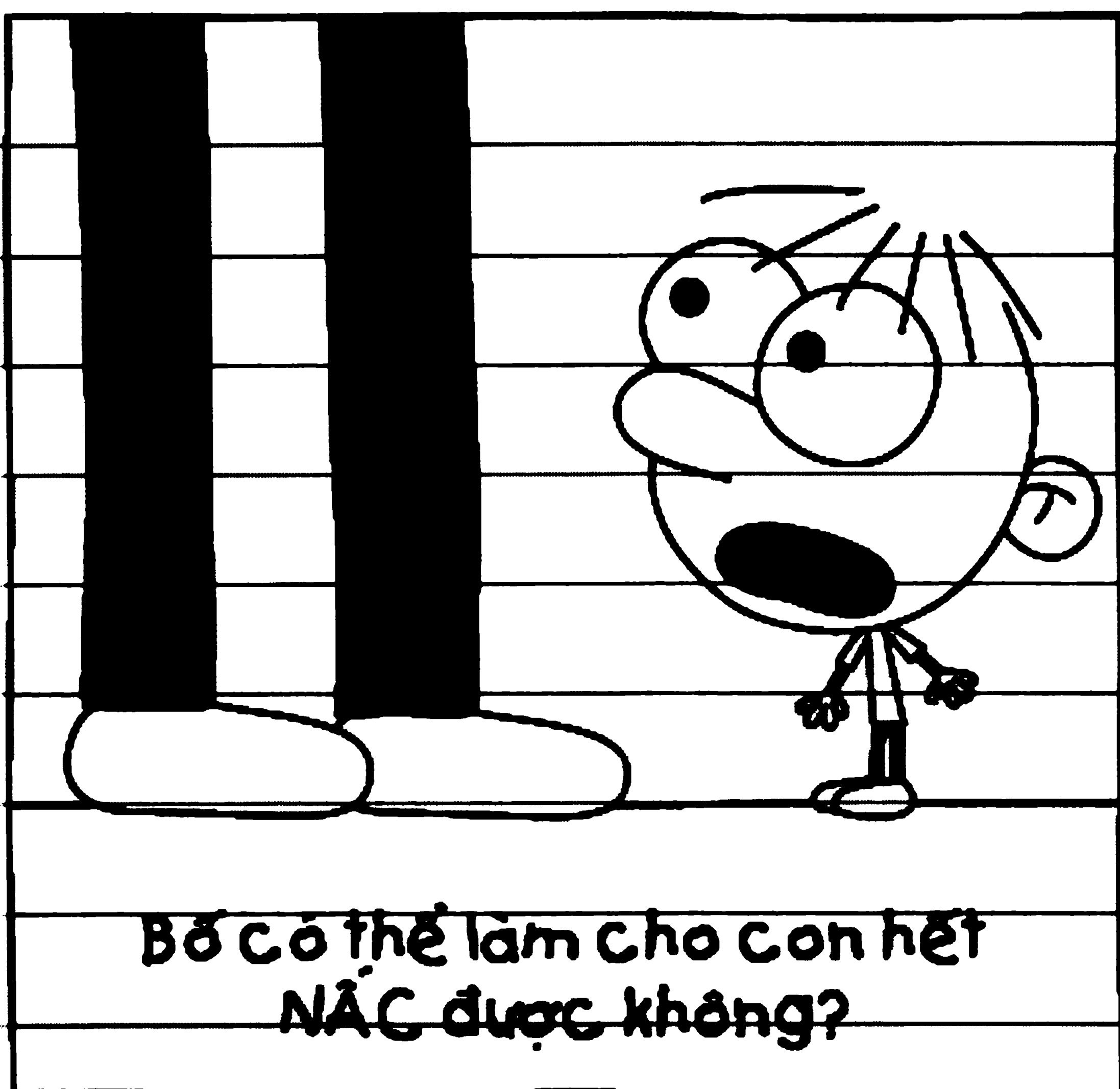
Bạn biết đấy, lẽ ra tôi nên tuân thủ kế hoạch đã được vạch ra từ đầu hè là ở trong nhà vì tôi đã gặp rắc rối ngay khi tôi vừa bước chân ra khỏi cửa.

Tôi đã không thêm nhìn mặt Rowley từ khi bị nó cướp đi cơ hội chiến thắng cuộc thi game và bố cũng không nói với tôi một lời từ hôm tôi làm bố suýt bị cảnh sát bắt.

Nhưng tôi nghĩ hôm nay chính là cơ hội để hai bố con làm lành với nhau. Hẳn bạn vẫn nhớ đến việc truyện tranh "Lil' Cutie" được duy trì theo kiểu cha truyền con nối?

Ừm, hôm nay, phần đầu truyện tranh "Lil' Cutie" của cậu con trai đã ra mắt độc giả và xem ra nó còn tệ hơn cả nguyên bản của ông bố.

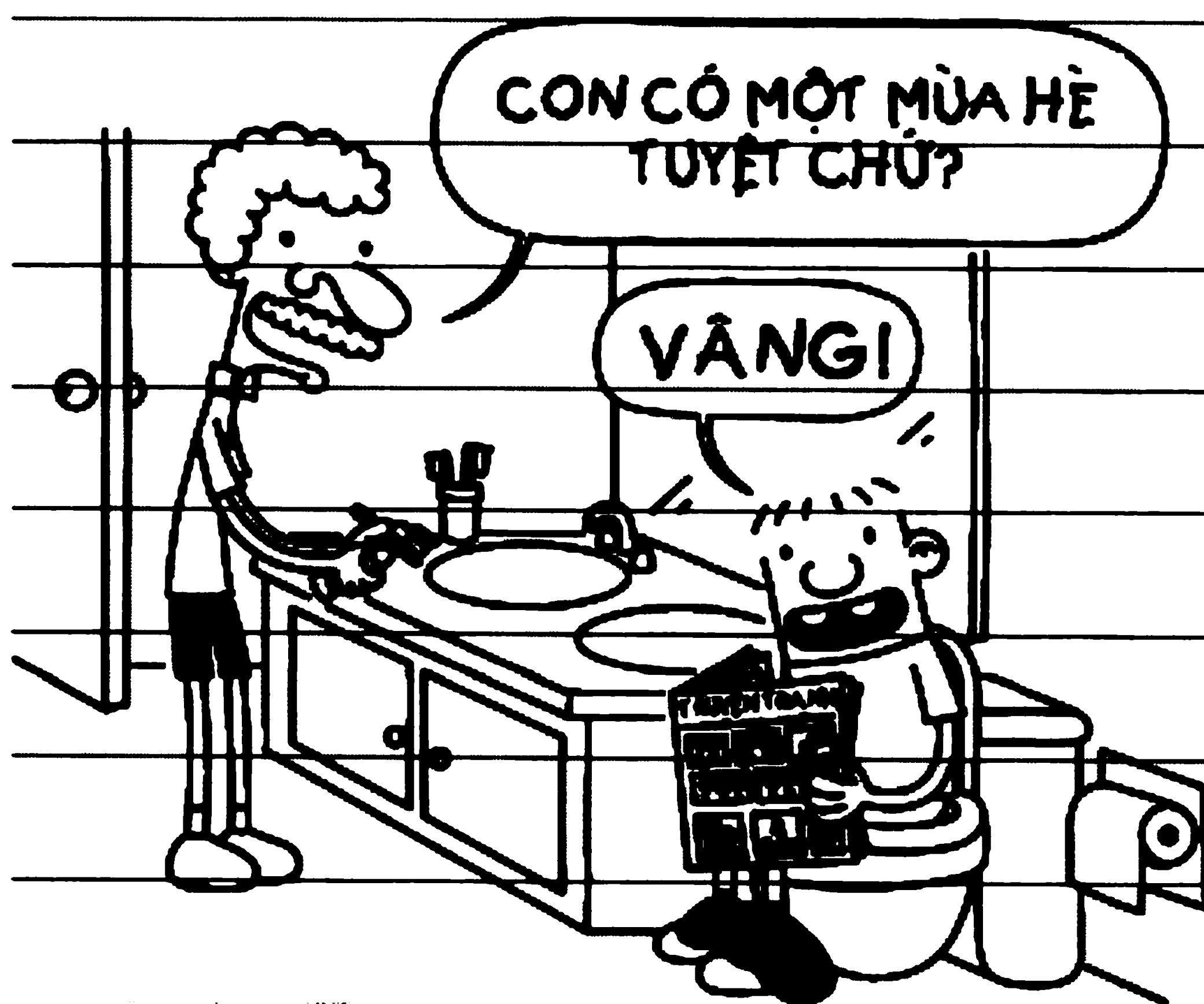
Tôi đưa tờ báo cho bố xem, và bố hoàn toàn đồng ý với tôi.

Đó là khi tôi nhận ra rằng mọi chuyện giữa hai bố con đã ỔN THOẢ. Mặc dù tôi và bố có nhiều bất đồng nhưng ít nhất chúng tôi cũng có chung một vài quan điểm quan trọng nào đó.

Tôi đoán nhiều người sẽ nói rằng cùng ghét một sêri truyện tranh là nền tảng không bền cho một mối quan hệ nhưng sự thật là tôi và bố cùng ghét cay ghét đắng NHIỀU thứ.

Tôi và bố có thể không có quan hệ cha con thân thiết nhưng tôi thấy hài lòng vì điều đó. Tôi đã học được rằng có một thứ QUÁ gần nhưng không đúng là gần.

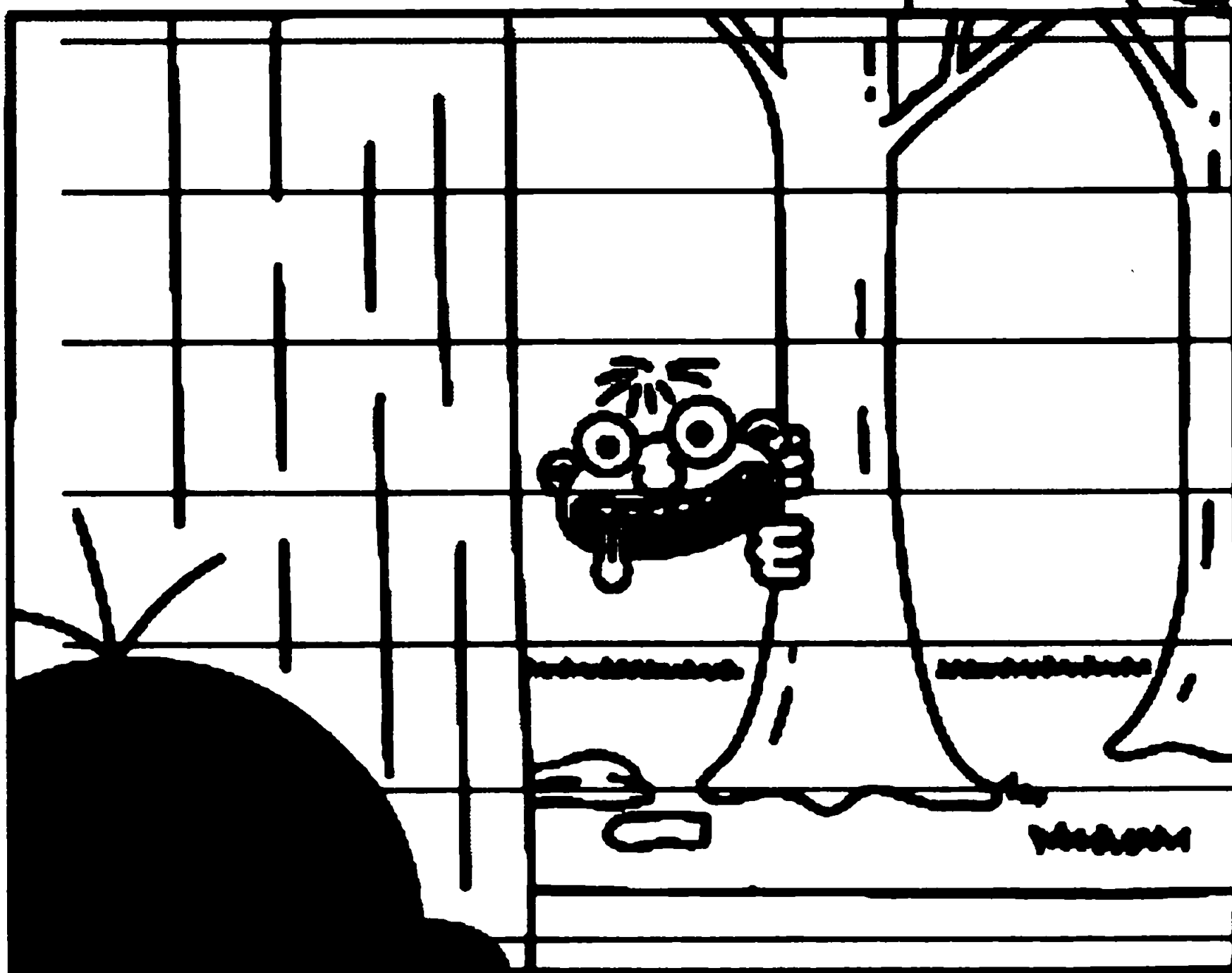
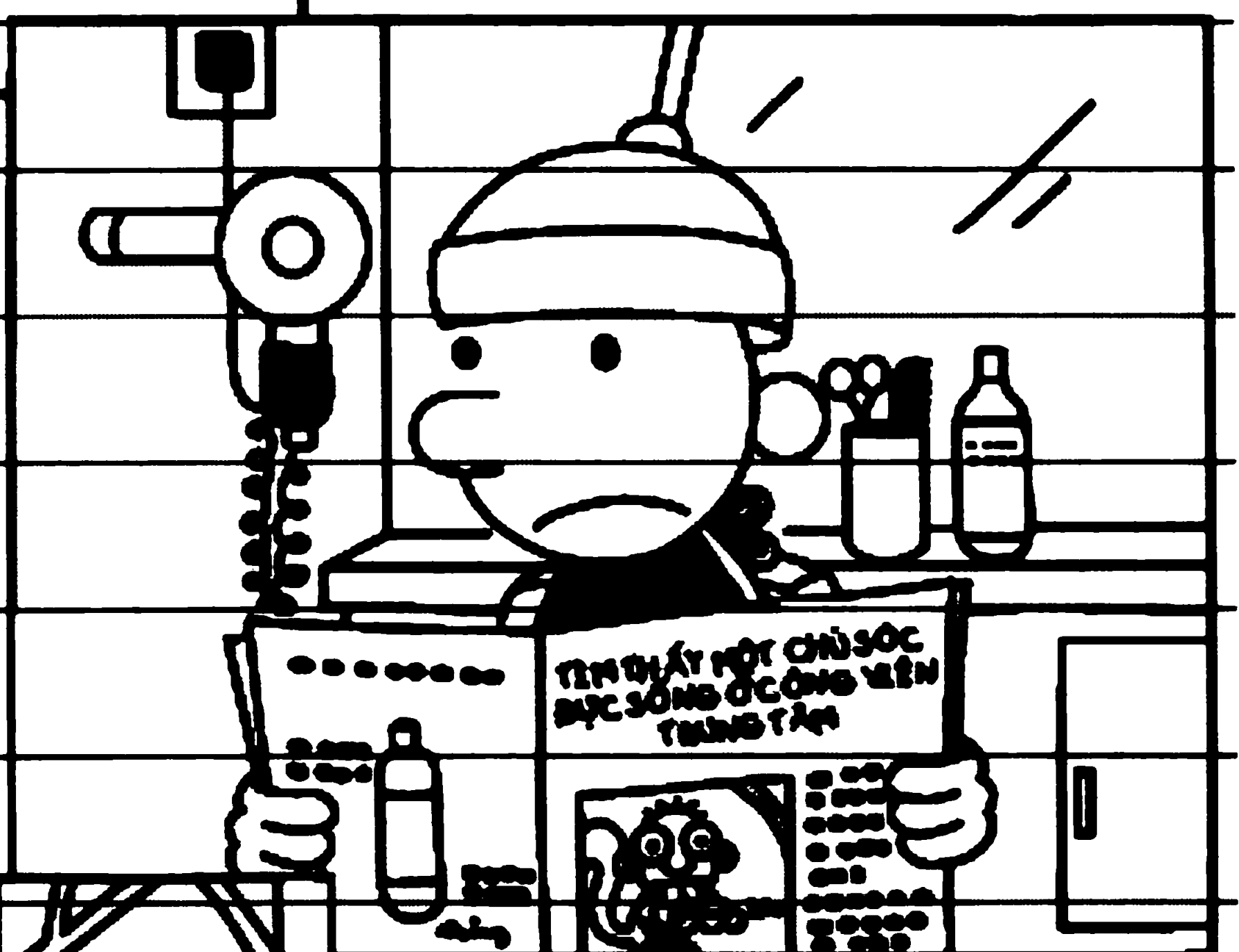
Hôm nay, tôi nhận ra rằng kỳ nghỉ hè đã kết thúc khi mẹ hoàn thành cuốn album ảnh. Tôi đã xem qua nó và nói một cách thật lòng, tôi không nghĩ cuốn album đã ghi lại chính xác về mùa hè của chúng tôi. Nhưng tôi đoán người chụp những bức ảnh này có thể kể câu chuyện đó.

"Mùa Hè Tuyệt Nhất!"

Những người tham gia câu lạc bộ "Đọc là niềm vui" nói "không" với trò chơi điện tử.

Bây giờ Gregory không thể ngừng đọc!

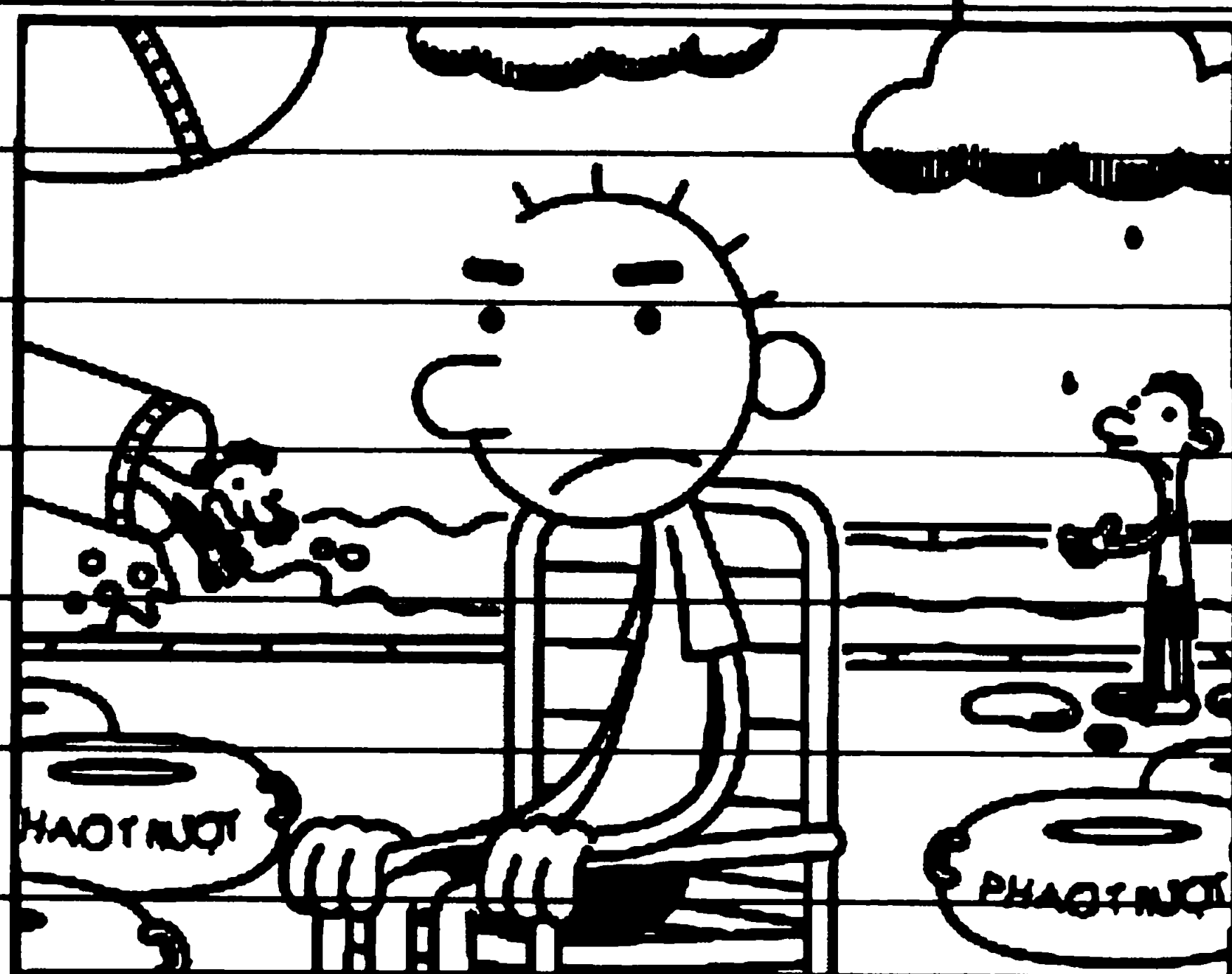
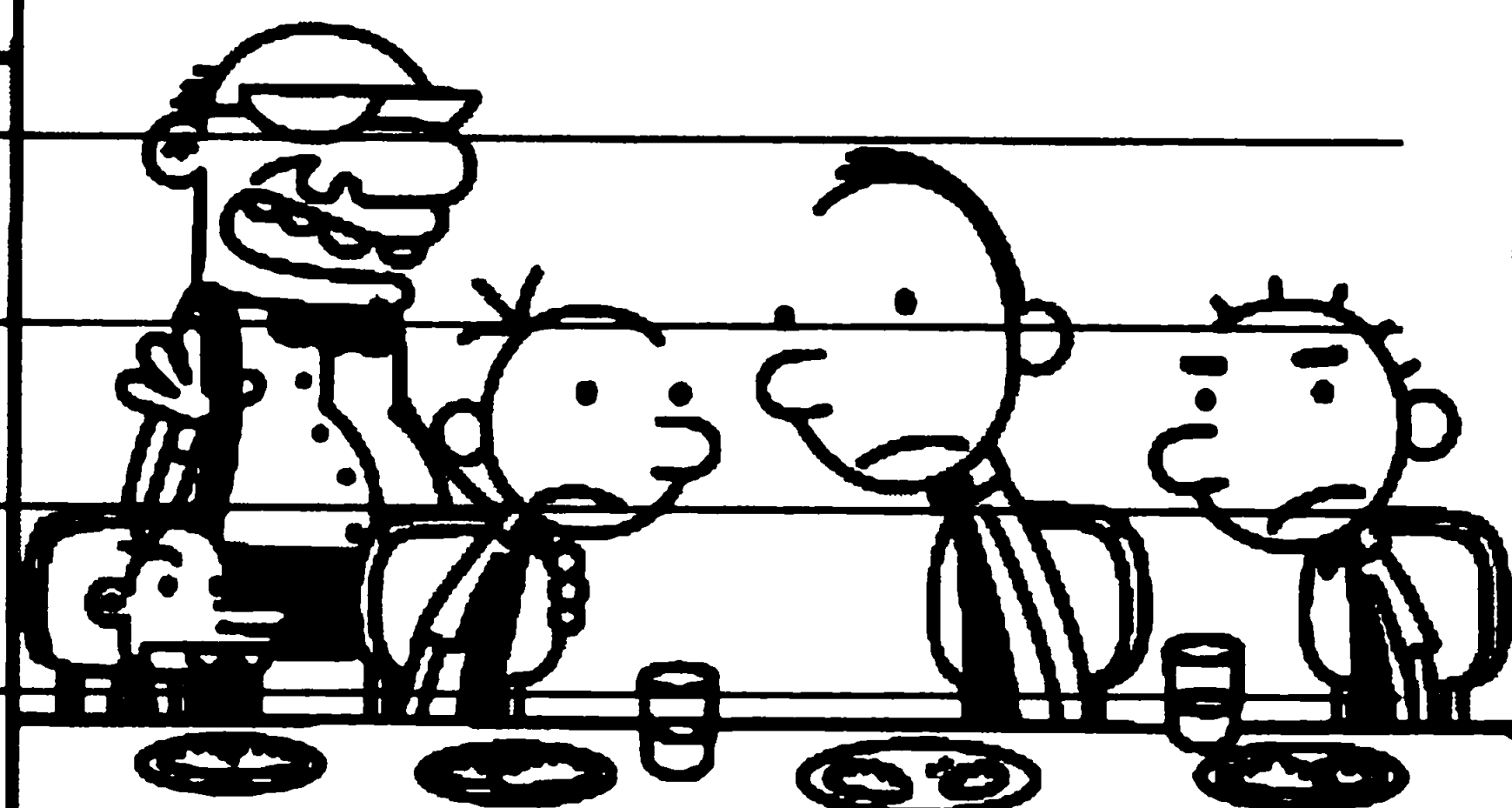

Gregory chơi trốn tìm với một "chiến hữu".

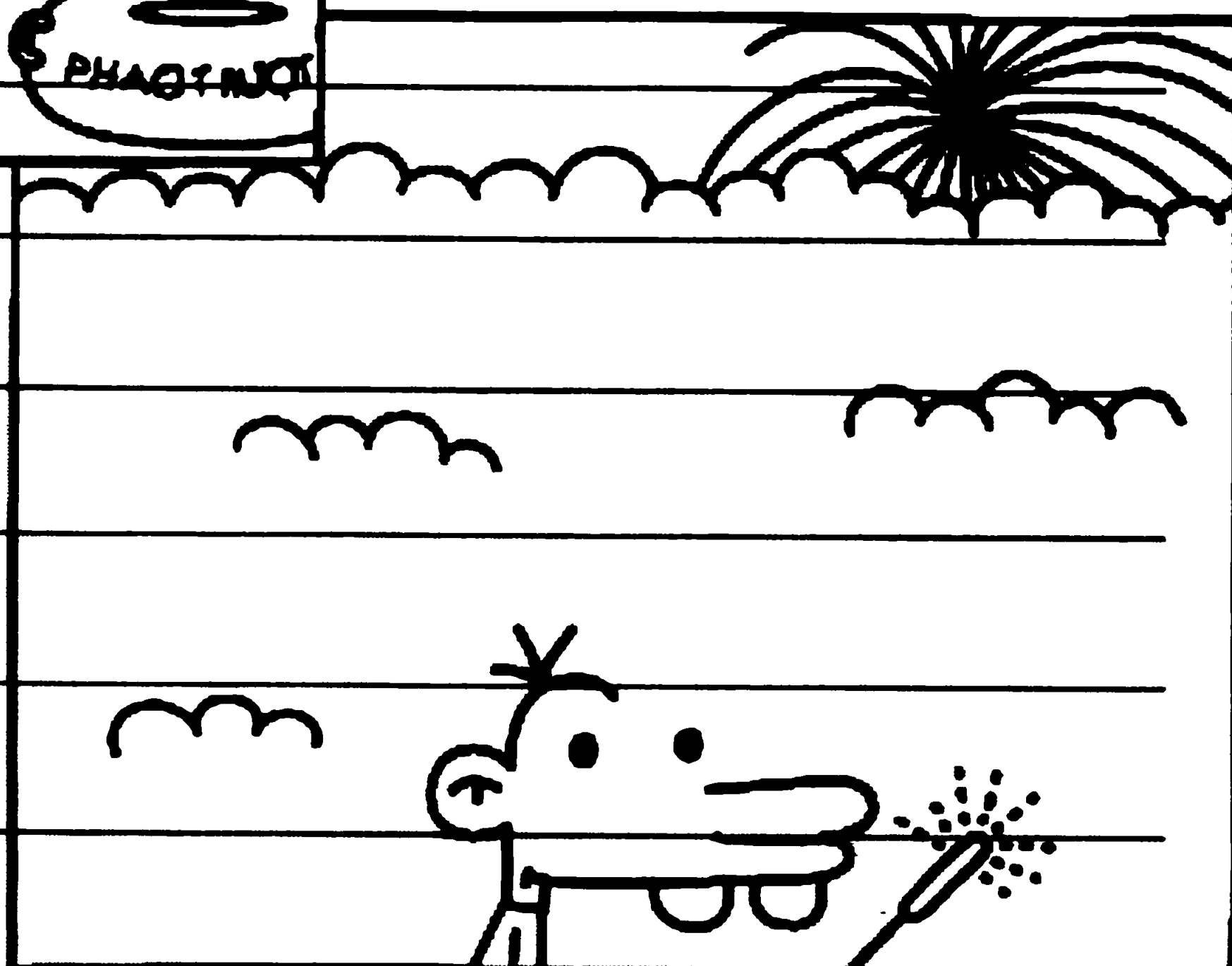
"Đây là tất cả những
gì tôi cần!"

Ba thế hệ đàn ông
nhà Heffley cùng
dùng bữa.

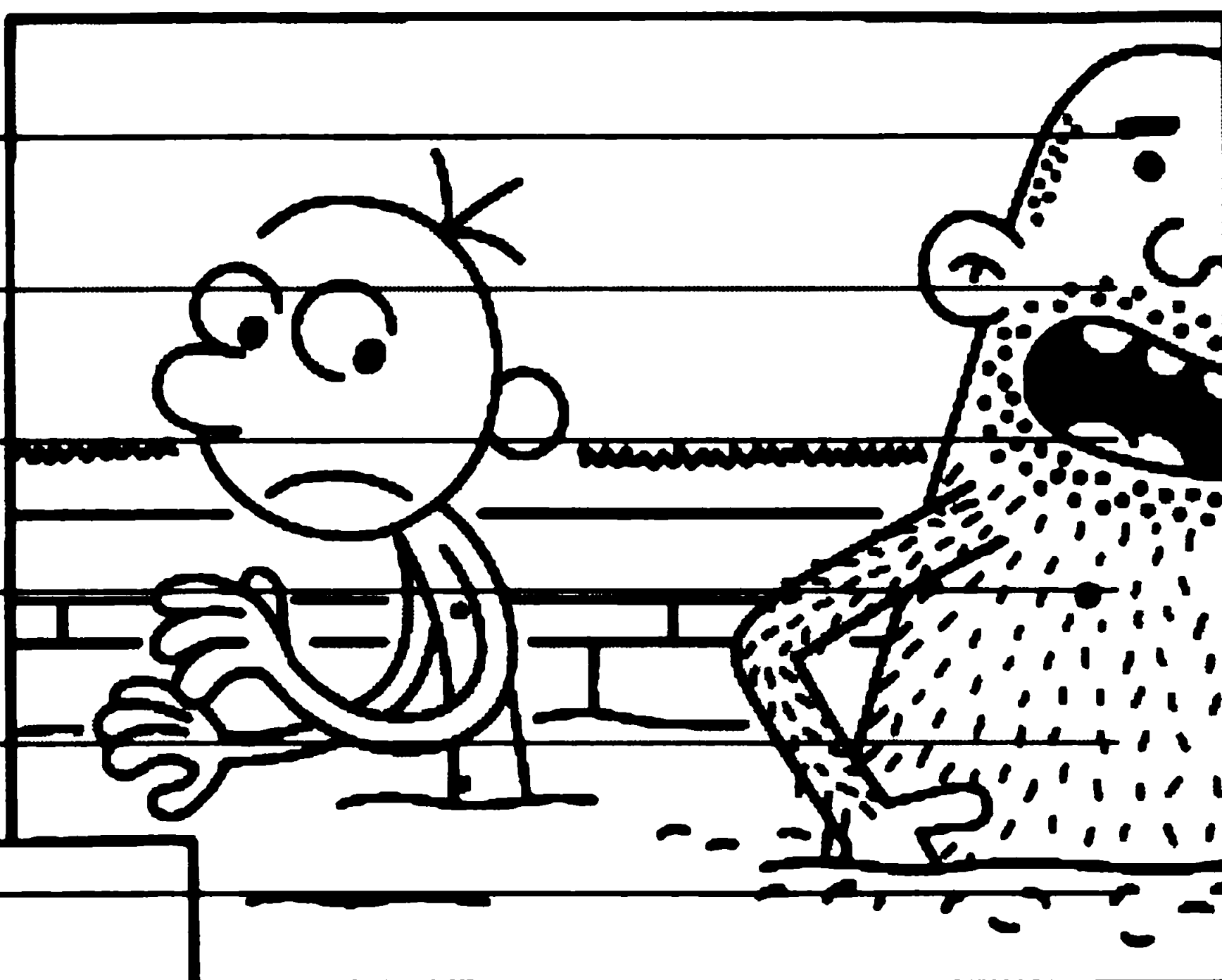

Rodrick: "Ai cần
đi biển chứ?"

Phép màu trong
ngày Lễ Quốc
Khánh.

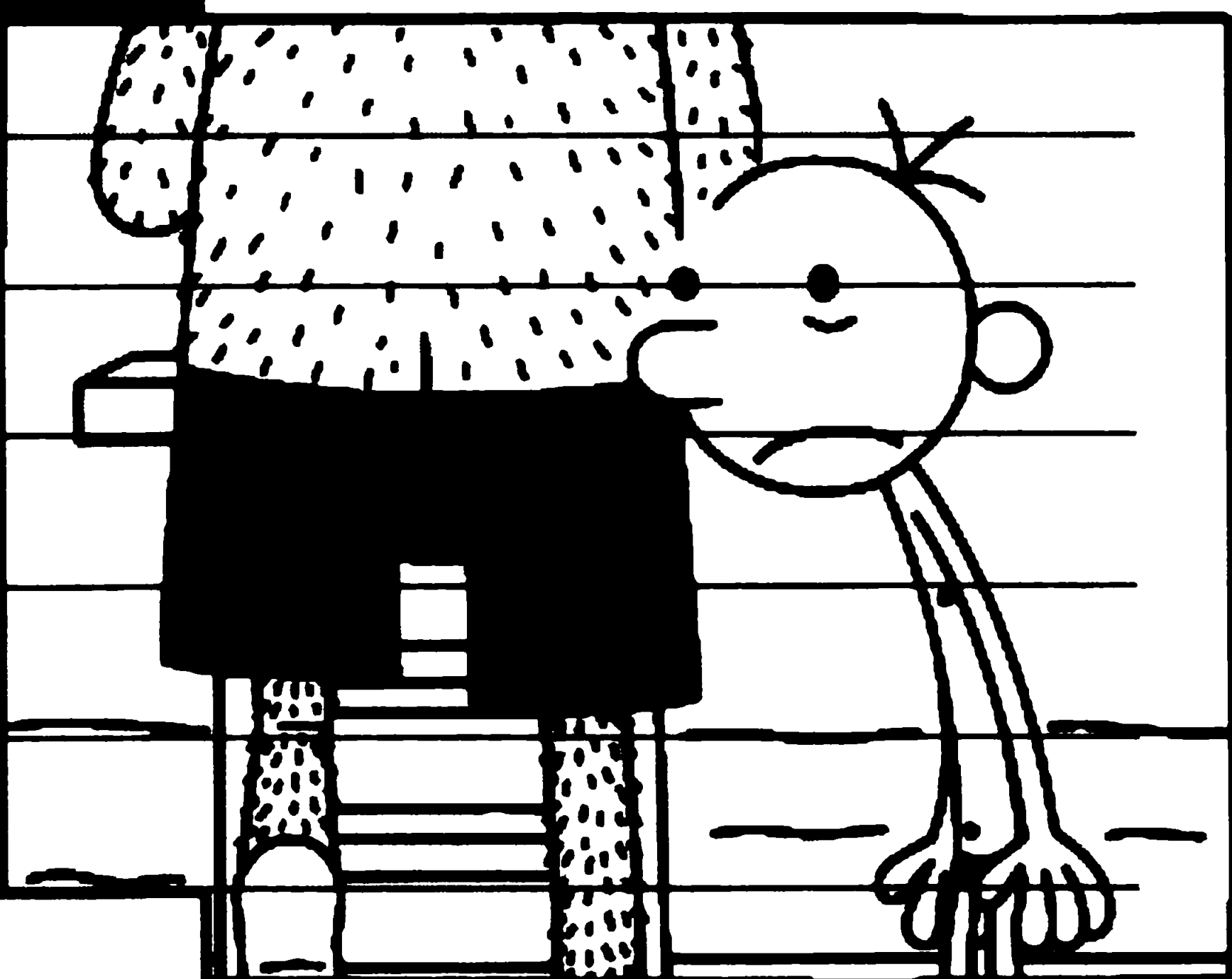
Bì bôm! Gregory
thấy hứng thú với bể
bơi.

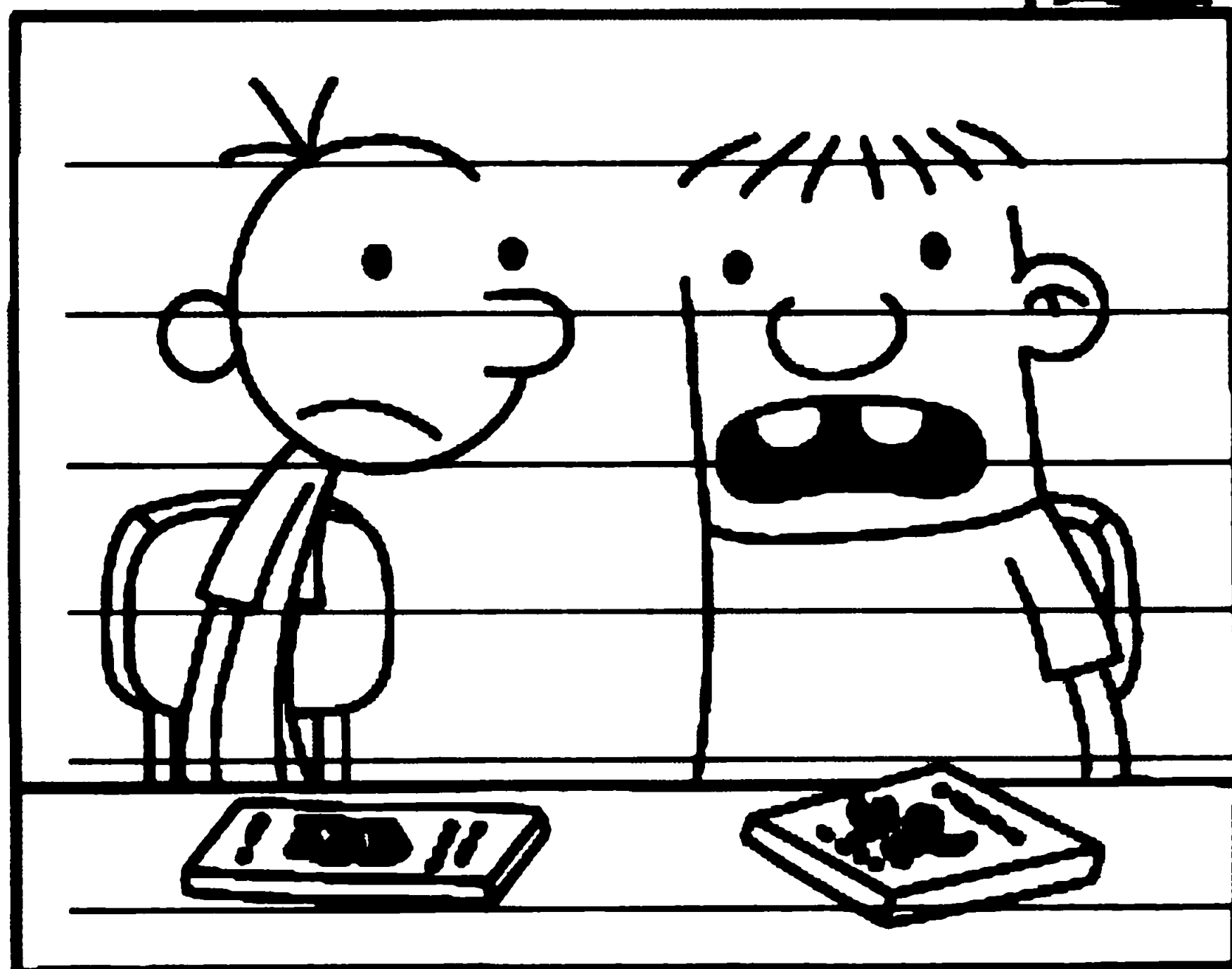
Oái! Mẹ chụp nhầm!

Gregory thấy "thoải
mái" khi đi chơi
cùng bạn
"tri âm tri kỷ."

Những người bạn
thân!

NHẬT KÝ

chú bé nhất nhất

"MÙA HÈ TUYỆT VỜI"

JEFF KINNEY

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SỐ 18 NGUYỄN TRƯỜNG TỌ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

ĐT: 024.37161518 - 024.37163409. Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

Email: info@nxbvanhoc.com.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh:

290/20, Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3.

ĐT: 028.38469858. Fax: 024. 38483481

Văn phòng đại diện tại TP Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - TP Đà Nẵng

ĐT: 0236.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: T.S NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa: Lê Thư

Trình bày: Thanh Hương

Sửa bản in: Hương Vũ

In 3000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm, tại Công ty TNHH in
và thương mại Thuận Phát, Vân Trì, Minh Khai, Bắc Từ Liêm, Hà Nội. .

Số ĐKXB: 2052-2022/CXBIPH/21-102/VH ngày 21/06/2022

Quyết định xuất bản số: 810/QĐ-VH ngày 22/06/2022

Mã ISBN: 978-604-372-369-4

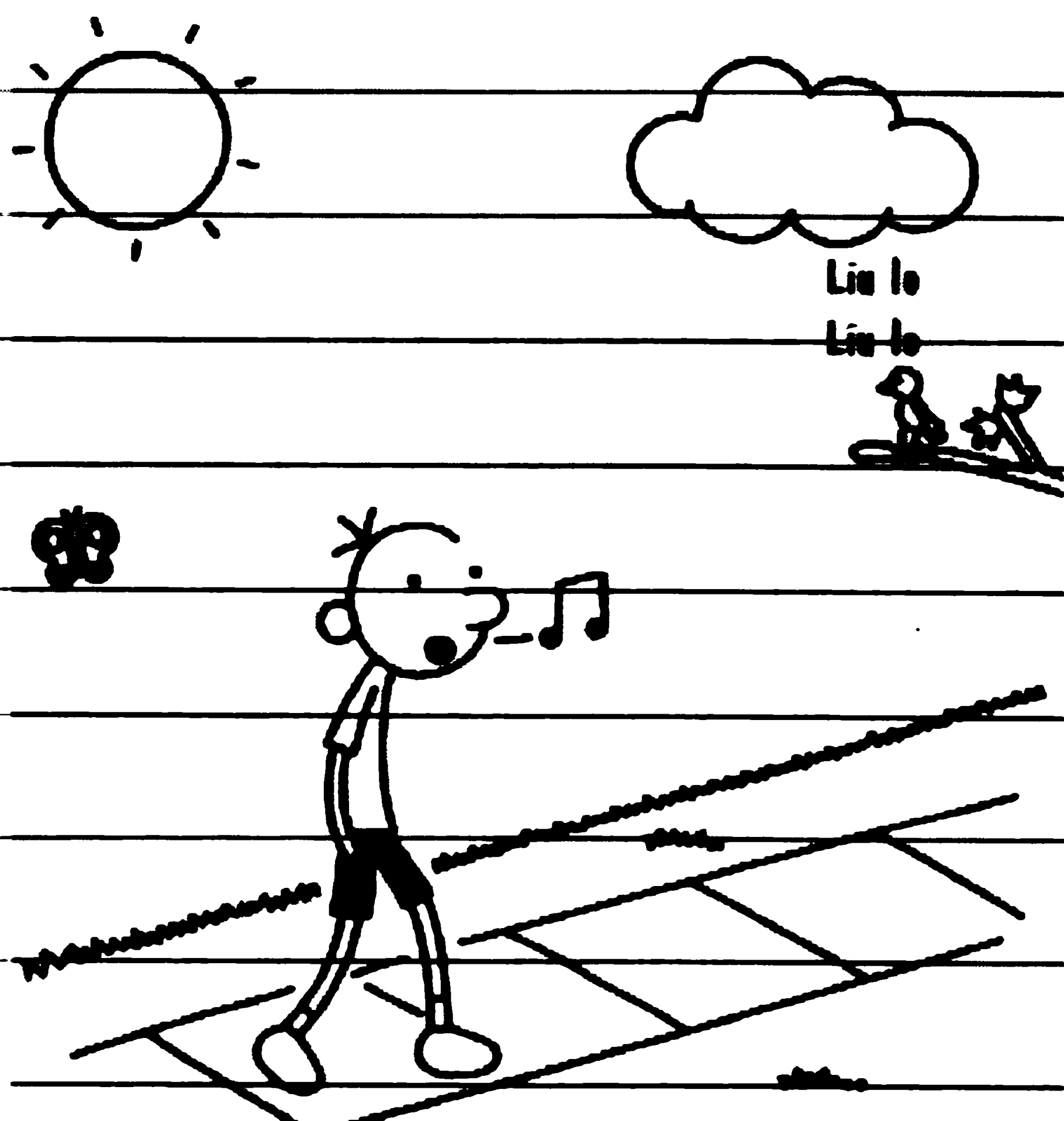
In xong và nộp lưu chiểu năm 2022.

yeukindlevietnam.com

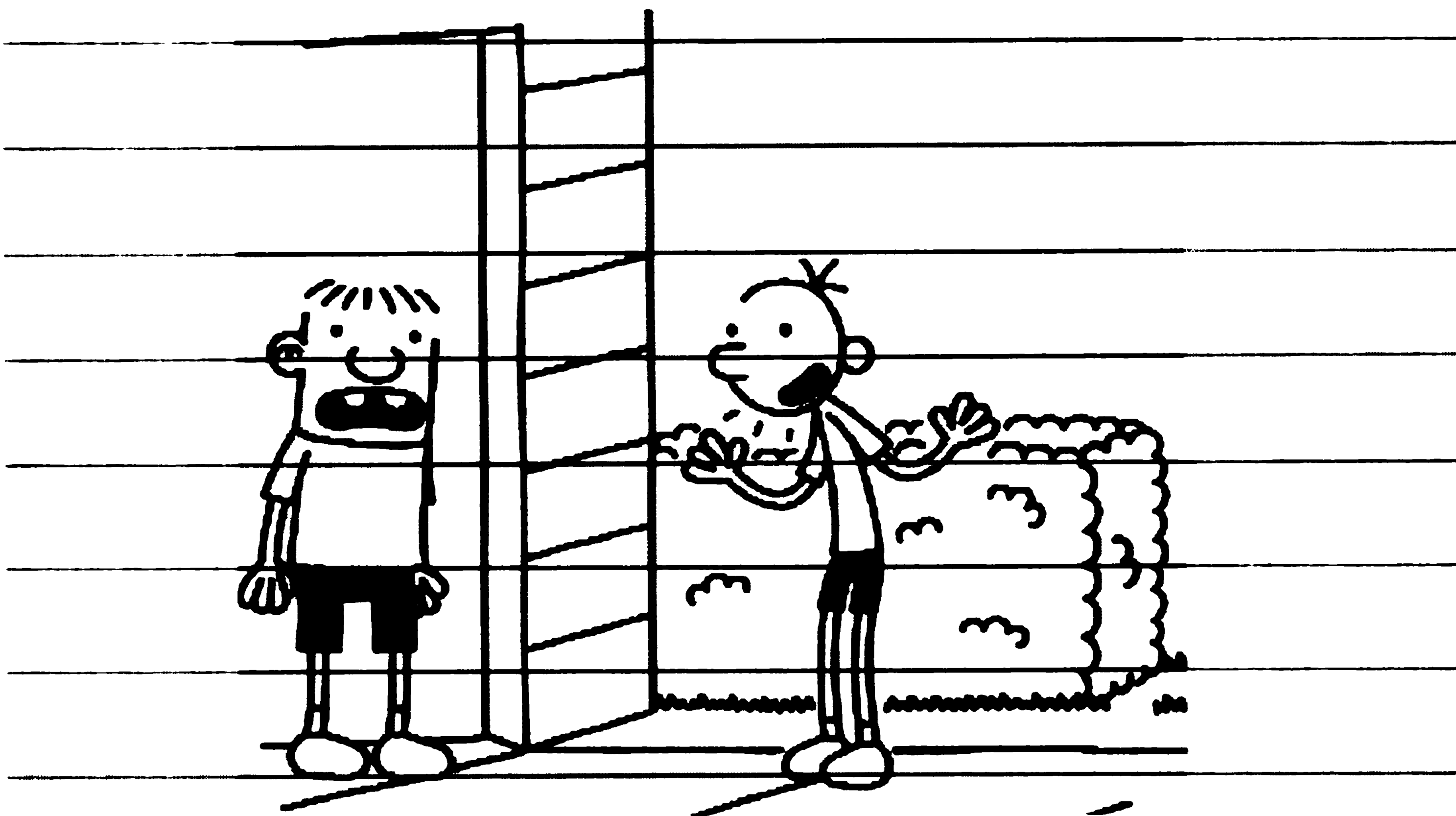
Khi tôi bước vào bếp, bố nói chúng tôi có thể «nghỉ lại» về việc đi học ở trường quân sự. Bố bảo tôi có thể tập vài động tác hít đất rồi lên cơ bụng đều đặn, thì điều đó cũng chẳng khác là mấy so với chương trình huấn luyện mùa hè ở trường Spag Union.

Tôi không tin vào tai mình nữa. Có lẽ bố có cảm giác nợ nần vì sự hi sinh cao cả của tôi hôm qua, và đây là cơ hội để bố trả nợ cho tôi.

Tôi vui sướng lao ra khỏi nhà và đi thẳng tới nhà Rowley trước khi bố có thể thay đổi quyết định của mình. Trên đường đi lên đồi, tôi nhận ra mình đang trong kỳ nghỉ hè tuyệt vời.

Tôi gõ cửa nhà Rowley, và khi nó ra mở cửa, tôi vui vẻ thông báo với nó rằng SAU tất cả những chuyện đã xảy ra tôi không phải tới trường Spag Union nữa.

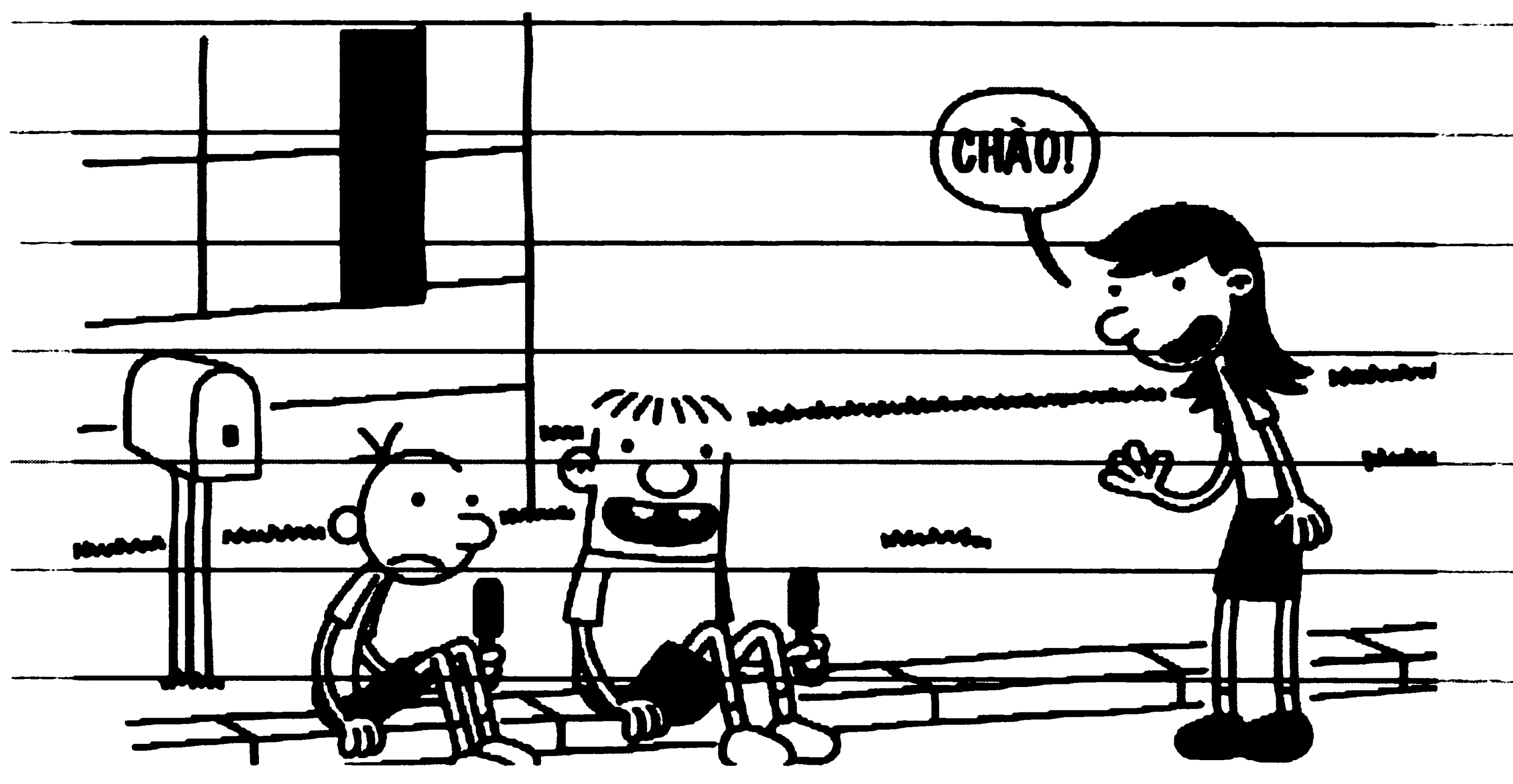

Rowley ngỡ ngàng không biết tôi đang nói về cái gì, điều đó chứng tỏ đôi lúc Rowley cực kỳ ngỡ ngàng.

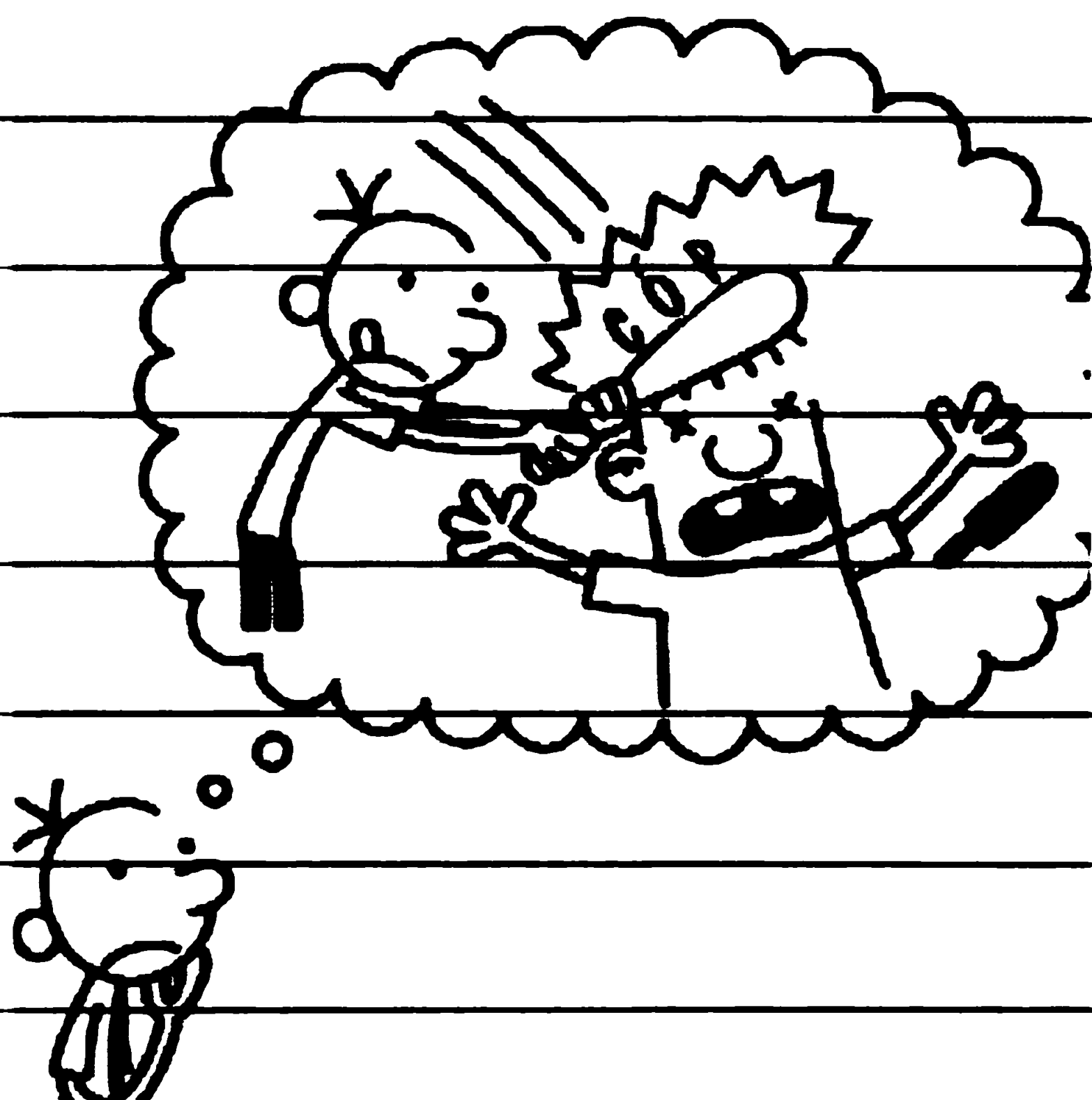
Hai đứa ngồi chơi điện tử trò Phù thủy xứ ozon 2 của Rowley, nhưng ngay sau đó bố mẹ Rowley đã tống chúng tôi ra khỏi nhà. Tôi và Rowley vớ vài que kem rồi ra ngồi ở vỉa hè trước nhà.

Bạn sẽ khó mà TIN được điều gì đã xảy ra tiếp theo sau đó. Một cô bé cực kỳ dễ thương mà tôi chưa từng thấy đã đến làm quen với chúng tôi.

Cô bé nói tên là Trista và mới vừa chuyển tới khu phố này.

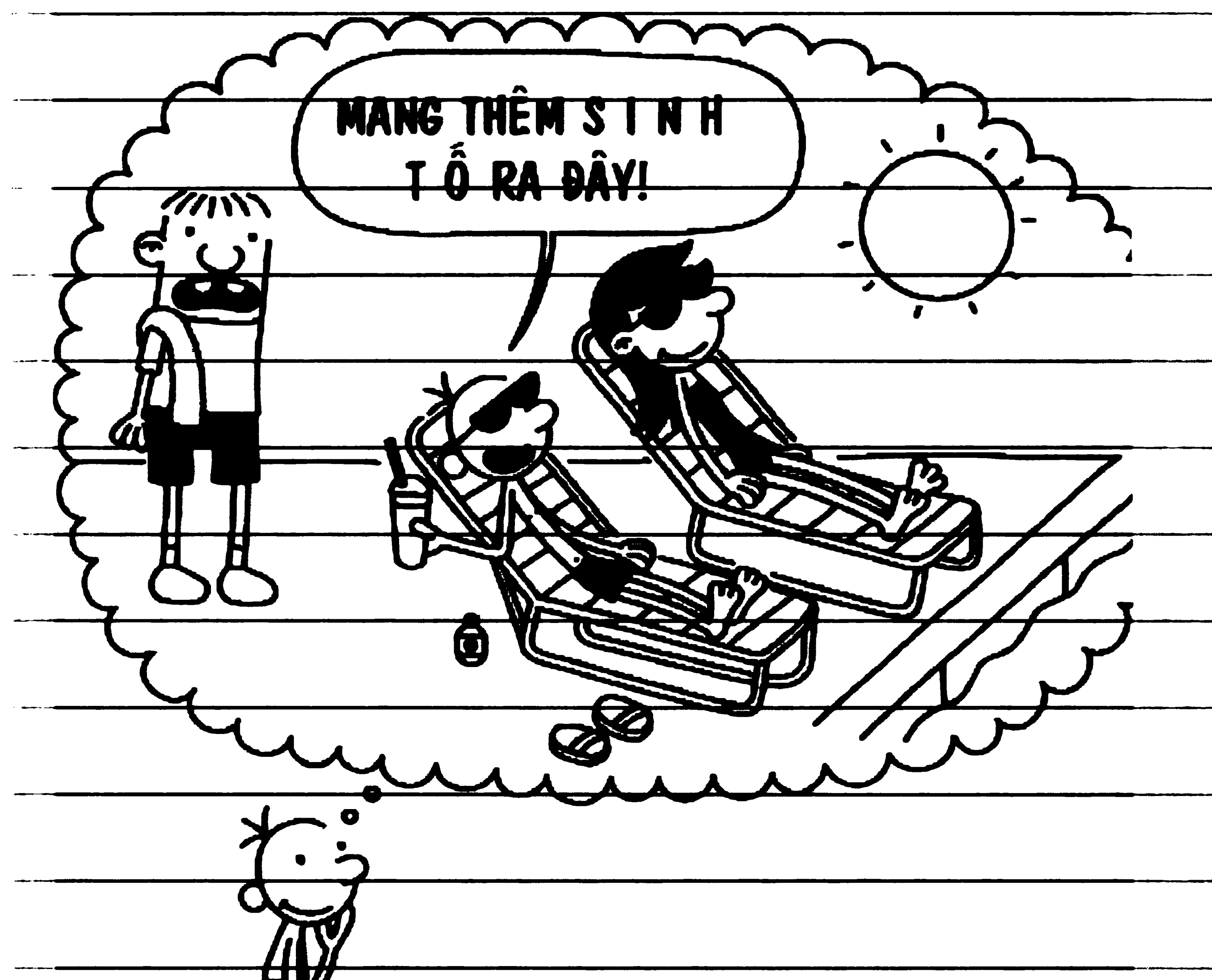
Tôi quay sang nhìn Rowley, và hiển nhiên là nó cũng đang có những suy nghĩ giống hệt tôi. Vì vậy chỉ mất hai giây để tôi có thể vạch ra được một kế hoạch hoàn hảo.

Nhưng sau đó tôi nảy ra một ý tưởng HAY HƠN nhiều.

Gia đình Rowley tham gia một câu lạc bộ thể thao ngoài trời, và nó được phép mời theo hai người tới bể bơi của câu lạc bộ đó vào tất cả các ngày.

Điều đó có thể sẽ diễn ra rất tuyệt vời.

Có vẻ cuối cùng mọi việc sẽ diễn ra theo đúng những gì mà tôi mong muốn, và bạn biết đấy, cũng sắp đến lúc đó rồi. Tôi không biết còn có ai xứng đáng để được nghỉ ngơi nhiều hơn tôi không, bởi như đã nói trước đây, tôi là người hoàn hảo nhất mà tôi biết.

Tôi biết kết thúc có hậu là kiểu kết thúc cổ lỗ sĩ, nhưng dù sao thì tôi cũng chẳng còn giấy để viết nữa, nên tôi nghĩ mình sẽ dùng bút tại đây.

K

THÚC

NHẬT KÝ
chủ bé
nhút nhát

Giọt Nước Trần Ly

JEFF KINNEY

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SỐ 18 NGUYỄN TRƯỜNG TỌ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

ĐT: 024.37161518 - 024.37163409. Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

Email: info@nxbvanhoc.com.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh:

290/20, Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3.

ĐT: 028.38469858. Fax: 024. 38483481

Văn phòng đại diện tại TP Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - TP Đà Nẵng

ĐT: 0236.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: T.S NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa: Lê Thư

Trình bày: Thanh Hương

Sửa bản in: Hương Vũ

**In 4000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm, tại Công ty TNHH in
và thương mại Thuận Phát, Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài
Đức, Hà Nội. Số ĐKXB: 405-2021/CXBIPH/09-16/VH ngày 29/01/2021
Quyết định xuất bản số: 145/QĐ-VH ngày 01/02/2021**

Mã ISBN: 978-604-323-034-5

In xong và nộp lưu chiểu năm 2021.